Păcate sacre

Nora Roberts

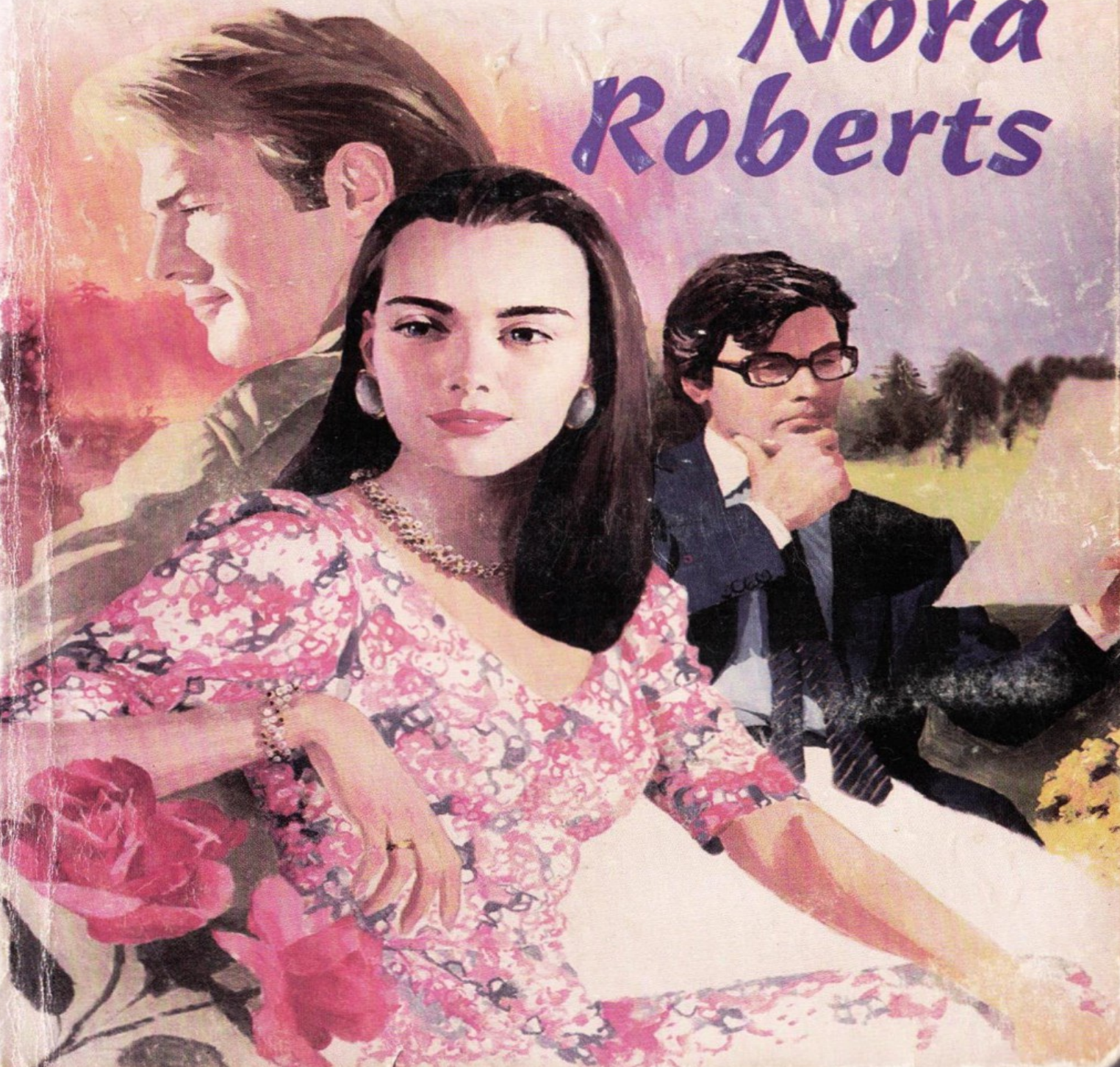

Nora Roberts

Păcate sacre

Traducere de

Dagmar H. Popescu

Editura
MIRON

Sacred Sins
by Nora

Roberts

© Copyright 1994 by Nora Roberts

©Copyright 1995 by Editura

MIRON

Capitolul 1

15 august. O zi urmând altor zile de năduşeală şi cu un

cer înceţoşat. Fără nori pufoşi sau brize înmiresmate, doar un zid de umiditate, aproape suficient de gros, încât să poţi înota în el.

Buletinele meteo de la orele şase şi unsprezece

promiteau, posace, mai rău decât atât. În lungile, leneşele zile ale sfârşitului de vară, valul de căldură care intra în cea de a doua, nemiloasă săptămână, era cea mai mare problemă

acum, în Washington D.C.

Activitatea Senatului fusese amânată până în luna septembrie, aşa încât pe colina Capitoliului domnea apatia. Odihnindu-se după o mult

comentată călătorie în Europa, preşedintele se răcorea la Camp David. Fără agitaţia de zi cu zi a vieţii politice, Washington-ul nu mai era decât un oraş al turiştilor şi al vânzătorilor

stradali. Vizavi de Smithonian un mim dădea un mic spectacol în faţa unei mulţimi lipicioase, care se oprise mai mult să-şi tragă sufletul, decât din dragoste pentru artă. Rochii frumoase de

vară se fanau, iar copiii scânceau după îngheţată.

Tineri şi vârstnici se îngrămădeau în Rock Center Park, folosind umbra şi apa ca arme de apărare împotriva zăpuşelii. Băuturile

răcoritoare şi limonada se consumau cu galoanele, berea şi vinul curgeau în aceleaşi cantităţi, dar mai puţin bătător la ochi. Sticlele dispăreau miraculos în clipa în care poliţia

intra în scenă. În timpul picnicurilor şi al grătarelor în aer liber, oamenii îşi ştergeau transpiraţia, prăjeau cârnaţi şi supravegheau copiii, îmbrăcaţi sumar, care mergeau de-a buşilea prin iarbă.

Mamele ţipau la progenituri să nu se apropie de apă, să nu alerge pe drum, să lase jos un băţ sau o piatră. Ca de obicei, muzica se auzea tare, sfidător, din aparatele de radio portabile; unde

fierbinţi, le spuneau disk-jockey-ii şi anunţau temperaturi de peste nouăzeci de grade Fahrenheit.

Studenţii se adunau în grupuri mici, unii aşezându-se pe bolovani, la malul apei, ca să

discute soarta lumii, alţii întinzându-se pe iarbă, mai preocupaţi de soarta bronzului lor. Cei ce-şi putuseră permite să-şi cheltuiască timpul şi benzina, o şterseseră la mare sau la munte.

O tânără şi frumuşică pictoriţă stătea sub un pom şi schiţa alene. După câteva încercări de a-i atrage atenţia asupra bicepşilor la care muncise de şase luni încoace, unul din jucători

recurse la o metodă mai directă. Discul de plastic aterizează cu un plescăit pe blocul ei de desen. Când fata îşi ridică enervată privirea, el aleargă leneş spre ea. Zâmbetul lui era de scuze şi, astfel

calculat, spera el, încât să o orbească.

— Scuzele mele. Mi-a scăpat.

Îndepărtându-şi de pe umăr o adevărată cascadă de păr negru, artista îi înapoie discul.

— E-n regulă.

Reveni la schiţa ei fără să-i mai acorde o privire, măcar.

Dacă tinereţea are ceva, atunci are tenacitate.

Aşezându-se pe vine lângă ea, tânărul începu să-i studieze desenul. Cu cât ştia

el despre artă n-ar fi umplut un ţoi, dar încercarea moarte n-are.

— Ei, nu-i rău deloc. Unde studiezi?

Recunoscând stratagema, fata îi respinse curtea, uitându-se apoi

îndelung la el şi făcându-l să zâmbească.

— La Georgetown.

— Serios? Ca şi mine. La Drept, la pre-universitare.

Pierzându-şi răbdarea, amicul lui

îl strigă din partea cealaltă a pajiştii.

— Rod! Mergem sau nu să bem o bere?

— Vii des aici? o întrebă Rod, prefăcându-se că n-aude. Fata asta avea cei mai mari şi mai

cafenii ochi pe care-i văzuse vreodată.

— Din când în când.

— Ce-ar fi să...

— Rod, hai odată. Să bem şi noi berea aia.

Rod se uită la prietenul lui asudat,

uşor supraponderal, şi înapoi, în ochii aceia cafenii, răcoritori, ai pictoriţei. Nicio concurenţă.

— Vin şi eu mai târziu, Pete, îi răspunse Rod, după care lansă discul într-

un arc înalt, neglijent.

— Gata joaca? îl întrebă fata, urmărind zborul discului.

El zâmbi, apoi îi atinse în treacăt părul.

— Depinde.

Înjurând, Pete alergă în urmărirea discului. Abia dăduse cinci verzi pe el. După ce fu cât pe ce să se împiedice de un câine, o luă la vale, anevoios, sperând că discul nu va ateriza în apă.

Plătise mult mai mult pe sandalele de piele. Discul o luă spre apă, făcându-l să înjure în gura mare, apoi se lovi de un copac şi coti în direcţia tufişurilor. Cu transpiraţia curgând de pe el şi gândindu-

se la berea rece care-l aştepta, Pete dădu ramurile la o parte, croindu-şi drum.

Inima încetă să-i mai bată, pentru ca apoi să-i trimită sângele în cap, cu pulsaţii puternice.

Până să apuce să-şi tragă sufletul ca să poată striga, prânzul lui, alcătuit din cartofi prăjiţi şi crenvurşti, se revărsă cu violenţă.

Discul aterizase la puţin mai mult de o jumătate de metru

de apă. Zăcea, nou şi roşu şi vesel, pe o mână albă, care părea că vrea să-i facă vânt.

Fusese Carla Johnson, studentă la teatru, de douăzeci şi trei de ani, chelneriţă în timpul liber.

Fusese strangulată în urmă cu douăsprezece sau cincisprezece ore, cu stola unui preot. Albă, brodată cu auriu.

* * *

Detectivul Ben

Paris se prăbuşi pe birou, după ce-şi termină raportul privind uciderea lui Johnson. Pusese pe hârtie toate faptele, bătând la maşină cu două degete, în stilul mitralieră. Acum, însă, acestea se

întorceau înapoi, spre el. Nu fusese nici viol, nici furt. Poşeta fusese găsită sub ea, cu douăzeci şi trei de dolari şi şaptezeci şi şase de cenţi şi cu o cartelă de bancă, MasterCard. Inelul cu

opal, care să tot fi făcut vreo cincizeci de dolari, îi rămăsese pe deget. Nici mobil, nici suspecţi. Nimic.

Ben îşi petrecuse după-amiaza împreună cu partenerul său, discutând cu familia

victimei. Urâtă treabă, îşi spuse el. Mereu, aceleaşi răspunsuri. Carla dorise să devină actriţă, Viaţa ei fusese numai studiu. Se întâlnea cu câte un prieten, dar nu era nimic serios,

fusese mult prea dedicată unei ambiţii pe care nu şi-o va mai împlini niciodată.

Ben citi din nou raportul şi se opri mai mult asupra armei crimei. Eşarfa unui preot. Alături, fusese prins cu un

ac, un bilet. Îl citise acolo, îngenuncheat lângă victimă:

Iertate fie-i păcatele.

— Amin, murmură Ben, răsuflând prelung.

* * *

Trecuse de ora unu noaptea, în cea de a doua săptămână a lui septembrie, când Barbara Clayton o luă peste peluza din faţa catedralei Washington. Aerul

era cald, stelele străluceau, dar dispoziţia ei nu o lăsa să se bucure. Mergea şi înjura, furioasă. Ce-or să-i mai audă urechile mecanicului ăluia cu faţă de dihor, mâine dimineaţă! Auzi, cică

îi făcuse transmisia ca nouă. Ce escroc! Slavă Domnului că nu mai avea de mers decât câteva cvartale. Acum o să trebuiască să ia autobuzul până la slujbă. O să plătească el, ticălosul

ăla urât, puţind a ulei. O stea căzătoare explodă şi traversă cerul într-un arc strălucitor. Ea nici măcar nu o văzu.

Nici bărbatul care o urmărea. Ştiuse că o să vină. Nu i se spusese să fie

vigilent? Capul lui, chiar şi acum nu era el oare gata să explodeze din cauza p r e s i u n i i Vocii? Fusese ales, dându-i-se misiunea aceasta şi gloria.

— Dominus vobiscum, murmură

el, apoi înşfăcă strâns în mâini materialul plăcut la pipăit al stolei.

Iar când misiunea lui fu îndeplinită, se simţi cuprins de fierbinţeala năvalnică a senzaţiei de forţă. Coapsele îi

explodară. Sângele începu să cânte în el. Era curat. Şi acum, în felul acesta, era şi ea. Încet, cu gingăşie, îşi trecu degetul mare peste fruntea ei, peste buze, peste inimă, făcând semnul crucii.

O absolvise de păcate, dar cât se poate de repede. Vocea îl avertizase că vor exista mulţi care nu vor înţelege puritatea lucrării sale.

Părăsindu-i trupul în întunericul nopţii,

porni mai departe, cu ochii strălucindu-i de lacrimi şi de bucurie.

* * *

— Presa, televiziunea, toţi ne asaltează pe tema asta. Căpitanul Harris

arse un pumn în ziarul desfăcut, de pe birou. Tot oraşul ăsta nenorocit a intrat în panică. Aflu eu cine a furnizat presei chestia asta cu preotul...

Se opri, retrăgându-se în el.

Rar i se întâmpla să-şi piardă astfel controlul. Stătea el în spatele biroului, dar tot poliţist era, îşi spuse, şi încă unul al naibii de bun. Un bun poliţist nu-şi pierde firea. Începu să împăturească

ziarul ca să-şi acorde suficient timp să-şi revină şi-şi plimbă privirea peste ceilalţi poliţişti din încăpere. Unul şi unul, fir-ar să fie, recunoscu Harris. Nu ar fi tolerat vreunul mai slab.

Ben Paris stătea

pe colţul biroului, jucându-se cu un presse-papier din plastic imitând sticla. Harris îl cunoştea suficient de bine ca să ştie că Ben simţea nevoia să ţină ceva în mâini, când gândea. Tânăr, se

gândi Harris, dar având deja zece ani în poliţie. Un poliţist de nădejde, chiar dacă nu proceda el întotdeauna foarte ortodox. Cele două citări pe ordinul de zi pentru fapte de vitejie fuseseră

binemeritate. Când situaţia era mai puţin tensionată, pe Harris chiar îl amuza faptul că Ben arăta ca versiunea unui scenarist de la Hollywood despre un poliţist detectiv – cu faţa prelungă, cu

oase puternice, cu părul negru, sârmos. Părul lui era bogat şi mai lung decât se obişnuia, dar era tuns într-una din frizeriile acelea micuţe, elegante, din Georgetown. Avea ochi verzi, deschişi la

culoare, care nu scăpau nimic important.

Prăvălit pe un scaun, cu picioarele lui lungi întinse în faţă, stătea Ed Jackson, partenerul lui Ben. La un metru nouăzeci şi opt şi

nouăzeci şi trei de kilograme, intimida uşor suspecţii, numai când apărea. Întâmplător sau special, îşi lăsase barbă mare, care era la fel de roşcată ca şi coama cârlionţată de pe cap. Avea ochii

albaştri şi prietenoşi. Putea găuri o monedă de la cincizeci de metri, cu pistolul din dotare.

Harris puse ziarul deoparte, dar nu se aşeză.

— Ce-aţi aflat?

Ben trecu presse-

papier-ul dintr-o mână într-alta, înainte de a-l pune la loc.

— În afară de aspectul general şi de culoarea părului, nu există nicio altă legătură între cele două victime. Nu

există prieteni comuni, nu există localuri comune, frecventate de acestea. Profilul Carlei Johnson îl ai. Barbara Clayton lucra într-un magazin de îmbrăcăminte, era divorţată, fără copii.

Familia ei locuieşte în Maryland. Intelectuali. A avut o legătură foarte strânsă cam până acum vreo trei luni. Când s-a fâsâit totul, tipul s-a mutat la Los Angeles. Facem cercetări asupra lui,

dar tipul pare curat.

Băgă mâna în buzunar după o ţigară şi surprinse privirea partenerului său.

— Asta-i a şasea, îi spuse Ed. Ben încearcă să fumeze sub un pachet pe zi,

explică el, după care continuă el raportul: Clayton îşi petrecuse seara într-un bar din Wisconsin. Genul de seară în oraş a unei fete, împreună cu o prietenă care lucra cu ea. Prietena spune că Barbara

Clayton a plecat la ora unu. Maşina ei a fost găsită, în pană, la câteva cvartale de locul crimei. Se pare că avea probleme cu transmisia. Se hotărâse, probabil, să-şi continue drumul pe jos.

Apartamentul ei se afla cam la vreo jumătate de milă mai jos.

— Singurele lucruri pe care victimele le au în comun este că amândouă erau blonde, albe şi de

sex feminin. Ben trase adânc fum în piept, umplându-şi plămânii cu el şi dându-i apoi drumul.

— Acum sunt moarte amândouă.

În teritoriul lui, îşi spuse Harris şi asta îl afectează.

— Arma crimei, eşarfa unui preot.

— Stola, specifică Ben. N-a fost prea greu să mergem pe urma ei. Omul nostru o folosea pe cea mai bună – din mătase naturală.

— Nu a

cumpărat-o din oraş, continuă Ed. În niciun caz, în ultimul an. Am verificat la toate magazinele de obiecte de cult, la toate bisericile. Am aflat că există trei locuri de unde se poate cumpăra aşa

ceva.

— Biletele sunt scrise pe o hârtie care poate fi găsită la orice papetărie, adăugă Ben. Deci nu se poate merge pe urma lor.

— Cu alte cuvinte, nu aveţi

nimic.

— Cu orice cuvinte, nu avem nimic, spuse Ben, trăgând din nou fum în piept.

Harris îi studie pe cei doi în tăcere. Poate că ar fi preferat ca Ben să

poarte cravată sau ca Ed să-şi radă barba, dar asta îi privea pe ei. Erau cei mai buni. Paris, cu farmecul lui şi cu aparenta lui nonşalanţă, avea instinctul unei vulpi şi ascuţimea unui

stilet. Jackson era grijuliu şi eficient ca o mătuşă rămasă fată mare. Orice caz era pentru el ca un joc de puzzle şi nu obosea niciodată să mute piesele.

Harris adulmecă fumul care venea din

ţigara lui Ben şi îşi spuse că renunţase la fumat spre binele lui.

— Duceţi-vă înapoi şi staţi din nou de vorbă cu toată lumea. Prezentaţi-mi raportul asupra vechiului prieten al

lui Clayton şi lista clienţilor magazinelor de obiecte de cult. Trebuie să punem mâna pe tipul ăsta, adăugă el, uitându-se din nou la ziar.

— Preotul, murmură Ben trăgând cu coada

ochiului la titlul articolului. Presa se dă întotdeauna în vânt să boteze psihopaţii.

— Şi să comenteze fără acoperire, adăugă Harris. Haide să-l scoatem din paginile

ziarelor şi să-l băgăm după gratii.

* * *

Ameţită după o noapte întreagă în care stătuse aplecată asupra hârtiilor, doctoriţa Teresa Court îşi bea cafeaua

răsfoind ziarul Post. Trecuse o săptămână întreagă de la cea de-a doua crimă şi Preotul, aşa cum îl botezase presa, continua să bântuie în libertate. Nu considera câtuşi de puţin că a citi despre

el era cel mai bun mod de a-şi începe ziua, dar omul o interesa din punct de vedere profesional. Nu era imună la moartea celor două tinere femei, dar fusese educată să privească faptele şi

să pună un diagnostic. Viaţa ei fusese închinată acestui scop.

Din punct de vedere profesional, viaţa ei era asaltată de probleme, de suferinţă, de frustrări. În

compensaţie, îşi păstra lumea ei privată în ordine şi simplitate. Cum crescuse în puf şi primise o educaţie pe măsură, considera gravura de Matisse de pe perete şi paharul de cristal de

Baccarat de pe masă, ca pe ceva firesc. Prefera liniile precise şi culorile pastelate, dar uneori se pomenea atrasă de ceva strident, cum era pictura abstractă, în ulei, cu tuşă viguroasă şi

culori arogante, de deasupra mesei. Îşi înţelegea nevoia de duritate ca şi pe cea de blândeţe şi era mulţumită. Una din principalele ei priorităţi era aceea de a fi mulţumită.

Cum cafeaua se

răcise deja, o împinse în lături. După o clipă, împinse deoparte şi ziarul. Îşi dorea să ştie mai mult despre asasin şi despre victime, voia să aibă toate detaliile. Îşi aminti apoi vechiul

proverb care spunea să fii prudent cu ce-ţi doreşti, căci s-ar putea să ţi se îndeplinească.
Aruncă o privire la ceas şi se scula de la masă. Nu avea timp să clocească deasupra unei

poveşti dintr-un ziar. O aşteptau pacienţii.

* * *

Oraşele de pe Coasta de Est arată în toată splendoarea lor toamna. Vara le coace, iarna le lasă înnămolite şi

murdare, dar toamna le conferă un suflu de culoare şi demnitate.

Ben Paris se trezi brusc. Era ora două, într-o noapte rece de octombrie. N-avea rost să se mai întrebe ce-i tulburase

somnul şi visul interesant în care apăreau trei blonde. Se sculă şi se duse gol la masa de toaletă, după ţigări. Douăzeci şi două, murmură el în tăcere.

Aprinse una,

umplându-şi gura cu gustul amărui, familiar şi abia după aceea se duse la bucătărie să-şi fiarbă cafeaua. Aprinzând doar lampa fluorescentă de deasupra sobei, se uită atent după

gândaci. Nimic nu se strecurase printre crăpături. Ben aprinse focul sub ibric şi se gândi că ultima dezinsecţie mai avea încă putere. Întinzându-se după o ceaşcă, împinse deoparte

corespondenţa de vreo două zile care mai aştepta încă să fie deschisă.

În lumina aspră din bucătărie chipul lui arăta dur, chiar periculos. Era normal, se gândea doar la crime. Trupul

lui gol era uşor şi sprinten şi atât de slab, încât ar fi putut trece drept sfrijit fără proeminenţele discrete ale muşchilor.

Cafeaua nu l-ar fi ţinut treaz. Când mintea lui era

pregătită, trupul o urma imediat. Se antrenase singur, de-a lungul atâtor ore de stat la pândă.

O pisică costelivă, de culoarea prafului, sări pe masă şi-l privi fumând şi sorbind din cafea. Văzând că

era cu gândurile aiurea, pisica îşi revizui ideea despre o farfurioară cu lapte în toiul nopţii şi se aşeză, începând să se spele.

Nu erau mai aproape de găsirea asasinului decât în

după-amiaza în care fusese găsit primul cadavru. Orice pistă, fie ea cât de vagă, de care se apropiau, se dovedea un fiasco după primele mile de luat la picior. Se înfundaseră, reflectă Ben. Nimic. Zero.

Desigur, fuseseră cinci declaraţii, numai într-o singură lună. Toate venind din partea unor minţi deranjate care mureau să li se acorde atenţie. Trecuseră douăzeci şi şase de zile de la

cea de a doua crimă şi nu ajunseseră nicăieri. Şi cu fiecare zi care trecea, ştia bine, pista se răcea tot mai mult. În timp ce presa obosea, oamenii începeau să se relaxeze. Nu-i plăcea asta.

Aprinzând o ţigară de la alta, Ben se gândea la acalmia de dinaintea furtunii. Privi afară în noaptea rece, luminată de o semilună, cu gândurile duse.

* * *

Localul lui Doug se afla la numai cinci mile de apartamentul lui Ben. La ora asta, luminile fuseseră stinse. Muzicanţii plecaseră şi băutura împrăştiată pe jos, ştearsă. Francie Bowers ieşi pe uşa

din spate trăgându-şi puloverul pe ea. O dureau picioarele. După şase ore petrecute pe tocurile ei de zece centimetri, îşi simţea acum, în bascheţi, degetele amorţite. Totuşi, bacşişurile primite

meritau asta. Dusul băuturilor la mese însemna să stai într-adevăr mult în picioare, dar dacă aveai picioare bune – şi avea – bacşişurile curgeau.

Câteva asemenea nopţi îi mai trebuiau,

îşi făcea ea planul, şi putea să depună avansul pentru un m i c Volkswagen. Gata cu autobuzele. Asta era ideea ei despre paradis.

Simţi un uşor junghi venind dinspre bolta

piciorului. Francie aruncă o privire înspre alee. Ar scuti-o de un sfert de milă. Dar era întuneric. Mai făcu vreo doi paşi înspre felinar şi renunţă. Întuneric sau nu, un pas mai mult decât

trebuie nu o să facă.

Aşteptase mult. Dar ştia. Vocea îi spusese că fusese trimisă una dintre oiţele rătăcite. Venea cu repeziciune, ca şi cum ar fi fost nerăbdătoare să fie mai repede izbăvită.

De zile întregi se ruga pentru ea, pentru curăţirea sufletului ei. Acum, clipa iertării era la un pas de el. El nu era decât un instrument.

Capul începu să-i vâjâie şi toată această neliniştе o

luă în jos, în spirală. Puterea îşi făcea drum în el. Se rugă, la adăpostul umbrelor, până când apăru ea.

Se mişcă iute, aşa cum era milostiv să se mişte. Când stola fu răsucită în

jurul gâtului ei, victima nu avu decât o secundă să caşte gura după aer, înainte ca el să strângă laţul. Scoase doar un mic sunet gâlgâit, în clipa în care rămase fără aer. Cuprinsă de

groază, dădu drumul genţii de pânză şi se apucă cu amândouă mâinile de obiectul care o împiedica să respire.

Uneori, când puterea lui era mare, reuşea să le termine repede. Dar diavolul

din ea era puternic, îl provoca. Degetele ei traseră de mătase, apoi se înfipseră cu putere în mănuşile pe care le purta. Când începu să dea cu picioarele în el, o ridică în sus, dar ea continua să-l

lovească. Atinse cu piciorul o cutie de tablă şi o expedie zăngănind. Zgomotul răsună puternic în capul lui, aproape făcându-l să urle şi el.

Apoi ea se înmuie şi lacrimile de pe

faţa lui se uscară în aerul toamnei. O aşeză încet pe beton şi-i dădu dezlegarea, în limba cea veche. După ce prinse cu un ac biletul de pulover, o binecuvântă.

Ea îşi găsise pacea. Iar pentru

moment, şi el.

* * *

— La ce bun să murim şi noi, îndreptându-ne într-acolo? spuse Ed pe un ton liniştit, când Ben luă o curbă cu cincizeci de mile pe

oră. Oricum, e deja moartă.

Ben încetini Mustang-ul şi făcu imediat la dreapta.

— Tu ai făcut praf ultima maşină. Ultima mea maşină, adăugă, fără prea mult umor în glas.

Nu avea decât şaptezeci şi cinci de mii de mile la bord.

— Urmărire la mare viteză, bombăni Ed.

Mustang-ul hurducăi peste o denivelare, amintindu-i lui Ben

că trebuia să verifice amortizoarele.

— Şi nu te-am omorât.

— Contuzii şi lacerări. Lunecând prin lumina chihlimbarie, Ben trecu într-a treia.

— Multiple

contuzii şi lacerări.

Amintindu-şi, Ed zâmbi.

— Dar i-am prins, nu?

— Erau leşinaţi. Ben opri maşina cu un schelălăit puternic şi băgă cheile în buzunar. Iar eu am

avut nevoie de cinci copci, în braţ.

— Fir-ar, fir-ar, fir-ar... Căscând, Ed se desfăşură din maşină şi rămase în picioare pe trotuar.

Era aproape în zori şi suficient de rece ca să-ţi poţi

vedea răsuflarea, dar se adunase deja destulă lume. Ghemuindu-se în jacheta lui şi dorindu-şi o cafea, Ben îşi croi drum prin mulţimea curioasă de gură-cască, spre aleea împrejmuită cu

sfoară.

— Sly. Făcându-i un semn cu capul fotografului poliţiei, Ben privi în jos, la victima numărul trei.

Aprecie să aibă între douăzeci şi şase şi douăzeci şi opt de ani. Puloverul era din

fire sintetice ieftine, iar tălpile bascheţilor ei erau roase. Avea cercei legănători, placaţi cu aur. Faţa ei era o mască de fard, care nu se potrivea cu puloverul şi pantalonii reiaţi, de duzină.

Făcându-şi mâinile căuş în jurul celei de a doua ţigări pe ziua de astăzi, ascultă raportul poliţistului în uniformă, de lângă el.

— A fost găsită de un vagabond. L-

am urcat într-o maşină, să-şi mai revină. Se pare că a dat peste ea căutând în gunoaie. L-a speriat de moarte, aşa că a luat-o la fugă pe alee şi aproape că a intrat în maşina mea.

Ben dădu din cap şi se uită în jos, la biletul ordonat scris, prins cu acul de puloverul ei. Frustrarea şi furia trecuseră ca fulgerul prin el, fără să lase urme şi fiind uşor înlocuite de un

sentiment de acceptare.

Aplecându-se, Ed ridică sacul de pânză, foarte mare, căruia-i dăduse ea drumul. Din el se împrăştie un pumn de jetoane de autobuz.

Îi aştepta o zi nesfârşită.

* * *

Şase ore mai târziu, intrară în clădirea poliţiei. Secţia de Criminalistică nu avea aura sordidă a

secţiei Moravuri, dar era aproape la fel de curată şi de îngrijită ca şi secţiile de poliţie din suburbii. Cu doi ani în urmă pereţii fuseseră zugrăviţi în ceea ce Ben denumise bej de bloc de locuinţe.

Pardoseala din dale ceramice transpira vara şi ţinea frig iarna. Oricât de zeloşi ar fi fost cei ce asigurau curăţenia, încăperile erau sortite să miroasă veşnic a fum stătut de ţigări, a zaţ de

cafea şi a transpiraţie recentă. Este drept, în primăvară achiziţionaseră un bazin şi îl însărcinaseră pe unul din poliţişti să cumpere plante pe care să le pună pe

pervazurile ferestrelor. De murit nu mureau, dar nici nu prosperau.

Ben trecu prin dreptul unei mese de scris şi-l salută din cap pe Lou Roderick, care bătea un raport la maşină. Era genul

de poliţist care-şi făcea conştiincios rapoartele, aşa cum un contabil ţinea evidenţa taxelor.

— Harris vrea să-ţi vorbească, îi spuse Lou şi, fără să-şi ridice privirea, reuşi să pară amabil.

Tocmai s-a întors de la o şedinţă cu primarul. Şi cred că Löwenstein are un mesaj pentru tine.

— Mulţumesc. Ben se uită la batonul de ciocolată Snickers de pe biroul lui Roderick. Ascultă,

Lou…

— Las-o baltă. Roderick continuă să-şi bată raportul fără să-şi întrerupă ritmul.

— Şi asta numeşti tu camaraderie, mormăi Ben şi o luă agale spre

Löwenstein.

Ea era cu totul alt gen decât Roderick, reflectă Ben. Lucra în salturi, se întrerupea şi pleca şi se simţea mult mai bine în stradă decât la maşina de scris. Ben respecta precizia lui

Lou, dar, ca ajutor, ar fi luat-o pe Löwenstein, ale cărei costume şi uniforme curate şi îngrijite nu ascundeau faptul că avea, în mod incontestabil, cele mai frumoase picioare din secţie.

Ben îi aruncă o privire scurtă, înainte de a se aşeza pe colţul biroului ei. Păcat că era măritată, se gândi el.

Răsfoind alene prin hârtiile ei, aşteptă până când aceasta termină de

vorbit la telefon.

— Cum mai merge, Löwenstein?

— Dispozitivul de mărunţit gunoiul, de la chiuvetă, s-a înfundat şi instalatorul îmi cere trei sute, dar nu-i nimic, pentru că o

repară bărbatul meu. Puse un formular în maşina de scris. În felul ăsta, nu o să ne coste decât de două ori mai mult. Dar tu? Îi arse una peste mâna de pe Pepsi-ul ei. Ai noutăţi despre Părinte?

— Doar un cadavru. Dacă în vorbele lui exista amărăciune, atunci aceasta era greu de detectat. Ai fost vreodată la localul lui Doug, mai jos de Canal?

— Eu nu duc o

viaţă socială ca tine, Paris.

Ben fornăi şi puse mâna pe cana burduhănoasă în care îşi ţinea ea creioanele.

— Era chelneriţă de băuturi, la mese. Avea douăzeci şi

şapte de ani.

— N-are rost să te consumi, îi spuse ea în şoaptă, apoi, văzându-i faţa, îi întinse Pepsi-ul. Întotdeauna te consumă chestiile astea. Harris vrea să vă vadă, pe tine şi

pe Ed, mai spuse ea.

— Da, ştiu. Luă o înghiţitură interminabilă, lăsând zahărul şi cafeina să-i pătrundă în sistem. Ai vreun mesaj pentru mine?

— Ah, da. Dădu hârtiile la o parte,

până când găsi ce căuta, şi zâmbi cu subînţeles. Te-a sunat Bunny. Cum vocea ei ridicată, insinuantă, nu stârni nimic în el, îi aruncă o privire mirată şi-i dădu biletul. Vrea să ştie la ce oră mergi

să o iei. Părea tare drăguţă, zău, Paris.

Ben băgă biletul în buzunar şi zâmbi.

— Chiar este tare drăguţă, Löwenstein, dar aş lăsa-o în prima clipă în care te-ai hotărî tu să-ţi înşeli soţul.

Ben plecă fără să-i înapoieze băutura şi Löwenstein începu să râdă şi se întoarse la formular şi la maşina de scris.

— Au scos la vânzare apartamentele din

blocul meu. Ed puse receptorul înapoi în furcă şi o porni, împreună cu Ben, spre biroul lui Harris. Cincizeci de mii de dolari. Isuse!

— Înseamnă că are canalizarea proastă. Ben bău

restul de Pepsi şi aruncă sticla într-o cutie de gunoi.

— Da. Ştii cumva ceva liber în blocul tău?

— Nimeni nu pleacă de acolo decât cu picioarele înainte.

Prin geamul gros al biroului lui Harris, îl puteau vedea pe căpitan, care vorbea la telefon. Se ţinea bine pentru un bărbat de cincizeci şi şapte de ani, care şi-i petrecuse pe ultimii zece în spatele

biroului. Avea prea multă voinţă ca să se îngraşe. Prima căsnicie se destrămase din cauza meseriei, a doua, din cauza sticlei. Harris renunţase şi la băutură şi la căsnicie

şi acum meseria le ţinea locul amândurora. Poliţiştii din secţia lui nu îl plăceau în mod obligatoriu, dar îl respectau. Harris prefera lucrurile aşa cum erau ele acum. Ridicându-şi privirea,

le făcu semn celor doi să intre.

— Să am rapoartele laboratorului înainte de ora cinci. O scamă dacă se găseşte pe puloverul ei şi aia vreau să ştiu de unde vine. Faceţi-

vă meseria. Daţi-mi ceva cât de mic, să mi-o pot face şi eu pe a mea. Închise telefonul şi-şi turnă cafea fierbinte. După cinci ani, tot un scotch ar fi fost mai bun.

— Vorbiţi-mi

despre Francie Bowers.

— Lucra la mese, la Doug, de aproape un an. Locuia singură într-un bloc din North West. Ed se mută de pe un picior pe altul şi-şi consultă carnetul.

Căsătorită de două ori, de fiecare dată mai puţin de un an. Facem cercetări asupra ambilor foşti soţi. Muncea noaptea şi dormea ziua, aşa încât vecinii nu prea ştiu mare lucru despre ea. Pleca de

la serviciu la ora unu noaptea. Se pare că o tăia pe alee ca să ajungă la staţia de autobuz. Nu avea maşină.

— Nimeni n-a auzit nimic, adăugă Ben. Şi nici n-a văzut nimic.

— Mai întrebaţi, spuse Harris simplu. Şi găsiţi pe cineva care a auzit. Ceva în plus despre numărul unu?

Lui Ben nu-i plăcea când victimelor li se dădeau numere şi-şi

vârî mâinile în buzunare.

— Prietenul Carlei Johnson e la Los Angeles, unde a primit un rolişor într-o melodramă. E curat. Se pare că Johnson se certase cu un alt student, cu

o zi înainte de a fi omorâtă. Martorii spun că fusese o ceartă foarte aprinsă.

— El a recunoscut, continuă Ed. Se pare că se întâlniseră de câteva ori, dar ea nu se arătase interesată.

— Are alibi?

— Pretinde că se îmbătase şi că agăţase un boboc din anul întâi. Ridicând din umeri, Ben se aşează pe braţul fotoliului. S-au logodit. Putem să-l mai chemăm o dată

aici, dar niciunul din noi nu crede că ar putea avea vreo legătură cu crima. Nu le-a cunoscut pe Clayton şi pe Bowers. Verificându-l, am constatat că puştiul este prototipul tânărului american,

provenind dintr-o familie de burghezi, bine situată. Mai curând este Ed un psihopat, decât puştiul ăsta.

— Mulţumesc, partenere.

— Bine, dar oricum, mai

verificaţi-l o dată. Cum îl cheamă?

— Robert Lawrence Dors. Conduce o Honda C i v i c şi poartă cămăşi de polo. Ben scoase o ţigară. Poartă mocasini albi, fără şosete.

— Să-l aducă Roderick aici.

— Stai o clipă...

— Desemnez o echipă de forţă pentru soluţionarea acestui caz, spuse Harris, întrerupându-l pe Ben. Îşi turnă o a doua ceaşcă de

cafea. Roderick, Löwenstein şi Bigsby vor lucra cu voi. Îl vreau pe individul ăsta până să apuce să omoare o altă femeie care se nimereşte să fie singură pe alee. Vocea lui rămăsese

blândă, raţională, dar categorică. Aveţi ceva împotrivă?

Ben se apropie de fereastră şi privi afară.

— Nu, cu toţii vrem să punem mâna pe el.

— Inclusiv

primarul, adăugă Harris, doar cu o vagă urmă de amărăciune în glas. Vrea ca la sfârşitul acestei săptămâni să fie în stare să ofere presei ceva pozitiv. Vom recurge la un psihiatru, ca să ne

facă un profil.

— Un psihiatru? Râzând cinic, Ben se întoarse de la fereastră. Să fim serioşi, căpitane.

Pentru că nici lui nu-i plăcea ideea, glasul i se înăspri.

— Doctorul Court

a fost de acord să colaboreze cu noi, la cererea primarului. Încă nu ştim cum arată asasinul, dar poate este timpul să ştim cum gândeşte. În clipa asta, adăugă el uitându-se calm la cei doi, sunt în stare

să privesc şi într-un glob de cristal dacă acesta îmi va oferi o pistă. Să fiţi înapoi la patru.

Ben voi să spună ceva, dar surprinse privirea de avertizare a lui Ed. Ieşiră fără un cuvânt.

— Poate că ar trebui să chemăm un medium, bombăni Ben.

— Priveşti îngust.

— Realist.

— Psihicul uman este plin de mistere fascinante.

— Iar ai citit prea

mult.

— Iar cei antrenaţi în a-l înţelege pot deschide uşi la care un profan bate în neştire.

Ben oftă şi-şi aruncă ţigara în parcare, în clipa în care ieşiră afară din

clădire.

— Rahat!

* * *

— Rahat, bombăni Tess, privind afară pe fereastra biroului ei. Două lucruri n-avea ea câtuşi de puţin

chef să facă acum. Primul era să ia în piept traficul pe ploaia rece, nesuferită, care se pornise. Al doilea era să se implice în crimele care ameninţau oraşul. Trebuia să-l facă pe

primul pentru că primarul şi bunicul ei o presaseră să-l facă pe al doilea.

Mapa ei era şi aşa prea încărcată. L-ar fi putut refuza pe primar politicos, chiar cerându-şi scuze. Dar cu bunicul

ei era cu totul altceva. Când avea de-a face cu el, parcă înceta să mai fie doctoriţa Teresa Court. După cinci minute nu mai era o femeie de un metru şaizeci şi cinci şi nu mai avea nicio

diplomă încadrată de o ramă neagră, în spatele el. Redevenea fetiţa de doisprezece ani, numai piele şi os, copleşită de personalitatea bărbatului pe care îl iubise cel mai mult

pe lumea asta.

Dar el avusese grijă ca ea să obţină diploma în ramă neagră, nu? Cu încrederea ei, se gândi ea, cu sprijinul lui, cu neţărmurita lui credinţă în ea. Cum putea spune nu,

când o ruga să-şi folosească priceperea? Pentru că îi lua zece ore pe zi ca să se ocupe de cazurile ei curente, poate că era timpul să nu se mai încăpăţâneze şi să-şi ia un partener.

Tess se uită în jurul ei, la biroul în culori pastelate, cu antichităţile şi acuarelele alese cu grijă. Ale ei, se gândi ea. Fiecare piesă. Se uită apoi la comoda înaltă, pentru dosare, din stejar, de pe la

1920. Era încărcată cu dosarele cazurilor. Şi acestea erau tot ale ei. Nu, nu o să-şi ia niciun partener. La anul o să aibă treizeci de ani. Avea cazurile ei, avea biroul ei, avea problemele ei. Şi aşa

voia să rămână totul.

Îşi luă din debara haina de ploaie căptuşită cu vizon şi şi-o trase pe ea. Şi poate, doar poate că va reuşi să ajute poliţia să-l găsească pe omul care umplea zilnic paginile

ziarelor. Să-i ajute să-l găsească, să-l oprească, astfel ca la rândul lui să poată şi el primi ajutorul de care avea nevoie.

Îşi luă poşeta şi mapa burduşită cu dosare care urmau să fie sortate în

decursul serii.

— Kate!

Tess intră în biroul alăturat, ridicându-şi gulerul.

— Mă duc la poliţie, la comisarul Harris. Nu-mi dai nicio legătură decât dacă este ceva

urgent.

— Ar trebui să ai o pălărie, îi răspunse secretara.

— Am una în maşină. Pe mâine.

— Vezi cum conduci.

Deja cu gândul în altă parte, ieşi pe

uşă scormonind după cheile de la maşină. Poate că în drum spre casă o să apuce să cumpere nişte mâncare chinezească la pachet şi o să mănânce în tihnă, înainte de…

— Tess!

Încă un pas şi ar fi fost în lift. Înjurând în sinea ei, Tess se întoarse şi reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Frank! Şi ce bine reuşise să-l evite, vreme de aproape zece zile.

— Eşti o doamnă

cumplit de greu de abordat.

Se îndreptă spre ea. Impecabil. Acesta era cuvântul care-i venea pe buze ori de câte ori îl vedea pe doctorul F.R. Fuller. Exact la limita plictiselii.

Costumul lui gris-perle era de la Brooks Brothers, iar cravata lui cu dungulițe avea în ea aceeaşi nuanţă, precum şi rozul bébé al cămăşii lui de la Arrow. Părul lui era frezat perfect şi

conservator. Tess încercă din greu să-şi păstreze zâmbetul. Nu era vina lui Frank că ea nu se aprindea în contact cu perfecţiunea.

— Am fost ocupată.

— Ştii ce se

spune când munceşti prea mult, Tess.

Scrâşni din dinţi ca să se abţină de la a spune „nu, ce se zice?“ El râse pur şi simplu şi-i oferi restul clişeului. Tess apăsă pe butonul de coborâre, sperând că

liftul va veni repede.

— Totuşi, astăzi pleci mai devreme.

— Program de teren. Se uită la ceas în mod ostentativ. Avea timp destul. Sunt puţin în întârziere, minţi ea, calmă.

— Am tot încercat să dau de tine. Sprijinindu-se cu mâna de perete, se aplecă spre ea. Un alt obicei al lui, pe care Tess îl detesta. Ai crede că nu-i nicio problemă, câtă vreme birourile

noastre sunt alăturate, continuă el.

Unde naiba se afla liftul ăla, când avea cel mai mult nevoie de el?

— Ştii bine ce înseamnă un program încărcat,

Frank.

— Sigur că ştiu. Îşi scăpără zâmbetul lui de pastă de dinţi şi Tess se întrebă dacă nu cumva îşi închipuia că apa lui de colonie o înnebunea. Dar avem nevoie cu toţii

să ne mai relaxăm din când în când, n-am dreptate, doctore?

— Fiecare în felul lui.

— Am bilete pentru mâine seară la piesa lui Noel Coward, de la

Kennedy Center. De ce să nu ne relaxăm împreună?

Ultima dată, singura dată când acceptase să se relaxeze alături de el, abia reuşise să scape cu hainele pe ea. Mai rău, înainte

de declanşarea stării de război, se plictisise vreme de trei ore.

— Drăguţ din partea ta să te gândeşti la mine, Frank. Minţi din nou fără ezitare: Dar, din păcate, am deja un

program pentru mâine seară.

— Ce-ar fi să...

Uşile se deschiseră.

— Ca să vezi, am întârziat. Păşi în lift, aruncându-i un zâmbet vesel. Şi nu munci prea mult,

Frank. Ştii ce se spune.

Din cauza ploii şi a traficului, îşi consumă aproape tot timpul ei suplimentar ca să ajungă la secţia de poliţie. În mod destul de ciudat, jumătatea

aceea de oră, atât de belicoasă, o lăsă plină de bună dispoziţie. Poate, se gândi ea, datorită faptului că scăpase atât de uşor de Frank. Dacă ar fi avut inima, dar nu o avea, i-ar fi spus

simplu că era un ticălos şi asta ar fi însemnat sfârşitul. Până să înceapă să o înghesuie în destule colţuri, recursese la tact şi la scuze.

Întinzând mâna alături, îşi luă pălăria de fetru şi-şi

înghesui părul sub ea. Se uită în oglinda retrovizoare şi-şi încreţi nasul. N-avea rost să se mai aranjeze acum. Pierdere de timp cu ploaia asta. Trebuie să existe acolo o toaletă unde să

scormonească în trusa de farduri şi de unde să iasă apoi cu un aer demn şi profesional. Până una-alta, nu o să arate decât udă.

Împingând portiera, Tess se apucă cu o mână de

pălărie şi o luă la fugă spre clădire.

— Fii atent. Ben îşi opri colegul pe scările care duceau la cartierul general. Nemaipăsându-le de ploaie, o urmăreau pe Tess care sărea printre băltoace.

— Frumoase picioare, comentă Ed.

— La naiba. Sunt chiar mai grozave decât ale lui Löwenstein.

— Posibil. El se mai gândi o clipă. Dar greu de spus, în

ploaie.

Alergând în continuare, cu capul plecat, Tess se năpusti sus pe scări şi se izbi de Ben. O auzi înjurând, înainte de a o prinde de umeri şi de a o îndepărta de el,

suficient ca să o privească în faţă.

Meritase să se ude, pentru ceea ce vedea.

Elegantă. Chiar cu ploaia care şiroia pe ea. Ben se gândi la eleganţă. Tăietura pometilor era

puternică, suficient de proeminentă ca să-l facă să se gândească la fecioarele vikingilor. Gura era moale şi umedă, făcându-l să se gândească la alte lucruri. Era palidă, doar cu o umbră

rozalie în obraji. Ochii însă erau cei care îl făcură să-şi înghită remarca uşuratică pe care se gândise să o facă. Erau mari, reci şi, doar o idee, enervaţi. Şi violeţi. Crezuse că această culoare îi

fusese rezervată doar lui Elizabeth Taylor şi florilor de câmp.

— Scuzaţi-mă, reuşi Tess să spună, când îşi recăpătă suflul. Nu v-am văzut.

— Nu. Ar fi vrut

să se mai uite la ea, dar reuşi să se adune. Ben avea o reputaţie, în ce priveşte femeile, care devenise mitică. Exagerată, dar bazată pe fapte.

— La viteza cu care circulaţi, nu mă

surprinde. Îi făcea plăcere să o ţină, să-i urmărească ploaia agăţându-i-se de gene. V-aş putea acuza de atac asupra unui ofiţer de poliţie.

— Doamna stă în ploaie, spuse Ed în şoaptă.

Până atunci, Tess nu-l observase decât pe bărbatul care o ţinea, uitându-se la ea ca şi cum ar fi apărut dintr-un vălătuc de fum. Privi acum dincolo de el şi apoi în sus. Văzu un uriaş ud, cu ochi

albaştri care râdeau şi cu o masă de păr roşcat, leoarcă. Se afla oare la o secţie de poliţie sau într-un basm?

Ben continuă să o ţină de un braţ, în timp ce deschidea uşa. O conduse

înăuntru, dar nu intenţiona să-i dea drumul. Nu încă.

Odată înăuntru, Tess îi mai aruncă o privire lui Ed, se convinse că era real şi se întoarse spre Ben. Şi el era real. Şi continua să o ţină de

braţ. Amuzată, îşi ridică o sprânceană.

— Ofiţer, te previn că dacă mă arestezi pentru atac, voi deschide acţiune pentru comportament brutal din partea poliţiei. Când el zâmbi, Tess

simţi un declic. Deci nu era atât de inofensiv pe cât se gândise ea.

— Şi acum vă rog să-mi permiteţi să…

— Bine, fără nicio acţiune. Ben continuă să o ţină de braţ. În cazul în care

aţi venit pentru un proces-verbal de contravenţie…

— Sergent…

— Detectiv, o corectă el. Ben.

— Detectiv, probabil că voi recurge la ajutorul dumitale cu o altă

ocazie, dar în clipa de faţă sunt în întârziere. Dacă vreţi totuşi să mă ajutaţi...

— Sunt un servitor public.

— Atunci daţi-mi drumul la braţ şi spuneţi-mi unde îl găsesc pe căpitanul

Harris.

— Căpitanul Harris? De la Criminalistică?

Văzu surpriza, neîncrederea, şi-şi simţi braţul eliberat. Intrigată, îşi scutură capul, scoţându-şi pălăria. Părul blond

deschis i se revărsă pe umeri.

— Exact.

Privirea lui Ben urmări cascada părului, înainte de a reveni asupra chipului ei. Nu prea merge, se gândi el. Suspecta lucruri care

nu prea mergeau.

— Doctor Court?

Severitatea şi cinismul merg foarte greu cu graţia. Tess nu se obosea să le armonizeze.

— Din nou exact, detectiv.

— Sunteţi

psihiatru?

Îi răspunse şi ea cu o întrebare.

— Sunteţi poliţist?

Probabil că amândoi ar fi fost în stare să continue să se complimenteze astfel, dacă Ed n-ar fi izbucnit în râs.

— A sunat gongul pentru sfârşitul primei runde, spuse el pe un ton de glumă. Biroul lui Harris este colţul neutru al ringului. O luă chiar el pe Tess de braţ şi îi arătă drumul.

Capitolul 2

Flancată de o parte şi de alta, Tess o luă de-a lungul

coridoarelor. Se auzea din când în când o voce lătrând sau o uşă deschizându-se şi închizându-se cu zgomot. De peste tot şi în acelaşi timp, se auzeau sunând telefoanele, părând

că nimeni nu răspundea vreodată. În ferestre bătea ploaia, sporind impresia de mohoreală. Un bărbat în cămaşă şi salopetă ştergea o pată de ceva. Coridorul mirosea

puternic a dezinfectant şi a umezeală.

Nu se afla pentru prima oară într-o secţie de poliţie, dar pentru prima oară se afla atât de aproape de a fi intimidată. Ignorându-l pe Ben,

se concentră asupra lui Ed.

— Voi doi lucraţi întotdeauna împreună?

Ed zâmbi amabil. Îi plăcea glasul ei, pentru că era grav şi la fel de răcoritor ca un şerbet într-o

după-amiază fierbinte de vară.

— Căpitanului nostru îi place să mă ştie că stau cu ochii pe el.

— Sunt convinsă.

Ben o luă brusc la stânga.

— Pe aici,

doctore.

Tess îi aruncă o privire piezişă şi trecu pe lângă el. Mirosea a ploaie şi a săpun. Intrând în camera brigăzii, urmări doi bărbaţi care târau un adolescent în cătuşe.

O femeie stătea într-un colţ, cu o ceaşcă în mâini şi plângea încetişor. Se auzea venind din hol o ceartă stridentă.

— Bun venit în realitate, spuse Ben, când cineva începu să înjure.

Tess îl privi îndelung şi stabili că este un fanfaron. Ce crezuse, că ea se aştepta cumva să fie primită cu ceai şi fursecuri? În comparaţie cu clinica unde îşi petrecea o zi din săptămână, aici

era ca la o petrecere la iarbă verde.

— Mulţumesc, detectiv…

— Paris. Se întrebă de ce avea senzaţia că îl lua peste picior. Ben Paris, doctore Court. Iar el e partenerul

meu, Ed Johnson. Scoţând o ţigară, o aprinse fără să-şi ia privea de la Tess. Arăta la fel de nelalocul ei în sumbra cameră a secţiei de poliţie ca un trandafir pe o grămadă de gunoi.

Dar asta era problema ei. Vom colabora cu dumneavoastră.

— Ce drăguţ.

Cu zâmbetul pe care-l păstra pentru vânzătorii enervaţi, trecu pe lângă el. Dar, înainte să apuce

să bată la uşa lui Harris, Ben i-o şi deschise.

— Căpitane. Ben aşteptă până când Harris dădu deoparte hârtiile şi se ridică. Doctor Court.

Nu se aşteptase la o femeie şi nici la

cineva atât de tânăr. Dar Harris comandase prea multe femei-ofiţeri, prea mulţi boboci ca să simtă altceva decât o surpriză de moment. Primarul i-o recomandase. Insistase pentru ea,

se corectă Harris. Iar primarul, indiferent cât era el de plictisitor, era un om deştept, care făcea puţini paşi greşiţi.

— Doctore Court, vă mulţumesc că aţi venit. Întinse mâna şi o găsi pe a ei

moale şi mică, dar fermă, totodată.

Nu, nu era chiar sigură că aşa era într-adevăr, dar mai trecuse ea prin asemenea situaţii.

— Sper să vă pot fi de folos.

— Vă rog, luaţi

loc.

Începu să-şi scoată pardesiul şi simţi mâini pe braţele ei. Aruncând o privire peste umăr, îl văzu în spatele ei pe Ben.

— Frumos pardesiu, doctore.

Degetele lui mângâiară căptuşeala, în timp ce o ajuta să şi-l scoată. Deci sunt rentabile orele de cincizeci de minute.

Un arogant nesuferit, se gândi ea şi se aşeză.

— Poate că doctoriţa Court doreşte o cafea, spuse Ed. Cu acelaşi aer uşor amuzat, îi zâmbi partenerului său. Are nevoie de ceva fierbinte.

Văzând strălucirea din ochii

lui Ed, Tess nu se putu abţine să nu-i înapoieze zâmbetul.

— Aş bea cu plăcere o cafea. Fără zahăr.

Harris se uită la zaţul din cana lui, apoi luă receptorul.

— Roderick, adu

nişte cafea. Patru — nu, trei, rectifică el, uitându-se la Ed.

— Dacă are cumva şi nişte apă fierbinte… Ed băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo un plic cu ceai din plante.

— Şi o cană cu apă fierbinte, spuse Harris, schiţând un fel de zâmbet. Da, pentru Jackson. Doctore Court… Harris nu ştia ce o amuzase pe aceasta, dar avea sentimentul că era ceva în

legătură cu cei doi oameni ai săi. Ar fi făcut cel mai bine să se întoarcă înapoi la treburile lor.

— V-am fi recunoscători pentru orice ajutor pe care ni l-aţi putea da. Şi veţi avea totala

noastră colaborare. Acestea fuseseră spuse cu o privire, una plină de subînţelesuri, către Ben. Aţi fost pusă în temă cu ceea ce dorim noi de la dumneavoastră?

Tess se gândi la

întâlnirea ei de două ore cu primarul şi la teancurile de hârtii pe care le luase cu ea, de la acesta, să le studieze acasă. Pusă în temă, medită ea, nu erau tocmai cuvintele potrivite.

— Da. Aveţi

nevoie de un profil psihologic al asasinului cunoscut sub numele de Preotul. Doriţi o părere competentă, avizată, privind motivul pentru care ucide şi modul în care ucide. Vreţi să

vă spun cine este, din punct de vedere emoţional. Cum gândeşte, cum simte. Cu datele pe care le deţin şi cu cele pe care mi le veţi da dumneavoastră, este posibil să vă prezint

o părere... o părere, sublinie ea, despre cum, de ce şi cine este el, din punct de vedere psihologic. Cu aceasta vă veţi afla poate cu un pas mai aproape de a-l opri.

Deci nu promitea minuni. Asta îl ajută

pe Harris să se destindă. Cu coada ochiului îl văzu pe Ben urmărind-o atent, în timp ce îşi plimba alene un deget, pe pardesiul ei.

— Stai jos, Paris, spuse el îngăduitor.

Primarul v-a dat nişte informaţii? o întrebă apoi pe Tess.

— Oarecum. Am început să le studiez aseară.

— Poate că o să vreţi să vă uitaţi şi pe rapoartele acestea. Luând un

dosar de pe birou, i-l înmânã lui Tess.

— Mulţumesc.

Tess scoase din geantă o pereche de ochelari cu ramă de baga şi deschise dosarul.

Psihiatru, îşi spuse din nou Ben,

studiindu-i profilul. Arăta ca o majoretă, la un meci studenţesc. Sau ca şi cum ar fi sorbit un coniac, la Mayflower. Nu era prea sigur de ce aceste două imagini păreau să i se potrivească, dar i

se potriveau. Imaginea de doctor de boli mintale era cea care nu i se potrivea. Psihiatrii erau înalţi şi slabi şi palizi, cu ochi calmi, cu voci calme, cu mâini calme. Îşi aminti de medicul

psihiatru pe care îl avusese fratele lui timp de trei ani, după întoarcerea sa din Vietnam. Josh plecase un idealist tânăr, cu chipul proaspăt. Se întorsese hăituit şi agresiv. Psihiatrul l-a

ajutat. Sau aşa părea, aşa spunea toată lumea, inclusiv Josh. Până în clipa în care şi-a luat pistolul din dotare şi a pus capăt oricăror şanse pe care le-ar mai fi avut.

Psihiatrul l-a

numit „sindrom de stres cu reacţie întârziată“. Până atunci, Ben nu ştiuse cât de mult ura etichetările.

Roderick aduse cafeaua şi reuşi să nu pară jignit că se afla pe post de

subretă.

— Te-ai ocupat de copii, Dors? îl întrebă Harris.

— Tocmai asta aveam de gând să fac.

— Paris şi Jackson vă vor informa pe tine, pe

Löwenstein şi pe Bigsby, mâine dimineaţă, după apelul nominal. Îl concedie cu o mişcare din cap, punându-şi în ceaşcă trei linguriţe cu zahăr. În partea cealaltă a încăperii,

Ed făcu cu ochiul.

Tess îşi luă ceaşca murmurând ceva, fără să-şi ridice privirea.

— Să trag concluzia că asasinul este mai puternic decât media?

Ben îşi scoase o

ţigară şi se uită la ea.

— De ce?

Tess îşi coborî ochelarii mai jos pe nas, cu o figură pe care o ţinea minte de la un profesor din colegiu.

— În afara

semnelor strangulării, nu mai există niciun fel de vânătăi sau urme de violenţă, nu sunt haine sfâşiate sau semne de luptă.

Ignorându-şi cafeaua, Ben trase din ţigară.

— Niciuna din victime nu a fost deosebit de voinică. Cea mai masivă a fost Barbara Clayton, la cele cincizeci şi patru de kilograme şi un metru cincizeci şi patru, înălţime.

— Groaza şi

adrenalina scot la suprafaţă puteri nebănuite, îl contrazise ea. Înţeleg, din rapoarte, că presupunerea dumneavoastră este că îşi atacă victimele prin surprindere, pe la spate.

— Presupunem asta pornind de la unghiul şi amplasarea vânătăilor.

— Cred că înţeleg, spuse ea energic, şi-şi împinse ochelarii înapoi în sus. Nu este uşor să

demoralizezi o namilă ca asta. Niciuna din victime n-a ajuns să-l zgârie pe faţă, continuă ea, căci altfel s-ar fi găsit celule din carnea acestuia, sub unghiile lor. Am înţeles bine? Înainte

ca el să apuce să-i răspundă, Tess se întoarse spre Ed.

— Deci este destul de deştept ca să evite semne care-l pot trăda. Nu pare să omoare sporadic, ci are un plan metodic, chiar urmărind o

anumită logică. Îmbrăcămintea lor, continuă ea, se afla în dezordine, existau nasturi desfăcuţi, cusături rupte, pantofi scăpaţi din picioare?

Ed scutură din cap, admirând felul

în care plonja ea în amănunte.

— Nu, doamnă. Toate trei erau în perfectă ordine.

— Dar arma crimei, stola?

— Împăturită, peste piept.

— Un psihopat

ordonat, interveni Ben.

Tess abia dacă ridică o sprânceană.

— Sunteţi rapid la diagnosticat, detective Paris. Doar că în loc de ordonat, eu aş spune mai curând respectuos.

Ridicând un singur deget, Harris opri replica lui Ben.

— Ne puteţi explica asta, doctore?

— Nu vă pot oferi un profil amănunţit decât după ce voi mai studia cazul,

căpitane, dar cred că vă pot oferi o prezentare generală. Ucigaşul este în mod vizibil profund religios şi presupun că a primit o educaţie tradiţionalistă.

— Deci înclinaţi

să credeţi că este vorba de un preot?

Tess se întoarse din nou spre Ben.

— Este posibil să fi făcut parte dintr-un ordin religios la un moment dat sau poate că a fost, pur şi simplu, fascinat

sau înspăimântat de autoritatea bisericii. Folosirea stolei este un simbol pentru el însuşi, pentru noi, chiar şi pentru victime. Poate că o foloseşte într-un sens rebel, dar asta o s-o stabilesc după ce voi

studia notele lăsate de el. Cum toate cele trei victime fac parte din aceeaşi categorie de vârstă, aceasta pare să indice că ele reprezintă o figură feminină importantă, din existenţa lui. O mamă, o soţie, o

iubită, o soră. Cineva cu care a fost în relaţii foarte apropiate, pe plan emoţional. Senzaţia mea este că acest personaj l-a trădat într-un fel, prin biserică.

— Un păcat? Ben

trimise un rotocol de fum.

O fi el hahaleră, dar tâmpit nu este, îşi spuse ea.

— Definiţia păcatului variază, zise ea cu răceală. Dar da, un păcat, în ochii lui, probabil

unul de natură sexuală.

Ben ura analiza calmă, impersonală.

— Şi deci o pedepseşte prin intermediul altor femei?

Simţi zeflemeaua din vocea lui şi

închise dosarul.

— Nu, le salvează.

Ben deschise din nou gura, dar o închise la loc. Totul avea o anumită logică, oribilă.

— Acesta este aspectul pe care-l

găsesc cel mai clar, spuse Tess întorcându-se înapoi spre Harris. Totul se citeşte din notele lăsate de el. Omul se pune singur în rolul salvatorului. Din lipsa de violenţă, aş spune că nu are dorinţa de

a pedepsi. Dacă ar fi fost vorba de răzbunare, ar fi fost brutal, crud, şi ar fi vrut ca ele să fie conştiente de ceea ce li se va întâmpla. El însă îşi omoară victimele cât mai repede posibil, apoi

le îndreaptă hainele, le pune stola de-a curmezişul pe piept într-un gest de profund respect şi lasă un bilet în care spune că au fost salvate.

Scoţându-şi ochelarii, îi răsuci,

ţinându-i de toartă.

— Nu le violează. Mai curând este impotent în relaţiile cu femeile, dar, mult mai sigur, atacul sexual este un păcat. S-ar putea ca actul uciderii să-i declanşeze un fel de

eliberare sexuală, dar mai mult una pe plan spiritual.

— Un fanatic religios, reflectă Harris.

— Sufleteşte, îi explică Tess. În exterior, probabil că funcţionează normal,

lungi perioade de timp. Crimele sunt distanţate la săptămâni, ceea ce mă face să cred că are totuşi o pârghie de control. Poate foarte bine să exercite o profesie normală, să fie

sociabil, să meargă la biserică.

— La biserică. Ben se ridică şi se îndreptă spre fereastră.

— În mod regulat, cred eu. Este punctul lui focal. Dacă nu este preot,

atunci ia înfăţişarea unui preot în momentul crimei. În mintea lui, oficiază.

— Iertarea de păcate, murmură Ben. Ultimele ritualuri.

Ştiind puţine lucruri despre

biserică, Ed schimbă subiectul.

— Un schizofrenic?

Tess se încruntă uitându-se în jos la ochelari şi scutură din cap.

— Schizofrenia, depresia maniacală

fărâmiţează personalitatea. Etichetele sunt prea uşor aplicate şi au tendinţa de a generaliza.

Nu observase că Ben se întorsese şi se uita acum la ea. Împinse ochelarii

înapoi în etu-ul lor şi le dădu drumul în geantă.

— Orice dezordine psihiatrică este o problemă extrem de individuală, altfel de la individ la individ şi fiecare caz poate fi

înţeles şi studiat numai dând la iveală originile lui dinamice.

— Eu unul m-aş ocupa mai curând de datele concrete, îi spuse Harris. Dar se pare că, în cazul acesta, există o răsplată pentru ele.

Avem de-a face cu un psihopat?

Expresia ei se schimbă abia perceptibil. Nerăbdare, se gândi Ben, remarcând cuta uşoară dintre sprâncene şi o mişcare rapidă a

gurii. Apoi Tess îşi recăpătă aspectul profesional.

— Dacă vreţi un termen general, noţiunea de psihopatie merge. Ea înseamnă dezordine mintală.

El îşi frecă barba.

— Cu alte cuvinte, este dement.

— Demenţa este un termen legal. Spusese aceasta aproape cu afectare, pe când îşi lua dosarul şi se ridica în picioare. Când va fi

prins şi judecat, aceasta va deveni o soluţie. Vă voi pune la dispoziţie profilul lui cât mai curând posibil, căpitane. Cred însă că mi-ar folosi să văd notele care au fost lăsate de el pe trupurile

victimelor şi armele crimelor.

Nemulţumit, Harris se ridică. Voia mai mult. Deşi ştia ce se poate şi ce nu, voia totul, de la A la Z, inclusiv legăturile dintre toate reperele.

— Detectivul

Paris vă va pune la dispoziţie tot ce aveţi nevoie. Mulţumesc, doctore Court.

Tess îi dădu mâna.

— Nu prea aveţi pentru ce să-mi mulţumiţi în momentul de faţă.

Detective Paris?

— Pe aici. Îi arătă drumul, făcându-i un semn grăbit cu capul.

Ben tăcu tot drumul înapoi de-a lungul coridoarelor şi spre registratură, unde semnară, ca să

aibă acces la probe. Tess studie şi ea în tăcere biletele şi scrisul clar, precis. Nu se deosebeau între ele. Erau aproape identice, încât păreau nişte fotocopii. Cel care le scrisese, reflectă ea,

nu fusese nici furios şi nici disperat. Dacă era ceva, atunci era împăcat. Pacea era cea pe care o căuta şi pace, în felul lui chinuit, căuta să dea.

— Alb, de la puritate, spuse ea încet, după ce privi

stolele. Poate un simbol, reflectă ea. Dar pentru cine? Se îndepărtă de lângă bilete. Acestea o îngheţau mai mult decât arma crimei în sine. Se pare că este un om cu o misiune, adăugă ea.

Ben îşi aminti de starea bolnăvicioasă, de frustrare, pe care o resimţise după fiecare crimă, dar vocea lui era rece şi fără inflexiuni.

— Păreţi foarte sigură, doctore.

— Aşa par?

Întorcându-se îl studie o clipă, reflectă şi apoi se lăsă pradă impulsului: La ce oră terminaţi serviciul, detective?

El clătină din cap, nesigur de intenţiile ei.

— L-am terminat acum zece minute.

— E bine. Tess îşi trase pardesiul pe ea. Îmi puteţi face cinste cu o prăjitură şi să-mi spuneţi de ce vă displace profesiunea mea sau poate ce nu vă place

la mine personal? Vă dau cuvântul meu, nu vă voi face nicio analiză.

Ceva la ea îl provocă. Aspectul rece, elegant, vocea puternică, sofisticată. Sau poate că ochii aceia mari, blânzi. O

să se gândească la asta mai târziu.

— Fără onorariu?

Ea râse şi-şi îndesă pălăria în buzunar.

— Poate că vom ajunge la miezul problemei.

— Să-mi iau

pardesiul.
Întorcându-se înapoi la camera brigăzii, fiecare din ei se întreba de ce era pe cale să-şi petreacă o parte din seară cu cineva care în mod atât de evident era împotriva sa ori a

ceea ce reprezenta persoana sa. Oricum, însă, fiecare din ei era la fel de hotărât ca până la sfârşitul serii să pară mai deştept decât celălalt. Ben îşi înşfăcă pardesiul şi mâzgăli ceva într-un

registru.

— Charlie, spune-i lui Ed că sunt ocupat în continuare cu doctoriţa Court.

— Nu consemnezi chestia asta?

— S-o consemnez?

— Pe naiba,

Ben...

— Mâine, în trei exemplare.

Ajunseseră deja departe, lângă uşa de ieşire.

— Nu prea-ţi pasă de hârţogăraie? îl întrebă ea.

El deschise uşa şi

constată că ploaia se transformase într-o burniţă neplăcută.

— Nu este partea cea mai plină de satisfacţii a muncii.

— Şi care e aceea?

Îi aruncă o privire enigmatică,

conducând-o spre maşină.

— Prinderea băieţilor răi.

Zece minute mai târziu pătrundeau într-un bar obscur luminat, unde muzica venea de la un tonomat şi

băuturile nu erau botezate. Nu era unul din cele mai distinse localuri de noapte din Washington, dar niciunul din cele mai sordide. Lui Tess îi părea un loc unde clienţii permanenţi se

ştiau între ei pe nume, iar nou-veniţii erau acceptaţi cu timpul.

Ben îi făcu barmanului un semn neglijent cu mâna, schimbă câteva cuvinte în surdină cu chelneriţa şi găsi o

masă în spate. Aici, muzica se auzea înfundat şi luminile erau şi mai obscure.

Masa şchiopăta uşor pe unul din picioare.

În clipa în care se aşează, Ben se şi relaxă. Aici se afla pe

terenul lui şi-şi cunoştea mişcările.

— Ce doriţi? Se aştepta să comande cine ştie ce vin alb select, cu un nume franţuzesc.

— Un scotch. Simplu.

— Stolichnaya, îi

spuse el chelneriţei, continuând să o urmărească pe Tess. Cu gheaţă. Aşteptă ca tăcerea să se prelungească, zece secunde, apoi douăzeci. O tăcere interesantă, se gândi el, plină de întrebări

şi de animozitate voalată. Ce-ar fi să-i întindă o nadă?

— Aveţi nişte ochi incredibili.

Ea zâmbi şi se lăsă pe spate, confortabil.

— Eu aş fi zis că o să ieşiţi cu ceva

mai original.

— Lui Ed i-au plăcut picioarele dumneavoastră.

— Mă surprinde că le-a putut vedea, de la înălţimea lui. Nu vă asemănaţi deloc, remarcă Tess. Îmi închipui că

formaţi o echipă impresionantă. Dar lăsând deoparte asta, detective Paris, sunt interesată să ştiu de ce nu aveţi încredere în profesiunea mea.

— De ce?

Când i se aduse

băutura, Tess sorbi încet din ea. Încălzea, în locuri unde cafeaua nu ajungea.

— Din curiozitate. Asta se trage tot de la profesie. Până una-alta, avem amândoi meserii în

care căutăm răspunsuri, rezolvăm enigme.

— Găseşti o asemănare între meseriile noastre? Gândul îl făcu să zâmbească. Poliţişti şi psihiatri, adăugă el.

— Poate că şi eu consider meseria dumneavoastră la fel de neplăcută cum o consideraţi dumneavoastră pe a mea, spuse ea moale, dar ele sunt amândouă necesare, atâta vreme cât

lumea nu se comportă potrivit unor şabloane normale, aşa cum le defineşte societatea.

— Nu-mi plac condiţionările. Îşi basculă paharul cu băutură. Nu prea am cine ştie ce încredere

în cineva care stă în spatele unui birou, sondând în creierul oamenilor, pentru ca apoi să le introducă personalităţile în diverse compartimente prestabilite.

— Da. Tess sorbi

din nou din băutura ei şi ascultă o melodie care tocmai începuse, mai visătoare, cu Lionel Richie.

— Deci aşa îi definiţi dumneavoastră pe psihiatri?

— Da.

Tess dădu din cap.

— Presupun că şi voi trebuie să toleraţi o mare cantitate de fanatism în meseria voastră.

Ceva periculos apăru în privirea lui,

apoi dispăru la fel de repede.

— E punctul dumneavoastră de vedere, doctore.

Tess începu să bată cu degetele în masă, singurul semn exterior al emoţiei. Cât de liniştit putea

el să pară! Observase asta încă din biroul lui Harris. Şi totuşi simţea în el o nelinişte. Nu puteai să nu apreciezi felul în care reuşea să se controleze.

— În regulă, detective Paris, de ce

nu vă spuneţi punctul dumneavoastră de vedere?

După ce roti paharul cu vodcă, îl puse jos fără să fi băut.

— În regulă. Poate că vă văd ca

pe cineva care adună banii cu găleata de la gospodine frustrate şi de la directori plictisiţi. Totul se întoarce înapoi la sex şi la ura faţă de mamă. Răspundeţi la întrebări cu întrebări

şi nu transpiraţi niciodată. Cele cincizeci de minute se scurg şi treceţi imediat la dosarul următor. Că cineva are într-adevăr nevoie de ajutor, că cineva e disperat, n-are nicio importanţă.

Puneţi o etichetă, faceţi un dosar şi treceţi la ora următoare.

O clipă, Tess nu spuse nimic, pentru că dincolo de furie, ea simţise durerea din glasul lui.

— Cred că a fost

o experienţă cumplită, spuse ea încet. Îmi pare rău.

Simţindu-se stânjenit, Ben schimbă vorba.

— Fără analiză peste masă, îi reaminti lui Tess.

O experienţă

cumplită, îşi spuse ea din nou, în gând. Dar el nu era omul care să caute compasiune.

— Bine, haide să încercăm dintr-un alt unghi. Sunteţi un detectiv la Criminalistică.

Presupun că toată ziua nu faceţi altceva decât să bântuiţi cu bicicleta pe aleile întunecate, agitându-vă pistoalele. Evitaţi câteva gloanţe dimineaţa, prindeţi cătuşele după-amiază, îi citiţi apoi

suspectului drepturile şi-l târâţi la secţie pentru interogatoriu. În general cam asta este, da?

Un zâmbet reţinut îi miji pe buze.

— Sunteţi deşteaptă foc, nu?

— Aşa mi s-a

spus.

Nu era genul lui să facă judecăţi de valoare absolute asupra unei persoane pe care nu o cunoştea. Simţul lui înnăscut pentru fair-play se lupta cu o prejudecată adânc

înrădăcinată. Făcu semn pentru un alt rând de băuturi.

— Care e numele dumneavoastră mic? Am obosit să vă tot spun „doctore Court".

— Al dumneavoastră e

Ben. Îi oferi un zâmbet care îl făcu să se concentreze din nou asupra buzelor ei. Eu sunt Teresa.

— Nu. Ben scutură din cap. Nu aşa vi se spune. Teresa este prea

banal. Terry nu are destulă clasă.

Se aplecă înainte şi-şi lăsă bărbia pe mâinile împreunate.

— Una peste alta, cred că sunteţi un foarte bun detectiv. Mi se spune Tess.

— Tess. Îi repetă

numele încet, apoi dădu din cap. Foarte frumos. Spune-mi, Tess, de ce psihiatria?

Tess îl urmări o clipă, admirând uşurinţa cu care se întinsese în scaun. Nu indolent, se gândi

ea, nu lăbărţat, ci doar relaxat. Invidie asta.

— Curiozitatea, repetă ea. Mintea omului e plină de întrebări fără răspuns. Eu am vrut să găsesc răspunsurile. Dacă

poţi găsi aceste răspunsuri, uneori poţi fi de folos. Vindeci mintea şi uşurezi sufletul.

Îl impresionă. Simplitatea.

— Uşurează sufletul, repetă el şi se gândi la fratele

lui. Nimeni nu fusese în stare să i-l uşureze pe al lui. Crezi, o întrebă el, că vindecând într-o parte, poţi să uşurezi în cealaltă?

— E acelaşi lucru. Tess privi dincolo de el, la o pereche care

râdea, bătându-se pe o halbă de bere.

— Am crezut că nu sunteţi plătiţi decât să vă uitaţi în capetele oamenilor.

Buzele ei se curbară puţin, iar ochii continuau să privească în spatele

lui.

— Mintea, inima şi sufletul. „Ajutor unei minţi bolnave – tu vei da. Smulge din memorie un necaz acolo înrădăcinat. Distruge înscrisele tulburări ale creierului şi, cu un

remediu ce dulcea uitare o aduce, curăţă temeinic depunerile de pe acest primejdios material care apasă greu pe inimă.”

Ben îşi ridică privirea din pahar, ascultând-o. Vocea ei

continua să fie liniştită în timp ce vorbea, dar el încetase să mai audă tonomatul, trăncăneala, râsul.

— Macbeth. Când ea îi zâmbi, dădu din umeri: Poliţiştii citesc şi ei, adăugă.

Tess îşi ridică paharul într-un gest care putea fi interpretat drept un toast.

— Poate că ar trebui să ne reconsiderăm amândoi părerile.

* * *

Tot mai burniţa când se întoarseră în parcarea poliţiei. Vremea posomorită adusese repede întunericul, aşa încât bălţile străluceau în lumina felinarelor şi trotuarele erau ude

şi pustii. Washington-ul se retrage devreme. Aşteptase până acum ca să-l întrebe ceea ce o preocupase toată seara.

— Ben, de ce te-ai făcut poliţist?

— Ţi-am spus,

îmi place să-i prind pe băieţii răi.

Sămânţa adevărului era acolo, se gândi ea, dar nu în întregime.

— Adică ai crescut jucându-te de-a hoţii şi vardiştii şi ai hotărât să o ţii

tot aşa, jucându-te?

— Eu m-am jucat întotdeauna de-a doctorul. Trase alături de maşina ei şi frână.

Putea să o ducă cu vorba, putea să se eschiveze. O parte din farmecul lui

asupra femeilor consta în priceperea sa de a le face pe amândouă cu zâmbetul pe buze. Dar iată că acum, o dată măcar, dorea să spună adevărul.

— Bine, acum e rândul meu să-ţi ofer

un citat: „Legea nu înseamnă decât vorbe şi hârţoage fără mâinile şi săbiile bărbaţilor“. Zâmbind din colţul buzelor, se întoarse şi o văzu studiindu-l calmă. Vorbele şi hârţoagele, continuă

el, nu sunt modul meu de abordare al lucrurilor.

— Pe când sabia este?

— Exact. Se aplecă peste ea ca să-i deschidă portiera. Trupurile lor se atinseră în

treacăt, dar amândoi se prefăcură că nu bagă în seamă contactul fizic. Eu cred în justiţie, Tess. Ea înseamnă cu mult mai mult decât cuvintele aşternute pe hârtie.

Ea stătu o clipă

să digere. Exista o violenţă în el, ordonată şi stăpânită. Poate că cel mai potrivit era cuvântul educată, dar, oricum, violenţa exista. Precis că ucisese, un lucru pe care educaţia şi

personalitatea ei îl respingeau categoric. Luase vieţi, şi-o riscase pe a lui. Şi credea în ordine şi justiţie. Exact aşa cum credea în sabie.

El nu era bărbatul simplu pe care-l etichetase ea la

început. Aflase o mulţime de lucruri, într-o singură seară. Mai mult decât suficient, se gândi ea şi se dădu mai într-o parte.

— Da, mulţumesc pentru băutură, detective.

În timp ce ea se strecura afară din maşină, Ben deja ieşise pe partea lui.

— Nu ai umbrelă?

Tess îi zâmbi degajat şi se scormoni în buzunare după chei.

— Nu am

niciodată umbrela la mine, când plouă.

Cu mâinile în buzunarele de la spate, se apropie fără grabă de ea. Din motive pe care nu le putea defini, îi displăcea ideea de a o lăsa să plece.

— Mă întreb ce ar spune despre asta un doctor de cap.

— Nici tu nu ai aşa ceva. Noapte bună, Ben.

Îşi dădea seama că ea nu era femeia sofisticată, arhieducată şi

superficială, aşa cum o etichetase la început. Se pomeni continuând să ţină portiera deschisă şi după ce Tess se strecurase pe scaunul şoferului.

— Am un prieten care lucrează la

Kennedy Center. Mi-a dat două bilete la Noel Coward, mâine seară. Te interesează?

Îi stătea pe buze să-l refuze, politicos. Uleiul şi apa nu se amestecă niciodată. Şi nici afacerile cu

plăcerea.

— Da, mă interesează.

Nefiind chiar sigur ce gândea în privinţa acceptării ei, dădu doar din cap.

— Te iau de acasă la şapte.

Când Ben trânti

portiera, Tess coborî fereastra.

— Nu-mi vrei adresa?

Îi aruncă un zâmbet arogant, pe care ea ar fi trebuit să-l deteste.

— Sunt detectiv.

În timp ce Ben o

luă înapoi spre maşina lui, pe Tess o apucă râsul.

* * *

Pe la zece ploaia stătuse. Absorbită de portretul la care lucra, Tess nu remarcase nici

liniştea şi nici lumina mohorâtă a lunii. Uitase să-şi cumpere mâncare chinezească la pachet şi cina ei, alcătuită dintr-un sandviş cu friptură de vacă, zăcea uitată, mâncată doar pe jumătate.

Fascinant. Citi din nou rapoartele. Fascinant şi înfricoşător. Cum îşi alegea el victimele? se întrebă ea. Toate blonde, toate aproape de treizeci de ani, toate de înălţime medie. Pe

cine simbolizau ele şi de ce?

Le pândea oare, le urmărea? Le alegea în mod arbitrar? Poate că înălţimea şi culoarea părului erau o pură coincidenţă. Orice femeie singură,

noaptea, poate sfârşi prin a fi salvată.

Nu. Exista un arhetip, era sigură de asta. Precis că el alesese fiecare victimă datorită înfăţişării generale. Apoi reuşise să-i stabilească rutina

zilnică. Trei crime şi nu făcuse o singură greşeală. Era bolnav, dar era un om metodic.

Blondă, până în treizeci de ani, mică spre potrivit. Se pomeni uitându-se la vaga ei reflectare în

fereastră. Nu se descrisese oare chiar pe ea?

Ciocănitul din uşă o făcu să sară în sus, apoi se înjură singură pentru prostia ei. Se uită la ceas pentru prima oară de când se

aşezase la birou şi constată că lucrase trei ore, neîntrerupt. Încă două şi o să-i poată oferi ceva căpitanului Harris. Oricine ar fi fost la uşă, trebuia să fie cât mai rapid.

Lăsându-şi

ochelarii pe teancul de hârtii, se duse la uşă.

— Bunicule! Enervarea dispăruse când se înălţă pe vârfuri ca să-l sărute, cu entuziasmul pe care reuşise el să-l insufle în viaţa ei.

Mirosea a mentă şi a Old Spice şi se purta ca un general. Ai ieşit târziu.

— Târziu? Vocea lui bubui. Întotdeauna bubuise. Prin pereţii bucătăriei unde prăjea peşte proaspăt, la un meci

unde ovaţiona echipa cu care avea el chef atunci să ţină sau de la tribuna Senatului, unde servise vreme de douăzeci şi cinci de ani. Dar e abia zece, continuă el. Încă nu sunt gata de halat şi de paharul

cu lapte cald, fetiţo. Dă-mi ceva de băut.

Era deja înăuntru şi-şi scotea din pardesiu carcasa lui de un metru optzeci. Avea şaptezeci şi doi de ani, se gândi Tess, uitându-se la coama sălbatică de

păr alb şi la faţa tăbăcită. Şaptezeci şi doi de ani şi avea în el mai multă energie decât bărbaţii cu care se întâlnea ea. Şi, în mod sigur, era mult mai interesant. Poate că motivul pentru care era încă

singură şi mulţumită să fie aşa era că avea standarde atât de înalte în privinţa bărbaţilor. Îi turnă trei degete de whisky.

Se uită la biroul ticsit cu hârtii, dosare şi note. Asta era Tess

a lui, îşi spuse, luându-i paharul din mână. Întotdeauna dându-se peste cap şi făcându-şi treaba. Nu-i scăpă nici sandvişul pe jumătate mâncat. Tot Tess a lui era şi asta.

— Deci, spuse el, dând scotch-ul pe gât, ce ştii despre maniacul nostru?

— Domnule senator! Tess recurse la vocea ei cea mai oficială, în timp ce se aşează pe braţul fotoliului. Ştii că nu

pot discuta cu tine problema asta.

— Rahat! Eu ţi-am dat cazul ăsta.

— Pentru care n-am de gând să-ţi mulţumesc.

Îi aruncă una din privirile lui tăioase ca oţelul. Politicieni cu

vechi state se făceau mici în faţa ei.

— Oricum, e din partea primarului.

În loc să se facă mică, Tess îi oferi cel mai dulce zâmbet.

— De la primar, deci.

— La naiba cu

etica, bombăni el.

— Tu mi-ai predat-o.

Bătrânul mormăi, mulţumit de ea.

— Dar căpitanul Harris? Ce părere ai despre el? Ea stătu puţin, gândindu-se, aşa cum făcea când

îşi aduna gândurile.

— Competent, stăpân pe el. Este furios şi se simte frustrat şi este extrem de tensionat, dar reuşeşte să ţină în lesă toate aceste stări.

— Dar detectivii

care se ocupă de caz?

— Paris şi Jackson. Îşi trecu vârful limbii de-a lungul dinţilor. M-au izbit ca fiind o pereche neobişnuită, deşi foarte mult o pereche. Jackson

arată ca un om de munte. Pune întrebări tipice, dar ştie să asculte. Mi se pare genul metodic. Paris... Tess ezită, nemaifiind la fel de stăpână pe ea. Nu are stare, continuă ea, şi cred că este

mult mai schimbător. Inteligent, dar mai mult instinctiv decât metodic. Sau poate mai emotiv. Şi Tess se gândi la justiţie şi la o anumită sabie.

— Sunt capabili?

— Nu ştiu ce să spun, bunicule.

Impresia mea e că amândoi au fost hărăziţi acestei meserii. Dar e vorba numai de o impresie.

— Primarul are mare încredere în ei. Şi în tine, mai adăugă dând pe gât şi restul de whisky.

Tess se uită din nou atentă la el.

— Nu ştiu dacă aşa este sau nu. Dar omul ăsta este foarte tulburat, bunicule. Este periculos. Le pot oferi o schiţă a minţii lui, a tiparului lui emoţional, dar asta

nu o să-l oprească. O enigmă. Sculându-se, îşi băgă mâinile în buzunare. Totul nu este decât o enigmă.

— Întotdeauna nu este decât o enigmă, Tess. Ştii că nu există garanţii, nu există certitudini.

Ştia, dar nu-i plăcea asta. Niciodată nu-i plăcuse.

— Are nevoie de ajutor, bunicule. Strigă după el, dar nimeni nu-l poate auzi.

— Nu este

pacientul tău, Tess, spuse el, ducându-şi o mână sub bărbie.

— Nu, dar sunt implicată. Văzând cum îşi înalţă o sprânceană, Tess schimbă tonul.

— Nu începe acum să te

îngrijorezi. N-am de gând să mă las copleşită.

— Mi-ai mai spus asta odată, despre o cutie plină cu pisoi. Am sfârşit prin a mă costa mai mult decât un costum bun.

Îl sărută din nou

pe obraz şi-i luă pardesiul.

— Şi i-ai iubit pe toţi, până la unul. Iar acum, am treabă.

— Mă dai afară?

— Îţi ţin doar pardesiul, rectifică ea. Noapte bună, bunicule.

— Poartă-te frumos, fetiţo.

Închise uşa în urma lui, amintindu-şi că îi spunea acelaşi lucru, mereu, de la vârsta de cinci ani.

* * *

Biserica era întunecată şi pustie, dar nu fusese greu pentru el să descuie lacătul. Şi nici nu avea impresia că păcătuieşte făcând asta. Bisericile nu trebuie să stea încuiate. Casa

Domnului trebuie să rămână deschisă celui în nevoie, celui dezorientat, cucernicului.

Aprinse lumânările, patru – câte una pentru fiecare femeie pe care o salvase şi

ultima, pentru femeia pe care nu fusese în stare să o salveze.

Căzând în genunchi, se rugă, iar rugăciunile lui erau disperate. Uneori, doar uneori, când se gândea la

misiune, avea îndoieli. Viaţa era ceva sfânt. Luase trei până acum şi ştia că lumea îl privea ca pe un monstru. Dacă ar şti cei cu care lucra, l-ar dispreţui, l-ar închide, l-ar detesta. Le-ar fi milă de el.

Dar carnea era trecătoare. O viaţă era sfântă numai datorită sufletului. Or sufletul era cel pe care îl salva el. Sufletul era cel pe care trebuia să continue să-l salveze, până când va

echilibra talgerele balanţei. Îndoiala, ştia asta, era ea însăşi un păcat.

Dacă măcar ar putea vorbi cu cineva. Dacă ar fi cineva, măcar, care să-l înţeleagă, să-l liniştească. Un val de

disperare îl cuprinse, fierbinte şi dens. Să se predea, da, asta ar fi o uşurare. Nu exista nimeni, nimeni în care să aibă încredere. Nimeni cu care să împartă această povară. Când Vocea tăcea,

rămânea atât de singur!

O pierduse pe Laura. Laura se pierduse singură şi plecând luase cu ea părţi din el. Cele mai bune părţi. Uneori, când era întuneric, când era linişte, o

putea vedea. Nu mai râdea niciodată. Faţa ei era atât de palidă, atât de îndurerată! Faptul că aprindea lumânări în biserici goale n-o să înlăture niciodată durerea. Şi nici păcatul.

Ea se afla în

întuneric, aşteptând. Numai când el îşi va încheia misiunea, numai atunci ea va fi liberă.

Mirosul lumânărilor care ardeau, tăcerea liniştitoare din biserică şi siluetele

statuilor îl alinau. Poate că aici şi-ar putea el găsi speranţa şi locul. Întotdeauna găsise consolare în simbolurile religiei şi în lăcaşurile ei.

Lăsându-şi capul pe balustrada

altarului, începu să se roage cu şi mai multă fervoare. Aşa cum fusese învăţat, se rugă pentru favoarea de a putea primi toate încercările care îi stăteau înainte.

Când se ridică în

picioare, lumina lumânărilor străluci pe gulerul alb de la gâtul lui. Suflă în ele să le stingă şi se făcu din nou întuneric.

Capitolul 3

Traficul din Washington îţi punea într-adevăr nervii la grea încercare, mai ales după ce te-ai sculat greu, te-ai

umflat cu cafea şi apoi ai început lanţul nesfârşit al întâlnirilor. Tess înainta la pas în spatele unui Pinto cu eşapamentul defectuos şi se opri din nou, la un stop. În dreptul ei, un

bărbat într-un GMC mare, albastru, ambală motorul. Fu dezamăgit când Tess nu catadicsi să-i arunce o privire.

Era îngrijorată pentru Joey Higgins. Două luni de terapie şi nu se afla deloc

mai aproape de problema reală sau, mai exact, de răspunsul real. Un băiat de paisprezece ani n-ar fi trebuit să sufere de o depresie clinică, ci ar trebui să fie afară, să bată mingea. Astăzi

simţise că băiatul fusese pe punctul să-şi deschidă cu adevărat sufletul în faţa ei. Pe punctul, îşi spuse Tess cu un oftat. Dar el nu trecuse încă linia. Să-l facă să aibă încredere în el însuşi,

să aibă respect faţă de el însuşi era ca şi cum ar fi construit o piramidă. Pas cu agonizant pas. Dacă măcar ar putea ajunge în faza în care să-i câştige totala încredere…

Îşi croia cu greu

drum de-a lungul oraşului, apăsată de grija pentru un adolescent posac, cu ochii plini de amărăciune. Mai existau atâtea alte probleme. Prea multe alte probleme.

Tess ştia că nu

trebuia să-şi sacrifice ora ei de masă ca să-i înmâneze personal căpitanului Harris portretul cerut.

Şi nici nu avusese obligaţia să lucreze la el până la ora două noaptea, dar i

se păruse imposibil să nu facă asta.

Ceva o presa – instinctul, presentimentul, superstiţia, nu putea spune exact ce anume. Tot ce ştia era că o preocupa acest asasin fără

chip, la fel de profund cum o preocupau pacienţii ei.

Poliţia avea nevoie de orice asistenţă din partea ei, asistenţă care să-i ajute să-l înţeleagă şi avea nevoie să-l

înţeleagă în scopul de a-l prinde. Trebuia să fie prins, ca astfel să poată fi ajutat.

Când opri în parcarea poliţiei, cercetă repede locul. Niciun Mustang. Dar coborând din maşină

îşi spuse că nu acesta era motivul venirii ei aici. Şi iat-o din nou nesigură pe motivul pentru care acceptase să iasă cu Ben Paris, atâta vreme cât îl considera arogant şi dificil, iar problemele

ei de serviciu erau atât de presante, din cauza timpului în plus pe care-l pierdea cu crimele. Ştia că dacă ar lucra în seara asta câteva ore, putea readuce lucrurile pe linia de plutire. De câteva ori

în decursul zilei fusese tentată să-l sune şi să contramandeze.

În plus, întâlnirile nu erau un capitol care să o fi interesat prea mult pe Tess. Scena omului singur este un cerc dificil,

nesuferit, care de obicei lasă pe oricine se urcă pe ea, frustrat şi uzat. Tess era în mod automat îndepărtată de minunatul eu-sânt-ăla, ce-noroc-să-dai-de-mine. Ăsta era Frank. Nu-şi făcea

mari iluzii nici în ce priveşte genul fanatic ocazional, haide-să-nu-ne-gândim-la-nici-un-fel-de-angajament. Ca apărătorul public cu care se întâlnise de câteva ori în primăvara trecută.

Nu că nu-i plăceau bărbaţii, ci pur şi simplu majoritatea celor pe care-i cunoscuse nu-i puteau stârni interesul. Când speranţele sunt prea mari, deziluziile vin repede. Pe scurt, era

mult mai uşor să stai acasă cu un film vechi sau cu o mapă burduşită.

Dar nu o să-l roage să-i permită să anuleze întâlnirea. Tess îşi spuse că ar fi nepoliticos să contramandeze o

întâlnire atât de târziu – chiar şi o întâlnire care ştia bine că fusese aranjată ca urmare a unui impuls, de ambele părţi. O să se ducă, o să-i placă piesa şi apoi o să-i spună „noapte

bună". O să lucreze în weekend.

Când intră în secţia de criminalistică, aruncă rapid o privire spre cine stătea la birou, spre cine se plimba dintr-un loc într-altul. Cineva îşi băgase

capul în frigiderul mic, zgâriat, dar când se îndreptă din şale, văzu că era un necunoscut.

Ben nu era acolo, dar remarcă o diversitate de stiluri la poliţiştii care erau prezenţi. Unicul lucru

care părea universal era tocul pistolului, cu harnaşamentul lui. Îşi spuse că nu avea nici pe departe strălucirea sabiei.

O privire în biroul lui Harris îi arătă că era gol.

— Doctore Court?

Se opri şi se uită spre un bărbat care tocmai se ridica de la o maşină de scris.

— Da.

— Sunt detectivul Roderick. Dacă-l căutaţi cumva pe căpitanul Harris, să ştiţi că este în

discuţii cu şeful.

— Înţeleg.

Era tipul costum-şi-cravată, remarcă ea. Deşi haina lui era aruncată pe speteaza scaunului, cravata era neşifonată şi stătea drept. Decise că Ben n-o să poarte

niciodată aşa ceva.

— Se mai întoarce?

— Da. Dacă vreţi să-l aşteptaţi, puteţi, nu întârzie mult. Roderick zâmbi, amintindu-şi de ziua de ieri.

— Vă pot servi o

cafea.

— Ah... Se uită la ceas. Peste patruzeci de minute o aştepta următorul ei pacient. O jumătate din acest timp îi va lua drumul înapoi la biroul ei. Nu, mulţumesc. Nici eu nu am prea mult

timp. Am adus raportul pe care i l-am promis căpitanului.

— Portretul. Mi-l puteţi da mie. Sunt repartizat să mă ocup de acest caz, doctore Court, mai adăugă el, văzându-i

ezitarea.

— Scuzaţi-mă. V-aş fi recunoscătoare dacă i-l veţi înmâna cât mai repede căpitanului Harris. Desfăcând fermoarul mapei, Tess scoase dosarul. În cazul în care are întrebări,

mă poate suna la birou până la cinci, apoi acasă, până la şapte. Nu cred că-mi puteţi spune dacă aţi mai avansat cu ceva.

— Aş fi vrut să fi putut. În momentul de faţă revenim şi iar revenim la tot ce

ştim deja, sperând că poate ne-a scăpat ceva.

Tess se uită la dosar şi se întrebă dacă el va putea să-l înţeleagă într-adevăr, pe omul pe care-l prezentase ea acolo. Dar va putea cineva?

Nemulţumită, dădu din cap şi-i înmânăă dosarul. Părea inofensiv, dar aşa părea şi o bombă în aşteptare.

— Mulţumesc.

O doamnă, se gândi el. În meseria asta începe să-ţi fie

dor să vezi aşa ceva.

— Desigur. Aveţi un mesaj pentru căpitan?

— Nu. Găseşte totul în dosar. Mulţumesc încă o dată, detective.

Löwenstein aşteptă ca Tess să se

îndepărteze suficient şi spuse:

— Ea este medicul psihiatru?

Roderick îşi plimbă dosarul printre degete, înainte de a-l pune pe biroul lui.

— Da. A adus

portretul cerut de Harris.

— Arată ca în Harper's Bazaar[1], şopti Löwenstein. Are clasă, dar am auzit că aseară a ieşit cu Ben. Ţi-a pus sângele în mişcare, Lou? chicoti ea,

dându-i o lovitură uşoară peste braţ.

Ridică din umeri, încurcat.

— Mă gândeam la altceva.

Löwenstein îşi împinse limba într-unul din obraji.

— Normal. Da,

sper că-şi cunoaşte meseria. Oricum, mai bine decât o tablă Ouija. Îşi aruncă geanta pe umăr. Mă duc împreună cu Bigsby să-i chestionăm pe câţiva clienţi permanenţi de la Doug. Vezi să nu

se stingă focul din vatră.

— Întoarce-te cu o pistă, Maggie. Dacă nu, spuse Roderick dându-şi drumul înapoi în scaun, o să trebuiască să scoatem tabla Ouija.

Tess dăduse al doilea colţ al culoarului, când auzi pe cineva înjurând. Uitându-se în spate, îl văzu pe Ben dând un pumn puternic într-un automat.

— Mi-a înghiţit cincizeci de cenţi.

Apucând maşina cu amândouă mâinile, de o parte şi de alta, Ben îl scutură şi înjură din nou. Cincizeci de cenţi înseamnă jaf în toată regula, pentru o aşchie de ciocolată şi câteva alune.

— Ar trebui să încerci cu stafide, îi sugeră Ed. Zahăr natural. Conţine fier.

Ben scrâşni din dinţi.

— Urăsc stafidele. Nu sunt altceva decât struguri uscaţi.

— Detective

Paris.

Neputând rezista tentaţiei, Tess făcu cale întoarsă de-a lungul coridorului.

— Întotdeauna te lupţi cu obiectele neînsufleţite?

Ben întoarse capul, dar nu dădu

drumul aparatului.

— Numai când mă enervează. Mai scuturã o dată cu putere, dar se uită la ea.

Azi nu mai era udă, observă el. Şi-şi prinsese părul sus, la spate, într-un stil

rece şi lustruit, care-l făcu să se gândească la produse elegante de patiserie, acoperite de un clopot de cristal. Poate că ea îşi închipuia că arăta profesional, dar lui îi lăsa gura apă.

— Arăţi bine, doctore.

— Mulţumesc. Bună, detective Jackson.

— Doamnă. Ed puse o mână pe umărul lui Ben. Nici nu vă pot spune cât de prost mă simt

pentru colegul meu.

— E în regulă. Sunt obişnuită cu problemele comportamentale.

— Du-te-n… Ben mai scutură o dată aparatul, apoi plecă de lângă el. Cu prima ocazie, o să-l

spargă, se gândi. Mă căutai?

Tess îşi aminti că cercetase parcarea şi camera brigăzii. Se hotărî pentru tact, mai curând decât pentru sinceritate.

— Nu, am adus portretul pe care mi

l-a cerut căpitanul Harris.

— Lucrezi repede.

— Dacă aş fi avut mai mult timp pentru asta, ar fi durat mai mult. Cu o mişcare din umeri, exprimă atât acceptarea, cât şi insatisfacţia. Nu

ştiu cât de mult v-am fost de folos. Mi-ar plăcea să fac mai mult.

— Asta ne e meseria, îi reaminti Ben.

— Bună, băieţi. Löwenstein trecu pe lângă ei şi băgă fise

în automat. În realitate intenţia ei fusese să se uite îndeaproape mai degrabă la psihiatru decât la dulciuri. Era gata să parieze că taiorul roz al acesteia ar fi costat-o pe ea leafa pe o

săptămână.

— Vezi că-i defect, îi spuse Ben, dar în clipa în care Löwenstein trase de mâner, două tablete cu dulciuri căzură în tăviţă.

— Două în loc de una, spuse aceasta,

punându-le pe amândouă în poşetă. Pe curând.

— Ei, stai aşa...

— Doar n-ai de gând să faci o scenă în faţa doctoriţei Court, îi reaminti Ed.

— Löwenstein şi-a însuşit proprietatea

mea.

— Mai bine fără. Zahărul ucide.

— Este de-a dreptul fascinant, spuse Tess sec, privindu-l pe Ben care se holba în urma lui Löwenstein. Doar că eu sunt cam

presată de timp. Vreau doar să ştiţi că am făcut o propunere. Am inclus-o în raportul pe care i l-am prezentat căpitanului.

Ben îşi vârî mâinile în buzunare

şi se uită la ea.

— Adică?

— Aveţi nevoie de un preot…

— Ne-am îndreptat deja pe această pistă. Am interogat vreo duzină până acum, împreună cu Ed.

— ... cu experienţă în probleme de psihiatrie, termină Tess. Eu v-am oferit tot ce am putut, dar nu sunt calificată să sondez adânc în ungherele ce aparţin religiei. Or, după

părerea mea, aceasta este cheia. Privirea ei se fixă asupra lui Ed, dar ea ştia a cui părere trebuia să o influenţeze. Aş putea face studii privind catolicismul, dar mi-ar cere timp. Şi mă

îndoiesc că vreunul dintre noi ar vrea să-l iroseaască. Cunosc un doctor la Universitatea Catolică, monseniorul Logan. Are o reputaţie excelentă în sânul bisericii şi în psihiatrie. Vreau să

ne sfătuim cu el.

— Cu cât ne consultăm cu mai multă lume, interveni Ben, cu atât există mai multe posibilităţi de scurgere a datelor. Nu ne putem permite accesul presei la datele

specifice.

— Iar dacă nu încercaţi şi altceva, investigaţia voastră va rămâne exact acolo unde se află acum. Într-o stare de stagnare. Văzu enervarea şi pedală în continuare: M-aş

putea duce la primar, aş putea face presiuni, dar nu acesta este modul în care vreau să procedez. Vreau să mă susţii în problema asta, Ben.

Se răsuci înapoi pe călcâie. Un alt

psihiatru, se gândi el. Şi, pe deasupra, preot. Dar chiar dacă nu voia să o recunoască, investigaţia stagna. Dacă ea ar fi scos un iepure din pălărie, ei trebuiau să stea şi să privească.

— O să vorbesc eu cu căpitanul.

Surâsul veni uşor, după victorie.

— Mulţumesc. Îşi scoase portofelul şi vârî fise în automatul din spatele lui. Aşteptă puţin şi trase de mâner. Un baton

Hershey căzu în tăviţă cu un zgomot surd.

— Poftim. Cu privirea serioasă, i-l dădu lui Ben: Zău că mi-ai rupt inima. Mi-a făcut plăcere să vă revăd, detective Jackson.

— Plăcerea a fost de partea mea, doamnă. Un zâmbet i se aşează pe faţă, pe când o privea îndepărtându-se. Se poartă într-adevăr splendid, nu ţi se pare?

Încruntându-se,

Ben aruncă ciocolata dintr-o mână într-alta.

— Ah, da, spuse el încet. O adevărată profesionistă.

* * *

Nu era genul ei să-şi facă probleme

când era să se îmbrace. Adevărul era că își alesese garderoba cu meticulozitate, până la ultimul pulover de caşmir şi blazer de in, pentru simplul motiv că nu avea răbdare să se

gândească în fiecare dimineaţă cu ce să se îmbrace. De cele mai multe ori, recurgea la stilul clasic şi la culorile care mergeau în orice combinaţii, pentru că acestea îi veneau cel mai bine

şi pentru că nimic nu era mai simplu decât să bage mâna în dulap şi să scoată primul lucru la rând, în dimineţile când era grăbită.

Dar acum nu se îmbrăca pentru serviciu. Punând

înapoi pe umeraş cea de a treia rochie, Tess îşi spuse că nu se îmbrăca nici pentru Făt-Frumos. La douăzeci şi nouă de ani, ştia că nu există Feţi-Frumoşi şi că o femeie raţională nu-şi putea dori să

fie închisă într-un palat de cleştar. O întâlnire fără consecinţe cu un bărbat atrăgător care te făcea să te gândeşti la picioarele tale era cu totul altceva, iar Ben Paris o făcuse să se

gândească la picioarele ei.

O privire la ceas o avertiză că, dacă se mai gândea mult, risca să întârzie. Doar într-un body vaporos, de culoarea pielii, scoase o rochie din mătase neagră şi

o privi critic. Simplă, dar elegantă. O alegere înţeleaptă, decise ea şi oricum nu mai avea timp să se prostească. O îmbrăcă şi încheie şirul de nasturi care urcau de la talie până la gât.

Încă o privire în oglinda rabatabilă o făcu să dea din cap, aprobator. Da, îşi spuse ea, era mai bine aşa decât în rochia aceea albastră ca gheaţa, pe care o alesese prima oară, sau cu rochia de voal

Georgette, de culoarea zmeurii, pe care oricum o dăduse la o parte. Îşi puse cerceii cu diamante ai mamei sale şi brăţara îngustă de aur pe care i-o dăruise bunicul ei când luase

examenul de diplomă. Tocmai se gândea dacă să se pieptene cu părul în sus, când bătaia în uşă hotărî în locul ei. Trebuia să rămână cu el în jos.

Nu se aşteptase că el ar putea arăta

şi elegant. Dar când deschise uşa, costumul gri-oţel şi cămaşa de culoarea somonului îi dovediră că se înşelase. Avusese totuşi dreptate în privinţa cravatei. Avea gulerul de la cămaşă

răsfrânt. Începu să-i zâmbească, dar văzu bucheţelul de violete din mâna lui. Nu era genul ei să-şi piardă cumpătul atât de uşor, dar, când îşi ridică din nou privirea spre el, se simţi ca o

adolescentă în faţa primului buchet de flori oferite.

— În semn de pace, îi spuse Ben, simţindu-se la fel de tulburat şi de nelalocul lui ca şi Tess. N-ar fi trebuit, câtă vreme era

obişnuit să facă gesturi teribiliste şi impulsive cu femeile cu care se întâlnea. Aşa proceda el. Să vâneze un bucheţel de violete în luna octombrie nu i se păruse o nebunie, până în clipa în care

se trezi aici, oferindu-i-le.

— Sunt minunate. Mulţumesc.

Revenindu-şi şi mulţumindu-i, îi zâmbi, primind florile şi retrăgându-se, ca să-i facă loc să intre. Parfumul lor îi aminti

de primăvara care era atât de departe, la capătul celălalt al iernii.

— Mă duc să caut o vază.

În timp ce ea intra în bucătărie, Ben privi în jurul lui. Văzu Matisse-ul,

covoarele turceşti, pernele cu broderie. Culori calde, dulci şi lemn vechi, distins. Era o încăpere care vorbea de linişte şi de bunăstare dobândite de-a lungul generaţiilor.

Ce naiba căuta el

aici? se întrebă. Bunicul ei e senator. Al tău a fost măcelar. Ea a crescut cu servitori, pe când mama ta îşi mai spală şi acum singură closetul. Ea a absolvit cu felicitări Smith-ul, pe când tu

ai păcălit doi ani de colegiu, înainte de Academia de Poliţie.

Ah, da, făcuse cercetări asupra ei. Obiceiul lui.

Şi mai era şi al naibii de sigur că după primele cincisprezece minute

nu vor mai avea despre ce discuta.

Tess se întoarse, cu violetele într-o mică vază Wedgwood.

— Ţi-aş oferi ceva de băut, dar nu am Stolichnaya.

— E-n regulă. Se

hotărâse fără să stea pe gânduri. Învăţase să se încreadă în instinctul lui. În timp ce Tess aşeza violetele în mijlocul mesei, se apropie de ea şi-i luă părul în mână.

Tess se întoarse

încet, fără să sară ca arsă, fără să pară surprinsă şi ochii ei îi întâlniră privirea lungă, tăcută.

Mirosea a Paris. Îşi aminti cele cinci zile pe care le petrecuse acolo pe când avea douăzeci

de ani, sărac, dar plin de optimism. Se îndrăgostise de el, de cum arăta, de mirosurile lui, de aerul lui. An de an îşi promitea să se întoarcă acolo şi să găsească ceea ce căuta de atâta

vreme.

— Îmi place mai mult cu el în jos, spuse într-un târziu şi mai zăbovi o clipă cu degetele în părul ei. Azi după-amiază, pieptănată cu el în sus, păreai îndepărtată,

inaccesibilă.

O cuprinse o stare de tensiune, o tensiune specifică apropierii dintre un bărbat şi o femeie, pe care nu o mai simţise de ani de zile, cu nimeni – nu voise să o simtă. Şi

nici acum nu voia.

— Profesională, rectifică ea şi făcu un mic pas înapoi. Nu vrei totuşi să bei ceva?

Se gândi să taie adânc, subţire, în puterea ei de stăpânire. Cum ar fi?

Dar dacă făcea asta, putea foarte bine să eşueze şi să-şi piardă chiar el controlul.

— O să bem la teatru. Avem destul timp înainte.

— Să-mi iau atunci pardesiul.

* * *

Părea la fel de intim cu personalul de la Roof Terrace, ca şi cu acela de la băruleţul plin de fum, de aseară. Tess fu atentă la felul în care vorbea cu unul, cum îl saluta pe

altul, degajarea plăcută, firească. Deci nu era un însingurat, trase ea concluzia, decât atunci când voia el să fie.

Tess îi admira pe oamenii care se simţeau în largul lor

în lume, fără să se preocupe de impresia pe care o făceau, de părerile celorlalţi. Ca să te porţi astfel, trebuia mai întâi să te simţi în largul tău tu însuţi. Într-un fel, oricât de mulţumită era ea cu

felul ei de viaţă, nu ajunsese niciodată atât de departe.

Ben îşi luă paharul în mâini, îşi întinse picioarele şi se uită la ea.

— M-ai descifrat?

— Nu de tot. Tess luă o alună din bolul

de pe masă şi o mestecă atentă. Cred însă că tu ai reuşit. Dacă oamenii s-ar înţelege atât de bine pe ei înşişi cum te înţelegi tu, atunci ar trebui să mă gândesc să-mi schimb meseria.

— Când eşti atât de bună în meseria pe care o faci. O privi alegându-şi o altă alună cu degete lungi, subţiri. O perlă veche îi strălucea stins pe mâna dreaptă. Absolventă de facultate, începu

el şi privi cum i se opreşte mâna. O clientelă care se măreşte prea repede şi căreia nu-i mai poţi face faţă. Tocmai ai declinat oferta de a te alătura personalului psihiatric de la

Bethseba Naval, dar lucrezi o dată pe săptămână la clinica Donnerly din South East, pe gratis.

Această indulgentă prezentare o enervă. Tess era obişnuită să ştie mai mult despre

oamenii cu care intra în legătură, decât ştiau ei despre ea.

— Faci întotdeauna investigaţii asupra femeilor cu care te întâlneşti, detective?

— Obişnuinţa, răspunse el degajat.

Tu singură vorbeai despre curiozitate, aseară. Senatorul Jonathan Writemore este bunicul tău după mamă, puţin de centru-stânga, un om deschis, charismatic şi de neclintit.

— Ar fi încântat dacă te-ar auzi.

— Ţi-ai pierdut părinţii pe când aveai paisprezece ani. Îmi pare rău. Îşi luă din nou paharul. Este greu să-ţi pierzi familia.

Surprinse tonul,

simpatia care-i spuseră că şi el pierduse pe cineva.

— Bunicul meu m-a ajutat să depăşesc situaţia. Fără el poate că nu mi-aş fi revenit. Cum ai aflat atât de multe?

— Poliţiştii nu-şi divulgă sursele. Ţi-am citit portretul.

Tess se crispă puţin, aşteptându-se la critici.

— Şi?

— Ţi-ai dat seama că omul nostru este

inteligent.

— Da. Şiret. Lasă în urma lui doar ce vrea el, dar nu lasă nicio urmă.

După o clipă, Ben dădu din cap, afirmativ.

— Ceea ce ai spus are o logică. Mă

întreb cum ai ajuns la aceste concluzii.

Tess sorbi puţin din băutura ei, înainte de a răspunde. Nu se întrebă de ce era important să-l facă să înţeleagă. Pur şi simplu era.

— Am studiat faptele, urmele pe care le-a lăsat. Poţi vedea că sunt aproape identice de fiecare dată, nu variază. Bănuiesc că în meseria voastră numiţi asta modus operandi.

Ben zâmbi uşor şi confirmă, dând din cap.

— Da.

— Modul în care el operează formează un tablou, un tablou psihologic. Voi sunteţi pregătiţi să căutaţi chei, dovezi,

mobiluri, şi apoi să arestaţi. Eu sunt pregătită să caut motive, cauze şi apoi să tratez. Să tratez, Ben, repetă ea, căutându-i privirea. Nu să judec.

— Şi crezi că asta este ceea ce fac eu?

spuse el, ridicându-şi o sprânceană.

— Îl vrei, spuse ea simplu.

— Da, îl vreau. Îl vreau strâns de pe străzi şi băgat într-o cuşcă.

Strivi ţigara încet, metodic. Era un mod

de a se controla. Mâinile lui însă erau puternice.

— Vrei să fie pedepsit. Înţeleg, chiar dacă nu sunt de acord.

— Tu ai vrea să-i deschizi capul şi să-l faci mai bun. Isuse!

Dădu băutura pe gât. Doar nu vrei să suferi pentru un asemenea om?

— Compasiunea face parte din meseria mea, spuse ea cu convingere. Este bolnav, disperat de bolnav. Dacă

citeşti şi înţelegi profilul meu, înţelegi că tot ceea ce face el, face cu durere.

— Strangulează femei. Faptul că îl doare când le strânge laţul de gât nu le face pe ele mai puţin moarte. Am

compasiune, Tess, pentru familiile acelor femei cu care va trebui să stau de vorbă. Va trebui să mă uit în ochii lor când mă vor întreba de ce. Iar eu nu am niciun răspuns.

— Îmi pare rău.

Întinse mâna spre mâna lui, fără să se gândească. Degetele ei se închiseră peste ale lui.

— Este o meserie hidoasă. Una care te trezeşte noaptea din somn. Şi eu trebuie să stau de vorbă cu

familiile – cele rămase încremenite şi înăsprite, după o omucidere. Îi simţi mâna încordându-i-se şi, în mod automat, îl mângâie. Când zaci treaz în pat la ora trei dimineaţa, încă le

mai vezi în ochi întrebările şi tristeţea.

— Ben... Se aplecă spre el, dorind să-l aibă mai aproape de ea. Trebuie să gândesc ca un doctor, în cazul acesta. Ţi-aş putea

da câteva definiţii clinice – dereglare la nivelul impulsurilor, psihoze funcţionale. Indiferent de etichetă, tot boală rămâne. Omul acesta nu ucide ca să se răzbune sau ca să câştige ceva, ci din

disperare.

— Iar eu trebuie să gândesc ca un poliţist. Meseria mea este să-l opresc. Asta este condiţia. Rămase tăcut o clipă, apoi îşi împinse paharul într-o parte. Am discutat despre

acel monsenior Logan al tău. Harris se ocupă să obţină o întrevedere.

— Asta e bine. Mulţumesc.

— Nu. Eu unul am rezerve în această privinţă.

Tess se retrase

cu un uşor oftat.

— Nu prea avem nimic în comun, nu?

— Poate că nu. Dar îşi aminti cât de mică şi de caldă fusese mâna ei pe a lui. Sau poate că pur şi simplu încă nu am descoperit nimic.

— Ce-ţi place să faci duminicile după-amiază?

— Să stau cu o bere în mână şi să mă uit la meciuri.

Ea îşi încreţi nasul.

— Nu ţine. Dar muzica?

— Ce-i cu ea? rânji el.

— Ce-ţi place?

— Depinde. Îmi place rock-ul, când sunt la volan, jazz-ul când beau, şi Mozart, în dimineţile de duminică.

— Începem să ne

apropiem. Ce părere ai de Jelly Roll Norton?

Surprins, surâse din nou.

— Da.

— Dar Springsteen?

— M-a derutat cu The River.

— Marvin Gaye?

Ben se lăsă pe spate şi se uită din nou lung.

— Poate că am găsit un început. Picioarele lui se atinseră de ale ei, pe sub masă. N-ai vrea să mergem la mine

şi să ascultăm colecţia mea de discuri?

— Detective Paris... Tess alese încă o alună. Medicii psihiatri bine pregătiţi nu se lasă păcăliţi de scheme răsuflate.

— Dar de unele noi?

— Ca, de exemplu?

— Să supăm împreună după teatru şi să vedem care din noi îşi aminteşte mai multe melodii ale Beatles-

ilor.

Îi aruncă un zâmbet iute, impulsiv şi total diferit de zâmbetele atente pe care i le acordase până atunci.

— O să pierzi şi-o să fie păcat de tine.

— Cunoşti un tip

cu coroane dentare în valoare de două mii de dolari şi costum de la Brooks Brothers?

Tess îşi împreună sprâncenele.

— Ce-i asta, un concurs?

— Prea târziu,

uite-l că vine.

— Cine… ah, bună, Frank.

— Tess, nu m-am aşteptat să te întâlnesc aici. Bătu uşor mâna femeii exotice, subţire ca un creion, de lângă el.

În mod evident

plictisită şi câştigând simpatia lui Tess, femeia întinse mâna.

— Încântată.

— Lorraine, ea e doctoriţa Teresa Court, colegă de breaslă.

Privirea ei alunecă repede peste

Tess şi se fixă pe Ben.

— Bună.

Zâmbetul i se formă cu greu şi deşi ochii lui nu se dezlipiră o clipă de pe chipul ei, Ben nu pierdu niciun amănunt.

— Bună, sunt Ben.

— Tess, puteai să-mi spui că vii aici. Am fi organizat o mică petrecere, spuse Frank.

Lorraine îşi clătină capul, uitându-se la Ben.

— Poate că până la urmă seara asta mai poate fi salvată. Niciodată nu e prea târziu, spuse ea.

— Asta aşa este, zise Ben încet şi câştigă astfel o lovitură scurtă cu piciorul, pe sub

masă, din partea lui Tess. Doar că Tess şi cu mine, continuă el fără să-şi piardă o clipă zâmbetul de pe faţă, trebuie să ne retragem devreme în seara asta. Afaceri.

— Îmi pare rău, Frank, poate altă

dată. Ştiind că încă nu putea fi sigură că scăpase, Tess se şi sculă în picioare. Ne vedem la birou. Cu bine, Lorraine.

— Ei, ia-ţi pălăria, ce te-a apucat de te grăbeşti aşa? bombăni Ben în

urma ei.

— Dacă ai şti ce ştiu eu, mi-ai mulţumi.

— Ăsta, ah, colegul ăsta al tău are gust mai bun la femei decât la cravate.

— Adevărat? Tess

îşi găsi de lucru să-şi netezească pardesiul, în timp ce mergeau. Eu aş zice că e mai curând stridentă.

— Da. Ben aruncă o privire peste umăr. A-ha! Stridentă.

— Unii bărbaţi se

dau în vânt după decolteuri adânci şi gene false, cred eu.

— Unii bărbaţi sunt doar nişte animale.

— Ea a fost a doua variantă a lui, se auzi Tess spunând. Prima am

fost eu, dar l-am refuzat.

— Nu zău? Intrigat, Ben o făcu să încetinească, trecându-şi un braţ peste umerii ei. Te-a invitat la Coward şi tu l-ai refuzat?

— Exact.

— Mă simt flatat.

Tess îi aruncă o privire. Orgoliul lui nu avea nevoie de niciun ajutor din partea ei.

— Ţie ţi-am spus da numai pentru faptul că nu eşti perfect.

— Hmm. Şi când te-a invitat?

— Ieri după-amiază.

— N-a lăsat impresia că s-a simţit ofensat pentru faptul că l-ai refuzat, ca apoi să te vadă aici, cu mine.

Stânjenită, Tess se eliberă de sub braţul lui.

— I-am spus că am o întâlnire.

— Ah! Ai minţit.

O spusese cu atâta plăcere, încât pe Tess o pufni râsul.

— Nici eu nu sunt perfectă.

— Asta face lucrurile mult mai uşoare.

* * *

Retrasul devreme despre care vorbise Ben se petrecu la ora

două noaptea, când cei doi se aflau pe culoarul care ducea la apartamentul lui Tess.

— Mâine dimineaţă o să mă urăsc, spuse Tess cu un căscat.

— Şi încă nici nu

ţi-am propus să ne culcăm împreună.

Căscatul sfârşi într-un râs înfundat.

— Şi eu care îmi spuneam că o să bem o jumătate de sticlă de vin, după care o să-mi mai rămână cinci ore de

somn. Se opri în dreptul uşii ei şi se întoarse ca să se sprijine de ea: Nu mă aşteptam să mă simt atât de bine.

Nici el nu se aşteptase.

— Ce-ar fi să mai încercăm o dată?

Poate că atunci n-o să ne mai simţim aşa.

Se gândi la asta trei secunde, pe ceas.

— În regulă, când?

— Mâine seară e un festival Bogart, în

partea cealaltă a oraşului.

— Şoimul maltez?

— Şi Marele somn.

Ea zâmbi, simţindu-se plăcut somnoroasă.

— S-a făcut. Când el se apropie,

se aşteptă să o sărute. Dacă ideea o făcu să o ia cu călduri, ăsta nu era decât un lucru cât se poate de firesc. Dorinţa de a fi cuprins şi atins de cineva era cât se poate de omenească.

Ochii ei se închiseră pe jumătate şi inima îi bătu ceva mai tare.

— Trebuie să înlocuieşti încuietoarea asta pentru Mickey Mouse.

Genele îi tremurară din nou.

— Ce-ai spus?

— Încuietoarea de la uşa ta, Tess, e o jucărie. Îi trecu degetul în jos pe nas, încântat de confuzia ei.

— Dacă ai de gând să locuieşti într-un bloc fără

pază, asigură-te atunci că ţi-ai montat la uşă o yală ca lumea.

— O yală. Râzând ironic, se îndreptă şi începu să-şi caute cheile. Nu mă pot pune cu un poliţist.

— Mă bucur să

aud asta. Îşi aşează mâinile peste ale ei şi o sărută înainte ca ea să apuce să aibă o reacţie. Mai târziu, când se putu gândi la rece, se întrebă dacă el plănuise asta.

Era o prostie să-şi

imagineze că un sărut atât de delicat, atât de uşor ca acesta, ar putea trimite valuri de căldură prin corp. Sângele nu clocotea cu adevărat şi mintea nu plutea cu adevărat. Cunoscuse

ea senzaţii mai puternice, dar, oricum, sărutul o tulburase.

Neatingându-se de nimic altceva decât de mâinile ei, Ben pusese stăpânire pe ea.

Gura lui era

pricepută, dar se aşteptase la asta. Buzele lui erau calde, moi, şi-şi folosea dinţii ca să adauge o muşcătură excitantă. Îi răzuiră buza, înainte ca limba lui să se strecoare peste a ei. Îşi spuse că era

din cauza orei târzii, a vinului, a relaxării, dar se abandonă momentului, fără niciuna din precauţiunile spre care era înclinată.

Puteai crede despre ea că era rece, puţin distantă.

Se aşteptase la asta. Nu se aşteptase la căldura, la pasiunea sau la blândeţea care se scurgeau din ea, în el. Nu se aşteptase la această atât de rapidă intimitate, ca a unor vechi amanţi.

Cunoştea bine femeile sau credea că le cunoaşte. Tess era pentru el un mister care cerea să fie dezlegat.

Dorinţa era ceva obişnuit la el, un domeniu pe care credea că îl înţelege

foarte bine. Dar nu-şi amintea să-l fi cuprins vreodată cu atâta violenţă şi să-i taie răsuflarea. O dorea acum, dintr-odată, cu disperare. De obicei se lăsa dus de val. Era ceva natural. Din motive

pe care nu putea încă să înceapă să le înţeleagă, se îndepărtă de ea.

O clipă se uitară aşa, unul la altul.

— Asta poate deveni o problemă, reuşi el să spună, după câteva

secunde.

— Da. Înghiţi şi se concentră asupra metalului rece al cheilor din mână.

— Pune-ţi lanţul, da? Ne vedem mâine.

Prima dată ratăgaura cheii cu un

sfert de centimetru şi înjură când nimeri la a doua încercare.

— Noapte bună, Ben.

— Noapte bună.

Aşteptă până când auzi declicul încuietorii şi hârşâitul lanţului, înainte de a

se întoarce şi a o lua înapoi, de-a lungul coridorului. O problemă, îşi spuse el din nou. O problemă a naibii.

* * *

Umblase pe jos ore întregi. Când

ajunse acasă, era atât de obosit, încât aproape că nu se mai putea ţine pe picioare. În ultimele câteva luni constatase că nu reuşea să doarmă fără vise decât dacă era obosit până la

extenuare.

Nu avea nevoie să aprindă lumina; ştia drumul. Ignorând nevoia de a se odihni, trecu dincolo de dormitor. Camera din spate era întotdeauna încuiată. Când o deschise,

inspiră parfumul discret, feminin, al florilor proaspete pe care le aducea zilnic. Roba de preot atârna de uşa debaralei. Drapată peste ea, stola era ca o despicătură albă.

Aprinse cu un

chibrit prima lumânare, apoi alta şi încă alta, până când umbrele începură să facă valuri peste suprafaţa antică a îmbrăcămintei altarului.

Se afla acolo,

înrămată în argint, fotografia unei femei tinere, blonde şi zâmbitoare. Fusese surprinsă pentru eternitate, tânără, inocentă şi fericită. Trandafirii roz fuseseră florile ei preferate şi parfumul

acestora era cel care se contopea cu mirosul lumânărilor arzânde.

În rame mai mici se aflau, prinse cu grijă, fotografiile din ziare ale celorlalte trei femei. Carla Johnson, Barbara

Clayton, Francie Bowers. Împreunându-şi mâinile, îngenunche în faţa acestora.

Mai erau atâtea altele, se gândi el. Atâtea. Iar el se afla abia la început.

Capitolul 4

Băiatul stătea în faţa lui Tess, tăcut şi ursuz. Nu se bâţâia şi nici nu se uita afară pe fereastră.

Rareori făcea asta. Stătea însă în fotoliu şi se uita în jos, la propriii lui genunchi. Mâinile îi stăteau întinse pe coapse, cu degetele fine, cu articulaţiile puţin inflamate din cauza trosnitului nervos.

Unghiile îi erau roase până la carne. Semne de nervi, deşi mulţi reuşesc să treacă destul de bine prin viaţă trosnindu-şi degetele şi rozându-şi unghiile şi rumegând în ei înşişi.

Rar se întâmpla

să se uite la persoana cu care vorbea, sau, mai exact, în cazul lui, la persoana căreia îi vorbea. De fiecare dată când reuşea să-l facă să o privească în ochi, simţea în aceiaşi timp o mică

victorie, dar şi un mic junghi. Erau atât de puţine lucruri pe care reuşea să le vadă în ochii lui, căci învăţase de mic cum să se ascundă şi să disimuleze. Ce văzu ea – când i se oferi această rară, rapidă

şansă de a vedea – nu era resentimentul, nici teama, ci numai o urmă de plictiseală.

Viaţa nu jucase cinstit cu Joseph Higgins Junior, iar el nu mai avea de gând să rişte să mai primească încă o

lovitură sub centură. La vârsta lui, când adulţii stabilesc regula jocului, el alesese izolarea şi noncomunicarea, ca mijloc de apărare împotriva lipsei de alegere. Tess cunoştea

simptomele. Lipsa emoţiei exterioare, lipsa motivaţiei, lipsa de interes. O lipsă.

Într-un fel, nici ea nu ştia cum, trebuia să găsească declanşatorul care să-l readucă în situaţia de a-i păsa

mai întâi de el însuşi şi abia apoi de lumea înconjurătoare.

Era prea mare ca să se mai joace cu el, prea mic ca să discute cu el ca de la adult la adult. Le încercase pe amândouă, iar el nu

acceptase niciuna din variante. Joey Higgins se plasase singur într-un spaţiu intermediar.

Adolescenţa nu era doar îngrozitoare pentru el, era jalnică.

Era îmbrăcat în blugi, buni, solizi,

după ultima modă, şi într-un pulover gri pe gât, cu o broască ţestoasă zâmbitoare, pe piept. Avea pantofi din piele, noi şi moderni. Părul castaniu-deschis era tuns potrivit în jurul unei feţe prea slabe.

La exterior, arăta ca un băiat obişnuit, de paisprezece ani. Nimic nu lipsea. Pe dinăuntru, însă, era un labirint de confuzii, de ură faţă de el însuşi şi de o amărăciune, de care, Tess ştia asta, încă

nici nu reuşise să se atingă măcar.

Din nefericire, în loc să fie pentru el o confidentă, un zid al plângerii sau măcar o foaie albă de hârtie, ea era doar o nouă imagine a autorităţii, în viaţa

lui. O dată măcar să fi izbucnit şi el, să fi ţipat sau să se fi certat cu ea şi atunci ar fi simţit că progresează. De-a lungul tuturor şedinţelor lor, însă, el rămăsese politicos şi fără reacţie.

— Cum te simţi la şcoală, Joey?

Nu ridică din umeri. Ca şi cum chiar şi această mişcare ar fi putut trăda anumite sentimente pe care le ţinea încuiate atât de strâns, înăuntru.

— În regulă.

— În regulă? Eu aş fi crezut că este întotdeauna destul de greu să schimbi şcoala. Luptase împotriva acestei idei, făcuse totul ca să-i convingă pe părinţii lui să nu facă

această mişcare dramatică în acest moment al terapiei. Companie proastă, motivaseră aceştia. Voiau să-l îndepărteze de cei care aveau o influenţă asupra lui, care îl îndemnaseră

să bea, să cocheteze o scurtă perioadă cu drogurile şi o perioadă la fel de scurtă, dar mai dificilă, cu ştiinţele oculte. Părinţii lui nu reuşiseră decât să-l înstrăineze şi să-i mai ştirbească puţin

din sentimentul de autorespect.

Nu compania, rea sau altfel, fusese cea care-l împinsese pe Joey spre toate aceste experienţe ale lui. Era propria sa depresie în spirală şi căutarea unui

răspuns, unul despre care el ar fi putut crede că îi aparţinea complet şi în exclusivitate numai lui.

Cum nu mai dăduseră peste narcotice în dulapul lui, iar respiraţia nu-i

mai mirosea a alcool, părinţii erau convinşi că începuse să-şi revină. Ei nu puteau vedea sau nu voiau să vadă că el continua să se prăbuşească, în spirală, foarte repede. El învăţase

pur şi simplu arta disimulării.

— O şcoală nouă poate fi o aventură, continuă Tess, neprimind niciun răspuns. Dar e greu să fii nou-venit.

— Nu-i cine ştie ce, spuse el în

şoaptă, continuând să-şi privească fix genunchii.

— Mă bucur să aud asta, spuse ea, deşi ştia că era o minciună. Şi eu am fost nevoită să-mi schimb şcoala când eram cam de vârsta

ta şi am fost îngrozită de moarte.

Nevenindu-i să creadă, dar interesat, îşi ridică privirea. Avea ochi cafenii, întunecaţi, care ar fi trebuit să fie foarte expresivi. Dar erau controlaţi şi

îngrijoraţi.

— Nimic de speriat, nu-i decât tot o şcoală.

— De ce nu-mi vorbeşti despre ea?

— E doar o şcoală.

— Dar ceilalţi copii? Este cineva

interesant?

— Nişte proşti, cei mai mulţi dintre ei.

— Ah? Cum se poate?

— Stau cu toţii unul într-altul. Nu e niciunul pe care să vreau să-l cunosc.

Niciunul pe care să-l fi cunoscut, rectifică Tess în gând. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie acum era să se simtă respins de şcoală, după ce-şi pierduse colegii cu care fusese obişnuit

până atunci.

— E nevoie de timp ca să-ţi faci prieteni, prieteni pe care să poţi conta. Este mai greu să fii singur, decât să încerci să ţi-i găseşti.

— Nu eu am vrut să mă mut.

— Ştiu. Aici era de partea lui. Cineva trebuia să fie. Şi mai ştiu că e greu să ştii că poţi fi aruncat dintr-o parte într-alta, ori de câte ori cei care fac regulile simt nevoia să le schimbe. Dar nu este

totul chiar aşa. Părinţii tăi au schimbat şcoala pentru că ţi-au dorit binele.

— Tu nu ai vrut să mă smulgă de acolo. Se uită din nou în sus, dar atât de repede, încât abia

dacă reuşise să-i vadă culoarea ochilor. Am auzit-o pe mama, spunând asta.

— Ca doctor al tău, m-am gândit că te-ai putea simţi mai bine la vechea ta şcoală. Mama ta te

iubeşte, Joey. Transferarea ta nu a fost o pedeapsă, ci felul ei de a face ca lucrurile să meargă mai bine pentru tine.

— A vrut să nu mai fiu cu prietenii mei. Lucrul acesta nu fusese însă spus cu

amărăciune, ci, pur şi simplu, cu o acceptare pasivă. Nu exista alegere.

— Şi tu ce simţi faţă de asta?

— Se temea că dacă rămân în continuare lângă ei, o să încep din nou să

beau. Spusese asta fără resentiment, din nou fără amărăciune, ci doar cu plictiseală.

— Ştiu, spuse Tess, şi-şi puse mâna pe braţul lui. Poţi fi mândru de tine că te-ai smuls, că ai făcut alegerea

corectă. Ştiu cât de greu îţi este să lupţi în fiecare zi cu asta.

— Mama îi acuză întotdeauna pe alţii de tot ce se întâmplă.

— De ce anume?

— De tot.

— Ca divorţul? Ca

de obicei, pomenirea acestuia nu aduse niciun răspuns. Tess schimbă pista: Cum te simţi că nu mai mergi cu autobuzul?

— Autobuzele put.

— Acum te duce la şcoală mama ta.

— Da.

— Ai vorbit cu tatăl tău?

— E ocupat. Se uită la Tess cu o undă de resentiment amestecat cu o acuză. Are acum un alt serviciu, la firma aceea de computere,

dar o să petrec un week-end cu el, probabil luna viitoare, de Ziua Recunoştinţei.

— Ce simţi gândindu-te la asta?

— O să fie grozav. Iată din nou băieţelul, radiind tot

de speranţă. O să mergem la meciul cu Pieile Roşii. O să ia bilete la tribuna întâi. O să fie ca pe vremuri.

— Ca pe vremuri, Joey?

Privi din nou în jos, la genunchi, dar

sprâncenele i se strânseseră, de furie.

— Este important să înţelegi că lucrurile nu vor mai fi ca pe vremuri. Diferenţa nu trebuie neapărat să însemne ceva rău. Uneori schimbarea, chiar

dacă e grea, poate aduce binele pentru toată lumea. Ştiu că îţi iubeşti tatăl. Dar tu nu trebuie să te opreşti în loc pentru faptul că nu mai locuieşti împreună cu el.

— El nu mai are

casă. Are doar o cameră. Zicea că, dacă n-ar fi trebuit să plătească alocaţia pentru copil, ar fi putut avea şi el o casă.

Îi venea să-l dea dracului pe Joseph Higgins senior, dar

îşi păstră o voce fermă, caldă.

— Sper că înţelegi că tatăl tău are probleme, Joey. Dar nu tu eşti problema. Problema lui este alcoolul.

— Noi însă avem o casă, spuse el

încet.

— Şi crezi că tatăl tău ar fi mai fericit dacă n-aţi avea?

Niciun răspuns. De data asta îşi privea pantofii.

— Sunt fericită că o să petreci o vreme cu tatăl tău. Ştiu că

i-ai dus dorul.

— A fost ocupat.

Da. Prea ocupat să-şi vadă fiul, îşi spuse ea, prea ocupat să răspundă la apelurile psihiatrului care încerca să-i vindece rănile.

— Uneori adulţii se pot trezi sufocaţi de tot ce li se întâmplă. Probabil că realizezi cât de greu îi este tatălui tău acum, cu un serviciu nou, pentru că şi tu eşti la o şcoală nouă.

— Luna viitoare o

să petrec un weekend cu el. Mama spune să nu mă bazez prea mult pe el, dar eu tot o să mă duc.

— Mama ta nu vrea să fii dezamăgit dacă o să se întâmple ceva.

— O să vină să mă ia.

— Sper, Joey. Dar dacă nu o să vină... Joey... Puse din nou mâna pe braţul lui şi printr-un efort de voinţă reuşi să-l facă să se uite la ea. Dacă nu o să vină,

trebuie să ştii că asta nu va fi din cauza ta, ci din cauza bolii.

— Da.

Fusese de acord pentru că aceasta era calea cea mai rapidă de a evita o discuţie. Tess ştia asta şi îşi dori, nu

pentru prima oară, să-i poată convinge pe părinţii lui că băiatul avea nevoie de terapie şi mai intensă.

— Mama te-a adus astăzi?

Continuă să privească în jos, dar

furia, cel puţin aparent, dispăruse.

— Tatăl meu vitreg.

— Continui să te înţelegi cu el?

— E în regulă.

— Ştii, faptul că ţii la el nu înseamnă că îl iubeşti mai puţin

pe tatăl tău.

— Am spus că e în regulă.

— Sunt fete drăguţe la noua ta şcoală? Nu voia decât să-l facă să zâmbească, oricum, oricât.

— Presupun.

— Presupui? Poate că zâmbetul din glasul lui Tess îl făcu să-şi ridice din nou privirea. Mie una îmi face impresia că ai vederea destul de bună.

— Poate c-or fi vreo două. Buzele

parcă i se curbară puţin. Nu prea mă interesează.

— Da, ai destul timp pentru asta. Vii să mai stăm de vorbă săptămâna viitoare?

— Presupun.

— Între timp vrei

să-mi faci o favoare? Spuneam că ai ochi buni. Uită-te la mama ta şi la tatăl tău vitreg.

Joey îşi întoarse capul, dar Tess îi luă mâna şi i-o ţinu. Joey… Aşteptă până când ochii aceia

întunecaţi, indescifrabili, se uitau din nou într-ai ei. Uită-te la ei. Ei încearcă să te ajute. Poate că greşesc, dar încearcă, pentru că ţin la tine. Mulţi ţin la tine. Mai ai numărul meu, da?

— Da. Presupun că da.

— Ştii că mă poţi suna dacă vrei să vorbeşti cu mine până săptămâna viitoare.

Îl conduse până la uşa biroului şi se uită la tatăl lui vitreg

care se sculă în picioare, zâmbindu-i lui Joey cu gura mare. Era un om de afaceri plin de succes, care reuşise în viaţă, manierat. Era antiteza tatălui lui Joey.

— Gata? îi aruncă

o privire lui Tess, dar de data aceasta în privirea lui nu mai era nicio urmă de zâmbet, ci doar încordare.

— Cum a mers astăzi, doctore Court?

— Splendid,

domnule Monroe.

— Asta-i bine, asta-i bine. Joey, ce-ar fi să cumpărăm nişte mâncare chinezească, să-i facem o surpriză mamei tale?

— În regulă. Îşi îmbrăcă scurta lui de

şcoală, şcoala pe care nu o mai frecventa. Fără să se încheie, se întoarse şi se uită într-un punct în spatele umărului drept al lui Tess.

— La revedere, doctore Court.

— La revedere, Joey, ne vedem săptămâna viitoare.

Îl hrăneau, se gândi ea închizând uşa de la birou.

Iar el era înfometat. Îl îmbrăcau, dar lui îi era frig. Ea avea

cheia, dar mai rămânea să poată să o răsucească în broască, să deschidă poarta.

Oftând, se întoarse la masa de lucru.

— Doctore Court?

Tess răspunse la

interfon, în timp ce băga dosarul lui Joey Higgins în servieta de lângă birou.

— Da, Kate.

— Aţi primit trei telefoane în timp ce eraţi în şedinţă. Unul de la Post, unul de la Sun şi unul de la

WTTG.

— Trei reporteri? Tess îşi scoase cercelul şi-şi frecă uşor lobul urechii.

— Toţi trei au vrut o confirmare a numirii dumneavoastră în problema crimelor

Preotului.

— Fir-ar... Dădu drumul cercelului, pe mapa de pe birou. Fără comentarii, Kate.

— Da, doamnă.

Îşi prinse încet cercelul la loc. I se promisese

anonimatul. Aceasta făcea parte din înţelegerea ei cu biroul primarului. Fără presă, fără tam-tam, fără comentarii. Primarul îi dăduse garanţia lui personală că va putea lucra fără

presiunea exercitată de presă. N-avea rost să-l acuze pe primar, îşi spuse Tess ridicându-se şi îndreptându-se spre fereastră. Ştirea transpirase şi ea trebuia să se descurce cu această

situaţie.

Notorietatea nu o interesa. Asta era problema ei. Îi plăcea viaţa ei simplă şi discretă. Şi aceasta era problema ei. Bunul simţ îi spusese că totul se va afla

înainte de a se termina, dar ea acceptase totuşi treaba asta. Dacă ar fi fost să-şi sfătuiască unul din pacienţi, i-ar fi spus să privească realitatea în faţă şi să se descurce cu ea

pas cu pas.

Afară, traficul orelor de vârf începea să se încingă. Se auzea câte un claxon, dar zgomotul era înăbuşit de fereastră şi de distanţă. Joey Higgins era acolo

afară, căutând mâncare chinezească, împreună cu un tată vitreg pe care îşi refuza să-l iubească sau să aibă încredere în el. Barurile erau gata să servească o gustare înainte de

cină. Creşele se goleau şi cârduri de mame salariate, părinţi singuri şi taţi obosiţi se strecurau apoi cu Volvo-urile şi BMW-urile lor prin coloane de alte Volvo-uri şi BMW-uri, cu un singur gând în

minte: să ajungă acasă, să se simtă la căldură şi în siguranţă în spatele uşilor şi ferestrelor şi pereţilor căminelor lor. Era puţin probabil ca unul dintre ei să se gândească o clipă

măcar la altcineva din mulţimea aceea de afară. La cineva cu o minusculă bombă ucigaşă, care ticăia în capul lui.

O clipă îşi dori să li se poată alătura în această rutină simplă, de seară, şi

să se gândească doar la o cină caldă sau la factura de la dentist. Dar dosarul Preotului se afla deja în servieta ei.

Tess se îndepărtă de la fereastră şi ridică servieta. Primul ei impuls era

să meargă acasă şi să verifice toate apelurile înregistrate de robot.

* * *

— Cine a lăsat să se scurgă informaţia asta? întrebă Ben şi suflă în aer o coloană

de fum.

— Mai facem încă cercetări. Harris stătea în spatele biroului său, uitându-se la ofiţerii numiţi să se ocupe de acest caz. Ed zăcea prăbuşit în scaun, trecând dintr-o mână

într-alta o pungă de seminţe de floarea-soarelui. Bigsby, cu faţa lui lată, roşie, şi cu mâinile lui mari, bătea din picior. Löwenstein stătea în picioare lângă Ben, cu mâinile în buzunare. Roderick

stătea pe scaun, drept, cu mâinile strânse în poală. Ben arăta ca şi cum era gata să-şi dezvelească dinţii şi să mârâie la primul cuvânt greşit.

— Nu ne-a mai rămas decât să

facem faţă situaţiei. Presa ştie că doctoriţa Court este implicată. În loc să-i blocăm, mai bine să-i folosim.

— Ne-am asigurat câteva săptămâni de presă, căpitane, interveni

Löwenstein. Tocmai când lucrurile începuseră să se mai aranjeze.

— Am citit ziarele, detective. Spusese asta cu blândeţe. Bigsby îşi schimbă poziţia, Roderick îşi drese

glasul, iar Löwenstein tăcu mâlc.

— Vom organiza o conferinţă de presă, mâine dimineaţă. Biroul primarului va intra în legătură cu doctoriţa Court. Paris, Jackson

– ca şefi de echipă, vreau să fiţi de faţă. Ştiţi care sunt informaţiile pe care le-am oferit presei.

— Nici nu avem altceva nou pentru ei, căpitane, accentuă Ed.

— Faceţi-le să

pară ca noi. Implicarea doctoriţei Court va fi suficientă să-i satisfacă. Organizează întâlnirea cu acest monsenior Logan, adăugă el, întorcându-şi privirea înapoi spre Ben. Şi

aveţi grijă ca măcar asta să nu transpire.

— Încă un psihiatru, spuse Ben muşcându-şi ţigara. Primul nu ne-a spus nimic în plus faţă de ce ştiam şi noi.

— Ne-a spus că îndeplineşte o

misiune, interveni Löwenstein cu calm. Şi ne-a mai spus că, deşi lucrurile s-au mai liniştit o vreme, el nu pare să-şi fi terminat această misiune.

— Ne-a spus că ucide femei tinere,

blonde, îi răspunse Ben, cu ţâfnă. Or, chestia asta o constataserăm şi noi, până atunci.

— Las-o mai moale, Ben, îi şopti Ed, ştiind că temperamentul acestuia îl făcea să o

ia razna.

— Las-o tu mai moale. În buzunare, mâinile i se strânseră în pumni. Ticălosul ăsta abia aşteaptă să stranguleze prima femeie care se află acolo unde nu trebuie, la o oră la

care nu trebuie, iar noi stăm aici vorbind despre psihiatri şi popi. Nu dau o para chioară pe sufletul sau pe psihicul lui.

— Poate că ar trebui. Roderick se uită mai întâi la căpitan, apoi la Ben.

Ascultă, ştiu ce simţi, ştiu ce, presupun, simţim cu toţii. Îl vrem, asta e. Dar am citit cu toţii portretul doctoriţei Court. Nu avem de-a face cu cineva care este doar setos de sânge, de bătaie. Dacă vrem să

ne facem munca, cred că am face bine să înţelegem cine este el.

— Te-ai uitat bine la fotografiile de la morgă, Lou? Ştim cine sunt ele. Cine au fost ele.

— În regulă,

Paris. Dacă vrei să mai asuzi puţin, du-te jos, la sala de gimnastică. Harris aşteptă o clipă, restabilind ordinea în încăpere, numai cu autoritatea de care dispunea. Fusese un bun poliţist de

stradă. Era un şi mai bun poliţist de birou. Faptul că ştia asta nu făcea decât să-l deprime, din când în când. Conferinţa de presă, continuă el, este organizată pentru mâine la ora opt dimineaţa, în

biroul primarului, spuse el. Vreau să am mâine pe birou, un raport asupra întâlnirii cu monseniorul Logan. Bigsby, continuă să cercetezi de unde vin nenorocitele alea de eşarfe. Lowenstein,

Roderick, mergeţi şi ocupaţi-vă de familiile şi prietenii victimelor. Şi acum căraţi-vă de aici, mergeţi să mâncaţi ceva.

Ed aşteptă până ce aceştia se înregistrară, se

împrăştiară de-a lungul coridoarelor şi acum traversau parcarea.

— Nu-ţi ajută cu nimic să te răzbuni pe doctoriţa Court pentru ce i s-a întâmplat fratelui tău.

— Josh n-are nicio legătură cu asta. Durerea însă se afla tot acolo. Nu putea pronunţa numele fratelui său fără să simtă o durere în gâtlej.

— Aşa este. Iar doctoriţa Court îşi

face doar treaba, ca noi toţi.

— Asta-i splendid. Întâmplător, însă, eu nu cred că treaba ei are vreo legătură cu a noastră.

— Psihiatria criminalistică a devenit un

instrument viabil de lucru în…

— Ed, pentru Dumnezeu, trebuie să încetezi să mai citeşti toate revistele alea ale tale.

— Nu citi, nu învăţa. Ce, vrei să mă apuc de băutură?

— Asta a spus-o un om care are mereu la el seminţe de floarea-soarelui. Tensiunea din ceafă încă se mai făcea simţită. Pierduse un frate, dar apăruse Ed şi aproape că umpluse vidul. Nu în

seara asta, continuă el. Oricum, simt cum mi se face rău când îi văd cum toarnă sucul de fructe în vodcă.

— Oamenii trebuie să se gândească la sănătatea lor.

— Trebuie să se gândească şi la reputaţia lor. Ben deschise portiera şi rămase acolo, zornăind cheile.

Era o noapte rece, suficient de rece ca să-ţi vezi respiraţia. Dacă

ploua peste noapte, aşa cum arăta cerul acoperit, ploaia putea să se transforme în lapoviţă. În casele lor curate, cu tavane înalte, din Georgetown, oamenii vor pune butuci în

cămine, vor bea cafea irlandeză şi se vor bucura de flăcări. Oamenii străzii se pregăteau pentru o noapte lungă, neplăcută.

— Mă plictiseşte, spuse Ben brusc.

— O femeie care

arată ca ea este şi normal să plictisească un bărbat.

— Nu simplifica. Ben se strecură în maşină şi dori să poată pune degetul pe ce-l frământa. Te iau eu, mâine. La

şapte treizeci.

— Ben. Ed se aplecă, ţinând portiera deschisă. Spune-i că-i transmit salutări.

Ben închise cât mai rămăsese de închis din portieră şi porni motorul.

Partenerii se cunosc mult prea bine între ei.

* * *

Tess închise telefonul şi, stând cu coatele sprijinite de birou, îşi apăsă ochii cu podul palmelor.

Joey Higgins senior avea nevoie de terapie la fel de mult ca şi fiul său, doar că el era prea preocupat să-şi distrugă viaţa, ca să mai vadă asta. Convorbirea telefonică nu

rezolvase nimic. Dar discuţiile cu alcoolicii activi, rareori rezolvă ceva. Îl apucase doar plânsul când auzise de fiul lui şi bălmăjise o promisiune că ar suna mâine.

N-o să sune, se

gândi Tess. Mai mult ca sigur că până mâine nici măcar de convorbirea telefonică nu o să-şi mai amintească. Vindecarea lui Joey depindea de tată, dar tatăl său era lipit de sticlă – aceeaşi

sticlă care-i distrusese şi căsnicia, îl făcuse să piardă nenumărate slujbe şi-l lăsase singur şi nenorocit.

Dacă l-ar putea convinge să se ducă la o întâlnire a anti-alcoolicilor, să-l ajute

să facă primul pas... Tess expiră îndelung, coborându-şi mâinile. Nu-i povestise mama lui Joey de câte ori nu încercase, câţi ani şi-i închinase ţelului de a-l îndepărta pe Joseph Higgins senior de sticlă?

Tess înţelegea amărăciunea femeii, îi respecta hotărârea de a-şi reface propria ei viaţă şi de a îngropa trecutul. Dar Joey nu putea face asta. De-a lungul întregii sale copilării, mama lui îl

protejase, stătuse ca un paravan între el şi boala tatălui său. Inventase scuze pentru nopţile în care acesta venea acasă târziu şi pentru atâtea slujbe pierdute, convinsă că adevărul trebuie

ascuns de copil.

Copil fiind, Joey văzuse prea multe, auzise şi mai multe, apoi preluase explicaţiile şi scuzele mamei sale şi construise un zid de minciuni în jurul tatălui. Minciuni pe

care era hotărât să le creadă. Dacă tatăl lui bea, înseamnă că băutura era în regulă. Destul de în regulă ca un băiat de paisprezece ani să fie deja tratat la centrul pentru dezalcoolizare. Dacă

tatăl lui rămânea fără serviciu, asta era din cauză că şeful lui era invidios. Între timp, elevul Joey decădea tot mai mult şi mai mult, pe măsură ce respectul lui faţă de autoritate şi faţă de el însuşi

scădea.

Când mama lui Joey nu a mai putut tolera băutura şi când criza s-a produs, minciunile, promisiunile nerespectate şi anii de resentiment au ieşit la iveală. A

aruncat asupra fiului toate greşelile tatălui, ca să-l facă să vadă greşelile şi nu să o acuze pe ea. Bineînţeles că Joey nici nu le-a văzut şi nici nu l-a acuzat pe tatăl său. Nu exista decât o singură

persoană pe caro Joey o putea blama, iar aceasta era chiar el.

Familia lui se destrămase, el fusese smuls din casa în care crescuse, iar mama lui a trebuit să-şi

caute de lucru. Se împotmolise. Când doamna Higgins se recăsătorise, tatăl lui vitreg insistase pentru consult psihiatric. Pe vremea când Tess începuse să-l vadă pe Joey, acesta era un băiat

cu o încărcătură de treisprezece ani şi jumătate de vinovăţie, amărăciune şi durere, cărora trebuia să le facă faţă. În două luni de zile abia dacă făcuse o crestătură în

armura lui – în timpul şedinţelor lor în doi sau al discuţiilor care aveau loc de două ori pe lună, împreună cu mama lui şi cu tatăl său vitreg.

Dintr-odată o cuprinse furia şi

trebui să aştepte câteva minute ca să o învingă. Rolul ei nu era de a-şi ieşi din fire, ci de a asculta, de a pune întrebări şi de a oferi variante. Compasiune, avea voie să simtă compasiune, dar nu

furie. Stătea, deci, clocotind de furia care se lupta cu autocontrolul cu care se născuse şi care fusese apoi şlefuit, devenind o unealtă a profesiei sale. Ar fi vrut să dea cu piciorul în ceva, să

izbească în ceva, să lupte într-un fel ca să scape de acest detestabil sentiment de lipsă de speranţă.

Luă însă dosarul Iu Joey şi începu să facă adnotări pe marginea şedinţei lor din cursul după-

amiezii.

Începuse să ningă cu lapoviţă. Îşi luă ochelarii, dar nu se uită afară pe fereastră, nu văzu bărbatul care stătea pe bordură, pe partea cealaltă a străzii, şi urmărea

lumina din apartamentul ei. Dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut, dar tot nu s-ar fi gândit la nimic.

Ca şi în clipa în care auzi bătaia în uşă, când nu se gândi la nimic altceva decât la

enervarea de a fi întreruptă. Telefonul sunase încontinuu, dar reuşise să-l ignore şi să-l lase în seama robotului. Dacă unul din apeluri ar fi fost din partea unui pacient, atunci ar fi sunat soneria de

lângă ea. Telefoanele, bănuise Tess, fuseseră toate în legătură cu articolul din ziarul de seară, care făcea publică legătura dintre ea şi investigaţiile poliţiei.

Lăsând dosarul

deschis, Tess se duse la uşă.

— Cine e?

— Paris.

Multe poţi afla din intonaţia vocii, chiar şi dintr-un singur cuvânt. Tess deschise uşa, ştiind că o deschide pentru

o confruntare.

— Detective Paris, nu este puţin cam târziu pentru o vizită oficială?

— Exact la timp pentru ştirile de la ora unsprezece seara. Se duse şi aprinse televizorul.

Tess nu se mişcase de la uşă.

— Acasă n-ai televizor?

— Este mult mai amuzant să priveşti un spectacol de circ, în compania cuiva.

Închise uşa, destul de iritată încât

să o trântească.

— Ascultă, lucrez. De ce nu-mi spui ce ai de spus şi nu mă laşi să-mi reiau treaba?

Ben se uită pe biroul ei, la dosarele deschise şi la ochelarii ei de citit,

cu ramă mare, trântiţi deasupra.

— Nu durează mult. Nu se aşează, rămânând în picioare, cu mâinile în buzunare, urmărind introducerea echipei care urma să

prezinte ştirile. Povestea de senzaţie a serii fu citită de bruneta aceea cu faţa în formă de inimă.

„Biroul primarului ne-a confirmat astăzi că doctoriţa Teresa Court, renumit

psihiatru din Washington, a fost numită în echipa care investighează crimele produse de Preot. Doctorița Court, nepoata veteranului senator Jonathan Writemore, nu a putut fi

contactată. Uciderea a cel puţin trei femei se pare că este opera criminalului supranumit Preotul, datorită faptului că acesta recurge la stolă, o eşarfă folosită la oficierea slujbei de către

preoţii romano-catolici, pentru a-şi strangula victimele. Poliţia continuă o investigaţie începută în luna august, acum cu asistenţa doctoriţei Court."

— Nu e rău, spuse Ben în şoaptă.

Ţi s-a menţionat de trei ori numele.

Nici măcar nu clipi când Tess se duse la televizor şi-l opri.

— Repet, spune ce ai de spus.

Vocea ei era rece. Ben îşi scoase o

ţigară, hotărât să o înfrunte.

— Mâine dimineaţă la ora opt avem o conferinţă de presă în birourile primarului.

— Am fost anunţată.

— Trebuie să

comentezi numai generalităţi, să rămâi cât poţi mai departe de datele concrete ale cazului. Presa ştie despre arma crimei, dar am reuşit să evităm darea în vileag a existenţei acelor bilete şi a

conţinutului lor.

— Ben, nu sunt proastă. Mă descurc într-un interviu.

— Sunt sigur că poţi. Acesta însă, întâmplător, va trata despre probleme oficiale şi nu are nicio legătură cu

gloria personală.

Gura i se deschise, dar tot ce reuşi să scoată nu fu decât un şuierat. Ştia că era în acelaşi timp nedemn şi inutil să-şi piardă firea. Ştia că o afirmaţie atât de înveninată şi de

ridicolă nu merita niciun comentariu. Ştia că singurul lucru pe care-l merita el acum nu era decât cea mai controlată şi mai rece concediere.

— Cretin ipocrit ce eşti.

Telefonul sună

din nou, dar amândoi îl ignorară.

— Cine dracului te crezi, de dai buzna aici ca să împroşti cu micile tale perle de idioţenie?!

Ben privi în jur după o scrumieră şi

se decise pentru o mică farfurioară pictată manual. Alături de ea se afla o vază cu crizanteme.

— Şi perla asta a cui este?

Ea stătea drept ca un soldat, în timp

ce el îşi scutura cu degajare scrumul în farfurioară.

— Haide să punem lucrurile la punct. Nu eu am vândut presei afacerea asta.

— Nimeni n-a spus asta.

— Nu? Îşi vârî mâinile în buzunarele fustei în care muncea de paisprezece ore. Spatele o durea, stomacul îi era gol şi nu-şi dorea decât ceea ce se lupta atât de tare să le dea

pacienţilor ei, liniştea lăuntrică. Ei bine, continuă ea, eu una interpretez altfel această mică scenă. Apropo, mi se promisese că numele meu nu va fi niciodată asociat public cu această

investigaţie.

— Ai probleme dacă se află că lucrezi cu poliţia?

— Ah, faci pe deşteptul, da?

— Nu fac, sunt, îi replică el, fascinat de totala anihilare a autocontrolului ei. Se

plimba încolo şi încoace pe când vorbea şi ochii ei deveniră aproape purpurii. Furia ei era rigidă şi îngheţată, nu ca aceea scuipătoare-de-venin şi aruncătoare-de-farfurii, cu care era

mai obişnuit. Era cu atât mai interesantă.

— Indiferent ce spun, găseşti un răspuns. Ţi-a trecut cumva prin minte, detective, că poate n-aş vrea ca pacienţii, colegii sau prietenii mei să-mi

pună întrebări despre acest caz? Ţi-a trecut cumva prin minte că, de fapt şi de fapt, eu nu am vrut să mă ocup de acest caz?

— Şi atunci de ce ai acceptat? Onorariul e de mizerie.

— Pentru că am fost convinsă că aş putea fi de ajutor. Când n-o să mai cred asta, o să-ţi spun să-ţi iei cazul şi să te freci pe cap cu el. Chiar crezi că am de gând să-mi petrec timpul

contrazicându-mă cu un autoinvestit judecător cu cap pătrat, despre moralitatea profesiei mele? Am destule probleme în viaţa mea fără să mai adaugi şi tu altele.

— Probleme,

doctore? Făcu încet, cu privirea, ocolul încăperii, oprindu-se asupra florilor, a cristalurilor, a acuarelelor. Mi se pare destul de curăţel aici la tine.

— Nu ştii nimic despre mine, despre

viaţa mea sau despre munca mea. Se apropie de birou, sprijinindu-şi palmele de el, dar tot nu-şi recâştigă stăpânirea. Ai văzut dosarele astea, hârţoagele astea, benzile astea? Aici se află viaţa unui

băiat de paisprezece ani. Un băiat care este de pe acum un alcoolic, un băiat care are nevoie de cineva care să fie în stare să-l deschidă suficient ca el să-şi vadă propria sa valoare, propriul lui

loc. Se întoarse din nou înapoi, cu ochi întunecaţi şi plini de ardoare: Ştii ce înseamnă să încerci să salvezi o viaţă, detective? Ştii cât doare asta, cât te înspăimântă? Poate că eu nu recurg la

armă, dar asta este ceea ce încerc eu să fac. Mi-am pierdut zece ani din viaţă încercând să învăţ cum. Poate că, dacă o să am destul timp, destulă pricepere, destul noroc, voi putea să-l ajut. La

naiba! Se opri dându-şi seama cât de departe îşi permisese să se lase împinsă de câteva cuvinte. Apoi adăugă: Dar nu trebuie să mă justific cu nimic în faţa ta.

— Nu, nu trebuie.

Vorbind, strivi ţigara în minuscula farfurioară de porţelan. Îmi pare rău. Am fost deplasat.

Tess respira greu, sacadat, încercând să-şi recapete controlul.

— Ce are meseria mea de te face atât de caustic?

Încă nu era pregătit să-i spună, să scoată la lumină pentru inspecţie şi analiză această veche cicatrice. Îşi apăsă ochii obosiţi,

cu degetele.

— Nu tu. Toată treaba asta. Mă face să mă simt ca şi cum aş merge pe o sârmă foarte subţire, deasupra unei foarte lungi prăpăstii.

— Cred că pot accepta asta. Totuşi,

nu era răspunsul complet şi nici cel pe care-l aştepta ea. E greu să rămâi obiectiv în momentele astea, adăugă ea.

— Haide să privim puţin în urmă. Eu nu ştiu prea

multe despre ce faci tu şi cred că nici tu nu ştii prea multe despre ce fac eu.

Tess stătu o clipă pe gânduri, apoi încuviinţă dând din cap.

— De acord.

— Suntem

asfixiaţi de chestia asta. Ben se duse la masa ei de lucru şi luă în mână jumătatea ei de ceaşcă de cafea. Mai ai ceva cafea fierbinte?

— Nu. Dar pot să fac.

— Lasă. Îşi duse mâna la frunte şi îşi masă sprâncenele, ca să se detensioneze. Ascultă, îmi pare rău. Era ca şi cum am fi tras în neştire la roata de ocnă şi unicul progres pe

care l-am făcut a fost această scăpare de informaţii pentru presă.

— Ştiu. Poate că nu o să reuşeşti să mă înţelegi, dar acum sunt şi eu la fel de implicată ca şi tine şi mă simt la fel

de răspunzătoare. Se opri din nou, dar de data asta simţi afinitate, simpatie. Asta este partea cea mai grea, nu-i aşa? Să te simţi responsabil.

Era prea al naibii de bună în meseria

ei, se gândi Ben sprijinindu-se cu spatele de biroul ei.

— Am presimţirea, pe care nu mi-o pot scoate din cap, că este pe cale să lovească din nou. Nu suntem mai aproape de găsirea

lui, doctore. Putem noi prosti mâine presa, dar ce trebuie să înghiţim este faptul că nu am înaintat nici măcar cu un pas. Faptul că tu îmi spui mie de ce ucide el nu o s-o ajute cu nimic pe

viitoarea femeie la care se gândeşte acum.

— Eu nu pot să-ţi spun decât cum arată el pe dinăuntru, Ben.

— Iar eu trebuie să-ţi spun că nu dau o para chioară pe

asta. Se întoarse ca să se uite la ea. Era din nou calmă. Putea vedea asta numai uitându-se în ochii ei.

— Când o să punem mâna pe el şi o să punem, atunci vor folosi portretul ăla psihiatric al tău.

Îi vor mai face şi altele, apoi te vor aduce la bară, pe tine sau pe un alt psihiatru, iar el va scăpa.

— Va fi predat unui spital de boli mintale. Ăsta nu este un picnic, Ben.

— Până când o echipă de doctori îi va da diagnosticul vindecat.

— Nu e chiar aşa de simplu. Tu cunoşti mai bine legea. Îşi trecu o mână prin păr. El avea dreptate, dar avea şi

ea. Nu închizi pe cineva, continuă ea, pentru că are cancer, pentru că nu-şi poate controla dezintegrarea propriului său organism. Atunci cum poţi pedepsi pe cineva fără să iei în

consideraţie dezintegrarea minţii lui? Ben, schizofrenia singură scoate din funcţie mai mulţi oameni şi pentru o mai lungă perioadă de timp decât cancerul. Sute de mii de oameni sunt

încredinţaţi spitalelor. Nu le putem întoarce spatele sau nu-i putem arde ca pe nişte vrăjitoare, din cauza unui dezechilibru chimic produs în creierul lor.

Pe el nu-l interesau nici

statisticile, nici motivaţiile, ci numai rezultatele.

— Ai spus-o singură odată, doctore, demenţa este un termen legal. Nebun sau nu, el îşi are drepturile sale civile şi va fi

încredinţat unui avocat, iar acest avocat va folosi acest termen legal. Aş vrea să te văd stând de vorbă cu cele trei familii, după ce totul se va fi terminat şi discutând despre dezechilibre chimice.

Să văd dacă-i vei putea convinge că s-a făcut dreptate.

Stătuse ea de vorbă cu familiile victimelor, cunoştea ea sentimentul de trădare şi de amară neajutorare? O neajutorare care

scăpată de sub control se putea întoarce asupra celui care încerca să vindece.

— Tu eşti cel cu spada, Ben, nu eu. Eu nu am decât cuvintele.

— Da. Şi el le

avea, doar că se folosise de ele într-un fel de care-i era ruşine. Trebuia să iasă de aici, să se ducă acasă. Îşi dorea un brandy şi o femeie care să fie acolo, să-l aştepte. Organizez pentru

mâine o întâlnire cu monseniorul Logan, spuse el. Ştiu că o să vrei să fii şi tu de faţă.

— Da. Îşi încrucişă braţele şi se întrebă de ce câte o izbucnire de temperament o lăsa

întotdeauna atât de deprimată. Am şedinţe toată ziua, dar pot să renunţ la cea de la ora patru.

— Mai eşti tare supărată?

Pentru că el făcuse efortul, îl făcu şi ea şi zâmbi.

— S-o lăsăm baltă.

— Să văd dacă pot aranja întâlnirea la ora patru treizeci. O să te sune cineva şi o să stabiliţi totul.

— Bine. S-ar fi părut că nu mai rămăsese nimic de

spus, dar totuşi ar mai fi fost încă multe, mai multe decât ar fi putut duce amândoi.

— Eşti sigur că nu vrei cafeaua aia?

O voia, ba chiar mai mult, voia să stea şi să discute cu

ea despre orice altceva decât despre ceea ce îi adusese împreună.

— Nu, trebuie să plec. Pe străzi este deja o nenorocire.

— Ah! Tess se uită pe fereastră şi văzu lapoviţa.

— Munceşti prea mult, doctore, dacă nu vezi ce se petrece dincolo de fereastra ta. Încă nu ţi-ai pus nenorocita asta de yală, mai adăugă el, îndreptându-se spre uşă.

— Nu, încă nu.

Se întoarse, cu mâna pe clanţă. Voia să stea cu ea, mai mult decât îşi dorea coniacul şi femeia aceea imaginară.

— Cum ţi-a plăcut Bogart aseară?

— Mi-a plăcut.

— Mai putem

repeta figura, încă o dată.

— De ce nu?

— Cu bine, doctore. Şi pune lanţul.

Trase uşa după el, dar aşteptă până când auzi zornăitul lanţului.

Capitolul 5

Ed se plimba agale cu maşina, în jos pe Sixteenth

Street. Îi plăcea viteza de croazieră aproape la fel de mult pe cât îi plăcea să audă cauciucurile scrâşnind. Pentru un bărbat fără complicaţii, oarecum fluşturatic, să bată străzile pe urmele

cuiva, era un mic viciu.

Lângă el, Ben nu scotea un cuvânt. În mod normal acesta ar fi avut câteva remarci inteligente privind modul de a conduce al lui Ed, care devenise un

prilej de glume, în secţie. Faptul că Ben nu spunea nimic nici despre asta şi nici despre caseta cu Tanya Tucker pe care o asculta, era un semn că gândurile lui se aflau în cu totul altă parte.

Nu era nevoie de o minte metodică, aşa cum era cea a lui Ed, ca să-şi imagineze unde.

— Am terminat dosarul cazului Borelli. Ed asculta tânguiala Tanyei despre minciună şi

se simţea bine.

— Hmm? Ah, da şi eu.

— Se pare că luna viitoare vom avea vreo două zile de tribunal. Procuratura ar trebui să-l agaţe cât mai repede.

— Aşa ar merita. Ne-am omorât atâta ca să obţinem dovezile.

Tăcerea se aşternu din nou peste ei, ca o ploaie măruntă. Ed fredona odată cu Tanya, cântă câteva măsuri

alături de cor şi începu din nou să fredoneze.

— Ai auzit ce s-a întâmplat cu bucătăria lui Lowenstein? A inundat-o bărbatu-său. Li s-a defectat din nou dispozitivul

de mărunţit gunoiul.

— Aşa se întâmplă când îi pui unui contabil o cheie fixă în mână. Ben coborî puţin geamul ca să lase fumul să iasă şi-şi aprinse o ţigară.

— E a

cincisprezecea, spuse Ed încet. Nu ajungi nicăieri dacă te perpeleşti atât din cauza nenorocitei ăleia de conferinţe de presă.

— Nu mă perpelesc pentru nimic. Îmi place să

fumez. Ca dovadă, trase adânc în piept dar rezistă tentaţiei de a sufla fumul în direcţia lui Ed. Fumatul este una din cele câteva mari plăceri ale omenirii, adăugă el.

— Ca şi cea de a

te îmbăta turtă şi a vărsa pe proprii tăi pantofi.

— Pantofii mei sunt curaţi, Jackson. Dar mi-amintesc de cineva care se legăna ca un plop după ce dăduse pe gât o jumătate de

galon de vodcă şi suc de morcovi.

— Nu făceam decât să mă pregătesc să trag un pui de somn.

— Da, întinzându-te exact pe burtă. Dacă nu te-aş fi prins – şi fusesem gata să

fac hernie din cauza asta

— Ţi-ai fi spart nasul ăla mare al tău. De ce naiba zâmbeşti?

— Dacă vorbeşti aşa, înseamnă că nu te autocompătimeşti. Ştii, Ben, fata s-a

descurcat într-adevăr bine.

— A spus cineva că nu s-a descurcat? Dinţii lui Ben muşcară filtrul şi mai trase un fum. Şi cine a spus că tocmai la ea mă gândeam acum?

— La cine?

— La Tess.

— Dar nici nu i-am pomenit numele. Ed acceleră în dreptul unui stop pe galben şi ţâşni prin el exact când acesta trecu pe roşu.

— Nu mă prosti şi

ai trecut pe roşu.

— Pe galben.

— Era roşu, daltonistule. Şi oricum, cineva ar trebui să-ţi ridice permisul de conducere. Îmi risc viaţa de câte ori urc în maşină cu tine. Ar

trebui să am o valiză plină cu citări pe ordinea de zi, pentru curaj.

— Şi arată şi bine, comentă Ed, are picioare grozave.

Dădu drumul la căldură, simţind, ca un cuţit, aerul rece

care pătrundea prin deschizătura geamului. Şi dacă vrei să ştii părerea mea, aşa cum arăta, putea îngheţa un bărbat la douăzeci de paşi de ea.

— Hainele trimit şi ele semnalele lor.

Autoritate, nehotărâre, sânge rece. Arăta ca şi cum căuta să-şi extindă cât mai departe această autoritate. Aveam senzaţia că îi ţinea în mână pe toţi reporterii ăia înainte chiar să fi deschis

gura.

— Ar trebui să ţi se anuleze abonamentul la Reader’s Digest, bombăni Ben. Copacii înalţi, bătrâni, care străjuiau strada de o parte şi de alta se

aflau la apogeul coloritului. Frunzele erau moi la atingere şi tremurau în nuanţe de roşu, galben şi portocaliu. Peste o săptămână vor fi uscate, murdărind trotuarele şi canalizările,

scoţând sunete foşnitoare, goale, pe când se târau sub vânt, pe asfalt. Ben dădu drumul ţigării afară şi închise geamul înapoi.

— În regulă, s-a descurcat minunat. Problema este că

presa o să molfăie o săptămână întreagă la bucăţica asta. Au mass-media un talent să scoată la iveală lunaticii. Se uită la bătrânele, liniştitele clădiri din spatele bătrânilor, liniştiţilor copaci. Era

genul de clădiri cărora le aparţinea ea. Genul de clădiri pe care el era obişnuit să le privească de afară.

— Şi fir-ar să fie, chiar că are nişte picioare grozave.

— Şi mai e şi

deşteaptă. Un bărbat poate într-adevăr admira mintea unei femei.

— Ce ştii tu despre mintea unei femei? Ultima cu care te-ai întâlnit avea indicele de inteligenţă al unui ou

fiert moale.

Ed zâmbi, mulţumit să-şi vadă partenerul înapoi pe pistă.

— Tanya Tucker.

— Isuse! Ben se lăsă comod în banchetă şi închise ochii.

* * *

— Păreţi să vă simţiţi mult mai bine astăzi, doamnă Halderman.

— Ah, aşa este. Într-adevăr. Femeia brună, drăguţă, nu stătea întinsă pe

canapea şi nici nu stătea într-un fotoliu, ci aproape că dansa de jur împrejurul biroului lui Tess. Aruncă o haină de sobol peste braţul unui fotoliu şi-şi luă o poză.

— Ce părere ai

de noua mea rochie?

— Îţi vine foarte bine.

— Aşa e, nu? Doamna Halderman îşi trecu mâna peste lâna fină, mătăsoasă. Roşul e atât de strident, îmi place să fiu remarcată.

— Iar aţi început să faceţi târguieli, doamnă Halderman?

— Da. Se luminează toată, apoi faţa ei drăgălaşă, de păpuşă de porţelan, se bosumflă. Ah, nu vă enervaţi, doamnă doctor Court. Ştiu că

m-aţi sfătuit să stau mai bine departe de magazine, o vreme. Şi chiar aşa am şi făcut. N-am mai fost la Neiman aproape o săptămână întreagă.

— Nu mă enervez, doamnă Halderman, spuse ea

şi urmări cum mutriţa bosumflată redevine toată numai zâmbet. Aveţi un gust minunat la îmbrăcăminte. Ceea ce era un noroc, având în vedere că Ellen Halderman era o exaltată. Vedea

ceva, îi plăcea, cumpăra, adeseori aruncând obiectul undeva şi uitând de el după o unică îmbrăcare. Dar aceasta era o problemă măruntă. Doamna Halderman avea acelaşi obicei şi

în privinţa bărbaţilor.

— Mulţumesc, doamnă doctor. Şi se învârti în jur ca o fetiţă, ca să-şi arate rochia în toată strălucirea ei.

— M-am simţit absolut minunat la târguieli. Şi aţi putea

fi mândră de mine. Nu mi-am cumpărat decât două piese de lenjerie de corp. Mă rog, trei, rectifică ea cu un zâmbet. Dar lenjeria nici măcar n-ar trebui pusă la socoteală, nu? Apoi am coborât să beau

o cafea. Ştii restaurantul acela superb din Galeria Mazza, unde te poţi uita în sus la lume şi la magazine?

— Da. Tess stătea pe colţul biroului. Doamna Halderman o privi, îşi

muşcă buza de jos, nu ruşinată sau îngrijorată ci într-o încântare reprimată. Apoi se îndreptă spre un fotoliu şi se aşează în el, cu afectare.

— Îmi beam cafeaua. Tocmai mă gândeam să iau sau

nu un corn, căci dacă nu sunt atentă la siluetă, cumpărăturile n-or să mai însemne o plăcere atât de mare. La masa alăturată se afla un bărbat. Ah, doctore Court, am ştiut din

clipa în care l-am văzut. Inima începuse să-mi bată cu putere. Îşi puse o mână pe ea, ca şi cum nici acum ritmul ei nu se potolise încă. Era atât de drăguţ. Doar câteva fire albe, aici. Îşi

atinse tâmplele cu vârfurile degetelor, pe când ochii ei îşi recăpătau acea lumină caldă, visătoare, pe care Tess o văzuse de prea multe ori ca să mai ţină evidenţa. Era bronzat, ca şi

cum ar fi făcut ski. Poate că la Saint Moritz, căci e prea devreme pentru Vermont. Avea o geantă din piele, cu iniţialele lui monogramate discret. M-am tot chinuit să descopăr

ce însemnau M.W. Pronunţându-le, oftă şi Tess ştiu că şi începuse să-şi schimbe monogramele de pe prosoapele ei de la baie. Nu vă pot spune câte nume am format, ca să se

potrivească cu aceste iniţiale.

— Şi ce însemnau?

— Maxwell Witherspoon. Nu e un nume minunat?

— Foarte distins.

— Bine, dar exact asta i-am spus şi eu.

— Deci aţi vorbit cu el.

— Păi mi-a alunecat poşeta de pe masă. Îşi duse degetele la buze ca pentru a-şi masca un zâmbet. O fată trebuie să cunoască două-trei trucuri

dacă vrea să facă cunoştinţă cu bărbatul dorit.

— V-aţi împins poşeta de pe masă.

— A căzut exact la picioarele lui. Era gentuţa mea aia frumoasă, din piele de şarpe, alb cu

negru. Maxwell s-a aplecat să mi-o ridice. Când mi-a dat-o, mi-a zâmbit. Inima mea era gata să se oprească. Nu mai auzeam gălăgia de la celelalte mese, nu mai vedeam cumpărătorii de la

etajele de deasupra noastră. Degetele noastre s-au atins – ah, promiteţi-mi că nu o să râdeţi, doctore.

— Bineînţeles că nu o să râd.

— A fost ca şi cum mi-ar fi atins

sufletul.

Tocmai de asta se temuse ea. Tess se ridică de pe birou ca să se aşeze în fotoliul din faţa pacientei sale.

— Doamnă Halderman, vi-l mai amintiţi pe Asanti?

— Pe ăla? Cu un pufăit de dispreţ, doamna Halderman îl concedie pe cel de-al patrulea soţ.

— Când l-aţi întâlnit la galeria de artă, sub un tablou reprezentând Veneţia, aţi avut

impresia că vă atinsese sufletul.

— Asta este altceva. Asanti era italian. Ştiţi cum se pricep bărbaţii italieni să se poarte cu femeile. Maxwell e din Boston.

Tess îşi reprimă

un oftat. Urmau să fie cincizeci de minute cumplit de lungi.

* * *

Când Ben intră în biroul de primire al lui Tess, găsi aici exact ceea ce se

aşteptase. Era la fel de rece şi de stilat ca şi propriul ei apartament. Culori calmante, roz închis, griuri ca fumul, care să-i facă pe pacienţi să se simtă relaxaţi. Ferigile din ghivecele de la ferestre aveau

frunzele umede, ca şi cum atunci ar fi fost stropite cu apă. Flori proaspete şi o colecţie de figurine într-o vitrină făceau încăperea să aducă mai curând a salon decât a sală de primire şi de

aşteptare. După numărul din Vogue lăsat deschis pe o măsuţă joasă, presupuse că actualul ei pacient era o femeie.

Nu-i aminti de sala de aşteptare a unui alt doctor, una

cu pereţi albi şi miros de piele. Nu simţi junghiul acela în stomac şi nici transpiraţie pe ceafă, când uşa se închise în spatele lui. Nu venise să-şi aştepte fratele, pentru că Josh nu mai era.

La o măsuţă emailată, cochetă, stătea secretara lui Tess şi lucra la computer. Se opri din bătut când intrară Ben şi cu Ed şi-i privi la fel de calm şi de în largul ei, cum era şi

încăperea.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Suntem detectivii Paris şi Jackson.

— Ah, da. Doctoriţa Court vă aşteaptă. E cu un pacient în clipa de

faţă. Dacă sunteţi amabili să aşteptaţi puţin, vă pot oferi o cafea.

— Doar apă fierbinte. Ed scoase din buzunar un pliculeţ cu ceai.

Secretara nu trădă nici cea mai

mică urmă de reacţie.

— Desigur.

— Întotdeauna mă faci să mă simt prost, îi şopti Ben printre dinţi când aceasta dispăru într-o mică încăpere alăturată.

— N-am de gând să pompez cafeină în sistemul meu nervos, doar ca să am o comportare acceptabilă în societate. Cu pliculeţul cu ceai de plante legănându-i-se în mână, se uită

de jur împrejur.

— Ce părere ai? Are clasă.

— Da. I se potriveşte, răspunse Ben, uitându-se încă o dată în jurul său.

— Nu ştiu de ce îţi faci atâtea probleme din cauza

asta, spuse Ed încet, uitându-se la o copie după Monet, reprezentând un răsărit de soare deasupra apei, în culori calde, înceţoşate, cu o tuşă de foc. Îi plăcea, aşa cum îi plăcea

aproape tot ce însemna artă, pentru că cineva avusese imaginaţia şi îndemânarea să o creeze. Părerile sale despre rasa umană erau aproape aceleaşi.

— O femeie bine,

rasată, cu o minte ascuţită n-ar trebui să intimideze un bărbat care are un simţ puternic al propriei sale valori.

— Isuse, tu ar trebui să asiguri o coloană de ziar.

Exact atunci se

deschise uşa biroului lui Tess.

Doamna Halderman ieşi, cu sobolul ei petrecut peste braţ. Văzându-i pe cei doi bărbaţi se opri, zâmbi, apoi îşi trecu limba peste buza de sus, aşa

cum ar fi făcut o fetiţă văzând un bol cu îngheţată de ciocolată.

— Bună ziua.

Ben îşi agăţă degetele mari de marginea buzunarelor.

— Bună ziua.

— O aşteptaţi pe doctoriţa Court?

— Exact.

Stătu o clipă locului, apoi ochii i se făcură mari, studiindu-l pe Ed.

— Ei, nu, dar mare mai sunteţi!

Ed înghiţi să-şi

dreagă glasul.

— Da, doamnă.

— Sunt efectiv fascinată de... bărbaţii mari. Se îndreptă spre el, bătând des din pleoape. Mă fac întotdeauna să mă simt neajutorată şi

feminină. Ce înălţime aveţi, domnule...

Zâmbind, cu degetele mari agăţate încă de buzunare, Ben se îndreptă spre uşa lui Tess, lăsându-l pe Ed s-o scalde cum îi convenea lui.

Stătea aşezată în spatele biroului, cu capul pe spate, cu ochii închişi. Avea din nou păru! pieptănat în sus, dar nu arăta de neabordat. Obosită, se gândi el, şi nu numai fizic. Pe când

se uita la ea, Tess îşi duse o mână la tâmplă şi se apăsă, în pragul unei migrene.

— S-ar putea să ai nevoie de o aspirină, doctore.

Deschise ochii. Capul îi reveni în

poziţie normală, ca şi cum nu ar fi găsit de cuviinţă să se odihnească decât în intimitate. Deşi era mică, biroul nu o făcea şi mai mică. Părea perfect potrivită cu el şi cu diploma în ramă

neagră, din spatele ei.

— Nu-mi place să iau pastile.

— Doar să le prescrii?

Spinarea i se îndreptă încă puţin.

— Nu aştepţi de mult, nu? Să-mi iau

doar geanta.

Ben se apropie de birou, în timp ce Tess dădea să se ridice.

— Mai avem câteva minute libere. A fost o zi grea?

— Oarecum. Dar pentru tine?

— Aproape că n-am împuşcat pe nimeni. Luă de pe birou o greutate de ametist şi începu să o treacă dintr-o mână într-alta. Am vrut să-ţi spun că te-ai descurcat bine de dimineaţă.

Tess luă un creion, se jucă puţin cu el şi-l puse înapoi. Părea că viitoarea confruntare urma să fie amânată.

— Mulţumesc. La fel şi tu.

Se lăsă pe colţul biroului, descoperind

că se poate relaxa în încăperea aceasta, fie că era sau nu a unui psihiatru. Aici nu mai erau fantome, nu mai erau regrete.

— Ce părere ai de matineele de sâmbătă?

— Foarte bună.

Ben zâmbi.

— Aşa mi-am şi închipuit. Rulează două filme clasice, cu Vincent Price.

— Casa de ceară?

— Şi Musca. Te-ar interesa?

— S-ar putea. Se

ridică în picioare. Durerea de cap nu mai era decât o pulsaţie surdă, uşor de ignorat, într-una din tâmple.

— Dacă se dau şi floricele de porumb.

— După aceea se dă chiar şi pizza.

— M-am predat.

— Tess. Îşi puse o mână pe braţul ei, deşi tot se mai simţea intimidat de costumul ei gri, îngrijit. Cât despre aseară…

— Am crezut că ne-am cerut deja

amândoi scuze pentru asta.

— Da. Nu mai arăta obosită sau vulnerabilă, ci stăpână pe ea. Neatinsă, de neatins. Se retrase, ţinând încă în mână bucata de ametist. Se

potrivea cu ochii ei.

— Ai făcut vreodată dragoste aici?

Tess îşi ridică o sprânceană. Ştia că voia să o şocheze, sau cel puţin să o enerveze.

— Informaţie cu

statut special. Îşi luă servieta de lângă birou şi se îndreptă spre uşă.

— Vii?

Dori să-şi vâre ametistul în buzunar. Enervat, îl puse înapoi cu grijă şi o urmă afară din birou.

Ed stătea în picioare lângă biroul secretarei şi sorbea din ceai. Faţa îi era aproape la fel de roşie ca şi părul.

— Doamna Halderman, îi spuse secretara lui Tess, aruncându-i lui Ed o

privire plină de simpatie. Am reuşit să o împing afară pe uşă până să apuce să îl devoreze.

— Îmi pare nespus de rău, Ed. Dar ochii lui Tess erau jucăuşi. Nu vrei să stai jos, o clipă?

— Nu. Îi aruncă lui Ben o privire ameninţătoare. Am să-ţi spun o vorbă, Paris.

— Eu n-am nicio vină. Nevinovat, Ben se îndreptă spre uşă şi o deschise. Când Ed trecu prin ea, Ben

veni imediat în urma lui.

— Aşadar eşti un tip mare, nu?

— Renunţă.

* * *

Monseniorul Timothy Logan nu corespundea câtuși

de puţin imaginii lui Ben din copilărie, despre cum trebuie să arate un preot. În loc de sutană purta o jachetă din tweed, peste un pulover cu guler şal. Avea faţa mare, lată, de irlandez şi păr de un

roşcat întunecat, care tocmai începuse să fie brăzdat cu fire albe. Biroul lui nu avea nimic din liniştea plină de şoapte a unui prezbiteriu, cu mirosurile lui parcă sfinţite şi cu lemnăria

veche, întunecată. Mirosea în schimb a tutun şi a praf, ca living-ul unui om obişnuit.

Nu se vedeau icoane cu sfinţi sau cu Mântuitorul pe pereţi şi nici statuete din ceramică ale

Sfintei Fecioare, cu chipul ei îndurerat, plin de înţelegere. Existau în schimb cărţi, zeci de cărţi, unele de teologie, altele de psihiatrie şi alte câteva despre pescuit. În locul unui crucifix se afla un

biban lucrat în argint.

Pe o poliţă se odihnea o Biblie veche, cu coperţi gravate; una mai nouă, deşi mult mai uzată, stătea deschisă pe birou. Un şirag de mătănii

din lemn, lucioase de folosinţă, zăcea alături.

— E o plăcere să vă întâlnesc, monsenior Logan. Tess întinse mâna ca de la coleg la coleg, făcându-l pe Ben să se simtă stânjenit.

Cu sau fără jacheta din tweed, omul era preot iar preoţii trebuiau veneraţi, o veneraţie chiar uşor amestecată cu teamă, şi respectaţi. Apropiaţii Domnului, şi-o aminti pe mama lui zicând. Ei

mânuiau sacramentele, iertau păcatele şi acordau extrema oncţiune celui aflat în prag de moarte.

Venise unul şi la Josh, după ce acesta murise deja. Fuseseră spuse

cuvinte de alinare, de înţelegere şi bunătate faţă de familie, dar nici vorbă de extrema oncţiune. Sinucidere. Păcatul cel mai de moarte dintre păcatele de moarte.

— Plăcerea este

la fel de mare şi pentru mine, doctore Court. Logan avea o voce clară, bubuitoare, care putea umple cu uşurinţă o catedrală. Exista totuşi în ea ceva ascuţit, o duritate care-l făcu

pe Ben să se gândească la un arbitru anunţând a treia lovitură a unui aruncător, la baseball. Am fost prezent la conferinţa dumneavoastră despre demenţă. N-am putut să stau de

vorbă cu dumneavoastră după aceea, ca să vă spun că aţi fost strălucitoare.

— Mulţumesc, monsenior; dânşii sunt detectiv Paris şi detectiv Jackson şi conduc echipa care

investighează acest caz.

— Domnilor.

Ben acceptă strângerea de mână şi se simţi ca un prost pentru că se aşteptase, chiar şi numai o secundă, să simtă ceva mai mult

decât doar carne şi sânge.

— Vă rog să luaţi loc. Arătă spre fotolii. Doctore Court, pe biroul meu se află portretul şi raportul dumneavoastră. Se mişca cu gesturile degajate ale unui om

pe terenul de golf. Le-am citit azi-dimineaţă şi le-am găsit în aceleaşi timp tulburătoare şi pline de intuiţie.

— Sunteţi de acord cu ele?

— Da, cu ajutorul raportului

anchetatorului aş fi schiţat un profil critic. Aspectele religioase sunt de netăgăduit. Desigur, aluziile religioase şi dezamăgirile sunt un lucru obişnuit în cazul schizofreniei.

— Ioana d'Arc

auzea voci, spuse Ben încet.

Logan zâmbi şi-şi împreună mâinile mari, abile.

— Ca şi toţi martirii şi sfinţii. Unii ar spune că un post de patruzeci de zile poate face pe oricine

să audă voci. Alţii pot spune că e vorba de aleşi. În cazul nostru putem fi cu toţii de acord că nu avem de-a face cu un sfânt ci cu o minte foarte tulburată.

— Nimic împotrivă aici, şopti

Ed, cu blocnotesul în mână. Îşi aminti cum se simţise el uşor… da, uşor spiritualizat, după un post de trei zile.

— În calitate de doctor şi de preot, privesc actul uciderii ca pe un păcat

împotriva lui Dumnezeu şi ca pe un act de extremă rătăcire a minţii. Totuşi va trebui mai întâi să ne ocupăm de această rătăcire a minţii, pentru a evita comiterea din nou a păcatului.

Logan deschise dosarul lui Tess şi bătu cu degetele pe el.

— S-ar părea că aspectele religioase şi decepţiile îşi au rădăcinile în catolicism. Trebuie să fiu de acord cu

părerea dumitale că folosirea stolei ca armă a crimei poate fi interpretată fie ca revoltă împotriva bisericii, fie ca act de devoţiune faţă de aceasta.

Tess se aplecă înainte.

— Credeţi că ar putea fi un preot sau că a fost vreodată? Sau poate că a vrut să devină?

— Cred că e mai mult decât posibil să aibă pregătirea necesară. Încruntarea apăru

încet şi păru să se aşeze definitiv între ochii lui. Mai există şi alte piese din îmbrăcămintea unui preot, continuă el, care ar putea fi la fel de eficiente pentru o strangulare. Stola se poartă în jurul

gâtului şi de aceea este sinistru de adecvată.

— Dar folosirea albului?

— Care simbolizează iertarea, mântuirea. În mod involuntar îşi întinse mâinile cu

palmele în sus, într-un gest vechi de când lumea.

Tess dădu din cap, afirmativ.

— Iertarea unui păcat. Un păcat faţă de el însuşi?

— Poate. Dar un păcat care poate că

a dus la moartea sau la pierderea pe plan spiritual a unei femei pe care continuă să o salveze.

— Se pune singur în rolul lui Cristos? Al Mântuitorului? întrebă Ben. Şi aruncă prima piatră?

Fiind un om care obişnuia să nu se grăbească, uitându-se pe unde calcă, Logan se lăsă pe spate şi-şi frecă lobul urechii.

— Nu se vede ca pe un Cristos, cel puţin nu încă. În

mintea lui, este un muncitor al lui Cristos, domnule detectiv, şi unul care ştie despre el că este muritor. Este precaut, se protejează. Înţelege că societatea nu este de acord cu misiunea

lui, dar ascultă de o autoritate mai înaltă.

— Din nou voci. Ben îşi aprinse o ţigară.

— Voci, viziuni. Pentru un schizofrenic, acestea sunt la fel de reale, poate chiar şi mai

reale, decât lumea reală. Aici nu este vorba de o personalitate disociată, domnule detectiv, ci de o boală, de o disfuncţie biologică. Se prea poate să fi trăit cu boala asta de ani de

zile.

— Crimele au început în august, menţionă Ben. Am verificat la toate secţiile de criminalistică din toată ţara. N-au mai existat alte crime comise în modul

acesta. Aici au început.

Rezultatele în detaliu ale efortului poliţiei îl interesau pe Logan dar nu-l impresionau prea tare.

— Poate că se aflase într-o perioadă

de revenire la normal şi cine ştie ce stres i-a retrezit simptomul, cauzând violenţa. În momentul de faţă este sfâşiat între ceea ce este şi ceea ce pare să fie. Agonizează şi se roagă.

— Şi ucide, spuse Ben, sec.

— Nu cer compasiune, spuse Logan, cu ochii lui negri, de preot şi cu mâinile lui îndemânatice. Acesta este domeniul meu şi al doctoriţei Court şi

nu poate fi al dumneavoastră. Niciunul dintre noi nu doreşte să-l vadă ucigând din nou, detectiv Paris.

— Nu credeţi că a suferit o decepţie, precum Cristos? îi întrerupse Ed,

continuând să-şi ia notiţe, metodic. Oare nu din acest motiv este atât de precaut? Cristos a fost distrus fizic.

— Excelentă remarcă. Vocea clară deveni parcă mai interesată. Nimic nu-i

plăcea mai mult decât să-i audă pe studenţi comentându-i teoriile. Logan se uită de la un detectiv la celălalt şi decise că alcătuiau o pereche potrivită.

— Totuşi, eu nu-l

văd concepându-se decât ca o unealtă, nimic altceva. Religia, cu structura ei, cu barierele ei, cu tradiţiile ei, apare cu mai multă pregnanţă decât teologia. El ucide ca preot, indiferent dacă este

sau nu. El dezleagă şi iartă ca aproapele lui Dumnezeu, continuă el şi-l văzu pe Ben tresărind. Nu ca Fiul Domnului. Eu am dezvoltat o teorie interesantă, care dumneavoastră v-a scăpat, doctore

Court.

— Ah? făcu ea, devenind brusc şi mai atentă.

El zâmbi din nou, recunoscând mândria profesională.

— Dar e de înţeles. Nu sunteţi catolică, nu-i aşa?

— Nu.

— Şi echipa de anchetare a trecut peste acest aspect.

— Eu sunt metodist, spuse Ed, continuând să scrie.

— Nu încerc să vă convertesc. Luându-şi pipa,

începu să şi-o umple. Degetele lui erau boante şi mari, cu unghii îngrijite. Căzură câteva fire de tutun, care se agăţară de gulerul lui şal.

— Ziua în care a comis prima lui

crimă, continuă el, cincisprezece august, este o zi de sărbătoare religioasă.

— Adormirea Maicii Domnului, spuse Ben în şoaptă, fără să-şi dea seama.

— Da. Logan continuă să-şi umple

pipa şi zâmbi. Ben îşi aminti că avea note mari la catehism.

— Eu am fost catolic.

— O situaţie obişnuită, spuse Logan şi-şi aprinse pipa. Nu tu predici, nu tu încruntare. Ben

simţi cum se relaxează, cum i se despovărează umerii. Mintea începu să-i ticăie.

— Nu m-am gândit să asociez datele. Credeţi că acest lucru are vreo semnificaţie?

Logan îndepărtă meticulos firele de tutun de pe pulover.

— Ar putea.

— Mă scuzaţi, monsenior, dar va trebui să ne explicaţi, interveni Tess, ridicându-şi mâinile.

— 15 august este

ziua în care biserica stabileşte înălţarea la ceruri a Fecioarei. Maica Domnului a fost muritoare, dar l-a purtat în pântecele ei pe Mântuitor.

— Pură, spuse Tess în şoaptă.

— Dacă ar fi fost

numai această zi, poate că nu aş fi acordat prea multă atenţie datei, continuă Logan. Totuşi, mi-a trezit suficient imaginaţia ca să mă uit în calendarul bisericesc. A doua crimă a avut

loc în ziua în care sărbătorim naşterea Mariei.

— Alege zilele în care ea – mă scuzaţi – Maria este celebrată de biserică? Ed se opri suficient din scris ca să privească în sus,

pentru o confirmare.

— A treia crimă are loc în timpul Sărbătorii Rozariului. Am adăugat un calendar bisericesc dosarului dumneavoastră, doctore Court. Mă îndoiesc că un ritm

de trei din trei mai poate însemna pură coincidenţă.

— Nu, sunt de acord. Tess se ridică, nerăbdătoare să vadă cu propriii ei ochi. Luă calendarul şi studie datele pe care le încercuise

Logan. Se lăsa întunericul. Logan aprinse lumina, care se revărsă peste hârtia din mâinile ei.

— Următoarea sărbătoare consemnată aici este abia pe 8 decembrie.

— Imaculata

Concepţiune, spuse Logan, pufăind din pipă.

— Asta înseamnă opt săptămâni între crime, calculă Ed. Nu o să ucidă mai mult de patru, adăugă el.

— Dar nu putem fi siguri că poate

rezista să aştepte atât de mult, spuse Tess, murmurând. Îşi poate schimba schema. Cine ştie ce întâmplare îl poate face să se răzgândească. Şi ar putea alege o altă dată, importantă

pentru el.

— Data naşterii sau morţii cuiva important pentru el. Ben îşi aprinse o ţigară.

— O femeie. Tess împăturи calendarul. Femeia.

— Sunt de acord

cu faptul că stresul în care trăieşte devine tot mai puternic. Logan puse pipa jos şi se aplecă înainte. Nevoia de a se descătuşa poate fi suficientă să-l facă să lovească şi mai devreme.

— Probabil că are de-a face cu un fel de suferinţă fizică. Tess vârî calendarul în servieta ei. O migrenă, o stare de greaţă. Dacă aceasta devine prea puternică pentru ca el să poată duce în

continuare o viaţă normală…

— Exact. Logan îşi împreună din nou mâinile. Aş vrea să vă pot ajuta mai mult. Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă în această chestiune, doctore Court.

— Până una alta, avem un plan. Ben îşi strivi ţigara şi se ridică. Ne vom concentra deci asupra zilei de 8 decembrie.

* * *

— Nu-i decât o

frântură, spuse Ben ieşind afară, în crepusculul răcoros. Dar sunt gata să o accept.

— N-am ştiut că eşti catolic. Tess îşi încheie pardesiul ca să se apere de frigul care-i biciuia. Poate

că ăsta o să fie un avantaj.

— Am fost catolic. Şi apropo de firimituri, nu ţi-e foame?

— Sunt leşinată.

— Bine. Îşi trecu un braţ în jurul ei. Atunci putem fi în

majoritate faţă de Ed. Sper că nu ai chef de iaurt şi de lucernă, nu?

— Ce-ai zice de o mâncare chinezească? Era cel mai bun compromis care-i putu trece prin minte, pe când se

urca în maşină. Există un mic local fantastic, chiar după colţul străzii unde se află biroul meu.

— Ţi-am zis că are clasă, spuse Ed, aşezându-se la volan. Îşi puse centura de siguranţă

şi aşteptă cu răbdarea celui înţelept şi hotărât, ca Ben să-i urmeze şi el exemplul.

— Chinezii acordă respectul cuvenit sistemului digestiv.

— Sigur, îl umplu întruna cu orez. Ben

aruncă o privire peste umăr şi o văzu pe Tess deja întinsă peste toată bancheta din spate, cu dosarul deschis.

— Haide doctore, fă şi tu o pauză.

— Vreau doar să verific câteva chestii.

— Ai tratat vreodată un maniac al muncii?

Se uită pe deasupra dosarului o clipă, apoi îşi cufundă privirile înapoi în el.

— Poate că una peste alta, o să mă

hotărăsc că m-a apucat o poftă nebună de iaurt.

— Nu Tanya Tucker! spuse Ben, apăsând butonul de oprire înainte să se audă primele acorduri ale cântecului. Ai mai

pus-o în după-amiaza asta.

— Dar îmi place.

— Eşti un degenerat. O să pun ceva – ah, fir-ar, atenţie la magazinul de băuturi!

Ed încetini.

— Arată ca un

cinci-zero-nouă în curs.

— Ca un ce? Tess se îndreptă pe bancheta din spate şi încercă să vadă şi ea ceva.

— Ca un jaf în curs de desfăşurare. Ben îşi desfăcea deja

centura de siguranţă. Aşadar, înapoi la muncă, spuse el.

— Un jaf? Unde?

— Gata cu joaca, bombăni Ben, întinzându-se după radio. Fir-ar să fie, tot ce-mi doream era o fripturică de

purceluş.

— Porcul e otravă, spuse Ed, desfăcându-şi şi el centura.

Ben urlă în radio.

— Echipajul şase-zero. Avem un cinci-zero-nouă în curs de desfăşurare pe

bulevard Trei, colţ cu Douglas. Trimiteţi toate echipajele disponibile. Avem un civil în maşină. Ah, fir-ar, uite-l că iese. Urgent întăriri. Infractorul o ia spre sud. Bărbat alb, potrivit ca înălţime,

în jur de optzeci de kilograme. Jachetă neagră, blugi. Aparatul de radio îi cârâi un răspuns. Da, o luăm după el, spuse Ben.

Ed ambală şi dădu colţul. Tess privea fascinată, de

pe bancheta din spate.

Îl văzu pe bărbatul voinic, în jachetă neagră, ieşind din magazinul de băuturi şi luând-o agale în susul străzii. În clipa în care îşi întoarse capul şi

văzu Mustang-ul, o rupse la fugă.

— La dracu', s-a prins. Ben dădu drumul la girofar. Ţine-te bine, doctore!

— O ia spre alee, spuse Ed încet. Opri maşina, făcând-o să

dea din coadă. Înainte ca Tess să apuce să deschidă gura, cei doi bărbaţi se şi aflau fiecare pe o altă parte a străzii, alergând.

— Stai în maşină! strigă Ben la ea.

Îl ascultă cam

vreo zece secunde. După care, trântind portiera în spatele ei, începu şi ea să alerge în aceeaşi direcţie.

Ed era mai mare, dar Ben era mai iute. Îl văzu pe bărbatul urmărit băgând

mâna în buzunar. Văzu arma şi nu avu decât o clipă vreme să îngheţe pe loc, când Ben îl îngenunche şi-l trimise rostogolindu-se spre un şir de lăzi de gunoi. Se auzi o împuşcătură, peste

zăngănitul metalului. Tess se uită cam de la jumătatea drumului când Ben îl trase pe bărbat, ridicându-l în picioare. Se vedea sânge şi se simţea mirosul de alimente în putrefacţie, venind

din direcţia lăzilor de gunoi care erau golite cu regularitate, dar niciodată curăţate. Omul nu se împotrivi, poate pentru că îl văzuse pe Ed şi legitimaţia de poliţist în mâna acestuia. Scuipă un

jet de salivă amestecată cu sânge.

Nu era ca la televizor, se gândi Tess, uitându-se la omul care l-ar fi împuşcat pe Ben în faţă, dacă alta ar fi fost coordonarea. Şi

nici ca într-un roman nu era. Nu era nici măcar ca la ştirile de la ora unsprezece, unde se comunicau absolut toate detaliile, cu totală detaşare. Viaţa era plină de alei rău mirositoare şi de

flegme. Pregătirea şi munca ei o duseseră şi altă dată în asemenea locuri, dar numai pe plan emoţional.

Trase adânc aer în piept, uşurată că nu era deloc înspăimântată ci

doar curioasă. Şi poate că puţin fascinată.

Cu două pocnituri, Ben prinse mâinile hoţului în cătuşe, la spate.

— N-ai avut mai multă minte decât să tragi într-un ofiţer de

poliţie?

— Ţi-ai pătat pantalonii de grăsime, spuse Ed, scoţându-i pistolul.

Ben se uită în jos şi văzu dâra lungă, de la gleznă la genunchi.

— La dracu'. Eu

lucrez la Criminalistică, deşteptule, îi strigă prizonierului în faţă. Nu-mi place să mă murdăresc cu grăsime pe pantaloni. De fapt, chestia asta mă scoate efectiv din

sărite.

Dezgustat, Ben i-l pasă lui Ed şi-şi scoase legitimaţia.

— Eşti arestat, cretinule. Ai dreptul să nu spui nimic. Ai... Tess, fir-ar să fie, nu ţi-am spus să rămâi în maşină?

— Avea pistol.

— Băieţii răi au întotdeauna pistol. O privea, înfăşurată în pardesiul ei din caşmir, de culoarea albastrului prăfuit şi simţea în acelaşi timp mirosul de transpiraţie al

amărâtului de hoţ. Tess arăta ca şi cum era în drum spre un cocktail la Embassy Row.

— Întoarce-te înapoi la maşină, aici nu-i de tine.

Ignorându-l, începu să-l studieze

pe hoț. Pe frunte, acolo unde se lovise de beton, avea o zgârietură considerabilă.
Aceasta explica expresia uşor sticloasă.
Traumatism minor.
Pielea şi albul ochilor

aveau o nuanţă gălbuie. Avea broboane de transpiraţie pe faţă, deşi vântul care mătura aleea îi umfla jacheta.

— Parcă ar avea hepatită.

— O să aibă

suficient timp ca să se însănătoşească. Auzi sirenele şi se uită peste umăr. Uite că vine şi cavaleria. O să-i lăsăm pe poliţiştii în uniformă să-i citească drepturile.

Când Ben o

apucă de braţ, Tess scutură din cap.

— Ai fugit după el, dar el era înarmat.

— Ca şi mine, sublinie Ben, conducând-o înapoi pe alee. Agită legitimaţia în direcţia

poliţiştilor, continuându-şi drumul spre maşină.

— Dar nu ai scos-o. Era cât pe ce să tragă în tine.

— Asta fac băieţii răi. Ei comit infracţiunea, noi ne luăm după ei, iar ei

încearcă să scape.

— Nu vorbi ca şi cum ar fi fost un joc.

— Totul e un joc.

— Era gata să te omoare, iar tu te-ai înfuriat că ţi-ai pătat pantalonii.

Aducându-i-se aminte, Ben aruncă o

privire în jos.

— Secţia o să achite nota. Grăsimea nu iese niciodată.

— Nu eşti întreg la minte.

— Asta e o părere din punctul de vedere al unui

profesionist?

Trebuia să existe un motiv bine întemeiat, din moment ce ei îi venea să râdă. Tess hotărî să analizeze chestiunea asta mai târziu.

— O să mă

gândesc la una.

— Nu te grăbi. Adrenalina continua să pompeze în Ben. Când ajunse la maşină, văzu că trimiseseră trei echipaje şi asta doar pentru un nenorocit, bolnav de hepatită.

Poate că erau cu toţii nebuni.

— Haide, stai aici jos până când închei formalităţile cu poliţia de stradă.

— Sângerezi la gură.

— Da? Se şterse cu dosul mâinii la

gură şi se uită la urma de sânge.

— Da. Poate că am nevoie de doctor.

Tess scoase o batistă din buzunar şi-i tamponă tăietura.

— Poate că într-adevăr ai nevoie.

În spatele lor,

omul arestat de ei se pusese pe înjurat şi mulţimea începuse deja să se adune.

Capitolul 6

În următoarele zile, Tess se speti muncind la cazurile ei. Opt, zece ore, prelungite până la douăsprezece şi chiar paisprezece. Îşi amână obişnuita ei cină de vineri

împreună cu bunicul ei, un lucru pe care în ruptul capului nu l-ar fi făcut pentru o întâlnire, ci numai pentru un pacient.

Presa o vâna, alături de câţiva colegi de breaslă, mai puţin sensibili,

ca de exemplu Frank Fuller. Faptul că lucra cu poliţia adăuga un plus suficient de mister ca să-l facă pe acesta să bântuie în jurul biroului ei, la ora cinci. Tess îşi făcu atunci obiceiul să

rămână la birou până la ora şase.

Nu mai avea niciun fel de alte informaţii ci doar un enervant sentiment de îngrijorare. Nu mai era mult până la ziua când trebuia să cadă următoarea

victimă. Cu cât simţea că înţelege tot mai bine gândirea criminalului, cu atât mai sigură era de asta.

Dar Joey Higgins era cel care o ţinuse trează, făcând-o să nu-şi găsească locul

şi sculând-o sâmbăta dimineaţa devreme de tot, când afară străzile erau întunecate şi goale şi ochii o usturau de prea multă solicitare. Îşi scoase ochelarii, se lăsă pe spate şi şi-i frecă.

De ce nu reuşea să pătrundă în el? De ce nu putea face o spărtură? Şedinţa de aseară cu Joey, cu mama lui şi cu tatăl lui vitreg fusese un dezastru. Nu existaseră nici accese de mânie

reprimate, nici urlete, nici acuzaţii. Le-ar fi preferat. În ele barem ar fi existat emoţie.

Băiatul stătuse pur şi simplu acolo, dându-şi nonrăspunsurile lui monosilabice. Tatăl

lui nu îl sunase. Tess văzuse mânia din ochii mamei, dar numai o resemnare totală în ochii fiului. Joey continuase să insiste, în felul lui grav, de nezdruncinat, că urma să-şi petreacă

un sfârşit de săptămână – weekend-ul Zilei Recunoştinţei – cu tatăl său.

Dar o să fie dezamăgit. Tess se apăsă cu degetele pe ochi, până când usturimea se

transformă în durere. Iar de data aceasta dezamăgirea ar putea fi picătura care să umple paharul.

Joey Higgins era un candidat perfect la alcool, la droguri, la distrugere. Familia Monroe însă era de

neconvins. Când pomenise de spital, Tess fusese întreruptă. Joey nu avea nevoie decât de timp, nu avea nevoie decât de structura unui cămin, un avea nevoie decât de… Ajutor, se gândi

Tess. Disperat. Nu mai era convinsă că o şedinţă de o oră pe săptămână, cu ea, ar fi dus la o cât de mică pătrundere în sufletul lui.

Tatăl vitreg, se gândea ea – poate că pe el l-ar putea

face să înţeleagă. Poate că pe el l-ar putea face să vadă necesitatea de a-l proteja pe Joey de el însuşi. Următoarea mişcare, se hotărî ea, era de a avea o discuţie numai cu Monroe.

În noaptea asta nu mai putea fi făcut nimic. Se aplecă în faţă să închidă dosarul, aruncând o privire afară pe fereastră, în timpul ăsta. Pe străzile goale, o singură siluetă îi atrase

atenţia. Această parte din Georgetown, cu bordurile ei curate, cu flori, de-a lungul trotuarelor din dreptul faţadelor vechi din gresie, nu era prea ospitalieră cu vagabonzii şi

cerşetorii. Omul acela însă părea să stea acolo de multă vreme. Singur, în frig. Privind în sus... Privind în sus la fereastra ei, îşi dădu Tess seama şi se trase automat înapoi.

O prostie, îşi

spuse, dar întinse mâna şi stinse lampa de birou. Nimeni n-ar fi avut vreun motiv să stea într-un colţ de stradă şi să se zgâiască la fereastra ei. Totuşi, adăpostită de întuneric, se sculă în picioare şi se

apropie de tocul ferestrei, îndepărtând uşor perdeaua.

Era acolo, exact acolo. Nu se mişca, se uita doar. Se cutremură la ideea absurdă că poate se uita drept la ea, deşi

se afla la etajul trei, într-o încăpere întunecată.

Unul din pacienţii ei? se întrebă Tess. Dar era întotdeauna atât de precaută să-şi păstreze secretă adresa ei de acasă. Un reporter. O parte

din teama ei dispăru la acest gând. Era probabil un reporter sperând să descopere ceva nou pentru povestea lui. La două noaptea? se întrebă Tess şi dădu drumul perdelei.

Nu e nimic, se

asigură ea. Îşi închipuise doar, că omul acela privea înspre fereastra ei. Era întuneric, iar ea era obosită. Nu era decât cineva care se plimba sau…

Nu în acest cartier. Se întinse din

nou după perdea, dar nu se putu convinge să o dea deoparte.

El urma să lovească din nou, curând. Oare nu acesta fusese gândul care o urmărea? Care o îngrozea? El

era cuprins de durere, era presat, se afla în misiune. Femeile blonde, aproape de treizeci de ani, scunde sau mijlocii ca înălţime.

Îşi duse mâna la gât.

Încetează.

Îndepărtându-şi mâna de la gât, atinse din nou marginea perdelei. Un nesemnificativ acces de paranoia era uşor de stăpânit. Nimeni nu o urmărea, cu excepţia unui psihanalist

obsedat sexual şi a câtorva reporteri flămânzi. Iar ea nu se afla afară în stradă ci încuiată în propria ei casă. Era obosită, surmenată şi-şi închipuia fel de fel de lucruri. Era timpul să recunoască

că se făcuse noapte, să-şi toarne un pahar de vin alb, rece, să-şi aprindă instalaţia stereo şi să se relaxeze, într-o baie fierbinte, cu spumă.

Dar mâna îi tremură uşor, când dădu din nou

perdeaua la o parte.

Strada era pustie.

Lăsând perdeaua să cadă înapoi, Tess se întreba de ce nu se liniştea.

* * *

Se uitase afară, la el. Într-un fel, el

ştiuse asta; ştiuse în clipa în care ochii ei se fixaseră asupra lui, aşa cum stătea acolo, jos în stradă. Ce văzuse ea? Oare ce simţise ea? Mântuirea?

Aproape gemând din cauza durerii de

cap, intră în propriul său apartament. Culoarul era întunecat. Nimeni nu-l văzuse intrând sau ieşind. Şi nici că ea i-ar fi putut vedea chipul, nu se temea. Fusese prea întuneric, iar el se

afla prea departe pentru asta. Dar oare văzuse ea durerea?

De ce se dusese acolo? Ieşi din pardesiu şi-i dădu drumul pe jos, grămadă. Mâine o să-l atârne frumos şi o să facă ordine în

restul apartamentului, aşa cum obişnuia el, dar în noaptea asta abia dacă se mai putea gândi la ceva din cauza durerii.

Dumnezeu îi pune întotdeauna la încercare pe cei

drepţi.

Găsi o sticluţă de Excedrin şi mestecă două pastile, binecuvântând gustul uscat, amar. Stomacul i se zvârcolea într-o stare de greaţă care-i revenea în fiecare

seară şi-l sâcâia până dimineaţa. Se dopa cu medicamente peste măsură, doar ca să se menţină în stare de funcţionare.

De ce se dusese acolo?

Probabil că

începea să înnebunească. Poate că totul nu era decât o nebunie. Îşi întinse mâna şi o privi cum tremură. Se privi în capacul din aluminiu al sobei de gătit pe care o ţinea curată, fără grăsime şi

murdărie, aşa cum i se spusese, şi-şi văzu chipul distorsionat. Gulerul de preot apărea alb, sub o faţă descompusă. Dacă l-ar fi văzut acum, ar fi ştiut. Poate că aşa ar fi fost mai bine. Ar fi

putut după aceea să se odihnească, să se odihnească şi să uite.

Durerea îl sfârteca la baza craniului.

Nu, nu se putea odihni, nu putea uita. Laura avea nevoie ca el să-şi încheie

misiunea pentru ca ea să poată găsi în sfârşit, lumina. Oare nu-i ceruse ea, nu se rugase de el să-i ceară lui Dumnezeu iertarea?

Judecata fusese rapidă şi dură pentru Laura. El îl

blestemase pe Dumnezeu, îşi pierduse credinţa, dar nu uitase niciodată. Acum, atâţia ani după, Vocea venise la el, arătându-i drumul spre mântuirea Laurei. Poate că aşa

trebuia, ca ea să moară iară şi iară prin câte o altă fiinţă rătăcită, dar totul se întâmpla repede şi de fiecare dată exista mântuirea. În curând totul va lua sfârşit pentru toate aceste subiecte.

Intrând în dormitor, aprinse lumânările. Lumina pâlpâi pe fotografia înrămată a femeii pe care o pierduse şi a femeilor pe care le omorâse. Prinsă ordonat şi aşezată în spatele unui şirag de

mătănii negre, se afla fotografia dintr-un ziar a doctoriţei Teresa Court.

Se rugă în latină, aşa cum i se spusese.

* * *

Ben îi aduse o

acadea uriaşă, vărgată roşu cu galben. Tess o primi în pragul uşii, o studie cu atenţie şi apoi scutură din cap.

— Ştii cum să derutezi femeile, detectiv. Majoritatea bărbaţilor ar fi optat

pentru ciocolată.

— Prea banal. Apoi m-am gândit că probabil eşti obişnuită cu specialităţile suedeze iar eu – se întrerupse, dându-şi seama că era pe cale să se bâlbâie dacă

ea continua să-i zâmbească pe deasupra bulgărelui dulce. Arăţi altfel, adăugă el.

— Adevărat? Cum?

— Ţi-ai lăsat părul în jos. Ar fi vrut să-l atingă, dar ştia

că nu era încă pregătit. Şi nu eşti îmbrăcată în taior.

Tess se uită în jos, la pantalonii largi din lână şi la puloverul lălâu.

— De obicei nu mă îmbrac în taior când merg la un film

de groază.

— Nu mai arăţi ca un psihiatru.

— Ba da, arăt. Doar că nu arăt ca imaginea ta despre unul. Acum o atinse într-adevăr pe păr, doar puţin. Îi plăcu felul în care o

făcuse, într-un gest care era în acelaşi timp prietenos dar şi precaut.

— Niciodată n-ai arătat ca imaginea mea despre unul.

Vrând să-şi facă puţin ordine în gânduri, puse

acadeaua jos pe o măsuţă, alături de un platou de Dresda, apoi se duse la debara să-şi ia jacheta.

— Şi care e imaginea ta?

— Cineva palid, slab şi chel.

— Hmmmm.

Jacheta era din piele de căprioară, moale ca untul. I-o ţinu, ca ea să şi-o poată îmbrăca.

— Şi nici nu miroşi ca un psihiatru.

Ea îi zâmbi peste

umăr.

— A ce miroase un psihiatru? Chiar mă întreb dacă vreau să ştiu.

— A mentă şi a after shave English Leather.

Se întoarse cu faţa spre el.

— Un miros foarte specific.

— Da. Ţi-ai prins părul în haină.

Bă gă mâna sub gulerul jachetei şi i-l eliberă. Făcu un pas înainte, aproape fără să se gândească şi o imobiliză de uşa

debaralei. Îi ridică faţa în sus şi citi o îngrijorare în ochii ei, pe care o observase şi mai înainte. Nu era mult fardată, iar înfăţişarea lustruită, cizelată, care făcea atât de mult parte din imaginea ei,

fusese înlocuită acum de o caldă accesibilitate, pe care un bărbat inteligent ar recunoaşte-o drept periculoasă. Ştia ce dorea şi se simţea bine cu această dorinţă brusc trezită.

Intensitatea acesteia era altă chestiune. Când doreai prea mult, prea dintr-odată, se gândi el, cel mai bine era să iei lucrurile încetişor.

Gura lui era aproape de a ei. Mâna lui era încă în

părul ei.

— Floricelele îţi plac stropite cu unt?

Tess nu ştia dacă să râdă sau să înjure. Hotărând să nu facă niciuna din ele, îşi spuse că se simţea foarte relaxată.

— Cu tone de unt.

— Bine. Atunci nu trebuie să mă lupt cu două cutii. Vezi că e frig afară, adăugă el, dându-se deoparte. Ia-ţi mănuşile.

Îşi scoase propriile lui mănuşi

uzate, din piele neagră şi deschise uşa.

* * *

— Uitasem cât de înfricoşătoare sunt filmele astea.

Era întuneric când Tess se instală

în maşina lui, sătulă de pizza şi de vin roşu ieftin. Aerul o muşcă, şfichiuindu-i obrajii cu prima rafală de iarnă, până să apuce să se urce în maşina lui Ben. Nici frigul şi nici televizorul nu

reuşeau să-i ţină pe locuitorii Washingtonului acasă. Fluxul traficului de sâmbătă seara se scurgea spre cluburi, supeuri şi petreceri.

— Întotdeauna am apreciat felul în

care poliţistul o descoperă pe fată, în Casa de ceară.

— Singurul lucru de care avea Vincent nevoie era un bun psihanalist, spuse ea încetişor, în timp ce Ben regla radioul.

— Sigur şi te-ar fi

scufundat în cadă, te-ar fi învelit în ceară şi te-ar fi transformat în… Se întoarse s-o studieze mai îndeaproape. În Elena din Troia, cred eu.

— Nu-i rău. Îşi strânse gura pungă.

Desigur, unii psihanalişti ar putea spune că ai ales această variantă, în mod subconştient, asimilându-te pe tine însuţi cu Paris.

— Ca poliţist, eu nu aş acorda răpirilor o aură romantică.

— Păcat. Îşi închise ochii pe jumătate, fără să-şi dea seama cât de uşor îi era să se relaxeze alături de el. Radiatorul torcea, acompaniat de muzica plăcută de la radioul maşinii. Îşi

aminti versurile şi le cântă în gând.

— Obosită?

— Nu, destinsă. Îndată ce-i scăpară vorbele, se şi îndreptă. Probabil că o să am câteva coşmaruri. Filmele de groază sunt o supapă

extraordinară de defulare a tensiunilor reale. Îţi garantez că nimeni din toată sala nu s-a mai gândit la cine ştie ce poliţă sau la ploaia acidă.

Ben chicoti jovial, în timp ce-şi scotea maşina din parcare.

— Ştii, doctore, unii privesc filmele astea ca pe un simplu divertisment. Nu mi se pare că te gândeai la o supapă de evacuare când îmi făceai găuri în braţ, în timp ce eroina noastră alerga prin

ceaţă.

— Probabil că asta făcea femeia aflată de partea cealaltă a ta.

— Stăteam spre culoar.

— Avea mâna lungă. Ai ratat colţul unde trebuia să

coteşti ca să mă duci acasă.

— Nu l-am ratat. Nu l-am luat. Parcă ziceai că nu eşti obosită.

— Nu sunt. Se îndoia să mai fi fost vreodată la fel de trează, de vie ca

acum. Melodia părea să-i cânte chiar sub piele, promiţând vrajă romantică şi dureri de inimă delicioase.
Întotdeauna fusese de părere că una nu era întreagă fără cealaltă.

— Mergem undeva? îl întrebă ea.

— Un loc retras, cu muzică bună şi unde nu pun apă în băutură.

Îşi trecu limba peste dinţi.

— Sună bine.

Avea chef de muzică, ceva poate melancolic, cu tânguiala unui saxofon tenor. Am impresia că meseria te-a cam obligat să te familiarizezi cu barurile din zonă.

— Da, meseria

m-a făcut să mă pricep. Tu nu eşti genul de bar, adăugă el, apăsând bricheta maşinii.

Curioasă, se întoarse cu faţa spre el. Profilul lui era în umbră, brăzdat intermitent de

luminile străzii. Ciudat câtă siguranţă şi soliditate inspira uneori, era genul de bărbat spre care s-ar îndrepta o femeie, în întuneric. Apoi lumina îi izbi chipul altfel, luminându-i intens muchiile şi

suprafeţele. O femeie ar fugi din calea lui. Alungă gândul, scuturându-şi capul. Îşi făcuse o tactică din a nu analiza bărbaţii cu care ieşea. Aflai prea curând lucruri pe care n-ai fi dorit să le

ştii.

— Există un anume tip?

— Da. Iar el le cunoştea pe toate. Tu nu eşti. Tu eşti genul de cocktail-uri cu şampanie la Mayflower sau la hotel Washington.

— La ascultă, cine face aici profiluri psihologice, detectiv?

— În meseria mea trebuie să te pricepi să categoriseşti oamenii, doctore. Trase pe dreapta şi făcu manevre ca să-

şi parcheze maşina într-un spaţiu aflat între o motocicletă cu ataş, Honda şi o Chevette. Se întrebă, înainte de a opri motorul, dacă nu făcea cumva o greşeală.

— Unde suntem

aici?

— Aici? Scoase cheile din contact dar continuă să le zornăie în mână. Aici locuiesc eu.

Tess se uită pe geam la o clădire cu patru etaje, din cărămidă roşie

fanată şi tende de balcon, verzi.

— Ah!

— Nu am niciun fel de şampanie.

Deci de ea depindea. Îl înţelegea destul de bine ca să ştie asta. Dar mai înţelegea şi

altceva despre el. În maşină era cald şi plăcut. Se simţea în siguranţă. Acolo însă nu ştia la ce să se aştepte. Se cunoştea destul de bine ca să înţeleagă cât de rar obişnuia să rişte. Poate că sosise

timpul.

— Scotch ai? Se întoarse ca să-i vadă zâmbetul.

— Da.

— Atunci e-n regulă.

Aerul biciuia rece, când ieşi din maşină. Iarna nu avea de

gând să se uite în calendar, se gândi ea, apoi se cutremură, gândindu-se la un alt calendar, unul cu Fecioara Maria şi Pruncul, pe copertă. Micul frison de teamă o făcu să se

uite în susul şi în josul străzii. Puţin mai încolo, un camion pufăi un val de fum gros din ţeava de eşapament.

— Vino. Ben stătea în raza de lumină a unui felinar; lumina sălta pe

pomeţii obrajilor lui. Haide, ţi-e frig.

— Da. Se înfioră din nou, când îşi petrecu braţul pe după umerii ei.

O conduse înăuntru. Pe unul din pereţi se aflau înşirate cam vreo

douăsprezece cutii poştale. Covorul de un verde deschis era curat, dar ros aproape până la urzeală. Nici hol, nici om de pază instalat la o masă, ci doar câteva trepte întunecoase.

— O clădire liniştită, cu siguranţă, spuse Tess, urcând la etajul doi.

— Aproape toţi cei de aici se preocupă mai ales de treburile lor.

Pe culoar, când se opriră ca el să

deschidă uşa, se simţi un vag miros de mâncare. Lumina de deasupra clipi slab.

Apartamentul lui era mai ordonat decât s-ar fi aşteptat ea. Era mai mult decât o idee

generală preconceptută, despre un bărbat care locuieşte singur, îşi dădu seama Tess. Ben părea prea relaxat şi degajat în alte spaţii, ca să-şi facă probleme cu ştersul prafului şi

îndepărtatul revistelor vechi. Dar îşi dădu seama că se înşelase. Încăperea era curată, dar îi reflecta într-adevăr stilul.

Canapeaua era piesa dominantă a mobilierului. Joasă şi

departe de a fi fost nouă, era burduşită cu perne aruncate. O canapea Dagwood, se gândi Tess. Una care pur şi simplu te implora să te relaxezi şi să aţipeşti. Pe pereţi se aflau mai curând afişe decât

tablouri.
Dansatoarele de french-cancan ale lui Toulouse Lautrec, un singur picior de femeie, pe un toc de zece centimetri, prins sus cu dantelă albă. O plantă de ornament prospera,

revărsându-se dintr-un bol de plastic pentru margarină. Şi cărţi. Un perete era aproape acoperit de cărţi. Încântată, scoase un exemplar jerpelit al romanului La Est de Eden. În timp ce mâinile lui

Ben se aşezară pe umerii ei, Tess deschise forzaţul.

— „Lui Ben.“ Citi scrisul feminin, ascuţit. „Pusi, pusi, Bambi“. Vârându-şi limba în obraz, închise cartea. Bambi?

— Anticariat. Îi scoase haina. Fascinante locuri. Niciodată nu ştii peste ce dai acolo.

— Tu peste ce-ai dat? Peste carte sau peste Bambi?

— Nu contează. Îi luă cartea din mână

şi o vârî înapoi la locul ei.

— Ştii că-ţi poţi face pe loc o imagine despre cineva, doar auzindu-i numele?

— Da. Un scotch sec, da?

— Da.

O săgeată

cenuşie tăie aerul chiar pe lângă ea şi ateriză pe o pernă roşie.

— Ai şi o pisică? Amuzată, Tess traversă încăperea ca să o mângâie. Cum îl cheamă?

— E o ea. Mi-a

dovedit asta născându-şi pisoii, anul trecut, în cadă. Pisica se lăsă pe spate, ca Tess să o poată mângâia pe burtă. Îi spun D.C., adăugă Ben.

— Ca la Washington?

— Ca la Duduca Cretină.

— Mare mirare că nu a mai căpătat încă un complex. Plimbându-şi mâinile peste pântecele rotunjit al acesteia, Tess se întrebă dacă nu cumva ar trebui

să-l avertizeze că într-o lună sau două o să-i aştepte o nouă şarjă de pisoiaşi.

— Intră în pereţi. Deliberat.

— Te-aş putea recomanda unui excelent psiholog pentru animale.

Ben râse, dar nu era prea convins că ea glumise doar.

— Mai bine m-aş duce să aduc băutura aia.

Când el intră în bucătărie, Tess se ridică să privească pe fereastră. Străzile

nu erau chiar aşa de liniştite ca în cartierul ei. Traficul continua într-un ritm constant, bâzâind şi vâjâind. Nu s-ar fi refugiat el undeva departe de inima lucrurilor, se gândi ea şi-şi aminti că nu fusese deloc

atentă în ce direcţie o luase el cu maşina. Se putea afla oriunde în oraşul acesta. Se aşteptase să se simtă stânjenită şi când colo simţea o senzaţie de libertate.

— Ţi-am promis muzică.

Se întoarse şi se uită la el. Puloverul cenuşiu, lălâu şi blugii uzaţi i se potriveau de minune. Se gândise odată că Ben se înţelegea perfect pe el însuşi. Acum ar fi fost o ipocrită să nege

faptul că ar fi vrut să-l înţeleagă şi ea.

— Chiar aşa.

Îi oferi un pahar şi se gândi cât de diferită era ea şi cât de diferit arăta, faţă de toate celelalte femei pe care le adusese aici. Această

reţinută notă de distincţie îi impunea unui bărbat să-şi înghită simpla plăcere carnală şi să accepte întreaga persoană.
Întrebându-se dacă era pregătit pentru asta, puse paharul

jos şi caută printre discuri.

Când aşează unul pe platanul picupului, Tess simţi căldura alămurilor muzicii de jazz.

— Leon Redbone, spuse ea.

Ben dădu din cap

şi se întoarse spre ea.

— Eşti o permanentă surpriză pentru mine.

— Bunicul meu este unul din cei mai mari admiratori ai lui. Sorbind din băutură, veni şi luă

în mâini coperta albumului.

— Se pare că aveţi multe lucruri în comun.

— Eu şi senatorul? spuse Ben râzând, înainte de a sorbi din paharul de vodcă. Hodoronc

tronc.

— Vorbesc serios. Trebuie să vă întâlniţi.

Întâlnirea cu familia femeii era ceva pe care el îl asocia cu verighetele şi cu floarea de lămâiţă. Întotdeauna

evitase asta.

— De ce nu... Sună telefonul şi Ben înjură, punându-şi jos paharul. Uitasem, dar mi-am lăsat numărul să pot fi oricând sunat.

— Nu e cazul să explici chestiile astea

unui doctor.

— Da. Răspunse la telefonul de lângă canapea. Paris. Ah, da. Bună.

Nu era nevoie de un psihiatru experimentat ca să-şi dea seama că la capătul celălalt se

afla o femeie. Tess zâmbi în pahar şi se duse din nou la fereastră să admire priveliştea.

— Nu, am fost foarte prins. Ascultă, scumpi... se înfioră în clipa în care-i ieşi cuvântul din gură.

Tess continua să stea cu spatele la el. Ştii că lucrez la un caz, da? Nu, nu am uitat, dar... N-am uitat. Ascultă, o să te sun eu când o să mă mai uşurez puţin. Nu ştiu, săptămâni, poate chiar luni. Zău

că ar trebui să faci o încercare cu marinarul acela. Desigur. Pa, pa.

Închise telefonul, își drese glasul și întinse mâna după pahar.

— A greșit numărul.

Cât de uşor era să râdă. Se întoarse, se sprijini de pervazul geamului şi cedă tentaţiei.

— Ah, serios?

— Ţi-a plăcut, da?

— Enorm.

— Dacă aş fi

bănuit că-ţi pasă atât de puţin, aş fi invitat-o aici.

— Ah, amorul propriu bărbătesc. Se întoarse după băutură. Continuă să râdă de el. Veselia nu-i dispăru când Ben se apropie de ea

şi-i luă paharul din mână. Privirea aceea caldă, îmbietoare, era din nou acolo. Ben simţi atracţia ei, pericolul ei, nevoia de ea.

— Îmi pare tare bine că eşti aici.

— Şi mie.

— Ştii, doctore… Începu să se joace cu degetele prin părul ei. Gestul era la fel de prietenos ca mai înainte, dar nu mai era la fel de reţinut. Un singur lucru n-am făcut noi încă, împreună,

adăugă el.

Tess intră în alertă la aceste cuvinte. El simţi, deşi ea nu făcuse nicio mişcare. Continuă să se joace cu părul ei, trăgând-o tot mai aproape. Răsuflarea lui îi mângâia buzele.

— Nu am dansat, şopti el, şi-şi rezemă obrazul de al ei. Nu-şi dădu seama dacă oftatul ei era de plăcere sau de uşurare, dar o simţi sprijinindu-se aproape relaxată, de el.

— E ceva ce am observat la tine.

— Ce anume?

— Că miroşi bine.

Buzele lui Ben se mişcau aproape de urechea ei, în timp ce ei se balansau uşor, imperceptibil aproape.

— Într-adevăr, bine.

— Ben…

— Relaxează-te. O mângâie prelung, încet, pe spate, în sus şi în jos.

— Un alt lucru pe care l-am observat la tine este că nu te

destinzi suficient.

Trupul lui era dur alături de al ei, buzele lui erau moi pe tâmpla ei.

— În momentul ăsta nici nu ar fi prea uşor.

— Bine.

Îi plăcea cum

mirosea părul ei, proaspăt şi puternic, fără adaosurile de parfumuri, de şampon, geluri, sprayuri. După cât de uşor se îngemăna trupul ei cu al lui, simţi că sub pulover nu mai avea nimic

altceva, decât pielea goală. Se imaginăîndepărtând stratul de material şi se lăsă pradă căldurii care-l cuprindea.

— Ştii, doctore, n-am dormit prea bine.

Ochii ei erau

aproape închişi, dar nu din cauza relaxării.

— Te gândeşti prea mult la cazul ăsta.

— Da. Dar mai era ceva ce nu-mi dădea pace.

— Ce anume?

— Tu. O îndepărtă puţin de el. Cu ochii în ochii ei, îi tachină gura. Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la tine. Cred că am o problemă.

— Eu… agenda mea este destul de

încărcată în momentul de faţă.

— Şedinţe în afara programului. Şi făcu ceea ce-şi dorise toată seara: îşi strecură mâinile sub puloverul ei, încălzindu-şi-le la căldura pielii ei.

Haide să începem chiar din seara asta.

Simţi pe şira spinării pielea bătătorită din podul palmei lui.

— Nu cred că... Dar el o opri cu un sărut, care le sudă buzele îndelung,

încet. Inima lui Ben o luă la goană. Simţi în ea o rezistenţă care se topi sub dorinţa lui. Tess fusese o provocare de la începutul începutului, dar poate că şi o greşeală. Dar acum nu-i mai păsa.

— Rămâi cu mine, Tess.

— Ben.

Se smulse din braţele lui, căutând distanţa, controlul asupra ei.

— Cred că ne grăbim prea tare.

— Te-am dorit

din prima clipă. Nu era genul lui să recunoască aşa ceva, dar acesta nu era un joc obişnuit.

Tess îşi trecu o mână prin păr. Se gândi la dedicaţia de pe carte, la telefon.

— Eu nu tratez

sexul cu uşurinţă, nu pot.

— Eu nu te tratez cu uşurinţă. Mi-ar fi plăcut să pot. Poate că este o greşeală. O privi din nou – fragilă, delicată, elegantă. O să fie, foarte probabil, mai

mult decât un divertisment, decât o hârjoneală fără consecinţe. Dar nu-mi pasă, Tess. Hotărât, dar într-un fel mai puţin sigur pe el, se apropie un pas ca să-i prindă faţa între mâinile lui. Nu

vreau să mai petrec o noapte fără tine. Se aplecă să o sărute. Rămâi.

Aprinse lumânări în dormitor. Muzica se oprise şi era atâta tăcere încât aproape că-i putea auzi ecoul. Tremura şi indiferent

cât îşi spunea că este un om în toată firea care îşi poate selecta preferinţele, nu se putea opri. Nervii se înfiorau de-a lungul trupului ei. Dorinţe se împleteau cu ei, până când deveniră un tot. Ben

se apropie şi se lipi de ea.

— Tremuri.

— Mă simt ca o şcolăriţă.

— Asta e bine.

Îşi îngropă faţa în părul ei.

— Mi-e o frică de moarte.

— Adevărat? Un zâmbet îi trecu peste buze, îl luă cu mâinile de obraji şi-i împinse capul spre spate.

— Nu ştiu, mă simt ca un puşti care înghesuie prima oară o fată, pe bancheta

din spate a maşinii tatălui său. Ben o apucă o clipă de încheieturile mâinilor, ca să-şi înfrâneze dorinţa de a o atinge. Încă n-a fost nimeni ca tine, în viaţa mea. Îmi este încă teamă să nu fac

o mişcare greşită.

Nimic altceva n-ar fi putut-o linişti mai mult decât aceste vorbe. Îi trase faţa în jos, spre ea. Buzele lor se întâlniră, doar într-o uşoară muşcătură, o încercare care

ameninţa însă să se transforme într-o muşcătură flămândă.

— E bine, spuse ea în şoaptă. Fă dragoste cu mine, Ben. Şi eu te-am dorit dintotdeauna.

Fără să-şi desprindă ochii dintr-

ai ei, îi scoase puloverul larg. Şi atunci părul i se revărsă peste umerii goi. Pe pielea ei se jucau deopotrivă razele lunii şi lumina lumânărilor. Propriile lui umbre se suprapuseră peste

acestea.

Tess nu era niciodată sigură de ea când ajungea aici, cu un bărbat. Ezită când începu să-i scoată puloverul. Sub el, pieptul lui era suplu şi ferm. Peste osul pieptului

pendula un medalion cu Sf. Christopher. Tess îşi plimbă mâinile peste el şi zâmbi.

— Aduce noroc, spuse el.

Nu-i răspunse, şi îşi apăsă buzele de umărul lui.

— Ai o cicatrice aici.

— E veche. Îi desfăcu închizătoarea pantalonilor.

Tess pipăi cicatricea cu degetul mare.

— Un glonţ, îşi

dădu ea seama. În vocea ei se citea o groază surdă.

— E veche, repetă el şi o trase spre pat. Zăcea sub el, cu părul răspândit peste cuvertura închisă la culoare, cu ochii grei, cu buzele

întredeschise.

— Te-am dorit aici. Nu-ţi pot spune cât de mult sau cât de des.

Întinse mâna şi-i atinse obrazul cu degetele. De-a lungul liniei maxilarului, se

întindea barba. Dedesubt, chiar deasupra punctului unde-i bătea pulsul, pielea era moale.

— Îmi poţi arăta.

Când el zâmbi, Tess îşi dădu seama că se simţea relaxată şi că îl aştepta.

Poate că experienţa lui era mai mare decât a ei, dar dorinţa, nu. Dorinţa ei fusese ţinută sub control sever iar acum, că fusese pusă în libertate, era coaptă şi înfometată. Se

rostogoliră pe pat, transpiraţi şi goi, uitând de bună creştere şi de bună-cuviinţă.

Cuvertura se adună şi se încolăci printre ei. El înjură şi apoi o eliberă pe Tess din ea şi o trase

deasupra lui. Sânii ei erau mici şi albi. Apucă unul, apoi îi apucă pe amândoi în mâini. Îi auzi murmurul de plăcere şi o privi cum i se închid ochii. Apoi îl trase spre ea, iar gura ei parcă era

cuprinsă de febră.

Intenţia lui de a o trata ca pe o doamnă, cu grijă şi delicateţe, fu abandonată în clipa în care ea îşi împleti braţele şi picioarele în jurul lui. Aici nu mai era recea şi

distinsa doctoriţă Court, ci o femeie pasionată şi dornică, aşa cum şi-ar putea visa orice bărbat. Pielea ei era catifelată, fragilă la atingere, dar electrizată de dorinţă. Îşi trecu

limba peste ea, însetat.

Se arcui venind în întâmpinarea lui, dând frâu liber dorinţelor, visurilor, pasiunilor. Aici şi acum, acesta era singurul lucru care conta. Ceea ce se

afla afară, era îndepărtat, distanţat. El era real şi vital şi important. Restul lumii putea aştepta.

Flacăra lumânării pâlpâi, se consumă şi se stinse.

Peste câteva ore el se trezi înfrigurat.

Cuvertura era mototolită la picioarele patului. Tess era făcută ghem lângă el, goală, cu părul acoperindu-i faţa. Se sculă şi trase cuvertura peste ea. Chiar şi lumina lunii

dispăruse. O vreme stătu aşa deasupra patului, uitându-se în jos la ea cum dormea. Când Ben ieşi din cameră, pisica păşi uşor înăuntru.

Capitolul 7

Doctori şi poliţişti. Cei din ambele profesii ştiau că rar puteau spera să aibă

o zi care să înceapă la nouă şi să se termine la cinci. Înţelegeau că îşi aleseseră o carieră în care rata divorţurilor şi a consumului era înaltă, cerinţele erau numeroase, iar implicarea

emoţională extremă. Apelurile telefonice ratau petreceri, sex şi somn. Iată o parte din descrierea acestor meserii.

Când sună telefonul, Tess întinse automat mâna. Dar apucă un

sfeşnic. De partea cealaltă a patului Ben înjură, dărâmă o scrumieră şi găsi telefonul.

— Da, Paris. Îşi trecu în întuneric, o mână peste faţă, ca pentru a îndepărta somnul. Unde?

Trezindu-se brusc, aprinse lampa. Pisica ghemuită pe stomacul lui Tess miorlăi nemulţumită, apoi sări jos, când aceasta se apucă cu mâinile de coate. Ţineţi-l acolo, vin imediat. Ben închise

telefonul şi se uită la pojghiţa uşoară de brumă de pe geam.

— Nu a aşteptat, nu-i aşa?

Lumina căzu brutal pe chipul lui, când se întoarse spre ea. Ea se înfioră, scurt, involuntar.

Ochii lui erau duri – nu obosiţi, nu încărcaţi de regrete, ci duri.

— Nu, nu a aşteptat.

— Au pus mâna pe el?

— Nu, dar se pare că avem un

martor. Se întoarse şi se dădu jos din pat, întinzându-se după blugi. Nu ştiu cât de mult o să lipsesc, dar poţi aştepta aici, mai poţi dormi. O să-ţi spun totul când... ce faci?

Ea se sculase pe

partea cealaltă a patului, trăgându-şi puloverul pe ea.

— Merg cu tine.

— Las-o baltă. Picioarele îi dispăruseră în blugi dar şi-i lăsase descheiaţi şi căută în sertar ca să scoată

de acolo un sveter. Tu n-ai ce căuta la locul unei crime, decât să încurci drumul. O văzu, în oglinda mesei de toaletă, dând violent din cap. E abia ora cinci, pentru numele lui Dumnezeu. Du-te

înapoi în pat.

— Ben, sunt implicată în acest caz.

Se întoarse. Era îmbrăcată numai în puloverul care-i mângâia coapsele. Îşi aminti că simţise materialul gros şi

moale când scosese puloverul de pe ea. Ţinea în mâini pantalonii făcuţi ghemotoc, iar părul îi era ciufulit de somn, dar psihiatrul şi nu femeia îi ţinea acum piept. Ceva îngheţă în el. Îşi trase

puloverul şi se duse în debara să-şi ia port-pistolul de umăr.

— E vorba de o omucidere. Nu e ca atunci când te duci să priveşti pe cineva care a fost frumos fardat ca să stea în

sicriu.

— Sunt doctor.

— Ştiu ce eşti. Verifică pistolul şi-şi agăţă tocul.

— Ben, e posibil să găsesc ceva, un detaliu care să-mi ofere o cheie pentru gândirea lui.

— Fac ceva pe gândurile lui.

Fără să mai scoată o vorbă, îşi scuturã pantalonii largi şi intră în ei, apoi îi încheie.

— Înţeleg ce simţi şi-mi pare rău.

— Da? Se aşează

să-şi tragă cizmele dar continuă să o privească. Crezi că ştii ce simt? Bine, haide atunci să-ţi povestesc. La câteva mile de aici există o femeie moartă. Cineva i-a trecut o eşarfă în jurul gâtului

şi a tras de ea până când femeia n-a mai putut respira. Aceasta s-a apucat de eşarfă şi a tras de ea cu mâinile şi a încercat să strige, dar n-a putut. A murit deci, dar nu este încă un nume

pe o listă. Este încă o persoană. Pentru încă puţină vreme, continuă să fie o persoană.

S-ar fi dus spre el dacă ar fi crezut că ar fi acceptat-o. Dar rămase pe loc prinzându-şi cordonul

şi vocea ei sună neutru.

— Şi nu crezi că eu înţeleg asta?

— Nu sunt sigur de asta.

Se mai studiară unul pe altul o clipă, fiecare din ei dedicat trup şi suflet

meseriei sale, fiecare din ei frustrat, fiecare venind din alt mediu şi cu alte concepţii. Tess fu cea care acceptă prima acest adevăr.

— Ori merg acum cu tine, ori îl sun pe primar şi ajung acolo

la cinci minute după tine. Mai curând sau mai târziu, va trebui să începi să colaborezi cu mine.

Tocmai îşi petrecuse noaptea cu ea. Se revărsase în ea de trei ori de-a lungul acestei nopţi.

Îi simţise trupul răsucindu-se şi zbătându-se şi înfiorându-se. Iar acum discutau despre crimă şi făceau politică. Feminitatea, blândeţea, chiar şi acea timiditate pe

care le dusese în pat odată cu ea, erau tot acolo, dar în spatele acestora se afla un miez de duritate, de stăpânire, pe care le recunoscuse de la bun început. Uitându-se la ea, văzu că va veni acolo

indiferent ce-ar fi spus, ce-ar fi făcut el.

— Bine. O să vii cu mine şi o să arunci o privire de aproape. Poate că după ce o s-o vezi, o să încetezi să-ţi mai laşi inima să

sângereze pentru un bărbat care a omorât-o.

Tess se aplecă după pantofi. Între ei se afla patul, dar era ca şi cum nu l-ar fi împărţit niciodată.

— Presupun că n-are rost să-ţi mai

amintesc că sunt de partea ta.

Ben îşi luă portofelul şi insigna şi nu spuse nimic. Tess îşi văzu cerceii pe noptiera lui, un lucru mărunt, de o enormă intimitate. Îi culese de acolo şi-i

vârî în buzunar.

— Unde mergem?

— E o alee lângă Douăzeci şi trei şi M.

— Douăzeci şi trei şi M? Păi nu sunt decât câteva cvartale de apartamentul meu.

Nu se obosi să se

uite la ea.

— Știu.

* * *

Străzile erau pustii. Barurile închiseseră la unu. Cele mai intime petreceri se spărseseră pe la trei.

Washington-ul era un oraş politic şi cu toate că localurile lui de noapte se desfăşurau într-o gamă variată, de la cele de elită la cele mai păduchioase, el nu avea energia unui New York sau a unui

Chicago. Afacerile cu droguri din zona Paisprezece cu U erau hăt departe. Chiar şi prostituatele recunoşteau că era deja noapte.

Ici şi colo, frunzele căzute din copaci alergau de-a

lungul trotuarului şi se opreau apoi, victime ale vântului sporadic. Trecură prin faţa magazinelor şi a boutique-urilor pustii, cu pulovere în culori fosforescente, în vitrine. Ben îşi aprinse o ţigară şi

lăsă gustul familiar al tutunului de Virginia să-i mai slăbească puţin tensiunea.

Nu o voia acolo. Doctor sau nu, nu voia ca ea să fie de faţă la această urâţenie fără speranţă, la acest

aspect al muncii lui. Putea să participe la munca de birou, la asamblarea pieselor din acest puzzle, la logica de pas cu pas a unei investigaţii, dar nu avea ce căuta aici.

Trebuia să fie

aici, se gândea Tess. Sosise timpul să privească în faţă rezultatele şi poate, doar poate, să capete o mai bună înţelegere a motivaţiei. Era doctor. Nu era important faptul că

nu era genul de doctor care-şi vârâ degetele în trupul omenesc. Avea experienţă, era capabilă şi înţelegea moartea.

Tess văzu luminile roşii şi albastre ale primei

maşini de poliţie şi începu să-şi stăpânească respiraţia, cu lungi inspiraţii şi lente expiraţii.

Aleea şi câţiva metri de jur împrejurul acesteia fuseseră blocaţi cu

sfoară, aşa încât nu se afla nimeni pe străzile care aşteptau răsăritul soarelui. Maşinile echipajelor stăteau cu luminile clipind şi cu aparatele de radio deschise. Un adevărat furnicar de

lucrători se afla deja în interiorul zonei oficiale.

Ben trase la rigolă.

— Tu rămâi alături de mine, îi spuse el lui Tess, dar tot nu se uită la ea. Obişnuim să luăm

măsuri împotriva civililor care se învârt în jurul locurilor crimelor.

— Nu am nicio intenţie să-ţi stau în cale. Intenţionez să-mi fac meseria mea. O să vezi că sunt la fel de bună în ea,

cum eşti tu în meseria ta. Îşi deschise portiera şi aproape că se ciocni de Ed.

— Îmi pare rău, doctore Court.

Mâinile ei erau ca de gheaţă. Le bătu, fără să se

gândească.

— O să aveţi nevoie de mănuşi. Şi le vârî în buzunar pe ale lui, în timp ce se uita la Ben.

— Ce se întâmplă aici?

— Băieţii de la laborator sunt deja

acolo. Sly face poze. Procurorul e pe drum.

Aerul îi ieşea din gură ca un abur învolburat. Vârfurile urechilor erau deja roşii din cauza gerului, dar uitase să-şi închidă

pardesiul.

— A dat un puşti peste ea, pe la ora patru treizeci. Poliţiştii n-au prea scos nimic de la el până acum. A fost destul de ocupat să verse cam o jumătate de ladă de

bere. Scuză-mă, mai adăugă el, uitându-se din nou la Tess.

— Nu e cazul să-ţi ceri scuze, spuse Ben scurt.

O să-ţi amintească faptul că e medic.

— Vine şi

căpitanul.

— Formidabil. La treabă, spuse Ben, aruncând în stradă mucul ţigării.

O pornire în direcţia aleii, trecură pe lângă un echipaj de poliţie în care cineva stătea pe

bancheta din spate şi plângea. Tess privi într-acolo, atrasă de sunetul disperării. Apoi braţul ei se frecă uşor de cel al lui Ben şi-şi continuă drumul spre alee. Le apăru în cale un bărbat scund de

statură, cu ochelari cu ramă de os şi un aparat de fotografiat. Scoase din buzunar o batistă uriaşă şi-şi suflă nasul.

— E a ta, acum. Şi puneţi odată mâna pe el, pentru – numele lui

Dumnezeu. Nu mai vreau să mai fotografiez blonde moarte. Un bărbat trebuie să aibă puţină variaţie în muncă.

— Eşti un scandalagiu, Sly. Ben trecu pe lângă el,

lăsându-l pe fotograf să strănute în batistă.

Mai făcură doar câţiva paşi pe alee când îi izbi dintr-odată miasma morţii. O recunoscură cu toţii, acea duhoare acră, fetidă, în

acelaşi timp respingătoare şi sinistru de irezistibilă pentru cei în viaţă.

Trupul i se golise. Sângele i se aşezase. Braţele îi erau împreunate frumos, peste piept, dar ea nu arăta împăcată.

Lipsiţi de vedere, ochii ei îngheţaseră deschişi. Avea pe bărbie o dâră de sânge închegat. Sângele ei, se gândi Tess. În lupta ei pentru viaţă îşi înfipsese dinţii, la un moment dat, în buza

de jos.

Avea pe ea un pardesiu din lână, oliv, rezistent. Stola din mătase albă se afla la vedere, deasupra. Fusese luată din jurul gâtului, unde începuseră deja să

se formeze vânătăi, şi aşezată frumos peste piept.

Biletul era acolo, prins în ac, cu aceiaşi mesaj.

Iertate fie-i păcatele.

De data aceasta însă, literele nu erau

scrise ordonat. Erau vălurite şi hârtia era puţin şifonată, ca şi cum ar fi fost mototolită în mâinile lui. Cuvântul păcate era scris mai mare decât celelalte, mai apăsat, aproape perforând hârtia.

Tess se lăsă jos, aproape de cadavru, ca să vadă mai bine.

Un strigăt de ajutor? se întrebă ea. Să fi însemnat asta o rugăminte pentru ca cineva să-l oprească să mai păcătuiască? Scrisul tremurat era

o abatere, chiar dacă uşoară, de la rutina lui. Pentru Tess, semnificaţia era că el îşi pierdea încrederea, poate că se îndoia chiar în momentul în care îşi ducea misiunea la îndeplinire.

Nu mai fusese atât de sigur de data asta, decise ea. Mintea lui devenise o învălmăşeală de gânduri, de amintiri şi de voci. Era îngrozit, se gândi ea, şi în mod aproape sigur, bolnav fizic.

Pardesiul ei fusese lăsat desfăcut şi nu frumos aranjat. Vântul nu bătea atât de tare pe alee ca să-l fi deschis. Deci nu-l pusese în ordine, aşa cum făcuse cu hainele celorlalte victime.

Poate că nu mai fusese în stare.

Văzu atunci pe stofa verde, acul de prins la rever, cu o inimă din aur şi având gravat numele Anne. O chemase Anne. Fu inundată de un val de milă

pentru Anne şi pentru bărbatul care fusese adus în starea de a o ucide.

Ben o privi cum studia cadavrul, clinic, fără sentiment, fără repulsie. Ar fi dorit să o ocrotească faţă de

realitatea morţii, dar ar fi dorit totodată să o vâre cu faţa în ea, până când ar fi început să plângă şi să fugă de acolo.

— Dacă ai privit suficient, doctore Court, de ce nu te retragi, să ne laşi să

ne facem treaba?

Se uită la Ben, apoi se ridică încet în picioare.

— Omul e aproape terminat. Nu cred că o să fie în stare să mai facă ceva.

— Asta spune-i-o

ei.

— Băiatul ăla s-a coţăit peste tot, interveni Ed, respirând pe gură ca să încerce să contracareze duhoarea. Deschise cu un creion portofelul femeii,

căzut din poşetă.

— Anne Reasoner, spuse el, citind numele de pe permisul de conducere. Douăzeci şi şapte de ani. Locuieşte puţin mai sus, pe M.

Puţin mai sus, se

gândi Tess. Foarte aproape de casa ei. Îşi strânse buzele şi privi dincolo de alee, până îi trecu spaima.

— E un ritual, spuse ea suficient de clar. Din tot ce am citit, reiese că ritualurile, riturile,

tradiţiile, fac parte intrinsecă din biserica catolică. El execută aici un ritual propriu, mântuindu-le, apoi absolvindu-le de păcate şi lăsându-le cu chestia asta. Tess arătă spre stolă. Acesta este simbolul

mântuirii şi al iertării. El împătureşte stola la fel, de fiecare dată. Le aşază trupurile la fel, de fiecare dată. De data asta însă, nu i-a aranjat hainele.

— Faci pe detectivul?

Tess îşi vârî mâinile în buzunare, luptând să treacă peste sarcasmul lui Ben.

— Aici e vorba de devoţiune, de devoţiune oarbă faţă de biserică, de obsesia ritualului.

Dar scrisul lui arată că începe să se întrebe ce anume face, ce anume este împins să facă.

— Splendid. O mânie oarbă îl cuprinse, mânie faţă de lipsa ei de reacţie emoţională. Ben îşi

întoarse spatele de la ea şi se aplecă peste trup.

— De ce nu te duci la maşină şi nu scrii toate astea? O să avem grijă să transmitem familiei părerea ta profesională.

Nu-i văzu faţa, scurta expresie rănită, apoi mânia care-i cuprindea încet privirile. Dar o auzi îndepărtându-se.

— Eşti cam aspru cu ea, nu?

Ben nu se uită

nici la partenerul său, rămânând cu privirea aţintită asupra femeii care fusese Anne. Aceasta îi întorcea privirea. Slujeşte şi protejează. Nimeni nu o protejase pe Anne Reasoner.

— Locul ei nu este aici, spuse el în şoaptă, gândindu-se totodată la Anne Reasoner şi la Tess. Scutură din cap, continuând să studieze poziţia aproape de sfânt, a trupului.

— Ce căuta ea pe alee, la miezul nopţii? O alee care era aproape, prea al naibii de aproape de apartamentul lui Tess.

— Poate că nu se afla pe alee.

Încruntându-se,

Ben ridică unul din picioarele victimei. Era încălţată cu mocasini. Genul care ţin o veşnicie, din colegiu, trecând prin prima căsnicie şi primul divorţ. Pielea îi îmbrăca picioarele ca o mănuşă şi era

bine lustruită. Tocul fusese proaspăt hârşâit şi ros la spate.

— Înseamnă că a omorât-o în stradă şi a târât-o până aici. Ben se uită în sus la Ed, care îngenunchease să

studieze şi celălalt pantof.

— A strangulat-o afară, în stradă, fir-ar ea să fie de stradă, că are becuri din zece-n zece metri. Şi la fiecare treizeci de minute, trece câte un echipaj prin cartier.

Se uită la mâinile ei. Unghiile ei erau potrivite ca lungime şi frumos formate. Doar trei din ele erau rupte. Lacul de culoarea coralului nu era tocit.

— Nu pare să se fi luptat prea mult.

* * *

Lumina devenea cenușie, un cenușiu spălăcit, lăptos, care promitea un cer acoperit şi o ploaie rece, de toamnă. Zorii pluteau deasupra oraşului,

fără nici urmă de frumuseţe. Duminică dimineaţă. Lumea încă mai dormea. Mahmureala începea să-şi croiască drum. Primele servicii religioase începeau curând, cu drept-credincioşi cu ochi

umflaţi, buimaci.

Tess se sprijini de capota maşinii lui Ben. Jacheta din piele de căprioară nu era destul de călduroasă pentru zorii răcoroşi, dar nu avea stare să intre în maşină. Se uită la un

bărbat rotofei, în mână cu o trusă medicală şi purtând nişte pantaloni înfloraţi de pijama, sub pardesiul care îi fâlfâia deasupra, îndreptându-se pe alee. Ziua reprezentantului

parchetului începuse devreme.

De undeva din apropiere se auzi scrâşnetul metalic al unui camion care schimba vitezele. Prin dreptul lor trecu un taxi solitar, fără să oprească. Unul

din poliţişti aduse o ceaşcă mare din plastic, aburind şi răspândind aromă de cafea şi i-o dădu umbrei de pe bancheta din spate a maşinii.

Tess se uită înapoi, spre alee. Se

ţinuse tare, îşi spuse ea, deşi îşi simţea stomacul zvârcolindu-se. Se comportase ca un profesionist, aşa cum îşi promisese că se va purta. Dar nu o va uita multă vreme pe Anne Reasoner.

Moartea nu mai era o cifră statistică frumos scrisă, când o priveai în faţă.

Probabil că se zbătuse şi trăsese de eşarfă cu mâinile şi încercase să ţipe.

Tess luă o gură lacomă de aer, care

îi răni gâtul sensibilizat din cauza greței. Era doctor. Repetă acest lucru iară şi iară, până când crampele din stomac începură să cedeze. Fusese pregătită să aibă de a face cu moartea. Şi

avusese de a face cu ea.

Îşi întoarse privirea spre stradă. Pe cine încerca ea să prostească? Avusese de a face cu disperarea, cu fobiile, cu nevrozele, chiar cu violenţa, dar

nu se aflase niciodată faţă în faţă cu victima unei crime. Viaţa ei era ordonată, protejată, pentru că se îngrijise să fie astfel. Pereţi zugrăviţi în culori pastel şi întrebări şi răspunsuri. Chiar şi

orele ei la clinică erau blânde în comparaţie cu violenţa de zi cu zi de pe străzile oraşului în care trăia ea.

Auzise de urâţenie, de violenţă şi de perversiune,

dar fusese dintotdeauna distinct delimitată de toate astea, prin însăşi originea ei socială. Nepoata senatorului, studenta strălucită, doctorul cu capul pe umeri, îşi luase licenţa, şi era o

practiciană strălucită şi publicase trei studii. Îi tratase pe cei neajutoraţi, pe cei fără speranţă şi pe cei ce-ţi stârneau mila, dar nu îngenunchease niciodată lângă victima unui

asasinat.

— Doctor Court?

Se întoarse şi-l văzu pe Ed. În mod automat privi peste acesta şi-l văzu pe Ben stând de vorbă cu procurorul.

— Ţi-am făcut rost de nişte cafea.

— Mulţumesc. Luă ceaşca şi începu să soarbă încet.

— Vrei un covrigel?

— Nu. Îşi puse o mână pe stomac. Nu, repetă ea.

— Te-ai descurcat bine acolo.

Cafeaua se depuse şi păru mulţumită acolo unde se afla. Uitându-se pe deasupra ceştii, îi întâlni privirile. Văzu că el înţelegea, fără să condamne sau să compătimească.

— Sper să nu mai trebuiască să fac niciodată asta.

Un sac negru din plastic era transportat afară din alee. Tess se pomeni fiind în stare să urmărească în timp ce acesta era

încărcat în maşina mortuară.

— Niciodată nu o să ţi se pară mai uşor, spuse Ed în şoaptă. Înainte aşa speram.

— Şi nu mai speri?

— Nu. Şi cred că

dacă o să ţi se pară vreodată mai uşor, înseamnă că vei fi pierdut punctul care te face să vrei să descoperi de ce.

Tess dădu din cap. Bunul simţ şi compasiunea din vocea lui calmă erau

liniştitoare.

— De când sunteţi parteneri, tu şi Ben?

— De cinci, aproape şase ani.

— Vă potriviţi.

— Nostim, tocmai îmi spuneam acelaşi lucru despre voi.

Ea râse încet, fără veselie.

— Există o deosebire între atracţie şi potrivire.

— Poate. Dar există o deosebire şi între încăpăţânare şi prostie. Expresia lui rămase la fel de

blândă, în timp ce ea îşi întoarse capul în altă parte. Oricum, doctore Court, continuă el înainte ca ea să apuce să-i răspundă, speram că o să discuţi câteva minute cu martorul. Este destul de şocat

şi batem fierul pe loc.

— Bine. Arătă spre echipaj. Este cel din maşină, da?

— Da. Îl cheamă Gil Norton.

Tess se duse la maşină şi se aplecă, uitându-se pe

portiera deschisă. Aproape un copil, se gândi ea. Douăzeci, poate douăzeci şi doi de ani. Tremura tot şi sorbea cafeaua cu înghiţituri mari şi chipul lui era palid, cu două pete roşii, pe pomeţi. Ochii îi

erau umflaţi şi roşii de plâns. Şi dinţii îi clănţăneau. Degetele lui lăsaseră urme în ceaşca de plastic. Mirosea a bere şi a vomă şi a frică.

— Gil?

Tresări şi întoarse capul. Nu se îndoia

câtuşi de puţin că în clipa asta era complet treaz, dar văzu parcă cam prea mult alb în dreptul irisului. Pupilele lui erau dilatate.

— Eu sunt doctoriţa Court. Cum te simţi?

— Vreau acasă. Mi-a fost rău. Mă doare stomacul. Exista o urmă de autocompătimire a beţivului peste capul căruia a fost aruncată apă rece. Sub aceasta, se afla frica efectivă.

— Trebuie să fi avut un şoc cumplit când ai dat peste ea.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Vreau acasă, spuse el şi gura i se strânse într-o linie subţire.

— Dacă vrei, sun pe cineva, pentru

tine. Pe mama?

Lacrimi începură să se prelingă din nou din ochii lui. Mâinile îi tremurau şi cafeaua începu să i se clatine în ceaşcă.

— Gil, de ce nu ieşi afară din maşină? Cred că o să

te simţi mai bine aici, respirând aer curat.

— Vreau o ţigară. Mi-am fumat toate ţigările.

— Găsim noi câteva.

Îi întinse mâna. După o clipă de ezitare, băiatul i-o

luă. Degetele i se încleştară peste ale ei ca nişte cârcei.

— Nu vreau să spun nimic faţă de poliţişti.

— De ce?

— Ar trebui să am un avocat. N-ar trebui să am un

avocat?

— Sunt sigură că poţi, dacă asta vrei, dar nu ai necazuri, Gil.

— Eu am descoperit-o.

— Da. Dă-mi-o mie. Îi luă încetişor ceaşca pe jumătate

goală, înainte ca băiatul să-şi verse pe pantaloni restul conţinutului.

— Gil, avem nevoie de tine, trebuie să ne spui absolut tot ce ştii, ca să putem afla cine a omorât-o.

Privi în jurul lui şi văzu uniformele albastre şi feţele impasibile.

— O să mi-o vâre mie pe gât.

— Nu. Vorbea calm, intuindu-i gândurile. Stând lipită de el, începu

să-l îndrepte spre Ben. Ei nici nu se gândesc măcar că tu ai omorât-o.

— Am cazier. O spusese într-o şoaptă tremurată. O poveste cu droguri, de anul trecut. O nimica toată, puţină iarbă

acolo, dar pentru că am cazier şi eu am găsit-o, poliţia o să-şi închipuie că eu am omorât-o.

— E cât se poate de normal să-ţi fie frică. Dar spaima nu o să-ţi treacă până când nu o să spui ce

s-a întâmplat. Încearcă să fii logic, Gil. Te-a arestat cineva?

— Nu.

— Te-a întrebat cineva dacă ai ucis-o pe femeia aia?

— Nu. Dar am fost acolo. Privirea lui

se îndreptă spre alee, cu groază totală, plină de fascinaţie. Iar ea era...

— De asta ai nevoie să te eliberezi. Gil, el e detectivul Paris. Se opri în faţa lui Ben,

dar rămase cu mâna pe braţul lui Gil. Lucrează la Criminalistică şi este prea inteligent ca să-şi închipuie că ai fi putut omorî pe cineva.

Mesajul era clar. Ia-o uşurel.

Resentimentul lui Ben se lăsă transmis cu aceeaşi luciditate. Nu avea el nevoie să i se spună cum să se poarte cu un martor.

— Ben, Gil ar dori o ţigară.

— Cum să nu. Ben scoase pachetul

şi scutură una afară. Grea dimineaţă, comentă el, aprinzând un chibrit.

Lui Gil îi mai tremurau încă mâinile, dar trase cu lăcomie din ţigară.

— Da. Privirea i se îndreptă în

direcţia de unde venea spre ei Ed.

— Detectiv Jackson, continuă Tess cu o voce liniştitoare, făcând prezentările. Ei au nevoie să le spui ce ai văzut.

— Trebuie să

merg la secţie?

— Trebuie să semnezi o declaraţie. Ben scutură pachetul şi-şi scoase şi lui o ţigară.

— Bine, dar eu nu vreau decât să merg acasă.

— O să te ducem

acasă. Ben se uită la Tess prin pâcla fumului. Haide, linişteşte-te şi spune-ne totul de la început.

— Am fost la o petrecere. Amuţi şi se uită la Tess. Aceasta îi făcu un

semn încurajator cu capul. Puteţi verifica, a avut loc pe strada Douăzeci şi şase. Nişte prieteni de-ai mei tocmai se mutaseră în apartament şi înţelegeţi, a fost un fel de petrecere de

inaugurare. Vă pot da şi nume.

— Asta e bine. Ed îşi şi scosese carneţelul. O să ni le dai mai târziu. La ce oră ai plecat de la petrecere?

— Nu ştiu. Băusem mult şi m-

am certat cu prietena mea. Ei nu-i place când întrec măsura. Am avut un schimb de cuvinte, ştiţi cum este. Înghiţi, trase din nou fum în piept apoi îi dădu drumul într-o expiraţie

cutremurată. S-a înfuriat, continuă Gil şi a plecat, asta să tot fi fost pe la unu jumătate. A luat maşina, ca să nu conduc eu beat.

— Asta înseamnă că a avut grijă de tine, interveni Ed.

— Da, mă rog, dar eram prea criţă ca să gândesc aşa. Capul cât o baniţă anunţa o mahmureală căreia încerca să-i facă faţă cu eroism, preferând-o greţei dinainte.

— Ce s-a întâmplat după plecarea ei? îl întrebă Ed hotărât.

— Am rămas acolo. Cred că am şi dormit o vreme. Când m-am trezit, cheful tocmai se spărgea. Lee – al lui

era apartamentul, Lee Grimes – mi-a spus că pot rămâne să dorm pe canapea, dar eu... eu simţeam nevoia de aer, înţelegeţi? Aveam de gând să merg până acasă pe jos. Cred că începuse deja să mi

se facă rău, aşa că m-am oprit exact acolo, de partea cealaltă a străzii. Gil se întoarse şi arătă cu mâna. Capul mi se învârtea şi eram sigur că o să mă uşurez de nişte bere. Aşa că m-am oprit

acolo ca să mă concentrez şi să-mi revin. Şi atunci l-am văzut pe omul acela ieşind din alee...

— L-ai văzut ieşind, îl întrerupse Ben. Nu ai auzit nimic? Nu l-ai văzut intrând pe alee?

— Nu, jur. Nu ştiu cât am stat acolo. Cred că nu prea mult, pentru că era al naibii de frig. Chiar aşa beat cum eram, îmi dădeam seama că trebuia să mă mişc ca să mă încălzesc. L-am văzut

ieşind din alee, apoi rezemându-se un minut de stâlpul felinarului, ca şi cum i-ar fi fost şi lui rău. M-am gândit că era chiar nostim, o adevărată scenă dintr-un desen animat, doi beţivi în

acelaşi timp, de o parte şi de alta a străzii. Iar unul dintre ei să fie preot.

— De unde ştii asta? Ben se opri ca să-i ofere lui Gil o altă ţigară.

— Era îmbrăcat ca un popă – avea

haina aceea neagră, cu guler alb. Râdea, de unul singur. Ştiţi, ca şi cum ar fi dat iama în vinul de împărtăşanie. În sfârşit, eu stăteam acolo, întrebându-mă dacă o să-mi dau drumul în pantaloni

sau o să borăsc, când el se îndreptă şi plecă.

— În ce direcţie?

— Spre M. Da, spre strada M. A dat colţul.

— Ai văzut cum arăta?

— Dumnezeule

mare, am văzut că era preot. Gil se năpusti asupra noii sale ţigări. Era alb. Da, continuă el, apăsându-se cu degetele pe ochi, era un tip alb. Cred că era brun. Uite ce e, eu eram criţă iar el

stătea cu faţa sprijinită de stâlp.

— E-n regulă. Te descurci bine. Ed întoarse cu zgomot pagina carnetului. Ce ne poţi spune despre înălţime? Era scund, înalt, cum ţi s-a părut?

Gil îi scrută chipul, încercând să se concentreze. Deşi tot mai trăgea cu nesaţ din ţigară, Tess constată că se calmase.

— Cred că era destul de înalt, oricum nu era un

bărbat mic de statură. Nu era gras. Rahat, asta nu spune nimic, înţeleg. Cam ca dumneavoastră, cred, adăugă el, uitându-se la Ben.

— Vârsta? întrebă Ben.

— Nu ştiu. Nu era

nici bătrân nici fără vlagă. Avea părul negru. Spusese toate astea pe nerăsuflate, aşa cum îi reveneau în memorie. Da, sunt sigur că avea părul negru, nu cărunt sau blond. Îşi ţinea mâinile în el, aşa.

Arătă cum, apăsându-şi mâinile de părţile laterale ale capului. Ca şi cum l-ar fi durut foarte tare capul. Mâinile le avea negre, dar faţa albă. Ca şi cum ar fi avut mănuşi, înţelegi. Era frig.

Se opri din nou, izbit parcă de întreaga semnificaţie a celor spuse. Văzuse un asasin. Teama îi reveni. Dacă văzuse, înseamnă că era implicat. Muşchii feţei începură să-i

tremure.

— El e omul care a omorât toate femeile alea. El este. Este preot.

— Haide să terminăm cu povestea asta, spuse Ben degajat. Cum ai dat peste cadavru?

— Ah, Dumnezeule. Închise ochii şi Tess se apropie de el.

— Gil, încearcă să-ţi aminteşti. Tot ceea ce simţi acum o să înceapă să slăbească. O să înceapă să se

estompeze cum o să rosteşti totul cu glas tare. Cum o s-o spui cu voce tare, cum o să-ţi fie mai uşor.

— Bine. O apucă pe Tess de mână şi rămase aşa. M-am simţit ceva mai bine după plecarea

tipului, parcă nu-mi mai venea totul în sus. Dar băusem multă bere şi trebuia să scap de o parte din ea, înţelegi. Şi eram totuşi suficient de conştient că nu-mi puteam da drumul acolo, pe

trotuar. Aşa că m-am îndreptat spre alee. Aproape că m-am împiedicat de ea. Se şterse cu dosul palmei ia nas, care începuse să-i curgă. Aveam mâna în pantaloni şi aproape că m-am împiedicat

de ea. Isuse. Era destulă lumină de la stradă, ca să-i văd chipul, chiar foarte bine. Nu mai văzusem niciun mort până atunci. Niciodată. Nu e ca în filme. Nimic nu e ca în filme.

Se opri o clipă, trăgând cu sete din ţigară şi strivindu-i degetele lui Tess.

— Am simţit că mă sufoc. Am făcut câţiva paşi încercând să ies de acolo dar am început să vomez. Credeam c-o

să-mi iasă ochii din cap până o să mă liniştesc. Capul mi se învârtea din nou dar cum-necum, am reuşit să ies de acolo. Cred că m-am prăbuşit pe trotuar. Şi a apărut poliţia. Unul din echipaje a

oprit.

Le-am spus... Le-am spus doar să se ducă pe alee.

— Ai făcut bine, Gil. Ben îşi scoase pachetul de ţigări şi-l îndesă în buzunarul băiatului. O să-l rugăm pe unul dintre

ofiţeri să te ducă acasă, să te speli şi să mănânci, ceva. După care o să avem nevoie de tine la secţie.

— Pot s-o sun pe prietena mea?

— Desigur.

— Dacă n-ar fi

luat maşina, ar fi mers pe jos acasă. Poate că ar fi luat-o pe aici.

— Sun-o, îi spuse Ben. Şi las-o mai uşurel cu berea. Whittaker. Ben îi făcu semn şoferului primului echipaj. Du-

l pe Gil acasă, da? Şi lasă-l să se spele şi să-şi revină puţin, înainte de a-l aduce la secţie.

— Nu i-ar strica să doarmă puţin, spuse Tess în şoaptă.

Voi să se răstească la ea, dar

se stăpâni. Puştiul arăta gata să pice.

— În regulă. Du-l acasă, Whittaker. O să trimitem o maşină după tine pe la prânz. E bine aşa?

— Da. Se uită din nou la Tess. Vă mulţumesc, într-

adevăr mă simt mai bine.

— Dacă tot ce s-a întâmplat o să-ţi mai creeze probleme, sună la secţie. Cere-le numărul meu de telefon.

Înainte ca Gil să apuce să urce în

maşină, Ben o şi apucă pe Tess de braţ, îndepărtând-o.

— Poliţia nu este de acord să recrutezi pacienţi la locul crimei.

Tess se scutură să-şi elibereze braţul.

— Da, cu plăcere,

detectiv. Sunt încântată că te-am putut ajuta să scoţi o relatare coerentă de la unicul vostru martor.

— Am fi obţinut-o şi singuri. Ben îşi împreună mâinile în jurul unui chibrit şi-şi

aprinse o nouă ţigară. Cu coada ochiului îl văzu apărând pe Harris.

— Chiar îţi displace faptul că am fost de ajutor, nu-i aşa? Pentru că sunt psihiatru, mă întreb eu, sau pentru că

sunt femeie?

— Nu mă psihanaliza, o avertiză el aruncându-şi ţigara în stradă, dar dorind imediat alta.

— Nu trebuie să fac psihanaliză ca să simt resentimentul,

prejudecata şi mânia. Tăcu brusc, dându-şi seama cât de aproape era de a-şi pierde controlul în public şi de a face o scenă. Ben, ştiu că nu ai vrut să vin aici, dar nu ţi-am stat în drum.

— Mi-ai stat în drum? Ben râse şi-i studie faţa. Nu, eşti o autentică profesionistă, doamnă.

— Deci asta este, da? şopti ea. Ar fi vrut să ţipe, să se aşeze, să plece.

Trebui să facă apel la tot ce-i mai rămăsese din puterea de stăpânire ca să nu facă niciunul din aceste lucruri. Trebuie să termini întotdeauna ceea ce începi. Şi asta făcea parte din

pregătirea ei. Am intrat pe aleea asta odată cu tine şi am rămas la acelaşi nivel. Nu am cedat, nu mi s-a făcut rău, nu am dat bir cu fugiţii. Nu am devenit isterică văzând cadavrul şi

asta este ceea ce te-a deranjat cu adevărat.

— Doctorii sunt obiectivi, da?

— Aşa este, spuse ea calm, deşi chipul lui Anne Reasoner îi apăru în faţa ochilor. Dar

poate că o să te liniştească să ştii că nu mi-a fost deloc uşor. Îmi venea să fac stânga împrejur şi să plec de acolo.

Ceva tresări în el, dar nu dădu atenţie.

— Te-ai descurcat destul de

bine.

— Iar asta îmi ştirbeşte din feminitate, poate chiar din sexualitate. Ai fi fost mai fericit dacă ar fi trebuit să mă cari afară din alee. Oricât de incomod şi de

inoportun ar fi fost. Dar te-ar fi făcut să te simţi mult mai bine.

— Tâmpenii. Scoase o altă ţigară, înjurându-se în sinea lui pentru că îşi dădea seama că ea avea dreptate. Doar

lucrez cu atâtea femei poliţiste.

— Dar nu te şi culci cu ele, nu-i aşa, Ben? O spusese calm, ştiind că apăsase pe un buton.

Cu ochii îngustaţi, Ben trase din ţigară,

prelung şi adânc.

— Fii atentă.

— Da, chiar asta şi am de gând să fac. Îşi scoase mănuşile din buzunare, dându-şi seama abia acum că avea mâinile îngheţate. Soarele

răsărise deja, dar lumina era încă mohorâtă. Nu-şi amintea să-i mai fi fost vreodată atât de frig.

— Spune-i căpitanului tău că mâine după-amiază o să aibă un raport la

zi.

— Bine. O să chem pe cineva să te ducă cu maşina.

— Vreau să merg pe jos.

— Nu. O apucă de braţ înainte ca ea să plece.

— Ai spus de

prea multe ori că sunt o persoană civilă, ca să ştii că nu-mi poţi da ordine.

— Acuză-mă pentru abuz, dacă vrei, dar vei fi escortată până acasă.

— Dar e doar la

doi paşi de aici, începu ea şi strânsoarea lui deveni şi mai puternică.

— Exact. Doar la doi paşi. La doi paşi, iar numele şi poza ta vor apărea imediat în ziar. Cu mâna liberă

îi adună părul în sus. Avea aproape aceeaşi nuanţă ca părul lui Anne Reasoner. Ştiau amândoi asta.

— Foloseşte-ţi puţin creierul ăla al tău de care eşti atât de mândră şi

gândeşte-te.

— N-am de gând să te las să bagi frica în mine.

— Bine, dar o să fii însoţită până acasă. Continuă să o ţină de braţ şi o conduse spre un echipaj.

Capitolul 8

Cei doi detectivi numiţi să ancheteze cazul asasinatelor comise de Preot

totalizară, la sfârşitul săptămânii care urmă morţii lui Anne Reasoner, peste două sute şaizeci de ore de muncă pe teren şi la birou. Pe unul din ei, soţia îl ameninţa cu divorţul, altul trebui să se

lupte cu o gripă puternică, iar celălalt, cu un cronic caz de insomnie.

Cea de a patra din seria de crime se afla pe primul loc atât la ştirile de la ora şase cât şi la cele de la ora unsprezece,

bătând pe departe teme ca întoarcerea preşedintelui din Germania. În momentul de faţă Washington-ul era mult mai interesat de crime decât de politică. NBC-ul anunţa o emisiune

specială, în patru părţi.

În mod incredibil, marile edituri începeau să achiziţioneze manuscrise. Şi mai incredibil, erau prezentate oferte. Paramount se

gândea la mini-seriale. Anne Reasoner – de fapt niciuna dintre victime – nu se bucurase nicicând, în viaţă fiind, de o asemenea atenţie.

Anne trăise singură. Fusese

contabil autorizat la una din firmele de avocaţi din oraş. Apartamentul trăda gustul ei pentru avangardă, aşa iluminat cu neon, decorat cu sculpturi emailate fanteziste şi păsări flamingo în

culori stridente. Garderoba ei fusese o reflectare a stilului patronilor ei, alcătuită fiind din costume taior în culori calde şi bluze de mătase naturală. Îşi permisese să frecventeze

boutique-urile de lux. Avea două discuri pentru gimnastică cu Jane Fonda, un computer personal IBM şi o carte de bucate rafinată. Lângă pat se afla fotografia înrămată a unui bărbat şi pe

comodă flori proaspete – zinnia albe.

Fusese o bună funcţionară. Doar trei zile bolnavă, de la începutul anului. Colegii ei însă nu ştiau nimic despre viaţa ei socială.

Vecinii o descriau ca prietenoasă, iar pe bărbatul din fotografie, ca pe un oaspete frecvent.

Carneţelul ei cu adrese era ţinut curat, ordonat şi aproape plin. Multe nume reprezentau

cunoştinţe trecătoare şi rude îndepărtate, precum şi agenţi de asigurări, un medic stomatolog şi un instructor de aerobică.

Se duse apoi la Suzanne Hudson, o graficiană, prietena

şi confidenta lui Anne încă din colegiu. Ben şi Ed o găsiră acasă, într-un apartament deasupra unui boutique. Era îmbrăcată într-un capot pluşat şi în mână ţinea o ceaşcă de cafea. Avea ochii

roşii şi umflaţi, cu cearcăne mari, până la pomeţii obrajilor.

Televizorul era deschis dar fără sonor. În emisie, Roata norocului. Cineva tocmai rezolvase şarada: Când plouă, toarnă.

După ce le dădu drumul în casă, se întoarse la canapeaua ei şi se aşeză, încolăcindu-se cu picioarele sub ea.

— Dacă vreţi, aveţi cafea în bucătărie. Fac mari eforturi să fiu

sociabilă.

— Oricum, vă mulţumesc. Ben se aşează la celălalt capăt al canapelei şi-i lăsă fotoliul lui Ed. Aţi cunoscut-o foarte bine pe Anne Reasoner.

— Aţi avut

vreodată un prieten foarte bun? Nu mă gândesc la unul căruia doar îi spuneţi cel mai bun, ci la unul care chiar aşa este? Părul ei roşcat, tuns scurt, nu fusese pieptănat. Îşi trecu mâna prin el,

despărţindu-l în şuviţe. Am iubit-o cu adevărat, înţelegeţi? Încă nu pot accepta ideea că e… Îşi muşcă buza, pe dinăuntru, apoi îşi alină durerea sorbind din cafea. Mâine este înmormântarea.

— Ştiu. Domnişoară Hudson, nu e deloc momentul să vă plictisim cu prezenţa noastră, dar trebuie să vă punem câteva întrebări.

— John Carroll.

— Poftim?

— John Carroll.

Suzanne repetă numele, apoi îl silabisi cu meticulozitate, când Ed îşi scoase carnetul. Aţi vrut să ştiţi ce căuta Anne să se plimbe de una singură pe stradă, în toiul nopţii?

Se aplecă înainte şi luă un carneţel de adrese, îndurerată şi furioasă. Continuând să ţină ceaşca de cafea în mână, se folosi de degetul mare ca să dea paginile.

— Uite adresa lui.

Îi dădu lui Ed carneţelul.

— Cunoaştem un John Carroll, avocat, în comitetul de direcţie al firmei pentru care lucra Anne. Ed dădu înapoi paginile carnetului său şi confruntă

adresele.

— Exact. El este.

— De câteva zile n-a mai dat pe la birou.

— Se ascunde, izbucni ea. Nu are curajul să apară şi să privească în faţă ce a făcut. Dacă o să vină

mâine, dacă o să îndrăznească să se arate mâine, îl scuip în ochi. Îşi acoperi faţa şi-şi scutură capul. Nu, nu, nu este corect. L-a iubit, continuă ea. L-a iubit cu adevărat. Erau prieteni de aproape

doi ani, de când venise el la firmă. Au ţinut totul secret – ideea lui. Luă o gură mare de cafea şi reuşi să-şi stăpânească emoţiile. El nu voia bârfă de birou. Ea a acceptat asta. A

acceptat totul. Nu vă puteţi imagina câte a înghiţit de la omul ăsta. Anne era o autentică Domnişoară Independenţă – am încercat-o şi eu pe pielea mea şi-mi place, celibatul este

o variantă de mod de viaţă. Nu era o luptătoare, dacă înţelegeţi ce vreau să spun, era doar mulţumită să-şi sape propriul ei ogor. Până când a apărut John.

— Au avut o

legătură, interveni Ben.

— Dacă-i puteţi spune aşa. Nici măcar părinţilor ei nu le-a spus despre el. Nimeni nu ştia, în afară de mine. Se frecă la ochi. Rimelul i se adunase pe gene

şi se desfăcea acum în fâşii. Era atât de fericită la început. Cred că-mi părea bine pentru ea, dar nu-mi plăcea faptul că era… era atât de dominată de el. În lucrurile mărunte, înţelegeţi. Dacă lui îi

plăcea mâncarea italienească, îi plăcea şi ei. Dacă el era în pasa filmelor franţuzeşti, era şi ea.

O clipă, Suzanne se luptă cu amărăciunea şi cu durerea. Mâna liberă începu să se prindă

şi să se desprindă de poala halatului.

— Voia să se mărite. Avea nevoie să se mărite cu el. La altceva nu se mai gândea decât la a face publică relaţia lor şi de a o înregistra la

Bloomingdale. El continua să tergiverseze lucrurile; nu spunea nu, spunea doar nu încă. Nu încă. Iar ea se deprecia tot mai mult pe plan emoţional. Ea insistă de câteva ori şi

atunci el o părăsi. Pur şi simplu. Nici măcar nu a avut curajul să i-o spună în faţă. A sunat-o la telefon.

— Când s-a întâmplat asta?

Vreme de câteva secunde, Suzanne

nu-i răspunse lui Ben. Privea în gol ecranul televizorului. O femeie tocmai învârtise roata care se opri pe Bancroft. Cam dur.

— În noaptea în care a fost ucisă. M-a sunat chiar în

noaptea aceea, spunându-mi că nu ştia ce să facă, sau dacă o să poată face faţă situaţiei. Era o mare lovitură pentru ea. El nu era doar un prieten oarecare, el era bărbatul vieţii ei. Am întrebat-o dacă

nu voia să vin la ea, dar mi-a răspuns că voia să fie singură. Ar fi trebuit să mă duc totuşi la ea. Suzanne închise ochii, strivindu-i. Ar fi trebuit să mă urc în maşină şi să merg la ea. Ne-am fi putut

îmbătă sau am fi putut priza ierburi sau am fi putut comanda o pizza. Ea însă a ieşit să se plimbe de una singură.

Ben nu spuse nimic, în timp ce ea plângea tăcut. Tess

ar fi ştiut ce să spună. Gândul îi veni ca din senin şi se înfurie.

— Domnişoară Hudson. Ben o lăsă o clipă şi continuă: Aveţi idee dacă o plictisea cumva cineva? Observase

cumva pe cineva prin jurul casei sau al biroului? Cineva care să o facă să intre în panică?

— Ea nu vedea pe nimeni în afară de Josh. Altfel mi-ar fi spus. Oftă prelung şi se frecă sub ochi, cu

dosul mâinii. Chiar am discutat despre maniacul ăsta de vreo două ori, spunându-ne să fim şi mai prudente, până când va fi prins. Dacă a ieşit atunci din casă, a făcut-o pentru că nu

s-a gândit. Sau poate pentru că avea prea multe lucruri la care să se gândească. Cred că efectiv şi-a făcut vânt din casă. Anne era puternică. Doar că pur şi simplu n-a avut noroc.

O lăsară pe

canapea, cu ochii pe Roata norocului şi se duseră la John Carroll.

Avea un duplex într-o parte a oraşului preferată de tinerii de profesia lui. Exista un magazin cu specialităţi rafinate

după colţ, un magazin cu băuturi care aducea mărci obscure, şi unul specializat în îmbrăcăminte sportivă, totul la o distanţă rezonabilă de zona rezidenţială. U n Mercedes

bleumarin, sedan, era parcat pe aleea lui.

Deschise uşa la a treia bătaie. Era îmbrăcat într-un maieu de corp şi pantaloni de jogging şi ţinea în mână o sticlă aproape goală

c u Chivas regal. Exista prea puţină asemănare cu un tânăr avocat în ascensiune. O barbă de trei zile îi umbrea maxilarul. Avea ochii în fundul capului, iar pielea i se adunase în pungi lăsate.

Mirosea ca un cerşetor care dormise pe o alee. Se uită în treacăt la legitimaţii, duse sticla la gură şi mai trase o duşcă, după care se îndepărtă, lăsând uşa deschisă. O închise Ed.

Duplexul avea duşumeaua din scânduri late de stejar, acoperite parţial cu două covoare Aubusson. În living se afla o canapea lungă şi joasă; tapiţeria ei şi a fotoliilor avea culori

masculine, cenuşiuri şi nuanţe de albastru. Pe un perete se afla expus un bogat echipament electronic, de-a lungul celuilalt se afla o colecţie de jucării: puşculiţe vechi, case de bani,

trenuri.

Carroll se prăbuşi pe canapeaua din mijlocul încăperii. Pe jos se aflau două sticle goale şi o scrumieră plină ochi. Peste perne era aruncată o pătură mototolită. Ben îşi

făcu socoteala că omul nu se mişcase prea mult din locul ăsta, de când fusese anunţat.

— Vă pot aduce două pahare curate. Avea glasul răguşit dar clar, ca şi cum alcoolul ar fi încetat

să acţioneze de o bună bucată de vreme. Doar că voi nu puteţi bea în timpul serviciului.

— Vrem să vă punem câteva întrebări în legătură cu Anne, domnule Carroll. În spatele lui

se afla un fotoliu, dar Ben nu se aşează.

— Da, m-am gândit eu. Chiar îmi propusesem să vin chiar eu la dumneavoastră, în caz că nu mă făceam criţă. Se uită la sticla doar pe trei sferturi

plină. S-ar părea totuşi că nu voi reuşi performanţa asta.

Ed îi luă sticla din mână şi o puse alături.

— Nu ajută cine ştie ce, nu-i aşa?

— Ceva, ceva, tot trebuie să ajute.

Îşi apăsă ochii cu podul palmelor şi apoi începu să caute pe măsuţa din sticlă fumurie, ticsită de lucruri, după o ţigară. Ben îi aprinse una.

— Mulţumesc. Trase adânc şi păstră

cea mai mare parte a fumului în plămâni. M-am lăsat de fumat acum doi ani, spuse el şi trase din nou din ţigară. Nu m-am îngrăşat, pentru că am renunţat la făinoase.

— Aţi avut o

legătură cu domnişoara Reasoner, începu Ben. Aţi fost unul dintre ultimii care au vorbit cu ea.

— Da. Sâmbătă seara. Urma să mergem la Naţional. J u c a Duminica în

parc, cu George. Anne era înnebunită după musical-uri. Eu unul prefer teatrul propriu-zis, dar...

— Şi nu aţi fost la teatru? îl întrerupse Ben.

— Mă simţeam presat. Am sunat-o

să contramandăm întâlnirea şi i-am spus că aş fi vrut să lăsăm lucrurile să se mai răcorească o vreme. Aşa i-am spus. Privi în sus, pe deasupra ţigării şi întâlni privirea lui Ben. Simţeam nevoia

unui respiro. Părea un lucru rezonabil.

— V-aţi certat?

— Să ne fi certat? râse şi se înecă din cauza fumului. Nu, nu ne-am certat. Noi nu ne-am certat niciodată. Eu nu cred în aşa ceva. Există

întotdeauna, pentru orice problemă, o soluţie rezonabilă şi logică. Aceasta era o soluţie rezonabilă şi era spre binele ei.

— Aţi văzut-o în seara aceea, domnule Carolle?

— Nu. Se uită în

jur, absent, după sticlă, dar Ed o pusese bine.

— M-a rugat să vin la ea, să discutăm. Plângea. Mi-era teamă de o scenă lacrimogenă şi am spus nu. I-am spus că părerea mea

era că ar fi fost cel mai bine să nu ne mai vedem o vreme. Iar peste o săptămână sau două am fi putut bea ceva după serviciu şi am fi putut sta calmi de vorbă. Peste o săptămână sau două.

Tăcu şi se uită fix, înainte. Scrumul ţigării îi căzu pe genunchi. M-a sunat mai târziu, reluă el.

— V-a sunat din nou? Ed balansă în mână carnetul de însemnări. La ce oră?

— Era trei treizeci

şi cinci. Ceasul meu cu radio este chiar lângă pat. Eram enervat pe ea. N-ar fi trebuit să fiu, dar eram. Se drogase. Ştiam întotdeauna când fuma iarbă. Nu era o înrăită, o făcea doar uneori, ca să se

mai uşureze, dar mie nu-mi plăcea. E un lucru atât de copilăros, înţelegeţi, adăugă el. M-am gândit că o făcuse ca să mă irite. Mi-a spus că luase o hotărâre. Voia să ştiu că nu mă acuza. Avea de

gând să-şi asume toată responsabilitatea pentru propriile ei sentimente şi să nu-mi fac nicio grijă că n-o să dea naştere la niciun fel de scene, la serviciu.

Când se lăsă pe

spate şi închise ochii, părul lui blond-închis îi căzu pe frunte.

— M-am simţit uşurat auzind asta pentru că, trebuie să recunosc, îmi făcusem oarecare griji. Zicea că trebuia să se gândească

bine, să chibzuiască îndelung înainte de a sta de vorbă cu mine. I-am spus că făcea bine şi că o să ne vedem luni. Când am închis telefonul, era ora trei patruzeci şi două. Trecuseră şapte minute.

Gil Norton îl văzuse pe asasin ieşind din alee cândva între patru şi patru treizeci. Ed notă orele în carnet şi-l băgă în buzunar.

— Probabil că nu e momentul cel mai potrivit pentru

sfaturi, domnule Carroll, dar ar fi bine să ieşiţi, dacă vreţi să dormiţi puţin.

Se uită fix la Ed, apoi la grămada de sticle goale de la picioarele lui.

— Am iubit-o. Cum nu mi-am dat

seama de asta până acum?

* * *

Ieşind, Ben îşi aduse umerii în faţă, zgribulindu-se de frig.

— Isuse!

— Mă îndoiesc că

lui Suzanne Hudson i-ar mai veni să-l scuipe în faţă, în clipa asta.

— Deci, ce avem? Ben se duse la maşină şi se aşeză la volan. Un avocat egoist, indulgent cu el însuşi, care nu se

potriveşte cu portretul lui Norton. O femeie care încearcă să se smulgă dintr-o relaţie nefericită şi care iese să facă o plimbare. Şi un psihopat care se nimereşte să fie în acelaşi loc şi în

acelaşi moment cu ea.

— Un psihopat care poartă sutană.

Ben băgă cheia în contact dar nu porni motorul.

— Crezi că e preot?

În loc de răspuns,

Ed se lăsă pe spate şi privi cerul prin parbriz.

— Câţi preoţi înalţi, bruneţi, crezi tu că există în oraşul ăsta? Ed scoase o pungă de plastic cu diverse fructe.

— Destui ca să

ne ţină ocupaţi vreme de şase luni. Ori, noi nu avem şase luni.

— N-ar strica să mai vorbim o dată cu Logan.

— Da. Îşi vârî mâinile în punga de plastic. Ce părere ai,

începu Ed fără să se gândească, să fie vorba de un fost preot, unul care a renunţat la această profesie din cauza unei tragedii legate de biserică? Poate că Logan ne-ar putea da câteva nume.

— Încă o firimitură. În raportul ei, doctoriţa Court spune că tipul e pe cale să clacheze, că această ultimă crimă l-a scos din funcţie, poate pentru vreo două zile.

— Am citit şi eu.

Ce naiba ai aici? Scoarţă de copac şi surcele? Ben porni motorul şi o luă din loc.

— Stafide, alune, câteva granule. Ar trebui s-o suni, Ben.

— De viaţa mea personală mă ocup

singur, colega. Dădu colţul şi mai merse puţin înainte să înjure.

— Iartă-mă.

— Nicio problemă. Ştii, mi-e cunoscut tipul ăsta deosebit. El ilustrează faptul că în

viaţa de toate zilele, bărbaţii sunt într-adevăr în fruntea bucatelor. Femeile i-au scutit de toate problemele pentru ca ei să-şi poată îndeplini misiunea de stâlp al casei. Domnul Mascul care

trebuie să rezolve toate problemele şi să aducă păpica. În general, femeile aşteaptă tot mai mult până să se mărite, dacă într-adevăr vor să se mărite, ceea ce le oferă bărbaţilor şi mai multe şanse.

Femeia din ziua de azi nu-l mai aşteaptă pe Făt-Frumos călare pe un armăsar alb. Ciudat este faptul că mulţi bărbaţi continua să fie ameninţaţi de rezistenţă şi de independenţă. Foarte

ciudat, mai spuse el, scoţând din pungă o stafidă.

— Mai pupă-mă-n fund.

— Doctorița Court m-a izbit prin faptul că mi s-a părut foarte independentă.

— Cu atât mai

bine pentru ea. Cine vrea o femeie care să atârne de tine ca o ghiulea?

— Bunny nu stătea atârnată de tine, ca o ghiulea, îi aminti Ed. Mai curând ca o draperie elegantă.

— Bunny reprezenta pentru mine relaxarea prin veselie, bombăni Ben. Bunny fusese una din clasicele lui legături de trei luni, când te întâlneşti, ieşi de câteva ori la restaurant împreună,

te amuzi, te tăvăleşti în aşternuturi şi spui pa şi pusi înainte ca unuia din cei doi să apuce să-i vino vreo idee. Se gândi la Tess, sprijinită de pervazul ferestrei şi râzând.

— Uite ce e, când

faci ce facem noi, ai nevoie de o femeie care să nu te oblige să te gândeşti tot timpul.

— Greşeşti. Ed se lăsă pe spate. Cred însă că eşti destul de deştept ca să-ţi dai şi singur seama.

Ben coti spre Universitatea Catolică.

* * *

Toţi poliţiştii numiţi pentru cazul Preotului, cu excepţia lui Bigsby, se aflau adunaţi în

sala de şedinţe. Harris avea în faţa lui câte un exemplar din fiecare raport, dar le trecea în revistă pe toate, punct cu punct. Fuseseră refăcute toate mişcările lui Anne Reasoner, în ultima

noapte a vieţii ei.

La ora cinci şi cinci, ieşise din salonul de coafură unde se tunsese, se şamponase, se coafase cu foenul şi-şi făcuse manichiura. Se afla într-o dispoziţie deosebită

şi dăduse un bacşiş de zece dolari. La ora cinci şi un sfert îşi luase hainele de la curăţătorie. Un costum gri cu vestă, două bluze de olandă şi o pereche de pantaloni din gabardină. Cam pe la

cinci şi treizeci ajunsese acasă. Vecina de alături vorbise cu ea, în hol. Anne îi pomenise că urma să meargă la teatru în seara aceea. Avea în mână flori proaspete.

La şapte şi un

sfert o sună John Carroll, să contramandeze întâlnirea şi să rupă legătura. Vorbiseră cam vreo cincisprezece minute.

La opt treizeci Anne Reasoner o sunase pe Suzanne

Hudson. Era distrusă şi plângea. Stătuseră de vorbă aproape o oră.

Pe la miezul nopţii, vecina de alături auzise televizorul lui Reasoner. Remarcase asta

pentru că ea însăşi se întorsese din oraş şi nu se aşteptase să o găsească pe Anne acasă.

La trei treizeci şi cinci Anne Reasoner îl sună pe Carroll. Fuseseră găsite lângă telefon două

mucuri de ţigări cu marijuana. Stătuseră de vorbă până la trei patruzeci şi două. Niciun vecin nu o auzise ieşind din clădire.

Cândva între patru şi patru treizeci, Gil Norton

văzuse un bărbat îmbrăcat în haine preoţeşti ieşind de pe o alee, nu prea departe de apartamentul lui Anne Reasoner. La patru treizeci şi şase, Norton atenţionase doi poliţişti care

patrulau şi semnalizase cadavrul.

— Acestea sunt faptele, spuse Harris. În spatele lui se afla o hartă pe care erau înfipte semne, în locurile unde fuseseră descoperite

trupurile victimelor.

— Putem vedea pe hartă că asasinul s-a limitat la o zonă mai mică de şapte mile pătrate. Toate crimele s-au petrecut între ora unu şi cinci noaptea. Nu există atac sexual, nici jaf.

Potrivit schiţei pe care a stabilit-o monseniorul Logan, ne aşteptăm să lovească din nou pe 8 decembrie. Patrulele de stradă îşi vor dubla schimburile din momentul acesta şi

până la acea dată. Ştim că este un bărbat de înălţime medie sau poate mai înalt, că este brun şi că se îmbracă în haine preoţeşti. Din profilul psihiatric şi rapoartele doctoriţei Court ştim că este

psihopat, posibil schizofrenic, cu manii religioase. Nu omoară decât femei tinere, blonde, care se pare că simbolizează o persoană care există sau a existat efectiv în viaţa lui. Doctoriţa

Court presupune, bazându-se pe ruperea modelului cu această ultimă crimă şi pe scrisul dezordonat din biletul lăsat pe trupul acesteia, că boala lui psihică se apropie de o criză.

Trânti dosarul pe birou, gândindu-se că era deja mai mult decât putea suporta oricare dintre ei.

— Părerea ei este că suferă de un fel de reacţie fizică, de migrene, de stări de greaţă, care îl

slăbesc. Faptul că încă mai poate să funcţioneze normal pe anumite perioade de timp îl solicită extrem de mult. Doctoriţa Court crede că acest lucru se manifestă prin oboseală, pierderea

apetitului, lipsă de putere de concentrare.

Se opri o clipă, ca să se asigure că s-a făcut înţeles de toţi cei aflaţi în încăpere. Camera era separată de biroul brigăzii prin ferestre cu jaluzele

îngălbenite de vreme. În spatele acestora se putea auzi zgomotul constant al activităţii, telefoanele, paşii, vocile.

Într-un colţ se aflau un filtru de cafea şi o ceaşcă

uriaşă din plastic, pentru poliţiştii a căror conştiinţă îi făcea să arunce înăuntru cei douăzeci şi cinci de centi porţia. Harris se duse la ea, îşi turnă o ceaşcă şi adăugă o linguriţă plină cu

frişcă, pe care de altfel o detesta. Bău şi-şi privi oamenii.

Nu aveau stare, erau surmenaţi şi nemulţumiţi. Dacă nu începeau să-şi reducă ziua de muncă la opt ore, avea să-i piardă pe

câţiva dintre ei, pe altarul gripei. Löwenstein şi Roderick se îndopau deja cu decongestionante. Nu-şi putea permite să-i aibă bolnavi, dar nici nu-şi putea permite să le caute

în coarne.

— Avem în încăperea aceasta peste şaizeci de ani de experienţă. E timpul să punem la bătaie aceşti şaizeci şi ceva de ani şi să punem mâna pe un fanatic religios,

bolnav psihic, care probabil că se află deja la capătul puterilor.

— Ed şi cu mine am discutat din nou cu Logan, interveni Ben, împingându-şi într-o parte ceaşca de cafea. Câtă vreme

tipul se îmbracă în haine preoţeşti, ne-am gândit să începem să-l tratăm ca pe un preot. În calitatea sa de psihiatru, Logan stă de vorbă şi-i tratează pe colegii preoţi care au diverse probleme

emoţionale. Nu intenţionează să ne dea o listă a pacienţilor săi, dar îşi va trece în revistă dosarele, verificând orice – pe oricine care s-ar putea potrivi. Apoi mai este şi problema

confesionalului.

Se opri o clipă. Confesiunea făcea parte din ritualul catolic şi îi crease întotdeauna probleme. Îşi amintea perfect cum îngenunchea în cămăruţa aceea

întunecată, cu panoul acela perforat, confesându-se, căindu-se, ispăşind. Spunând că nu o să mai păcătuiască niciodată. Dar, bineînţeles, păcătuind.

— Un preot trebuie să se confeseze cuiva şi bineînţeles, această persoană trebuie să fie tot preot. Dacă doctoriţa Court are dreptate şi dacă el începe să se gândească la ceea ce

face ca la un păcat, atunci e pe cale să se confeseze.

— Deci o să începem să interogăm preoţi, interveni Löwenstein. Ascultă, prea multe nu ştiu eu despre catolici, dar nu

cumva există ceva ce se cheamă secretul sacru al confesionalului?

— Probabil că nu vom convinge niciun preot să ne arate cu degetul pe nimeni care intră la el în confesional, fu de

acord Ben. Dar poate că vom căpăta un alt reper. Există şanse ca el să rămână în cadrul propriei sale parohii. Tess – doctoriţa Court – zicea că probabil se duce la biserică în mod regulat. Poate

că vom reuşi să aflăm la ce biserică. Dacă este preot sau a fost odată, probabil că este legat de propria lui biserică. Aria aceasta, spuse el ridicându-se şi îndreptându-se spre hartă şi făcând un

cerc în jurul steguleţelor indicatoare, include două parohii. Pariez că a fost la una sau la amândouă bisericile, poate chiar în altar.

— Te gândeşti că o să se arate

duminică, interveni Roderick. Se apăsă cu degetul mare şi cel arătător la baza nasului, ca să se mai uşureze puţin. Mai ales dacă doctoriţa Court are dreptate şi el a fost prea bolnav ca să fi făcut asta

săptămâna trecută. O să aibă nevoie de suportul care i-l oferă slujba religioasă.

— Aşa cred. Dar liturghiile se oficiază şi sâmbăta seara.

— M-am gândit eu că asta ne aşteaptă, comentă

Löwenstein.

— Catolicii sunt îngăduitori, spuse Ben, vârându-şi mâinile în buzunare şi le place să doarmă târziu duminica dimineaţa, ca toţi ceilalţi. Problema este că pariez că

omul nostru este un tradiţionalist.
Duminica dimineaţa este rezervată liturghiei, care trebuie oficiată în latină şi vinerea se mănâncă fără carne.
Obiceiuri bisericeşti.
Cred că doctoriţa

Court a sesizat bine esenţa, când a afirmat că omul nostru este obsedat de regulile bisericii.

— Înseamnă ca duminică va trebui să acoperim amândouă bisericile. Între timp avem la

dispoziţie două zile ca să stăm de vorbă cu preoţii, spuse Harris uitându-se la fiecare în parte.

— Löwenstein, tu şi Roderick vă ocupaţi de una din parohii, Jackson şi Paris de cealaltă.

Bigsby o să... unde naiba e Bigsby?

— Spunea că a dat de un fir în problema stolelor, domnule căpitan. Roderick se ridică şi-şi turnă o ceaşcă cu apă rece, conştient de gradul de

saturaţie al organismului său, cu cafea.

— Ascultaţi, nu că vreau să pun beţe în roate, dar să zicem că într-adevăr se va arăta la una din liturghiile de duminică. Tipul nu

este un monstru, nu o să intre în biserică vorbind în dodii sau făcând spume la gură. Doctoriţa Court a subliniat faptul că este un om la fel ca oricare altul, cu excepţia faptului că este dereglat psihic.

— Asta este tot ce avem, spuse Ben, enervat să audă pe altcineva dând expresie propriilor sale îndoieli. Trebuie să ne folosim de orice avantaj pe care-l avem; pentru moment, avem locul.

Verificăm toţi bărbaţii care vin neînsoţiţi. Court a mai spus că este un singuratic, deci nu o să apară la biserică împreună cu nevasta şi copiii. Logan merge un pas mai departe şi afirmă că este un om

evlavios. Sunt mulţi care vin la liturghie şi moţăie sau în cele mai fericit caz vin rar. El nu face niciuna, nici alta.

— O zi la biserică ne oferă ocazia să încercăm să facem şi altceva, spuse Ed

terminând de notat ceva şi ridicând apoi privirea. Să ne rugăm.

— N-o să ne doară prea tare, spuse Löwenstein în şoaptă, în timp ce Bigsby se năpustea în încăpere.

— Am dat de ceva. Ţinea în mână un carnet galben şi avea ochii injectaţi, lăcrimoşi şi umflaţi. Toată noaptea se doftoricise şi stătuse cu sticle de apă caldă la picioare.

— De o factură

cu numărul 52346-A, pentru o duzină de stole albe, comandate în ziua de 15 iunie la O’Donnely’s Religious Suppliers, Boston, Massachusetts.
Livrate pe 31 iunie, pe numele

reverendului Francis Moore. Adresa este un oficiu poştal din Georgetown.

— Cum le-a plătit? Vocea lui Harris rămase în continuare calmă.

— Cu ordin de plată.

— Verifică. Vreau o copie a facturii.

— E pe drum.

— Löwenstein, du-te la oficiul poştal. Se uită la ceas şi aproape că-i veni să înjure, văzând cât era ora. Să fii acolo mâine

dimineaţă, la ora deschiderii. Află dacă şi-a păstrat căsuţa poştală. Obţine o descriere.

— Da, domnule.

— Vreau să ştiu dacă există în oraş un preot cu numele de Francis Moore.

— Există la arhidioceză o listă cu numele tuturor preoţilor. O s-o obţinem precis, de la sediul lor central.

Harris dădu din cap în direcţia lui Ben.

— Verifică.

Verifică-i apoi pe toţi ceilalţi posibili Francis Moore.

Nu putea contrazice metodele de bază ale poliţiei, dar instinctul lui Ben îi spunea că trebuie să se concentreze asupra zonei în care

au fost comise crimele. Omul a fost acolo. Ben era sigur de asta. Şi poate că acum aveau numele lui.

Reveniţi în biroul lor, poliţiştii se aşezară călare pe telefoane.

O oră mai târziu, Ben închise telefonul şi se uită la Ed, peste talmeş-balmeşul de pe biroul lui.

— Avem un preot Francis Moore, la arhidiocezã. E aici de peste doi ani şi jumătate. Are treizeci

şi şapte de ani.

— Şi?

— E negru. Ben întinse mâna după ţigări şi constată că pachetul era gol. Oricum, o să-l verificăm, continuă el. Tu ce-ai găsit?

— Şapte. Ed privi

în jos, la lista lui frumos scrisă. Cineva strănută în spatele lui şi el se cutremură. Gripa avansa în secţie ca focul de paie.

— Un profesor de liceu, un avocat, un funcţionar la Sears,

un tip fără slujbă, un barman, un însoţitor de zbor şi un lucrător la întreţinere. Acesta din urmă a făcut puşcărie. Pentru încercare de viol.

Ben se uită la ceas. Era la serviciu de fix zece ore.

— Să mergem.

* * *

Nu se simţeau la locul lor, în rectorat. Mirosul de flori proaspete se lua la întrecere cu cel al lemnului lustruit. Aşteptară într-un

salon în care se aflau o sofa confortabilă, două fotolii mari cu spetează înaltă, cu rezemători laterale şi statuia unui Isus învăluit într-o robă albastră, cu o mână ridicată pentru binecuvântare. Pe

măsuţă se aflau două exemplare din Catholic Digest.

— Mă face să mă gândesc c-ar fi trebuit să-mi lustruiesc pantofii.

Conştienţi de pistoalele pe care le aveau sub haină, cei

doi nu se aşezară. Undeva pe coridor se deschise o uşă, destul ca să străbată prin ea câteva acorduri din Strauss. Uşa se închise la loc şi valsul fu înlocuit de paşi. Detectivii îl priviră pe reverendul

Francis Moore, care-şi făcea intrarea în cameră.

Era înalt şi solid ca un fundaş. Pielea lui avea culoarea mahonului lustruit şi purta părul tuns scurt în jurul feţei rotunde. Peste

negrul sutanei preoţeşti se afla o eşarfă albă. Avea mâna dreaptă în ghips, care era mâzgălit cu iscălituri.

— Buna seara. Zâmbi, părând să fie mai de grabă curios decât încântat de

musafiri. Îmi cer scuze că nu vă pot da mâna.

— S-ar părea că aţi avut necazuri. Ed aproape că simţea descurajarea colegului său. Chiar dacă Gil Norton ar fi fost complet pe

dinafară cu descrierea lui şi tot ceea ce vedeau ei acum nu putea avea nicio legătură cu ce căutau ei.

— Am jucat fotbal acum două săptămâni. A fost greşeala mea. Nu

luaţi loc?

— Vrem să vă punem câteva întrebări, părinte. Ben îşi scoase legitimaţia. În legătură cu strangularea a patru femei.

— Serie de

ucideri. Moore îşi înclină o clipă capul, ca şi cum s-ar fi rugat. Cu ce vă pot ajuta?

— Aţi comandat ceva vara trecută la Boston, la O'Donnely's Religious Supplies?

— La Boston? Mâna liberă a lui Moore începu să se joace cu mătăniile de la brâu. Nu. Părintele Jessup se ocupă de aprovizionare. El comandă tot ce avem nevoie, de la o firmă de aici, din

Washington.

— Aveţi cumva o căsuţă poştală post-restant, părinte?

— Nu, de ce? Toată corespondenţa noastră soseşte pe adresa prezbiteriului. Scuzaţi-mă, detectiv...

— Paris.

— Detectiv Paris. De ce mă întrebaţi toate astea?

Ben ezită o clipă, apoi se hotărî să apese pe orice buton disponibil.

— A fost folosit numele

dumneavoastră pentru comandarea armelor crimelor.

Văzu degetele strângându-se pe mătănii. Gura lui Moore se deschise, apoi se închise la loc. Se întinse şi se apucă de aripa

stângă a unuia dintre fotolii.

— Eu... mă suspectaţi cumva?

— Există o posibilitate să-l cunoaşteţi sau să fi avut o legătură cu asasinul.

— Nu-mi vine să

cred.

— De ce nu staţi jos, părinte? Ed îi puse uşor mâna pe umăr şi-l încurajă să se aşeze în fotoliu.

— Numele meu, murmură Moore. E greu de asimilat ideea. Numele,

spuse el râzând tremurat, mi-a fost dat într-un orfelinat catolic din Virginia. Nu e nici măcar cel cu care m-am născut. Pe acela nu vi-l pot spune, pentru că nu-l ştiu.

— Părinte Moore,

nu sunteţi un suspect pentru noi, îi spuse Ben. Avem un martor care afirmă că asasinul este alb, iar în plus, dumneavoastră aveţi braţul în ghips.

Moore îşi frământă degetele

negre, care dispărură în ghips.

— O fractură norocoasă. Mă scuzaţi. Moore trase adânc aer în piept, încercând să-şi recapete controlul. O să fiu sincer cu dumneavoastră,

aceste crime au fost nu o dată subiectul conversaţiilor de aici. Presa îi spune Părintele.

— Poliţia însă trebuie să şi stabilească asta, interveni Ed.

— Oricum, noi

toţi ne-am frământat, cercetându-ne sufletul şi forţându-ne minţile ca să găsim nişte răspunsuri. Aş fi vrut să le fi găsit.

— Sunteţi apropiat de credincioşii din

parohia dumneavoastră, părinte?

Moore se întoarse din nou spre Ben.

— Aşa aş dori să cred. Desigur, faţă de unii, da. O dată pe lună avem un dineu oferit de

biserică şi există şi un cerc al tinerilor. Chiar acum ne ocupăm de organizarea unei seri dansante cu ocazia Zilei Recunoştinţei, la Clubul Adolescenţilor. Mă tem însă că nu o să reuşim să-i

adunăm.

— Există cineva care vă dă motive de îngrijorare, cineva pe care l-aţi putea considera instabil pe plan emoţional?

— Detectiv, misiunea mea este să-l alin pe cel aflat

în suferinţă. Avem câţiva cu probleme legate de abuzul de droguri şi alcool şi nefericitul caz, de acum câteva luni, al unei soţii bătute. Totuşi, nu există nimeni pe care l-aş considera în stare

măcar să comită aceste crime.

— Numele dumneavoastră ar fi putut foarte bine fi scos la întâmplare din pălărie, sau, la fel de bine, ucigaşul s-ar fi putut identifica cu

dumneavoastră, ca preot. Ben făcu o pauză, ştiind că păşea acum pe terenul aspru, de neclintit, al sacralităţii.

— Părinte, a venit cineva la dumneavoastră în

confesional şi a lăsat să se înţeleagă, într-un fel sau altul, că ar şti ceva despre aceste crime?

— Din nou, pot să fiu cinstit cu dumneavoastră şi să vă răspund nu. Detectiv, sunteţi

sigur că era numele meu?

Ed îşi scoase carnetul şi citi din el: „Reverend Francis Moore.“

— Nu Francis X. Moore?

— Nu.

Moore îşi trecu

mâna peste ochi.

— Sper că uşurarea nu este un păcat. Când mi s-a dat numele şi când am fost destul de mare ca să-l pot scrie, am trecut întotdeauna acest X de la Xavier.

Credeam că a avea un nume de mijloc care începea cu X era exotic şi unic. N-am renunţat niciodată la acest obicei. Domnilor, absolut toate actele mele includ şi această iniţială de

mijloc. Absolut tot ce semnez, o include. Absolut toţi cei care mă cunosc, mă ştiu ca reverendul Francis X. Moore.

Ed notă acest lucru. Dacă ar fi fost să acţioneze după cum îi spunea

instinctul, ar fi spus noapte bună şi s-ar fi dus la cea de a doua adresă de pe listă. Procedura era mult mai pretenţioasă şi infinit mai plictisitoare decât instinctul. Îi interogară şi pe

ceilalţi trei preoţi din prezbiteriu.

— Ne-a trebuit o oră ca să nu aflăm nimic, comentă Ben urcându-se înapoi în maşină.

— Le-am dat o tema de discuţie pentru diseară.

— Şi am mai marcat încă o oră de muncă suplimentară pe săptămâna asta. Cei de la contabilitate or să se suie pe pereţi.

— Da. Ed schiţă un zâmbet, aşezându-se comod

pe locul din dreapta şoferului. Nişte puturoşi.

— Putem renunţa pe ziua de azi sau îi putem face o vizită fostului puşcăriaş.

Ed se gândi o clipă, apoi îşi scoase punga cu resturile de

fructe. Astea i-ar putea ţine de foame până la masă.

— Mai am deci o oră.

* * *

În apartamentul din South East, alcătuit dintr-o

singură cameră, nu existau flori proaspete. Mobilă, atâta brumă câtă era, nu mai fusese ştearsă de praf de când fusese luată de la Armata Salvării. Un pat rabatabil, pe care nimeni nu se

obosise să-l vâre înapoi în perete, ocupa cea mai mare parte din cameră. Aşternuturile nu erau curate. În cameră plutea un miros stătut şi neplăcut de sudoare, sex şi ceapă.

Blonda avea un centimetru de rădăcină neagră, care ieşea în evidenţă din părul ei şters, creţ. Le deschise uşa cu privirea insistentă, îngrijorată, a cunoscătorului, când

Ben şi Ed îi arătară legitimaţiile. Avea nişte blugi comozi, peste un fund bine format şi un pulover larg, roz, suficient de decoltat ca să ofere o priveliştе asupra unor sâni care începeau să se lase.

Ben o aprecie cam la douăzeci şi cinci de ani, deşi două linii adânci erau deja săpate de o parte şi de alta a gurii. Unul din ochii de culoarea cafelei era garnisit cu o vânătaie care

migrase în mov, galben şi cenuşiu. Aprecie că fusese lovită cu trei sau patru zile înainte.

— Doamna Moore?

— Nu, nu sunt măritată. Blonda scoase o ţigară

subţire dintr-un pachet de Virginia. Vai de fundul tău, fătuco. Frank a ieşit după bere. Se întoarce repede. Are probleme?

— Trebuie doar să stăm de vorbă cu el. Ed îi zâmbi

degajat şi conchise că fata avea nevoie de mai multe proteine în regimul ei alimentar.

— Desigur. Dar pot să vă spun că nu s-a mai băgat în bucluc. Am avut eu grijă. Găsi o cutie cu

chibrituri, îşi aprinse ţigara, apoi se folosi de pachet ca să strivească un gândac.

— O fi bând el poate cam multicel, dar am grijă să o facă aici, unde nu poate da de

necazuri. Nu prea arată grozav aici, continuă fata, privind în jur, la încăperea jalnică, dar strâng bani. Frank are acum o slujbă bună şi se poate conta pe el. Îl puteţi întreba chiar pe şeful lui.

— N-am venit aici ca să-l tracasăm. Ben hotărî să nu se aşeze. N-aveai de unde să ştii ce mişuna pe sub pernele astea. După cum arăţi, se pare că o cam încasezi.

— Dar nici eu nu

mă las, spuse fata, ducându-şi mâna la vânătaie.

— Sunt convins. Ce s-a întâmplat?

— Frank mai voia cinci dolari pentru berea de sâmbătă. Dar am şi eu o socoteală.

— Sâmbătă? Ben deveni atent. Noaptea ultimei crime. Femeia din faţa lui era blondă, să zicem. Presupun că aţi băut împreună, după care el a renunţat, ca să se poată duce jos la

bar, să se îmbete cu băieţii.

— Nu a ieşit nicăieri. Zâmbi şi-şi scutură scrumul într-o farfurie de plastic care te invita să-ţi pui fundul aici.

— L-au apucat furiile şi vecinii de

jos au început să dea cu mătura aia blestemată în tavan. Dar i-am ars şi eu una. Începu să scoată încet fum pe gură şi pe nări. Frank respectă femeile care nu se dau bătute, continuă ea. De fapt

îi place asta, înţelegeţi. Aşa că... ne-am împăcat. Şi nu s-a mai gândit la bere, în sâmbătă aceea.

Uşa se deschise. Frank Moore avea braţele ca nişte cărămizi

prefabricate, picioarele ca nişte trunchiuri de copac şi cam un metru şaptezeci înălţime. Era îmbrăcat cu un trenci negru mâncat de molii pe unul din umeri şi avea în mână un carton cu

şase cutii de bere.

— Cine dracu sunteţi? întrebă el. Braţul liber era deja arcuit.

Ben îşi scoase legitimaţia.

— Poliţia. Omucideri.

Frank îşi trase

braţul în jos iar când se aplecă să citească legitimaţia, Ben observă zgârietura cam de un centimetru, de pe obraz. Făcuse deja crustă şi arăta la fel de rău ca vânătaia blondei.

— Căcăcios sistem, izbucni el, trântind berea pe masă. Scârba aia îi spune judecătorului că am încercat să o violez, sfârşesc prin a face trei ani şi când ies, pe unde mă învârt, dau numai de

curcani. Ţi-am spus eu că sistemul ăsta al nostru mănâncă rahat, Maureen.

— Da. Blonda se autoservi cu o bere. Mi-ai spus.

— Frank, nu crezi c-ar fi mai simplu doar să ne spui unde

ai fost duminică dimineaţă, pe la patru? începu Ben.

— La patru dimineaţă, Isuse, am fost în pat, ca toată lumea. Şi nu am fost singur. Îşi repezi degetul mare în direcţia lui Maureen,

înainte de a-l propti în dispozitivul de deschidere de pe capacul cutiei. Berea fâsâi prin deschizătură şi adăugă un nou miros încăperii.

— Eşti catolic, Frank?

Frank se şterse la gură cu dosul mâinii, râgâi şi bău din nou.

— Arăt eu a catolic?

— Tatăl lui Frank a fost baptist, interveni Maureen.

— Tacă-ţi fleanca, i se adresă

Frank.

— Pupă-mă-n fund. Fa zâmbi doar, când el ridică mâna. Ed făcu doar un pas înainte, că Frank îşi şi lăsă mâna în jos.

— Dacă vrei tu să le spun poliţiştilor totul, bine. Bătrânul

meu a fost baptist. Nu tu cărţi, nu tu băutură, nu tu vânzoleală. Mi-a tăbăcit destul fundul, până când i l-am tăbăcit şi eu într-o bună zi, înainte de a pleca de acasă. Asta a fost acum

cincisprezece ani. O curvă nenorocită m-a băgat în puşcărie. Am făcut trei ani, dar dacă o să-o mai văd vreodată, atunci o să-i tăbăcesc şi ei fundul. Scoase un pachet de ţigări Camel din buzunarul

cămăşii şi-şi aprinse o ţigară. Spăl duşumele şi curăţ closete. Vin acasă în fiecare seară, ca putoarea asta să-mi poată spune că nu am dreptul decât la cinci dolari pentru bere. Nu am făcut

nimic ilegal. Vă poate spune şi Maureen. O cuprinse pe după umeri, cu un braţ drăgăstos, pe femeia căreia tocmai îi spusese putoare.

— Corect, spuse Maurenn, sorbind din bere.

Omul nu se potrivea cu descrierea, nici cu cea fizică şi nici cu cea psihiatrică. Şi totuşi Ben insistă.

— Unde ai fost pe 15 august?

— Isuse, cum naiba să-mi

amintesc? Frank dădu pe gât restul de bere şi strivi cutia. Dar ia ascultaţi, voi aveţi mandat să intraţi în casa mea? Am fost la Atlantic City.

Maureen nici măcar nu clipi când

Frank azvârli cutia şi rată punga de gunoi cu câţiva centimetri.

— Frank, nu-ţi aminteşti? Sora mea lucrează acolo. Ne-a făcut un preţ bun, la hotelul unde lucrează ca îngrijitoare. Se cheamă Ocean View

Inn. Nu e chiar pe faleză, dar pe aproape. Am plecat pe 14 şi am petrecut acolo trei zile. Mi-am notat în jurnal.

— Da, mi-aduc aminte. Îşi lăsă braţul în jos şi se întoarse spre ea.

Jucam barbut iar tu ai coborât şi ai sărit cu gura pe mine.

— Pierduseşi douăzeci şi cinci de dolari.

— Dacă mă lăsai, îi câştigam înapoi, sau poate chiar îi dublam.

— Îmi furaseşi banii din poşetă.

— Îi împrumutasem, deşteapto. Îi împrumutasem.

În timp ce atmosfera devenea tot mai încinsă, Ben făcu un semn brusc

cu capul, spre uşă.

— Haide să ieşim de aici.

În timp ce uşa se închidea în spatele lor, auziră o buşitură, peste ţipetele puternice.

— Crezi c-ar trebui să intervenim?

Ben privi înapoi, la uşă.

— Ca să le stricăm plăcerea? Ceva solid şi casant se izbi de uşă.

— Haide să mergem să bem ceva.

Capitolul 9

— Domnule

Monroe, apreciez faptul că aţi venit să stăm puţin de vorbă, îl salută Tess pe tatăl vitreg al lui Joey Higgins, în uşa biroului. Secretara mea a plecat, dar vă pot pregăti chiar eu o cafea, dacă doriţi.

— Nu pentru mine. Stătea acolo, stânjenit ca de obicei în prezenţa ei, şi aştepta ca ea să facă prima mişcare.

— Îmi dau seama că sunteţi după o zi lungă, începu ea, fără să mai adauge

că şi ea era în aceeaşi situaţie.

— Nu-mi pasă de timpul pierdut, dacă îl pot ajuta pe Joey.

— Ştiu. Zâmbi, făcându-i semn spre un fotoliu. Nu am avut prea multe ocazii să stau de

vorbă numai cu dumneavoastră, domnule Monroe, dar vreau să vă spun că îmi dau seama cât de multe eforturi faceţi pentru Joey.

— Nu este deloc uşor. Îşi puse pardesiul, frumos

împăturit, peste picioare. Era un om ordonat, organizat, de la natură. Degetele lui erau frumos manichiurate, părul pieptănat cum se cuvenea, costumul, negru şi clasic. Tess îşi spuse

că era uşor de înţeles cât de impenetrabil putea să i se pară acestuia, un copil ca Joey.

— Mai multe eforturi face Lois, desigur.

— Da? Tess se aşează la birou, ştiind

că distanţa şi o poziţie impersonală îi vor face să se simtă mai bine.

— Domnule Monroe, să intraţi într-o familie după un divorţ şi să încercaţi să o faceţi pe tatăl faţă de un

adolescent, este dificil în orice împrejurări. Dar când băiatul este atât de tulburat ca Joey, dificultăţile sunt cu atât mai mari.

— Sperasem şi eu, ştiţi... Îşi ridică mâinile, apoi şi le

aşează din nou întinse, pe genunchi. Sperasem că o să facem lucruri împreună, că o să practicăm jocuri cu mingea.
Cumpărasem chiar şi un cort, deşi, recunosc, nu prea

mă pricep la camping. Dar nu-l interesează nimic.

— S-ar părea că nu-şi permite să-l intereseze, îl corectă Tess. Domnule Monroe, Joey a încercat să se asemene tatălui său

până la un nivel extrem de nesănătos.

Nereuşitele tatălui său devin nereuşitele lui, problemele tatălui său devin problemele lui.

— Nemernicul nici măcar nu... Se

întrerupse. Scuzaţi-mă.

— Nu, nu vă cereţi scuze. Ştiu că tatăl lui Joey este indiferent sau nu poate să fie altfel. Aceasta se datorează bolii, dar nu asta este ceea ce voiam

eu să discut cu dumneavoastră.
Domnule Monroe, ştiţi că am încercat să discutăm problema intensificării tratamentului lui Joey. Clinica din Alexandria, de care

vorbeam, este specializată în tulburările emoţionale la adolescenţi.

— Lois nici nu vrea să audă de asta. În ce-l privea pe Monroe, problema se termina aici.

Părerea ei este, continuă aceasta, şi trebuie să fiu de acord cu ea, că Joey o să creadă că l-am abandonat.

— Trecerea va fi dificilă, lucrul acesta nu poate fi negat. Va trebui ca noi toţi să

abordăm această idee astfel, încât Joey să nu creadă că este pedepsit sau că încercăm să scăpăm de el, ci că i se oferă o nouă şansă. Domnule Monroe, trebuie să fiu sincer cu dumneavoastră.

Joey nu reacţionează pozitiv la tratament.

— Dar nu mai bea?!

— Nu, nu mai bea. Cum să-i explice că atenuarea unuia dintre simptome era departe de a însemna vindecarea?

Văzuse deja, în şedinţele lor de terapie în familie, că Monroe era omul care vedea rezultatele mult mai uşor decât cauzele.

— Domnule Monroe, Joey este un alcoolic şi va fi

întotdeauna un alcoolic, fie că va bea sau nu. Este unul din cei douăzeci şi opt de milioane de copii cu părinţi alcoolici din ţara asta. O treime dintre aceştia devin şi ei alcoolici, aşa cum s-a

întâmplat cu Joey.

— Dar nu mai bea, insistă Monroe.

— Nu, nu mai bea. Îşi împreună degetele, le lăsă aşa pe mapa de pe birou şi mai făcu o încercare. El nu mai consumă alcool, nu

se mai amăgeşte cu alcool, dar mai are totuşi de luptat cu dependenţa, şi mai important, cu motivele care l-au împins spre alcool. Nu se mai îmbată, domnule Monroe, dar alcoolul a fost un

mijloc de a estompa sau de a înlătura alte probleme. El nu mai poate stăpâni sau înăbuşi aceste probleme recurgând la alcool, iar acum acestea au ajuns să-l copleşească. El nu arată nici mânie,

domnule Monroe, nici furie, doar foarte puţină mâhnire, deşi gâlgâie pe dinăuntru de toate acestea. Copiii alcoolicilor se fac adesea responsabili de boala părinţilor.

Stânjenit şi

nerăbdător, Monroe se răsuci în fotoliu.

— Aţi mai explicat acest lucru şi altădată.

— Da. Aşa este. Joey este supărat pe tatăl său şi într-o mare măsură şi pe mama lui pentru că

amândoi l-au dezamăgit. Tatăl lui cu băutura, mama lui cu drama pe care a făcut-o din băutura tatălui. Pentru că îi iubeşte, a început sa fie supărat pe el însuşi.

— Lois a făcut ce

era mai bine.

— Da, sunt sigură de asta. Este o femeie remarcabil de puternică. Din nefericire, Joey nu are tăria ei. Depresiunea lui Joey a atins o fază periculoasă, o etapă

critică. Nu vă pot spune nici măcar dumneavoastră ce s-a discutat sau ce s-a spus în timpul ultimelor noastre şedinţe, dar vă pot spune că sunt mai îngrijorată ca niciodată de starea

lui emoţională. Suferă enorm. În acest moment, nu fac cu mult mai mult decât să-i alin suferinţa, astfel încât el să poată să reziste toată săptămâna, până când voi putea să i-o alin din nou.

Joey simte că viaţa lui nu valorează nimic şi că a eşuat ca fiu, ca prieten, ca persoană.

— Divorţul...

— Divorţul îi distruge pe copiii implicaţi. Amploarea efectului depinde de

starea mentală a copiilor în momentul respectiv, de felul în care a avut loc divorţul, de forţa emoţională a copilului. Pentru unii poate fi la fel de devastatoare ca şi o moarte. Se manifestă

de obicei o perioadă de suferinţă, de amărăciune, chiar de tăgăduire. Este obişnuită autoînvinovăţirea. Domnule Monroe, sunt deja aproape trei ani de când soţia dumneavoastră s-a

despărţit de tatăl lui Joey. Obsesia lui legată de divorţ şi contribuţia lui la acesta, nu sunt normale. A transformat-o într-o trambulină pentru toate problemele lui.

Se opri o clipă şi-

şi împreună din nou mâinile.

— Alcoolismul lui este dureros. Joey simte că-şi merită pedeapsa. Într-un fel îl consideră la fel cum un copil mic consideră pedeapsa primită pentru

încălcarea regulilor. Pedeapsa, durerea, îl fac să se simtă integrat în societate, în timp ce alcoolismul de care suferă îl face pe Joey să se simtă totodată izolat de societate. A învăţat să depindă

de această izolare, de faptul de a se vedea pe el însuşi altfel, nu tot atât de bun ca oricine altcineva. În special ca dumneavoastră.

— Ca mine? Nu înţeleg.

— Joey se

identifică cu tatăl său, un ratat atât în pe plan profesional cât şi în viaţa de familie.

Dumneavoastră sunteţi tot ce tatăl lui, şi prin urmare Joey, nu este. O parte din el vrea să

se rupă de tatăl său şi să se modeleze asemenea dumneavoastră.
Restul din el pur şi simplu simte că nu valorează nimic şi se teme să rişte un nou eşec. Este chiar mai mult decât atât,

domnule Monroe. Joey se îndreaptă cu repeziciune spre un punct unde o să i se pară prea obositor ca să mai vrea să trăiască.

Degetele i se încleştau şi i se descleştau. Când

vorbi, vocea lui era vocea calmă din consiliul directorial.

— Nu înţeleg.

— Sinuciderea este cea de a treia cauză majoră de moarte, în rândul adolescenţilor, domnule Monroe.

Joey are în mod categoric tendinţe de sinucidere.
Cochetează deja cu ideea asta, făcându-i curte cu fascinaţia sa pentru ocult. În acest moment din viaţa lui nu-i mai trebuie mult ca să se lase împins

peste linie – o ceartă care să-l facă să se simtă ca un răzvrătit, un test la şcoală care să-l facă să se simtă necorespunzător. Comportamentul ambivalent al tatălui său.

Deşi vocea ei era

calmă, îngrijorarea care se citea în ea ajunse până la el. Tess se aplecă înainte, sperând să reuşească acelaşi lucru cu următorul pas.

— Domnule Monroe, n-am

cuvinte să accentuez cât este de vital pentru Joey să înceapă un tratament structurat, intensificat. Aţi avut suficientă încredere în mine ca să-l aduceţi aici, ca să-mi permiteţi să îl tratez.

Trebuie să aveţi destulă încredere în mine ca să mă credeţi când vă spun că eu nu sunt de ajuns pentru el. Am aici date referitoare la clinica respectivă. Împinse un dosar de partea cealaltă a

biroului. Vă rog să discutaţi asta cu soţia dumneavoastră, rugaţi-o să vină şi să stea de vorbă cu mine. O să-mi restructurez programul, ca să ne putem întâlni oricând vrea dânsa. Dar vă

rog, faceţi asta cât mai repede. Joey are nevoie de această clinică şi are nevoie acum, înainte ca un lucru să-i împingă dincolo de linie.

Domnul Monroe luă dosarul dar nu-l deschise.

— Vreţi să-l trimitem pe Joe într-un asemenea loc, dar nu aţi vrut să-i schimbăm şcoala.

— Nu, nu am vrut. Ar fi vrut să-şi scoată acele din păr, să-şi treacă mâinile prin el până ar fi

scăpat de presiunea din tâmple. În acel moment simţeam, speram, că încă mai puteam ajunge la el. Din luna septembrie a început să se închidă tot mai mult în el.

— A privit

schimbarea şcolilor ca pe un alt eşec, nu-i aşa?

— Da. Îmi pare rău.

— Eu am ştiut că a fost o greşeală. Expiră prelung. Când Lois făcea cele necesare

transferului, el s-a îndreptat spre mine. Era ca şi cum ar fi spus: te rog, mai acordă-mi o şansă. Aproape că-l auzeam. Dar am susţinut-o pe ea.

— Nu aveţi de ce să vă învinovăţiţi,

domnule Monroe. Împreună cu soţia dumneavoastră, trebuie să faceţi faţă unei situaţii pentru care nu găsiţi răspunsuri uşoare. Nu există corect sau greşit absolut.

— O să iau

hârtiile acasă.

Se sculă, încet, ca şi cum dosarul din mâna lui ar fi fost greu ca plumbul.

— Doctore Court, Lois este însărcinată. Nu i-am spus lui Joey.

— Felicitările

mele. Îi întinse mâna, în timp ce mintea ei cântărea în ce măsură această veste i-ar putea afecta pacientul.

— Cred că ar fi bine dacă i-aţi spune împreună, făcând din asta o problemă de

familie. Voi trei aşteptaţi un copil. Ar fi extrem de important pentru Joey să fie făcut să se simtă inclus, mai curând decât exclus. Un copil, aşteptarea unui copil, pot aduce un mare plus de

iubire într-o familie.

— Ne-am temut că ar putea simţi recalcitranţă faţă de aceasta – faţă de noi.

— Ar putea. Momentul, se gândi ea – supravieţuirea emoţională putea

depinde de atâtea ori de moment.

— Cu cât este mai mult implicat în acest proces, în planuri, cu atât mai implicat se va simţi şi el. Aveţi o cameră pentru viitorul copil?

— Avem un

dormitor suplimentar, pe care ne-am gândit să-l reamenajăm.

— Cred că Joey s-ar descurca foarte bine dacă i s-ar pune o pensulă în mână. Vă rog să mă sunaţi după ce veţi discuta

despre clinică. Aş vrea să vorbesc chiar eu cu Joey despre ea, poate chiar să-l duc acolo ca să i-o prezint.

— În regulă. Vă mulţumesc, doctore.

Tess închise uşa în urma lui şi-şi

scoase acele din păr. Starea de tensiune cedă, lăsând în urmă doar o durere mocnită. Nu era sigură că o să poată sta liniştită până când Joey nu va începe tratamentul la clinica respectivă. Cel

puţin viraseră în direcţia cea bună, îşi spuse ea. Monroe nu fusese prea entuziasmat de ideea ei, dar credea că va lupta pentru ea.

Tess puse la loc dosarul lui Joey şi casetele, întârziind

puţin cu cea de la ultima lor şedinţă. Vorbise atunci de două ori despre moarte, şi de fiecare dată ca din întâmplare. Vorbise despre moarte ca despre o opţiune, atât. Moartea ca

alegere. Lăsă afară această ultimă casetă şi se hotărî să-l sune chiar mâine dimineaţă pe directorul clinicii.

Aproape că oftă când sună telefonul. Îl putea lăsa să sune. Robotul ar fi preluat

apelul după al patrulea ţârâit şi ar fi semnalizat-o dacă era vorba de o urgenţă. Apoi se răzgândi şi, ţinând în mână caseta traversă încăperea şi ridică receptorul.

— Alo, doctor

Court.

În tăcerea care urmă, auzi respiraţia grea şi zgomotele traficului. În mod automat scoase un carnet şi puse mâna pe un creion.

— Aici doctor Court. Vă pot ajuta

cu ceva?

— Mă puteţi?

Vocea nu era decât o şoaptă. Nu auzi panica la care aproape că se aşteptase, ci disperarea.

— Pot încerca. Aţi vrea să încerc?

— N-aţi fost acolo. Dacă aţi fi fost acolo, poate că ar fi fost altfel.

— Sunt aici, acum. Aţi vrea să veniţi la mine?

— Nu pot. Auzi suspinul adânc, cu noduri. Ştiţi asta,

continuă el.

— Pot veni eu la dumneavoastră. De ce nu-mi spuneţi numele şi unde vă aflaţi acum? Auzi declicul.

La mai puţin de un cvartal mai încolo, omul în pardesiu

negru se sprijini cu spinarea de telefonul public şi plânse de disperare şi confuzie.

— La naiba! Tess se uită la însemnările pe care le făcuse în timpul convorbirii. Dacă fusese un pacient al ei, atunci

nu-i recunoscuse vocea. Mai aşteptă încă cincisprezece minute în ideea imposibilă că omul va mai suna o dată, apoi îşi adună lucrările şi părăsi biroul.

În hol o aştepta

Frank Fuller.

— Ei, iat-o. Îşi vârî înapoi în buzunar spray-ul pentru respiraţie. Începusem să cred că te-ai mutat din clădire.

Tess se uită înapoi la uşă.

Numele şi profesia ei erau înscrise citeţ pe ea.

— Nu, nu încă. Ai lucrat peste program în seara asta, Frank?

— Ah, ştii cum trece timpul. Îşi petrecuse de fapt ultima oră încercând

să înnădească o întâlnire. Nu avusese succes.

— S-ar părea că această colaborare cu poliţia te ţine foarte ocupată.

— S-ar părea. Chiar şi pentru cineva ale cărui

maniere îi erau intrate în sânge, aşa cum era cazul la Tess, o conversaţie banală la capătul unei lungi zile de muncă presupunea un plus de tensiune nervoasă. Gândurile ei se întoarseră

înapoi la apelul telefonic, în timp ce aştepta liftul.

— Ştii, Tess... Recurse la vechiul lui truc cu mâna sprijinită de perete şi înghesuirea. Ai putea constata cât este de benefic, din punct de

vedere profesional, să te consulţi cu un coleg de breaslă, în problema asta. Aş fi încântat să-mi fac loc în agendă, pentru asta.

— Mulţumesc, Frank, dar ştiu cât eşti de ocupat.

Când uşa liftului se deschise, păşi înăuntru. Apăsă butonul pentru parter şi-şi răsuci servieta când acesta intră după ea.

— Niciodată nu sunt prea ocupat pentru tine, Tess, din

punct de vedere profesional sau altfel. Ce-ar fi să discutăm despre asta la un pahar?

— Mă tem că nu am dreptul să discut deloc despre asta.

— Atunci putem găsi altceva de

discutat. Am o sticlă de vin, un Zinfandel pe care l-am păstrat pentru o ocazie specială. Ce-ar fi să mergem la mine, să destupăm sticla şi să ne aşezăm comod la o tacla, cu picioarele sus?

Ca el să se poată juca cu degetele, se gândi Tess şi spuse în gând o rugăciune de recunoştinţă, când uşile liftului se deschiseră.

— Nu, Frank, mulţumesc.

Traversă în grabă

holul, dar nu reuşi să-i zdruncine perseverenţa.

— Ce-ar fi atunci să ne oprim la Mayflower, să bem ceva în linişte, să ascultăm puţină muzică şi să nu discutăm deloc de

serviciu.

Cocktail-uri cu şampanie la Mayflower. Ben îi spusese că ăsta era genul ei. Poate că sosise vremea să-i dovedească lui şi lui Frank Fuller că nu era.

— Mayflower e puţin cam prea scorţos pentru gustul meu, Frank. Îşi ridică gulerul, în timp ce ieşeau în întunericul rece al parcării.

— Dar oricum, nu am timp pentru mondenităţi. Ar

trebui să încerci clubul acela nou de după colţ, Zeedo. După câte am auzit, e imposibil să nu agăţi pe cineva, daca te duci seara acolo. Îşi scoase cheile şi vârî una în broasca portierei.

— De unde ai auzit de…

— Frank! Îl bătu uşor pe obraz. Maturizează-te şi tu, spuse ea, încântată de expresia lui uluită şi se strecură apoi în maşină. Se uită peste umăr dând în

marşarier, dar abia dacă-i aruncă o privire bărbatului care stătea în umbră, la marginea parcării.

Abia apucă să intre în casă şi să-şi arunce pardesiul şi pantofii, când cineva bătu la uşă. Dacă e

Frank, n-o să mai fie politicoasă cu el, îşi promise Tess şi o să i-o spună de la obraz.

În pragul uşii stătea senatorul Jonathan Writemore, în pardesiul lui Saville Row, în mână

cu o cutie roşie de carton, cu pui şi o pungă subţire din hârtie.

— Bunicule! O mare parte din tensiunea acumulată şi de care Tess nu era conştientă, dispăru. Inspiră

adânc şi adulmecă aromele. Sper că nu eşti în drum spre o întâlnire de amor.

— Drumul meu se opreşte chiar aici. Îi pasă cutia cu puiul. Este încă fierbinte, fetiţo, Şi am luat şi

condimente în plus.

— Eroul meu. Tocmai mă gândeam să-mi fac un sandviş cu brânză.

— Ca să vezi. Adu farfuriile şi cât mai multe şerveţele.

Alergă în bucătărie şi puse

puiul pe masă.

— Asta vrea să însemne că mâine nu mai sunt invitată la cină?

— Asta vrea să însemne că săptămâna asta o să mănânci două mese ca lumea. Şi nu uita

tirbuşonul. Am aici o sticlă cu vin.

— Numai dacă nu este Zinfandel.

— Ce spui?

— N-are a face, Tess se întoarse aducând farfurii, şerveţele de olandă, două din cele mai

bune pahare de vin ale ei şi un tirbuşon. Puse masa, aprinse lumânările, apoi se întoarse să-şi îmbrăţişeze din tot sufletul, bunicul.

— Sunt atât de fericită că te văd. De unde ai ştiut că am

nevoie de un sprijin în seara asta?

— Bunicii s-au născut ştiind tot. O sărută pe amândoi obrajii, apoi o cercetă. Nu te odihneşti destul, concluzionă el.

— Eu sunt

doctorul.

Îi dădu o palmă peste fund.

— Haide, stai jos, fetiţo. Se concentră asupra sticlei în timp ce ea îi dădu ascultare. Tess îndepărtă capacul, în timp ce el se ocupa

cu scosul dopului.

— Mie să-mi dai un pieptişor de puicuţă.

Tess râse ca o fetişcană şi aşează hrana gata preparată pe cel mai fin platou de porţelan al mamei sale.

— Mă gândesc ce şocat ar fi electoratul tău dacă te-ar auzi vorbind de pieptişor de puicuţă. Alese pentru ea un copan şi descoperi cu încântare o cutie cu cartofi prăjiţi.

— Cum mai merg

afacerile Senatului?

— E nevoie de mult bălegar, Tess, ca să cultivi flori. Scoase dopul. Mai lupt încă să reuşesc să trec proiectul de lege privind Reforma Asistenţei Medicale. Nu ştiu dacă o să

reușesc să câştig suficient sprijin până la vacanţa de sărbători.

— E un proiect bun. Mă face să fiu mândră de tine.

— Linguşitoareo! Îi turnă vin, apoi îşi turnă şi lui.

— Unde e ketchup-ul? Nu pot mânca cartofi prăjiţi fără ketchup. Nu, nu te scula, mă duc eu. Când ai intrat ultima oară într-un magazin alimentar? o întrebă el, în clipa în care deschise frigiderul.

— Nu începe din nou, îi răspunse ea muşcând din pui. Şi apoi, ştii că sunt expertă în mâncare la pachet.

— Nu-mi place să mă gândesc că unica mea nepoată o să mănânce toată viaţa

ei de pe un platou de carton. Se întoarse înapoi cu o sticlă cu ketchup, făcând abstracţie de faptul că în clipa de faţă mâncau amândoi mâncare la pachet. Dacă n-aş fi venit, continuă el, acum ai

fi stat la birou, cu un sandviş cu brânză şi un munte de dosare.

— Ţi-am spus cumva ce fericită sunt că te văd? Tess ridică paharul şi-i zâmbi.

— Lucrezi prea mult.

— Poate.

— Ce-ai zice dacă aş lua bilete pentru Saint Croix şi dacă ne-am lua zborul într-acolo chiar în prima zi de Crăciun? Să petrecem împreună o săptămână plăcută,

la soare?

— Ştii ce mult mi-ar plăcea, dar sărbătorile sunt cele mai grele zile pentru mulţi dintre pacienţii mei. Trebuie să fiu aici, pentru ei.

— Am început să am remuşcări.

— Tu? Ocolind ketchup-ul, Tess începu să ciugulească cartofii şi se întrebă dacă mai are loc pentru a doua porţie de pui. Din ce cauză, mă rog?

— Pentru că te-

am implicat în crimele acelea. Arăţi atât de obosită.

— Nu e numai din cauza asta.

— Ai probleme cu viaţa amoroasă?

— Strict confidenţial.

— Vorbesc serios

Tess, am discutat cu primarul. El mi-a spus cât de mult te-ai implicat în ancheta condusă de poliţie. Eu nu mă gândisem decât la acel portret, sau poate la a mă lăuda cu nepoata mea cea deşteaptă.

— Suspans la a doua mână.

— Numai că suspansul a căpătat alt aspect după cea de a patra crimă. Numai la două cvartale de aici.

— Bunicule, asta s-ar fi întâmplat

oricum, fie că eram sau nu implicată în anchetă. Acum însă, problema este că vreau să fiu implicată. Se gândi ia Ben, la acuzaţiile lui, la resentimentele lui. Se gândi la propria ei viaţă atât

de bine ordonată şi la bruştele ei mici accese de nemulţumire.

— Poate că am nevoie să mă implic. În viaţa şi în cariera mea de până acum, totul a fost servit cu fundă roz.

Participarea mea la această anchetă mi-a arătat un aspect diferit al personalităţii mele şi al sistemului.

Îşi luă şervetul dar nu făcu decât să-l frământe în mâini.

— Poliţia nu se

preocupă de felul cum lucrează mintea lui, de motivaţiile lui emoţionale, dar va folosi datele mele ca să încerce să pună mâna pe el şi să-l pedepsească. Pe mine nu mă interesează să-l văd

pedepsit, dar voi folosi tot ce pot afla despre mintea lui, despre motivaţiile lui, ca să încerc să-l opresc şi să-l ajut. Cine din noi are dreptate, bunicule? Pedepsirea lui prin justiţie sau tratarea

lui? Ce este just?

— Tu vorbeşti acum cu un avocat din şcoala veche, Tess. Orice bărbat, femeie sau copil din ţara asta are dreptul la apărare şi la un proces cinstit. Se prea poate ca

avocatul să nu creadă în clientul său, dar trebuie să creadă în lege. Legea spune că acest om are dreptul să fie judecat de sistem. Şi de obicei sistemul funcţionează.

— Dar înțelege oare sistemul, legea, o minte bolnavă? Scuturând din cap, puse şervetul înapoi, recunoscând că frământarea lui în mâini era o dovadă de nervi.

— Nevinovat din

motive de demenţă. Dar de ce nu, iresponsabil din motive de demenţă? Bunicule, el este vinovat pentru uciderea acestor femei. Dar răspunzător, nu este.

— El nu face

parte din pacienţii tăi, Tess.

— Ba da, face. A fost în tot acest timp, dar eu nu am înţeles asta decât săptămâna trecută – după ultima crimă. Încă nu mi-a cerut ajutorul, dar o să mi-

l ceară. Bunicule, mai ţii minte ce mi-ai spus în ziua în care mi-am deschis cabinetul?

Se uită cu atenție la ea, văzând că, în ciuda privirii ei intense, tulburi, lumina lumânărilor o

făcea frumoasă. Ea era fetiţa lui cea mică.

— Probabil că am spus prea multe lucruri. Trăiesc de prea multă vreme.

— Mi-ai spus că am ales o profesie care-mi permite să

pătrund în mintea oamenilor şi că nu voi putea niciodată face abstracţie de sufletele lor. Eu nu am uitat asta.

— În ziua aceea eram mândru de tine. Şi încă mai sunt.

Tess zâmbi şi luă şervetul în mână.

— Domnule senator, ai ketchup pe bărbie, spuse ea în şoaptă şi-l şterse cu şervetul.

* * *

La peste trei mile

şi jumătate de ei, Ben şi Ed băuseră mai mult de un păhărel. Clubul era decorat cu sticle de vin, îşi avea clientela lui obişnuită şi un pianist orb care cânta un rock blând. Vasul lui pentru

bacşiş era plin doar pe jumătate, dar seara era abia la început. Masa lor avea dimensiunile unui petic, şi era înghesuită în rând cu celelalte. Ed era ocupat cu o salată cu paste. Ben era

ocupat cu alunele de bere.

— Ţi-ajunge cât ai mâncat dintr-astea, comentă Ben, arătând cu capul spre farfuria lui Ed. O să devii un adevărat mic burghez.

— Nu, dacă nu bei vin alb.

— Sigur?

— Absolut.

Crezându-l pe cuvânt, Ben pescui şi el o fideluţă.

— Deci care mai sunt noutăţile?

Ben ridică

paharul şi urmări o femeie într-o fustă scurtă de piele, strecurându-se pe lângă masa lor.

— Bigsby s-a dus la magazinul de unde cumpărase omul nostru formularul pentru

ordinul de plată. Nimic. Cine mai ţine minte un tip care a cumpărat un ordin de plată acum trei luni? Şi n-ai de gând să sărezi chestia asta?

— Glumeşti, poate. Ed făcu semn

pentru o nouă porţie. Niciunul dintre ei nu era încă beat, dar nu din rea-voinţă.

— Te duci sâmbătă la meci la Kinikee?

— Trebuie să mă duc să-mi caut un apartament. La 1

decembrie trebuie să mă mut de aici.

— Nu te mai gândi la un apartament, îi spuse Ben, întorcându-se spre o nouă bere. Banii pe chirie sunt bani aruncaţi la canal. Ar trebui să te

gândeşti să-ţi cumperi o casă a ta, să-ţi investeşti banii.

— Să cumpăr? Ed luă o lingură şi amestecă în băutură.

— Sigur. Trebuie să fii nebun să arunci banii afară pe fereastră, lună de

lună, plătind chirii.

— Să cumpăr? Te gândeşti să cumpăr o casă?

— „Din salariul meu?“ Ben râse şi împinse scaunul cât putu mai în spate.

— Ultima oară am încasat la fel ca

şi tine.

— Să-ţi spun eu ce-ţi trebuie ţie, băiete. Îţi trebuie o nevastă.

Ed tăcu, dar dădu pe gât jumătate din băutură.

— Vorbesc serios. Găseşte o femeie,

asigură-te că are o slujbă bună – o carieră, vreau să zic, aşa încât să nu se gândească să renunţe la ea, după căsătorie. N-ar strica să găseşti una care să nu-ţi pretindă să pierzi prea multă

vreme cu ea. După care vă puneţi salariile la un loc, vă cumpăraţi o casă şi încetezi să mai arunci banii pe fereastră plătind chirie.

— Pentru că vor să pună în vânzare

apartamentele din blocul în care locuiesc eu, trebuie să mă însor?

— Ăsta e sistemul. Haide mai bine să întrebăm o parte neutră. Ben se aplecă spre femeia de lângă el.

— Scuzaţi-mă, dar spuneţi-mi, credeţi că în climatul economic şi social din zilele noastre, un cuplu poate cheltui la fel de puţin ca şi o singură persoană? Mai exact, considerând puterea

de cumpărare a unei familii cu două venituri, credeţi că doi oameni pot trăi, cheltuind mai puţin decât unul singur?

Femeia îşi puse paharul jos se uită cu atenţie la Ben.

— E un pretext ca

să mă agăţaţi?

— Nu, e un sondaj la întâmplare. Tipii pun în vânzare apartamentele din blocul în care locuiesc.

— Nemernicii mi-au făcut şi mie la fel. Acum îmi trebuie

douăzeci de minute cu metroul, ca să ajung la slujbă.

— Lucraţi?

— Desigur. Mă ocup de raionul de îmbrăcăminte pentru femei, de la Woodies.

— Management?

— Exact.

— E rândul tău, Ed. Ben se aplecă spre el. Viitoarea ta mireasă.

— Haide, Ben, mai bea ceva.

— Dai cu piciorul unei şanse extraordinare. Nu

vrei să ne schimbăm locurile ca să... Rămase cu fraza neterminată, când văzu bărbatul care se apropia de masa lor. Instinctiv, se îndreptă în scaun.

— Bună seara, monseniore.

Ed se întoarse şi-l văzu pe Logan chiar în spatele lui, îmbrăcat într-un pulover gri şi pantaloni largi.

— Mă bucur să vă revăd, monseniore. Nu vreţi să vă înghesuiţi la masa

noastră?

— Da, dacă nu vă deranjez. Logan reuşi să tragă un scaun la colţul mesei.

— Am sunat la secţie şi cei de acolo mi-au spus că vă găsesc aici. Sper că

nu vă supăraţi.

Ben îşi plimba un deget în sus şi în jos pe pahar.

— Cu ce vă putem ajuta, monseniore?

— Poţi să-mi spui Tim. Logan făcu un semn spre

chelneriţă. Cred că asta ne va face pe toţi să ne simţim mai bine. Adu-mi un St. Pauli Girl şi încă un rând pentru companionii mei. Logan aruncă o privire spre pianistul care tocmai ataca

una din baladele lui Billy Joey.

— Nu e cazul să vă întreb dacă aţi avut o zi grea. Am luat legătura cu doctoriţa Court şi acum câteva ore am avut o scurtă discuţie cu căpitanul vostru.

Încercaţi să-l reperaţi pe un anume Francis Moore.

— Încercăm, ăsta e cuvântul. Ed împinse deoparte farfuria goală, ca să o poată lua chelneriţa, când venea cu băuturile.

— Am cunoscut un Francis Moore. Preda la seminarul de aici. Şcoala veche. Credinţă de neclintit. Genul de preot cu care, îmi imaginez eu, eşti mult mai obişnuit, Ben.

— Şi unde e?

— Ah, la dreapta Domnului, sunt sigur de asta. Luă un pumn de alune. A murit, continuă el, acum doi ani. Fii binecuvântată, fata mea, spuse el când i se puse berea în

faţă.

— Ei, bătrânul Frank nu era el un fanatic în delir, dar pur şi simplu era lipsit de flexibilitate. În ziua de astăzi avem o mulţime de tineri preoţi care pun întrebări şi

cercetează, care comentează atâtea teme împuţite – scuzaţi-mi expresia – ca celibatul şi dreptul femeii de a da împărtăşania. Era mult mai uşor pentru Frank Moore, care vedea lucrurile în

negru şi în alb. Un bărbat în sutană nu are asemenea plăceri ca vinul, femeile, sau izmenele de mătase. Noroc! Logan ridică paharul şi dădu pe gât ce mai rămăsese din bere.

— Vă spun toate

astea pentru că m-am gândit că aş putea apela la câteva relaţii, să stau de vorbă cu câteva persoane care îşi mai amintesc de Frank şi cu câţiva studenţi de-ai lui. Am avut şi eu câteva ore la

seminar, dar asta a fost cu aproape zece ani în urmă.

— Noi primim tot ce ni se poate oferi.

— Bine. Şi acum că am stabilit asta, cred că o să mai beau o bere. Îi făcu semn chelneriţei şi

apoi se întoarse şi-i zâmbi lui Ben.

— Câţi ani de şcoală catolică ai făcut?

Ben se scotoci după ţigări.

— Doisprezece.

— Toată cursa. Sunt convins că

bunele surori de acolo ţi-au oferit o bază minunată.

— Şi câteva lovituri zdravene peste ciolane.

— Da, binecuvântate fie ele. Nu sunt chiar toate Ingrid

Bergman.

— Nu.

— Nici eu nu am prea multe în comun cu Pat O’Brien, spuse Logan, ridicând berea proaspătă. Normal, amândoi suntem irlandezi. Lecheim.

— Părinte Logan – Tim, se corectă Ed repede. Îţi pot pune o întrebare cu caracter religios?

— Dacă trebuie.

— Dacă omul ăsta, orice om, ar veni la tine în confesional şi ţi-ar

spune că a curăţat pe cineva, că a ucis pe cineva, l-ai preda poliţiei?

— E o întrebare la care pot răspunde în calitate de psihiatru dar şi de preot. Nu sunt mulţi dintr-ăştia.

Îşi studie o clipă berea. Au fost vremuri când superiorii lui Logan îl considerau prea flexibil dar credinţa acestuia în Dumnezeu şi în aproapele lui, omul, era de nezdruncinat.

— Dacă cineva care a comis o crimă ar veni la mine să se confeseze sau să-mi ceară ajutorul, în calitatea mea de psihiatru, aş face tot ce-mi stă în puteri să-l conving să se predea singur.

— Dar nu dumneata ai apăsa pe buton? Insistă Ben.

— Dacă ar veni cineva la mine ca la un doctor, sau mi-ar cere iertarea păcatelor, înseamnă că acel om are

nevoie de ajutor. Şi aş avea grijă să-l capete. Psihiatria şi religia nu văd întotdeauna lucrurile cu acelaşi ochi. Dar în cazul acesta, da.

Nimic nu-i făcea lui Ed o mai mare plăcere decât o

problemă cu mai mult de o soluţie.

— Dacă nu le văd cu aceiaşi ochi, cum de le poţi face pe amândouă?

— Luptându-mă din răsputeri să înţeleg şi sufletul şi mintea – de multe

ori văzându-le ca un tot. Ştiţi, ca preot, pot discuta ore întregi pe tema creaţiei, vă pot oferi explicaţii viabile de ce geneza rămâne în picioare, tare ca o stâncă. Ca om de ştiinţă pot face exact

acelaşi lucru cu teoria evoluţionistă explicându-vă de ce geneza este un basm atât de minunat. Ca bărbat, stau aici, spunând ce importanţă au toate astea, important e că suntem aici.

— Şi în ce variantă credeţi? îi întrebă Ben. El prefera o singură soluţie, un singur răspuns. Răspunsul corect.

— Asta depinde, ca să mă exprim aşa, de ce costum port în

momentul respectiv. Bău îndelung şi-şi dădu seama că dacă ar mai bea o a treia bere, s-ar chercheli la modul plăcut. Bucurându-se de a doua, începuse să se gândească la a treia.

— Spre deosebire

de ce obişnuia să predea bătrânul Francis Moore, nu există numai variante de alb şi de negru, Ben, nu în catolicism, nu în psihiatrie şi cu siguranţă, nu în viaţă. Dumnezeu ne-a creat oare pe noi

din bunătatea şi generozitatea lui, şi poate şi dintr-un simţ al ridicolului? Sau noi l-am inventat pe Dumnezeu, din nevoia noastră disperată, înnăscută, de a crede în ceva mai mare, mai

puternic decât noi înşine? Adeseori îmi pun această întrebare. Făcu semn pentru un alt rând.

— Nici unul din preoţii pe care i-am cunoscut nu s-au îndoit de ordinea lucrurilor, spuse Ben,

înghiţind restul de vodcă. Era drept sau era rău. De obicei era rău iar tu trebuia să plăteşti pentru asta.

— Păcatul, în infinita lui varietate. Cele Zece Porunci erau foarte clare. Să

nu ucizi. Şi totuşi am fost războinici încă înainte de a învăţa să vorbim. Biserica nu-l condamnă pe soldatul care-şi slujeşte patria.

Ben se gândi la Iov. Iov se condamnase singur.

— A ucide de la om la om e un păcat. A lansa o bombă cu steagul american pe ea, deasupra unui sat, e un gest patriotic.

— Suntem nişte creaturi ridicole, nu-i aşa? Îl încurajă

Logan. Dar dă-mi voie mie să folosesc un exemplu şi mai simplist de interpretare. În urmă cu vreo doi ani, am avut o tânără studentă de o inteligenţă sclipitoare care, spre ruşinea

mea, ştia Biblia mai bine decât aş spera eu vreodată să o cunosc. Într-o bună zi m-a întrebat despre masturbare. Se răsuci puţin în scaun şi o trase pe chelneriţă de cot. Scuză-mă, drăguţă, îi

spuse şi se întoarse înapoi. Şi cum spuneam, tânăra venise cu un citat pe care nu-l mai ştiu cuvânt cu cuvânt, dar a cărui idee este că un bărbat mai bine îşi revarsă sămânţa în pântecele

unei prostituate decât să o risipească pe pământ. Un argument puternic, trebuie să recunoaştem, împotriva, ah, a autoservirii.

— Maria Magdalena a fost o

curvă, mormăi Ed, în timp ce băutura începea să-şi facă efectul.

— Exact, îi zâmbi larg Logan. În orice caz, punctul de vedere al studentei mele era că femeia nu are sămânţă de

revărsat nicăieri sau de risipit pe pământ. De aceea, masturbarea este un păcat numai la bărbaţi.

Ben îşi aminti de câteva episoade terifiante şi năduşite din perioada

pubertăţii.

— A trebuit să spun tot blestematul ăla de rozariu, bombăni el.

— Eu a trebuit să-l repet de două ori, spuse Logan şi pentru prima oară îl văzu pe Ben relaxat

şi zâmbind.

— Şi ce i-ai răspuns studentei? voi Ed să ştie.

— I-am spus că Biblia vorbeşte adesea la modul general şi că ar trebui să-şi întrebe conştiinţa. Apoi am

căutat citatul.

Se întrerupse să tragă un gât bun din băutura lui.

— Al naibii să fiu dacă nu m-am gândit că avea dreptate.

Capitolul 10

Galeria de artă Greenbriar nu avea decât două cămăruţe mici, încărcate, în

apropierea Potomacului şi nu dăduse faliment din cauza faptului că oamenii cumpără întotdeauna ridicolul, dacă preţul de pe bilet este destul de ridicat.

Era condusă de

un omuleţ şiret care închiriase ruina pe un cântec şi-şi crease reputaţia de excentric vopsind exteriorul în roşu-brun. Purta jachete lungi, neterminate, în culorile curcubeului, cu cizme scurte,

asortate, şi fuma ţigări pastelate. Avea o faţă ciudată, în formă de lună, şi ochi spălăciţi, care aveau tendinţa să se zbată când vorbea despre libertatea şi expresia în artă. Îşi investea profiturile

cu grijă, în titluri municipale.

Magda P. Carlyse era o artistă care ajunsese la modă când o fostă primă doamnă achiziţionase o sculptură semnată de ea, ca dar de nuntă pentru fiica

unei prietene. Câţiva critici de artă sugeraseră că prima doamnă precis nu ţinea prea mult la tinerii însurăţei, dar cariera Magdei fusese asigurată.

Expoziţia ei de la Greenbriar Gallery

era un succes. Oamenii se înghesuiau în încăpere, îmbrăcaţi în blănuri, în doc, în materiale sintetice şi în mătăsuri naturale. Se servea cappuccino în ceşcuţe cât un

degetar şi pateuri cu ciuperci de mărimea unui bănuţ. Un negru înalt de doi metri, înfăşurat într-o pelerină de culoarea purpurei stătea ca vrăjit, în faţa unei sculpturi concepute dintr-o folie de metal

şi pene.

Tess se uită şi ea îndelung la sculptură. O făcea să se gândească la capota unui camion peste care trecuse un cârd de gâşte sălbatice suferind de burtă.

— O fascinantă combinaţie de procedee, nu-i aşa?

Tess îşi frecă buza de jos cu degetul, înainte de a-şi ridica ochi spre însoţitorul ei.

— Ah, absolut.

— Foarte

încărcată cu simboluri.

— Înspăimântătoa fu ea de părere şi-şi duse ceşcuţa la gură ca să-şi ascundă un zâmbet. Auzise, desigur de Greenbriar, dar niciodată nu găsise

timpul sau energia să exploreze această mică şi la modă galerie. În seara aceasta era recunoscătoare pentru destinderea pe care i-o oferise această ieşire.

— Ştii, Dean, sunt

sincer încântată că te-ai gândit la mine. Mă tem că în ultima vreme am neglijat preocuparea pentru arta... populară.

— Bunicul tău îmi spune că munceşti prea mult.

— Bunicul îşi face

prea multe griji. Se întoarse ca să studieze un tub falic de două picioare înălţime, care se străduia să ajungă la tavan. Dar o seară aici, continuă ea, te distrage garantat de la orice altceva.

— Câtă emoţie, câtă interiorizare, îi mărturisea, cu băşici la gură, un bărbat în mătase galbenă unei femei în negru. După cum vezi, recurgerea la becul electric spart simbolizează distrugerea ideilor,

într-o societate care se îndreaptă spre deşertul uniformităţii. Tess dădu să se îndepărteze, în timp ce bărbatul gesticula dramatic cu mâna în care avea ţigara şi se uită apoi la sculptura despre care bătea

atâta câmpii.

Piesa se compunea dintr-un bec electric de şaptezeci şi cinci de waţi, cu o gaură zimţată excentrică. Becul era înşurubat într-un postament simplu, din brad alb.

Atâta tot, cu excepţia faptului că micuţa etichetă albastră indica faptul că fusese vândută. Costase o mie două sute şaptezeci şi cinci de dolari.

— Uluitor, murmură Tess şi fu

răsplătită cu un zâmbet generos din partea domnului Mătase galbenă.

— Este de-a dreptul inovator, nu? Dean zâmbi în direcţia becului, ca şi cum acesta ar fi fost creaţia lui. Şi de un

pesimism plin de cutezanţă.

— Mie-mi lipsesc cuvintele.

— Ştiu precis ce vreţi să spuneţi. Prima oară când l-am văzut, am rămas mut.

Hotărându-se să

nu facă niciun fel de comentariu, Tess zâmbi doar şi se îndepărtă. Putea scrie un studiu, se gândea ea, despre implicaţiile psihologice – isteria în masă – care-i împingeau pe

oameni să plătească sume enorme pentru un gunoi ezoteric. Se opri în dreptul unei cutii pătrate din sticlă, umplută cu nasturi colorați. Pătrați, rotunzi, emailați, îmbrăcați, se îngrămădeau și se

loveau unul de altul, în cutia închisă. Artista intitulase această „operă" Populaţie, 2010. Tess se gândi că o fetiţă de şcoală ar fi putut face asta în nu mai mult de trei ore şi jumătate. Plăcuţa

cu preţul menţiona usturătoarea sumă de o mie şapte sute cincizeci de dolari.

Scuturând din cap, se îndreptă înapoi spre însoţitorul ei, când îl văzu pe Ben. Stătea în faţa unui alt exponat, cu

mâinile în buzunarele de la spate şi pe faţă cu o expresie de amuzament nedisimulat. Era descheiat la haină. Sub ea avea o cămaşă simplă din flanel gri şi blugi. O femeie cu un colier

de diamante de cinci mii de dolari se îndesa în el ca să studieze aceeaşi sculptură. Tess îl văzu mormăind ceva printre dinţi, exact cu o clipă înainte de a-şi ridica privirea şi de a o vedea.

Rămaseră uitându-se unul la celălalt, în timp ce lumea trecea printre ei. Femeia cu diamantele blocă o clipă trecerea, dar când aceasta dispăru, niciunul din ei nu făcu un pas.

Tess simţi cum se înmoaie ceva în ea, apoi cum se încordează din nou, jenând-o, înainte ca ea să se adune şi să-i zâmbească, făcându-i un semn prietenesc cu capul, ca un salut

întâmplător.

— … nu crezi?

— Ce spui? Se întoarse spre Dean, tresărind. Scuză-mă, îmi zburase mintea.

Un bărbat care preda anual la sute de studenţi era obişnuit să nu fie

ascultat.

— Te întrebam dacă nu crezi că această sculptură deosebită prezintă realul conflict şi ciclul etern al relaţiei bărbat-femeie?

— Hmmm. Ce vedea ea era o

zăngăneală de cupru şi tablă care poate că fuseseră sau nu fuseseră sudate într-o copulaţie metalică.

— Mă gândesc să o cumpăr pentru biroul meu.

— Ah. Era un profesor de engleză,

drăguţ şi inofensiv, al cărui unchi jucase întâmplător poker cu bunicul ei. Tess se simţi obligată să-l îndepărteze de sculptură, aşa cum o mamă îşi împinge copilul, având în mână alocaţia atunci

primită, din dreptul unei vitrine cu maşinuţe din plastic, cu preţuri umflate.

— Poate că ar trebui să te mai învârţi, să te mai uiţi şi pe la celelalte… – cum le zice? – … piese, mai întâi?

— Se vând toate ca pâinea caldă. Nu vreau să-mi scape. Se uită în jurul lui, la încăperea ticsită ca o cutie cu sardine şi se îndreptă spre proprietar.

Greenbriar era greu de ratat în costumul

lui albastru-electric, cu banderolă asortată, în jurul capului.

— Scuză-mă, te rog, o clipă.

— Bună, Tess.

Atentă, calmă, se uită la Ben. Degetele cu care strângea

toarta ceşcuţei minuscule i se umeziră. Tess îşi spuse că era căldura trupului, în încăperea supraaglomerată.

— Bună, Ben, ce mai faci?

— Excepţional. Făcea groaznic,

făcuse groaznic toată săptămâna. Ea stătea acolo, în mijlocul a ceea ce el considera pompa şi pomposul şi arăta la fel de rece şi de virginală ca un buchet cu violete într-o pădure de

orhidee.

— Interesantă adunătură.

— Măcar atât. Apoi privirea ei alunecă spre femeia de lângă el.

— Doctoriţa Court, Trixie Lawrence.

Trixie era o amazoană în piele roşie. În cizme cu tocuri, era cu un centimetru mai înaltă decât Ben, cu o coamă de neverosimil păr roşu, care exploda în jurul capului ei în ţepi,

tirbuşoane şi bucle. Armata de brăţări de pe mâna ei zornăia la orice mişcare. Pe sânul stâng avea un tatuaj reprezentând un trandafir care ţâşnea din decolteul adânc, în V, al corsajului.

— Bună. Tess zâmbi şi-i întinse mâna.

— Bună. Deci eşti doctor? În ciuda dimensiunilor ei, vocea lui Trixie era un fel de scheunat abia auzit.

— Sunt psihiatru.

— Într-adevăr?

— Într-adevăr, confirmă Tess, în timp ce Ben părea ocupat să-şi dreagă glasul.

Trixie luă unul din pateurile de dimensiunile unui bănuţ şi-l înghiţi ca

pe o aspirină.

— Am avut şi eu un văr la nebuni. Ken Launderman. Poate că îl ştii.

— Nu, nu cred.

— Dar probabil vezi o groază de oameni cărora le filează câte o lampă.

— Mai mult sau mai puţin, spuse Tess încet şi se uită la Ben. Nici urmă de jenă, constată ea. Se hlizea ca un prost. Propriile ei buze se curbară, înainte de a înălţa ceaşca. Sunt surprinsă să te văd

aici, i se adresă ea lui Ben.

— Pur şi simplu un impuls. Îl priponisem pe Greenbriar acum şapte ani. O mică poveste artistică, cu nişte cecuri. Când mi-a trimis invitaţia,

m-am gândit să vin aici, să văd cum îi mai merge. Se uită şi-şi văzu amfitrionul îmbrăţişând-o pe femeia cu diamante. S-ar părea că-i merge foarte bine, conchise el.

Tess gustă din

cafeaua ei cappuccino, răcoritoare, şi se întrebă dacă Ben păstra relaţii prieteneşti cu toţi cei pe care-i aresta.

— Deci, ce părere ai despre expoziţie?

Ben aruncă o

privire spre cutia cu nasturi.

— Atâta mediocritate ostentativă într-o societate care organizează seara burlacilor la magazinul universal va fi în mod

obligatoriu răsplătită cu enorme câştiguri financiare.

Urmărea lumina care apăruse în ochii ei şi-şi dorea să o poată atinge. Doar o dată. Doar o clipă.

— Asta face America atât de

măreaţă.

— Arăţi nemaipomenit, Doc. Tânjea. Era pentru prima dată, credea el, că înţelegea adevăratul înţeles al acestui cuvânt.

— Mulţumesc. Cu intensitatea aceea

lucidă pe care nu o mai simţise din copilărie, îşi dori să arate nemaipomenit.

— N-am fost niciodată la vreo seară a burlacilor, la magazinul universal, interveni Trixie, aspirând un platou

întreg cu mini-pateuri.

— O să-ţi placă. Zâmbetul lui Ben îşi pierdu puţin din intensitate când se uită peste umărul lui Tess şi-l văzu pe bărbatul alături de care stătuse înainte.

— Un prieten?

Tess îşi întoarse capul şi aşteptă până când Dean îşi croi drum prin mulţime. Avea gâtul lung, împodobit cu perle care făceau ca pielea ei să pară şi mai delicată. Ben îi

simţea emanaţiile sexuale, parfumate, răcoritoare, stăpânite, mai presus de orice altceva.

— Dean, aş vrea să-ţi fac cunoştinţă cu Ben Paris şi Trixie Lawrence. Ben este detectiv, la poliţie.

— Ah, unul din cei mai buni din oraş. Dean îi strânse mâna din toată inima.

Omul arăta ca o copertă a magazinului Gentlemen's Quarterly şi mirosea

ca o reclamă la Brut. Ben simţi nevoia iraţională de a-i strânge mâna în stilul wrestle-indian şi să-l lase baltă.

— Sunteţi coleg cu Tess?

— Nu, de fapt sunt profesor la

American University.

Profesor la facultate. Arăta. Ben îşi vârî mâinile înapoi în buzunare şi se îndepărtă de Tess doar un pas mic, dar grăitor.

— Tess şi cu mine abia am venit.

Încă n-am avut timp să asimilăm totul. Aproape că e prea mult ca să poată fi asimilat într-o singură seară. Dean aruncă o privire de proprietar asupra îngrămădelii de cupru de lângă el. Eu

tocmai am cumpărat această piesă. E puţin cam îndrăzneaţă pentru biroul meu, dar n-am putut rezista.

— Da? Ben se uită la piesă, apoi îşi vârî limba în obraz. Cred că sunteţi

încântat la nebunie. O să mă învârt şi eu pe aici să văd dacă pot găsi ceva pentru livingul meu. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc. Cu bine, Doc, adăugă, petrecându-şi un braţ în jurul taliei

voinice a lui Trixie.

— O seară plăcută, Ben.

* * *

Încă nu se făcuse unsprezece când Tess intră, singură, în apartamentul ei. Migrena de care se

folosise ca să scurteze seara nu fusese decât pe jumătate o minciună. De obicei îi făceau plăcere întâlnirile ei ocazionale cu Dean. Era un bărbat comod, fără complicaţii, genul de

bărbat cu care se întâlnea în mod deliberat, ca să-şi păstreze viaţa personală la fel de comodă şi fără complicaţii. În seara aceasta însă pur şi simplu nu se simţise în stare să facă faţă

unui supeu la o oră atât de înaintată şi să discute despre literatura secolului al nouăsprezecelea. Nu după galeria de artă.

Nu după ce-l văzuse pe Ben, trebui ea să recunoască şi ieşi din

pantofi, aruncându-i la două picioare de uşă. Tot ce obţinuse în alinarea propriului ei orgoliu şi în calmarea tensiunii din dimineaţa aceea, ultima când îl mai văzuse, se risipise, se făcuse ţăndări.

Să înceapă deci de la zero. O ceaşcă fierbinte de ceai. Îşi scoase scurta de blană şi o atârnă în debaraua din hol. O să-şi petreacă seara în pat, cu Beethoven, muşeţel şi Kurt Vonnegut.

Combinaţia asta ar fi deconectat pe oricine de problemele sale.

Ce probleme? se întrebă, ascultând liniştea apartamentului în care se întorcea seară de seară. Nu avea niciun fel de

probleme adevărate, pentru că se asigurase să nu le aibă. Un apartament drăguţ într-un cartier bun, o maşină bună, o viaţă socială permanentă şi strălucitoare. Exact acesta era modul în

care-şi concepuse ea viaţa.

Făcuse pasul A şi se asigurase că acesta o va duce spre pasul B şi tot aşa, până când va ajunge la platoul care să o mulţumească. Era

mulţumită.

Îşi scoase cerceii şi le dădu drumul pe masa din sufragerie. Sunetul pietrei lovindu-se de lemn răsună trist în încăperea pustie. Crizantemele pe care le cumpărase la

începutul săptămânii începuseră să se ofilească. Petale aurii zăceau veştede pe mahonul lustruit. Tess le ridică absentă. Parfumul lor, puternic şi picant, o însoţi în dormitor.

N-o să se uite prin dosarele de pe birou în seara asta, îşi spuse ea în timp ce-şi desfăcea fermoarul rochiei de lână, de culoarea fildeşului. Dacă într-adevăr avea o problemă, era că nu-

şi permitea suficient timp pentru ea. În seara aceasta se va răsfăţa, va uita de pacienţii care vor veni la ea luni dimineaţă, va uita de clinica unde va trebui să facă faţă furiei şi resentimentelor

trezite de cura de dezintoxicare de droguri, de două ori pe săptămână. O să uite de uciderea celor patru femei. Şi o să uite de Ben.

Din oglinda înaltă din interiorul debaralei o izbi dintr-

o dată propria ei imagine. Văzu o femeie de înălţime medie, slăbuţă, într-o rochie albă de lână, scumpă, şi având o linie clasică. Un colier din trei rânduri de perle şi ametist se odihnea la gâtul ei.

Părul era pieptănat lipit pe tâmple cu piepteni din fildeş, bordaţi cu perle. Garnitura fusese a mamei ei şi era de o eleganţă la fel de discretă precum fusese fiica senatorului.

Mama ei purtase acest colier ca mireasă. Tess avea fotografii cu ea în albumul îmbrăcat în piele, pe care-l ţinea în sertarul de jos al comodei. Când senatorul îi dăruise nepoatei sale perlele,

când aceasta împlinise optsprezece ani, plânseseră amândoi. De fiecare dată, când le purta, Tess simţea un junghi în inimă dar şi mândrie. Ele reprezentau un simbol pentru cine

era ea, de unde venea ea, ce se aştepta de la ea.

În seara aceasta, însă, parcă o strângeau prea tare de gât. Le scoase şi perlele zăceau acum reci, în mâinile ei.

Chiar şi fără ele,

imaginea din oglindă se schimbă prea puţin. Studiindu-se, se întrebă de ce alesese ea o toaletă atât de simplă, atât d e potrivită. Garderoba ei era plină de asemenea rochii. Se întoarse

într-o parte şi încercă să-şi închipuie cum ar arăta în ceva îndrăzneţ sau scandalos. Ca, de exemplu, pielea roşie.

Îşi reveni. Scuturându-şi capul, se dezbrăcă de

rochie şi căută un umeraş căptuşit. Ei poftim – o femeie adultă, o femeie sensibilă, activă, un psihiatru cu experienţă – stând în faţa unei oglinzi şi imaginându-se în piele roşie. Jalnic.

Ce-ar spune Frank Fuller dacă s-ar duce la el la o şedinţă?

Recunoscătoare că mai putea încă râde de ea însăşi, se întinse după halatul ei lung până la pământ, pluşat. Dar se răzgândi brusc şi

scoase un kimono din mătase înflorată. Un dar, rar purtat. Dar în seara asta avea de gând să se răsfeţe, să îmbrace mătase pe piele, să asculte muzică clasică şi să bea vin şi un ceai, stând

întinsă în pat.

Tess puse colierul de perle pe masa de toaletă, apoi îşi scoase pieptenii şi-i puse alături. Se întoarse spre pat şi bătu pernele ca să le umfle, anticipând. O altă pornire o făcu

să-şi aprindă lumânările aromate de lângă pat. Trase în piept o adiere de vanilie, înainte de a se îndrepta spre bucătărie.

O opri telefonul. Tess se uită acuzator la el, dar se duse

totuşi la birou şi ridică receptorul, la al treilea apel.

— Alo.

— N-ai fost acasă. Te-am aşteptat mult, dar tu nu ai fost acasă.

Recunoscu vocea. O sunase şi joi, la

birou. Gândul la o seară plăcută acasă dispăru şi Tess puse mâna pe un creion.

— Ai vrut să vorbeşti cu mine. N-am terminat discuţia data trecută, nu-i aşa?

— Eu fac o

greşeală vorbind. Îl auzi respirând dureros. Dar am nevoie...

— Niciodată nu greşeşti vorbind, spuse ea liniştitor. Aş putea încerca să te ajut.

— N-ai fost acolo.

N-ai venit deloc acolo în seara asta şi nici acasă n-ai fost. Am aşteptat. Te-am aşteptat să vii.

Îşi ridică brusc capul şi privirea ei îngheţă pe fereastra întunecată din spatele biroului.

Urmărită. Se cutremură, dar se apropie în mod deliberat, ca să se uite afară, la strada pustie.

— M-ai urmărit?

— Nu trebuie să merg acolo. Nu trebuie să merg.

Vocea i se pierdu, ca şi cum şi-ar fi vorbit lui însuşi. Sau poate altcuiva. Dar am nevoie, continuă el. Tu trebuie să înţelegi, izbucni el repede, acuzator.

— O să încerc. Nu vrei să vii la mine

la birou şi să stai de vorbă cu mine?

— Nu acolo. Ei ar şti. Încă nu e timpul să ştie. Încă n-am terminat.

— Ce n-ai terminat? Te-aş putea ajuta mai mult, dacă te-ai

întâlni cu mine.

— Nu pot, nu îţi dai seama? Simplul fapt că vorbesc cu tine este… Ah, Dumnezeule. Începu să bălmăjească nişte cuvinte. Tess nu putea înţelege. Îşi ciuli urechile. O fi în

latină, se gândi ea şi făcu un semn de întrebare în caiet, încercuindu-l.

— Suferi. Aş vrea să te ajut, ca să scapi de această suferinţă.

— Laura suferea. Suferea cumplit.

Sângera. Nu am putut s-o ajut. A murit în păcat, înainte să primească dezlegarea.

Mâna în care ţinea creionul se poticni. Tess simţi nevoia să se aşeze. Când îşi dădu seama

că se uită în gol, la fereastră, îşi impuse să se concentreze din nou asupra carnetului şi a notiţelor.

Antrenamentul o readuse pe linie şi respiră adânc ca să-şi menţină vocea

calmă.

— Cine a fost Laura?

— Frumoasa, frumoasa Laura. Am venit prea târziu ca să o mai pot salva. Acum mi s-a dat această putere şi misiune. Voinţa

Domnului este necruţătoare, atât de necruţătoare! Aceste cuvinte le spusese aproape în şoaptă, după care vocea îi redeveni puternică: Dar asta este. Mieii sunt sacrificaţi şi sângele curat spală

păcatele. Dumnezeu pretinde sacrificii. Le cere.

Tess îşi umezi buzele.

— Ce fel de sacrificii?

— O viaţă. El ne-a dat viaţa şi tot el ne-o ia. „Fiii şi fiicele

tale mâncau şi beau vin în casa fratelui lor mai mare, când dintr-odată, un vânt puternic se stârni dinspre deşert şi izbi în cele patru colţuri ale casei. Aceasta se prăbuşi peste tineri şi-i zdrobi; şi doar

singur eu am fost cruţat, ca să îţi spun. Doar singur eu“, spuse el, cu aceeaşi voce cumplită, inexpresivă. Dar după sacrificii, continuă el, după judecată, Dumnezeu îi răsplăteşte pe

aceia care rămân puri.

Tess se concentră asupra notiţelor, scriind totul clar şi citeţ, ca şi cum ar fi stat să le cântărească. Inima îi pulsa puternic în gât.

— Dumnezeu

este acela care-ţi spune să sacrifici femeile?

— Să le salvez şi să le absolv. Am acum această putere. După Laura, mi-am pierdut credinţa, mi-am întors spatele de la

Dumnezeu. Au fost vremuri cumplite, de orbire, în care am trăit în egoism şi ignoranţă. Dar apoi El mi-a arătat că dacă voi fi puternic şi-i voi aduce jertfe, vom fi cu toţii salvaţi. Sufletul meu este

legat de al ei, spuse el liniştit. Suntem legaţi unul de celălalt. N-ai venit acasă în seara asta. Mintea lui începu să o ia razna. Tess îi auzea tumultul, în schimbările din glasul său, la fel de

bine ca şi în conţinutul cuvintelor. Am aşteptat, am vrut să vorbesc cu tine, să-ţi explic, dar tu ţi-ai petrecut seara în păcat.

— Vorbeşte-mi despre noaptea aceea. Noaptea în

care m-ai aşteptat.

— Am aşteptat, am pândit lumina de la fereastra ta. Nu s-a aprins deloc. Am umblat pe jos. Nu ştiu cât de mult, nu ştiu pe unde. Am crezut că erai tu, cea care te apropiai de

mine sau Laura. Nu, am crezut că erai tu, dar n-a fost aşa. Apoi eu… am ştiut că ea trebuia să fie aceea… Am dus-o în alee, să nu o sufle vântul. Atât de rece. Era atât de rece. Am ascuns-o, spuse el

şuierând teribil. Am ascuns-o înainte ca ei să vină şi să mă ridice. Ei sunt ignoranţi şi nesocotesc căile Domnului. Respiraţia lui devenea tot mai inegală, mai gâfâită: Durere. Rău. Capul

meu. O durere atât de înfiorătoare.

— Eu te pot ajuta să nu mai suferi. Spune-mi unde eşti şi vin la tine.

— Poţi? şopti ca un copil înfricoşat, căruia i se oferă o lumină de veghe, în

timpul unei furtuni. Nu! Vocea lui bubui, dintr-odată, plină de forţă. Îţi închipui că mă poţi ispiti să mă îndoiesc de voinţa Domnului? Eu sunt instrumentul Lui. Sufletul Laurei aşteaptă celelalte

sacrificii. Încă două. După care vom fi liberi, doctore Court. Nu de moarte trebuie să ne temem, ci de damnare. Voi veghea asupra ta, îi promise, aproape cu umilinţă. Mă voi ruga pentru tine.

Tess nu se mişcă în clipa în care auzi în ureche declicul telefonului întrerupt, rămânând perfect nemişcată. Afară, stelele erau clare, aproape şi strălucitoare. Maşinile treceau pe

stradă într-un ritm constant. Felinarele scăldau trotuarul cu lumina lor. Nu vedea pe nimeni, dar se întreba, stând acolo la fereastră, dacă ea era văzută.

Fruntea îi era asudată, rece şi

cleioasă. Luă un şerveţel din colţul biroului şi se şterse cu grijă.

El o avertizase. Nu era sigură dacă şi el era conştient de asta, dar o sunase ca să o avertizeze şi în acelaşi timp să-i

ceară ajutorul. Ea va fi următoarea. Degetele îi tremurau când se ridicară şi se aşezară acolo unde se aflase mai înainte colierul de perle. Nu putea înghiţi.

Încet şi cu infinită grijă, trase fotoliul

înapoi şi se ridică din el şi din raza vizuală a ferestrei. Puse mâna pe draperie ca să o tragă mai bine, când bătaia în uşă o făcu să sară înapoi şi să se izbească de perete, într-o panică animalică, pe care

nu o mai trăise niciodată. Teroarea creştea în ea în timp ce se uita în jur după un mijloc de apărare, un loc unde să se ascundă, o cale de scăpare. Încerca să-şi revină, în timp ce se întindea după

telefon – 911. Nu avea decât să formeze acest număr, să-şi dea numele şi adresa.

Dar când ciocănitul se auzi din nou, se uită la uşă şi văzu că uitase să pună lanţul.

În câteva secunde traversă încăperea, lăsându-se cu toată greutatea pe uşă şi chinuindu-se să pună lanţul care părea dintr-odată prea mare şi prea greoi ca să se potrivească în fantă.

Aproape plângând în hohote, reuşi să-l bage în făgaş.

— Tess?

Ciocănitul se auzi acum mai puternic, mai imperios. Tess, ce se întâmplă?

— Ben, Ben, ah, Dumnezeule!

Degetele ei erau acum şi mai stângace, trăgând de lanţ să-l elibereze. Reuşi în sfârşit să pună mâna pe buton, să deschidă uşa smucind-o şi să se arunce la pieptul lui.

— Ce s-a întâmplat? Îi simţi degetele înfigându-i-se în pardesiu şi încercă să o îndepărteze de ei. Eşti singură? Instinctul îl şi făcuse să ducă mâna la armă, în timp ce se

uita împrejur să vadă pe cineva, oricine i-ar fi putut face ei vreun rău. Ce s-a întâmplat?

— Închide uşa. Te rog.

Continuând să o ţină cu un braţ pe după umeri, închise

uşa şi puse lanţul.

— Am închis-o. Mai bine te-ai aşeza. Tremuri. Îţi aduc ceva de băut.

— Nu. Ţine-mă doar, puţin. Când ai bătut la uşă, am crezut...

— Haide, haide,

ai nevoie de puţin coniac. Eşti rece ca gheaţa.

— M-a sunat.

Degetele cu care o ţinea de braţ se strânseră mai tare când o întoarse cu faţa spre el. Obrajii ei erau albi, ochii,

uriaşi. Cu mâna dreaptă încă mai stătea agăţată de pardesiul lui. Nu era cazul să o mai întrebe cine.

— Când?

— Chiar acum. M-a sunat mai înainte şi la birou, dar nu-mi

dădusem seama că era el. Nu atunci. A fost afară. Într-o seară l-am văzut la colţul străzii, stând doar acolo, la colţ. Mi-am spus că devin paranoică. Un bun psihiatru cunoaşte simptomele. Râse,

apoi îşi acoperi faţa cu mâinile. Ah, Doamne, trebuie să mă liniştesc.

— Stai jos, Tess. Slăbi strânsoarea degetelor pe braţul ei şi-şi păstră vocea calmă; acelaşi ton pe care-l folosea ca să

interogheze un martor care tremura tot.

— Ai ceva coniac pe aici?

— Ce? Ah, e în buffet, uşa din dreapta.

Când ea se aşează, Ben se duse la

buffet, căruia mama lui i-ar fi spus dulap, şi găsi acolo o sticlă d e Rémy Martin. Turnă o porţie dublă într-un pahar de coniac şi i-l aduse.

— Bea puţin, înainte de a începe.

— Bine.

Începuse deja să se tragă înapoi, dar bău ca să-i fie mai uşor. Coniacul îi percută sistemul şi-i amorţi teama care mai rămăsese în ea. Teama nu are loc în viaţa ei, îşi spuse Tess. Numai gânduri

clare şi o analiză atentă. Când începu din nou să vorbească, glasul ei era egal, fără bâlbâiala isteriei. Nu-şi acordă decât o clipă ca să-i fie ruşine.

— Joi seara

rămăsesem târziu la birou. Când ultimul pacient a plecat şi el, iar eu îmi strângeam lucrurile, a sunat telefonul. Avea o voce foarte tulburată şi deşi nu m-am gândit că era vorba de un pacient mai

puţin obişnuit, am încercat să-l trag puţin de limbă. Nu am obţinut nimic, el pur şi simplu a întrerupt convorbirea.

Coniacul se clătina uşor, ungând pereţii paharului, în

timp ce ea îl învârtea şi-l învârtea, în mâini.

— Am aşteptat câteva minute, dar dacă nu a mai sunat, am plecat acasă. M-a sunat din nou în seara asta.

— Eşti sigură că

era acelaşi bărbat?

— Da, sunt sigură. Acelaşi care a sunat şi data trecută. Acelaşi bărbat pe care-l căutaţi din luna august. Sorbi din nou din coniac, apoi puse paharul jos: Cedează

vertiginos.

— Tess, ce ţi-a spus? Spune-mi tot ce-ţi aminteşti.

— Am notat totul.

— Ai… Se opri şi scutură repede din cap. Bineînţeles că ai notat. Ia să vedem.

Se ridică, din

nou, sigură pe ea şi se duse la birou. Luă carneţelul galben şi i-l dădu lui Ben. Acest lucru era ceva pozitiv, ceva constructiv. Câtă vreme se putea gândi la el ca la un caz, nu risca să se

mai prăbuşească.

— Poate că am pierdut câteva minute când a început să vorbească foarte repede, dar le-am notat pe cele mai multe.

— Le-ai stenografiat.

— Da. Ah, o să-ţi citesc eu.

O luă de la început, controlându-se ca vocea ei să fie detaşată. Cuvintele existau ca să-i ofere psihiatrului o cheie spre mintea pacientului. Îşi

aminti asta şi-şi înfrână groaza inspirată de gândul că aceste cuvinte îi fuseseră destinate ei. După citatul biblic, se opri.

— Parcă ar fi din Vechiul Testament. Presupun că

monseniorul Logan îl va putea plasa exact.

— Iov.

— Poftim?

— E din Iov. Privirea lui rătăci spre peretele din faţă, în timp ce-şi aprinse o ţigară. De două ori citise Biblia,

în timpul bolii lui Josh. Căutând răspunsuri, îşi aminti Ben, la întrebările cărora nici măcar nu le dăduse formă.

— Ştii, tipul ăla căruia îi mergea totul din plin.

— Şi atunci

Dumnezeu l-a pus la încercare?

— Da. Se gândi din nou la Josh, apoi scuturã din cap. Lui Josh îi mergeau toate din plin, înainte de Vietnam. Iov, eşti prea fericit? Ce-ai zice să te fierb puţin?

— Înţeleg. Deşi era dureros de evident că ea nu cunoştea Biblia la fel de aprofundat ca el, văzu totuşi paralela. Da, are logică. Viaţa lui era bine rânduită, era mulţumit, după toate aparenţele, un

bun catolic.

— Niciodată nu-i fusese pusă credinţa la îndoială, spuse Ben în şoaptă.

— Da, şi iată că îi este pusă la încercare şi el eşuează.

— Aşa trebuie să

se fi întâmplat şi cu Laura. Ben se uită din nou la carnet, simţindu-se frustrat că nu poate citi singur. Haide să mergem mai departe, spuse el.

Ascultând-o citind, Ben se lupta

să gândească nu ca un om prins între infatuare şi ceva mai profund, ci ca un poliţist. O urmărea un ucigaş. Stomacul i se strânse. Pe ea o aşteptase în noaptea în care fusese omorâtă Anne

Reasoner, noaptea pe care Tess o petrecuse în patul lui. Poliţistul recunoscu avertismentul, la fel de repede ca şi doctorul.

— Da, s-ar părea că aşa este.

Făcându-i-se dintr-odată frig, îşi vârî picioarele sub ea înainte de a pune carnetul galben alături. Era un caz. Tess ştia că era vital să se gândească la el, să-l analizeze ca pe un caz.

— S-a gândit la mine pentru că sunt psihiatru şi o parte din el ştie câtă disperată nevoie de ajutor are. Şi s-a gândit la mine pentru că eu corespund descrierii fizice a Laurei.

Vocea, îşi aminti ea, fusese cea mai înfricoşătoare. Felul în care trecea de la accentele jalnice la forţă, într-o stare de nebunie calmă, decisă. Îşi împreună mâinile, strângându-le.

— Ben, ceea ce vreau eu să înţelegi este faptul că parcă stăteam de vorbă cu doi oameni. Unul din ei plângea, disperat, aproape pledând. Celălalt… celălalt era departe, fanatic, hotărât.

— Când strangulează femei este una şi aceeaşi persoană. Se ridică şi se îndreptă spre telefon.

— Sun la secţie. O să-ţi punem telefonul sub ascultare, aici şi la

birou.

— La birou? Ben, eu vorbesc des la telefon cu pacienţii mei. Nu le pot periclita dreptul la confidenţialitate.

— Scuteşte-mă de chestiile astea, Tess.

— Trebuie să înţelegi…

— Nu! Se răsuci ca să fie cu faţa la ea. Tu trebuie să înţelegi, continuă el. Există acolo un maniac, ucigaş de femei, care s-a hotărât să te omoare

pe tine. Telefoanele tale vor fi ascultate, cu permisiunea ta sau prin ordinul tribunalului, dar vor fi ascultate. Celelalte patru femei nu au avut această şansă. Căpitane? Paris la telefon. Avem o

pistă.

* * *

Totul dură mai puţin de o oră. Intrară în apartament doi poliţişti în costume şi cravată, făcură ceea ce păreau a fi doar

câteva modificări minore la aparatul telefonic şi refuzară politicoşi cafeaua. Unul din ei ridică receptorul, formă câteva numere şi testă derivaţia, îi cerură lui Tess cheia de la birou şi

plecară.

— Atâta tot? întrebă când rămăsese iar numai cu Ben.

— Trăim în epoca microcipurilor. O să beau eu puţină cafea.

— Ah, desigur. Cu

o ultimă privire asupra telefonului, Tess porni spre bucătărie. Faptul că ştiu că de câte ori sună telefonul, cineva cu nişte căşti în urechi ascultă tot ce spun, mă face să mă simt expusă.

— De fapt ar trebui să te facă să te simţi protejată.

Când se întoarse cu cafeaua, Ben stătea în picioare la fereastră, privind afară. Îl văzu trăgând în mod deliberat draperia,

când o auzi în spatele lui.

— Nu pot fi sigură că o să mă mai sune. Am fost îngrozită, sunt sigură că el a simţit asta şi, fir-ar să fie, n-am stăpânit prea bine situaţia,

— Presupun că-ţi pierzi reputaţia de superpsihiatru. Ben îi luă cafeaua, dar şi mâna. Tu nu bei?

— Nu. Sunt destul de tensionată şi aşa.

— Eşti obosită. Îi mângâie degetele.

Arăta dintr-odată atât de fragilă, de palidă şi atât de frumoasă. Ascultă, de ce nu te duci în dormitor şi nu te odihneşti puţin? Eu o să mă întind pe canapea.

— Protecţia

poliţiei?

— Doar o parte din campania noastră de a îmbunătăţi relaţiile cu populaţia.

— Îmi pare bine că eşti aici.

— Şi mie. Îi dădu drumul mâinii ca să

strecoare vârful degetului în decolteul chimonoului ei de mătase.

— Frumos.

— Mi-a fost dor să te văd.

Mişcarea degetului său încetă. O privi din nou şi-şi

aminti că la începutul acestei seri, ea purta cercei şi o piatră la gât, care se potrivea cu ochii. Şi că dorise atunci atât de tare să o atingă, încât îl duruse adânc, până în măduva oaselor. Acum, exact ca şi

atunci, se dădu înapoi.

— Mai ai o pătură?

Simţi respingerea, când aceasta o izbi în plină faţă. Ca şi el, se dădu un pas înapoi.

— Da, îţi aduc

una.

După plecarea ei, Ben se înjură singur, luptând cu propriile lui contradicţii. O dorea. Niciodată până atunci nu dorise să se implice atâta cum dorea acum, cu ea. Ea

trăgea de el. El dădea înapoi. Ea era răcoroasă şi plăcută, asemenea acelor delicatese roz şi albe din vitrinele cofetăriilor. Chiar dacă ar fi avut loc pentru ea în viaţa lui, şi nu avea, ea tot nu

s-ar fi potrivit vreodată. Dar îşi aminti din nou cum se lăsase pe pervazul ferestrei lui, râzând.

Tess aduse o pătură şi o pernă şi începu să pregătească sofaua.

— Nu laşi

impresia că ai vrea să-ţi cer scuze.

— Pentru ce?

— Pentru săptămâna trecută.

Deşi era hotărâtă să nu amintească nimic despre asta, Tess se întrebase dacă el o să facă

vreo aluzie.

— De ce să-mi cer scuze?

O urmări netezind bine capetele păturii sub pernă.

— Ne-am certat destul de serios. Majoritatea femeilor pe care le cunosc eu

vor să audă vechea poveste cu „îmi pare rău, am fost un ticălos“.

— Ai fost?

— Am fost ce?

— Un ticălos.

Trebui să-şi mărturisească faptul că îl manevrase

foarte frumos.

— Nu.

— Oricum, ar fi fost o prostie din partea ta să recunoşti asta doar ca să respecţi o tradiţie. Gata, asta este, adăugă ea, bătând pentru ultima

oară perna.

— Bine, în regulă, fir-ar să fie, mă simt ca un idiot pentru cum m-am purtat ultima oară.

— Ai fost idiot. Tess se întoarse şi-i zâmbi. Dar e în regulă.

— Dar vorbeam foarte serios.

— Ştiu. La fel şi eu.

Tabere diferite, se gândi Ben. Scopuri diferite.

— Deci ce facem?

Chiar dacă ar fi ştiut, tot n-ar fi fost

sigură că i-ar fi spus. Îşi păstră însă un ton prietenesc.

— De ce pur şi simplu n-o lăsăm aşa cum este acum, că sunt fericită că eşti aici, cu toată această… Privirea i se întoarse spre

telefon.

— Nu te mai gândi la asta, acum. Să încep deci de aici.

— Ai dreptate. Îşi împreună mâinile, apoi şi le despărţi din nou. Dacă te gândeşti prea mult la ceva, continuă ea,

poţi să...

— Înnebuneşti? sugeră el.

— Ca să folosim un termen larg, impropriu. Se îndepărtă, făcând ordine pe birou, ca să-şi ţină mâinile ocupate.

— Am fost surprinsă când te-am văzut la galerie. Ştiu că trăim într-un biet orăşel, dar… Atunci se lumină; confuzia şi panica o împiedicaseră să vadă asta mai devreme. Ce cauţi tu

aici, la ora asta? Am crezut că aveai o întâlnire.

— Am avut. I-am spus că a intervenit o urgenţă. Nici nu am minţit prea tare. Dar a ta?

— A mea ce?

— Întâlnirea ta.

— Ah, Dean. Eu, ah, i-am spus că m-a lovit o migrenă. Aproape că aşa a şi fost. Dar nu mi-ai spus de ce ai venit aici.

Ridică din umeri şi luă în mână presse-papier-ul, o

piramidă din cristal care făcea ape colorate, la orice mişcare.

— Părea un cetăţean într-adevăr onorabil. Profesor la facultate, nu?

— Da. Ceva începea să se aşeze

comod în ea. Dură puţin ca să-şi dea seama că era o senzaţie de plăcere.

— Trixie a ta. Parcă Trixie o cheamă, nu?

— Exact.

— Arăta încântătoare. Mi-a

plăcut tatuajul ei.

— Care anume?

Tess ridică doar dintr-o sprânceană.

— Ţi-a plăcut expoziţia?

— Ador rahaturile pline de pretenţii. S-ar părea că aşijderea, profesorul

tău. Grozav costum. Şi acul acela elegant de cravată, cu lănţişor de aur, era atât de distins. Puse înapoi press-papier-ul, cu suficientă forţă ca să facă să salte creioanele. Îmi venea să-i înfund

nasul în mijlocul frunţii, mai adăugă el.

Ea îi zâmbi radios.

— Mulţumesc.

— Pentru puţin. Bău puţină cafea şi puse ceaşca înapoi, pe birou. Asta va

însemna o pată ca un cerc, pe mobilă, dar Tess nu spuse nimic.

— De zile întregi n-am fost în stare să mă gândesc la nimic altceva, decât la tine. Ai o denumire pentru asta?

Răspunse cu un zâmbet privirii lui furioase.

— Îmi plac obsesiile. Se apropie de el. Nu mai era nevoie de alţi nervi sau de subterfugii. Când mâinile lui se ridicară şi o apucară

de umeri, ea tot mai zâmbea.

— Presupun că te gândeşti că e al naibii de nostim.

— Aşa cred. Dar mai cred că îmi pot asuma un risc calculat, spunându-ţi că şi mie mi-a fost

dor de tine. Rău de tot. Vrei să-mi spui de ce eşti furios?

— Nu. O trase aproape de el şi îi simţi buzele arcuindu-i-se, relaxându-se, apoi cedând sub buzele lui. Mătasea

chimonoului foşni când el îşi petrecu braţele în jurul ei. Dacă ar fi putut fugi, ar fi făcut-o fără o singură privire în urma lui. Dar ştiuse încă din clipa în care se pomenise la uşa ei că era deja prea

târziu.

— N-am de gând să dorm pe canapeaua asta blestemată. Şi nici n-am de gând să te las singură.

Tess făcu un efort să deschidă ochii şi, pentru prima

oară de când îşi amintea, şi-ar fi dorit să nu mai ştie de ea.

— Împart patul cu tine cu o singură condiţie.

— Care e?

— Să faci dragoste cu mine.

O lipi de el, ca

să-i poată mirosi părul, să poată simţi felul în care acesta îi mângâia pielea.

— Grea condiţie, Doc.

Capitolul 11

O trezi aroma de cafea. Tess se întoarse pe spate şi rămase aşa, savurând mirosul reconfortant, de „acasă". Câţi ani

trecuseră de când nu se mai trezise în aroma cafelei gata aburinde? Pe vremea când locuia în casa bunicului ei, cu plafoanele acelea înalte şi cu salonul cu dale de gresie, cobora dimineţile

scara curbă şi-şi găsea bunicul deja aşezat în faţa unui uriaş platou cu ouă şi prăjiturele fierbinţi, cu ziarul deschis şi cafeaua deja turnată în ceaşcă.

Domnişoara Bette, menajera,

pusese deja masa, cu serviciul de toată ziua, acela cu bucheţele de violete pe margine. Florile depindeau de sezon, dar se aflau întotdeauna acolo narcise sau trandafiri sau crizanteme, în

vaza albastră de porţelan, care aparţinuse străbunicului ei.

Se auzea zgomotul liniştitor făcut de coada lui Trooper, bătrânul câine de vânătoare al bunicului, aşezat

sub masă, în aşteptarea unui chilipir.

Aşa fuseseră dimineţile tinereţii ei – calme, sigure, şi pline de căldura familiei, sau ale vieţii ei ca tânără femeie, la fel cum bunicul ei

fusese puternica figură centrală din viaţa ei.

Apoi crescuse, se mutase în propriul ei apartament, la propria ei activitate, făcându-şi singură cafeaua.

Oftă şi se întoarse

leneş, sperând să mai viseze ceva. Apoi îşi aminti şi se ridică brusc. Locul de lângă ea era gol. Îndepărtându-şi părul din ochi, pipăi aşternutul de lângă ea.

El rămăsese cu

ea şi onorase condiţia. Se tăvăliseră şi se frământaseră şi se iubiseră toată noaptea, până când, epuizaţi, somnul rămăsese unica alternativă. Fără întrebări, fără

cuvinte, iar singurul răspuns fusese dorinţa lor atât de imperioasă. Aveau nevoie unul de celălalt şi de uitare. Şi el avea nevoie de asta. Ea înţelesese că lui îi erau necesare câteva ore

fără tensiune, fără enigme, fără responsabilităţi.

Acum era dimineaţă şi fiecare dintre ei avea o treabă de făcut.

Tess se ridică, se strecură în chimonoul care

fusese părăsit pe podea. Simţea nevoia unui duş lung, fierbinte, dar mai mult avea nevoie de cafea.

Îl găsi pe Ben în mica prelungire în formă de L a sufrageriei, cu o

hartă a oraşului, o mulţime de notiţe şi propriul ei carnet galben, răspândite pe masă.

— Bună dimineaţa.

— Bună. O spusese absent, apoi îşi ridică privirea şi o

fixă. Deşi zâmbea, observă că avea ochii umbriţi şi intenşi, în timp ce-i studia chipul.

— Bună, repetă el. Sperasem că o să dormi mai mult.

— E trecut de şapte.

— E duminică, îi aminti el, apoi se ridică, dorind parcă să nu-i permită să vadă ceea ce făcea el la masă. Ţi-e foame?

— Pregăteşti tu ceva?

— Eşti

mofturoasă?

— Nu cine ştie ce.

— Atunci probabil că o să poţi înghiţi una din omletele mele. Punem pariu?

— Punem. Intră cu el în bucătărie şi-şi turnă o ceaşcă de

cafea. După cum arăta ibricul, era clar că el mai băuse câteva.

— Te-ai trezit de mult timp?

— Nu cine ştie ce. Cât de des te aprovizionezi cu mâncare?

Tess aruncă o privire în spatele lui, în frigiderul deschis.

— Când mi se lipeşte burta de spate.

— Consideră că ţi s-a şi lipit. Scoase un carton cu ouă, gol mai mult de

jumătate şi o bucată meschină de brânză Cedar. Bine că măcar nişte omlete putem face.

— Am o tigaie pentru omletă. Al doilea sertar din dulapul de la dreapta ta.

Îi aruncă o privire blândă, încărcată de compătimire.

— Ce ai tu nevoie este o tigaie obişnuită şi puţină îndemânare.

— Mă voi strădui.

Îşi bău cafeaua în timp ce el pregătea

masa. Impresionant, se gândi ea şi cu siguranţă mai gustoasă decât ar fi pregătit-o ea cu ustensilele specializate şi cu o reţetă detaliată în faţă. Interesată, se aplecă peste umărul

lui, dar fu îndepărtată cu o privire mută. Tess desfăcu o chiflă englezească şi o băgă în prăjitorul de pâine, lăsând restul în seama lui Ben.

— E bună, hotărî ea când se aşezară

la masă şi gustă. Eu sunt de-a dreptul patetică în bucătărie, de aceea nu păstrez prea multă mâncare, care m-ar obliga să mă ocup de ea.

El era atent la propria lui omletă cu entuziasmul degajat

al unui bărbat care consideră mâncarea drept una din marile plăceri fizice ale vieţii.

— Când trăieşti singur trebuie să înveţi să te descurci.

— Dar asta nu dă naştere la minuni. El

ştia să gătească, îşi ţinea apartamentul în ordine, era în mod evident eficient la serviciu şi în aparenţă avea probleme puţine cu femeile. Tess sorbi şi ultimul rest de cafea şi se întrebă de ce

era mai tensionată acum decât fusese când se dusese cu el în pat.

Pentru că ea nu se pricepea atât de bine la bărbaţi, cum se pricepea el la femei. Şi pentru că, îşi spuse ea, nu îi

stătea în obicei să împartă cu cineva un mic dejun tihnit după o frenetică noapte de dragoste. Prima ei aventură se consumase pe vremea facultăţii. Un dezastru. Acum avea aproape treizeci de

ani şi menţinea cu multă grijă relaţiile cu bărbaţii, într-o zonă sigură. Ocazionalele aventuri fuseseră plăcute, dar lipsite de importanţă. Până acum.

— Se pare că te descurci.

— Dacă îţi place să mănânci, trebuie să înveţi să găteşti. Dădu din umeri. Mie îmi place să mănânc.

— N-ai fost niciodată căsătorit?

— Ce? Nu. Înghiţi greu şi se întinse după jumătatea lui

de chiflă. S-ar părea că mă complac într-un fel de...

— Donjuanism?

— Printre altele. Îi zâmbi. Prefer pâinea unsă cu unt.

— Da, aşa este. Aş zice că un alt motiv pentru care

niciodată… nu te-ai aşezat la casa ta, ca să zic aşa, este faptul că pui munca pe primul loc. Se uită la hârtiile pe care el le împinsese la marginea mesei. Munca de poliţist te solicită, îţi devorează

tot timpul şi este periculoasă.

— Primele două, în orice caz. Secţia omucideri este un fel de funcţionăreală. Muncă la birou, dezlegări de enigme.

— Funcţionăreală, murmură ea,

amintindu-şi foarte clar de uşurinţa cu care mânuise, nu demult, pistolul.

— Majoritatea tipilor umblă în costum. Aproape că-şi linsese farfuria după omletă şi se întreba dacă nu era

cazul să o ajute pe Tess să şi-o biruie pe a ei. Tu intervii de obicei după ce zarurile au fost aruncate şi începi să pui lucrurile cap la coadă. Stai de vorbă cu oamenii, vorbeşti la telefon, învârţi

hârtii.

— Aşa ai căpătat cicatricea asta? Tess începu să se joace cu restul de omletă. Învârtind hârtii?

— Ţi-am mai spus, lucrăm cu ştiri răsuflate.

Mintea ei însă era

prea analitică să se mulţumească cu acest răspuns.

— Totuşi ai fost împuşcat şi probabil că nu doar o dată.

— Intri uneori undeva şi cei de acolo nu sunt prea bucuroşi de apariţia

ta.

— Şi totuşi în timpul celor opt ore de muncă, pe zi!

Când îşi dădu seama că ea nu era dispusă să renunţe, îşi puse jos furculiţa.

— Tess, nu e ca la cinema.

— Nu, dar nu e nici ca atunci când vinzi ghete.

— În regulă. Nu spun că nu ţi se poate întâmpla să te nimereşti undeva unde lucrurile se încing, dar cea mai mare parte a acestui

gen de muncă poliţienească se rezumă la hârtii. Rapoarte, interogatorii, deducţii. Există săptămâni, luni, chiar ani de incredibilă muncă de ocnaş, chiar de

plictiseală, în comparaţie cu rarele momente de risc fizic efectiv. Un recrut în uniformă transpiră mai mult într-un an decât transpir eu.

— Înţeleg. Atunci înseamnă că, în condiţii normale, nu

te poţi găsi niciodată în situaţia de a fi nevoit să faci uz de pistol.

Nu răspunse pe loc, neplăcându-i punctul unde ajunsese discuţia lor.

— Unde vrei să ajungi?

— Încerc să te înţeleg. Am petrecut împreună două nopţi. Îmi place să ştiu cu cine mă culc.

El tocmai asta evitase. Sexul era mai uşor cu ochelari negri.

— Benjamin

James Mattew Paris, treizeci şi cinci în august, necăsătorit, un metru optzeci şi trei, şaptezeci şi opt de kilograme.

Tess stătea cu coatele pe masă şi cu bărbia pe mâinile împreunate,

studiindu-l.

— Nu-ţi place să vorbeşti despre munca ta.

— Ce-i de vorbit despre ea? E o slujbă.

— Nu, nu în cazul tău. O slujbă e aceea la care te duci în

fiecare dimineaţă, de luni până vineri. Unde nu-ţi cari pistolul ca pe o servietă.

— Majoritatea servietelor nu sunt încărcate.

— Ai fost nevoit să te foloseşti de el.

Ben îşi sorbi şi restul de cafea. Sistemul lui era deja saturat.

— Mă îndoiesc că există poliţişti care ajung la pensie fără să-şi fi folosit pistolul o dată, măcar.

— Da, înţeleg. Pe

de altă parte, pe mine una, ca doctor, m-ar preocupa mai mult ce se întâmplă după. Durerea familiei, şocul şi trauma victimei.

— N-am tras niciodată într-o victimă.

Exista o acută în glasul lui, care o interesa. Poate că îi plăcea să se prefacă faţă de ea, chiar faţă de el însuşi, afirmând că aspectele violente ale muncii sale erau ocazionale, un efect

secundar, de aşteptat. Îl va considera întotdeauna pe cel împuşcat de el în exerciţiul funcţiunii drept cel ticălos. Şi totuşi era sigură că exista în el o parte care se gândea la

omenesc, la carne şi la sânge. Această parte din el îi dădea insomnii.

— Când tragi în cineva aflându-te în autoapărare, spuse ea încet, este ca în război, unde vezi duşmanul mai mult

ca pe un simbol decât ca pe un om?

— Nu te gândeşti la asta.

— Nu văd cum e posibil aşa ceva.

— Crede-mă pe cuvânt.

— Dar când eşti într-o situaţie care te

obligă să treci la această acţiune extremă de apărare, tragi ca să răneşti.

— Nu. Cu acest răspuns sec, se ridică şi-şi luă farfuria.

— Ascultă, îţi scoţi arma, dar nu e ş t i justiţiarul

singuratic. Nu tragi razant cu glonţul tău de argint peste mâna înarmată a ticălosului. În joc este viaţa ta, viaţa partenerului tău, viaţa unei terţe persoane nevinovate. Este albă sau

neagră.

Ben strânse farfuriile. Nu-l mai întrebă dacă a ucis vreodată. Îi răspunsese deja.

Tess aruncă o privire peste hârtiile la care lucrase el. Albă sau neagră. El

n-o să vadă umbrele cenuşii pe care le vedea ea aici. Omul pe care-l căutau ei era un ucigaş. Starea lui mintală, emoţiile lui, poate chiar sufletul lui, nu contau pentru Ben. Poate că nici n-ar fi

putut.

— Spune-mi, îl întrebă ea când Ben se întoarse, te pot ajuta cu ceva, la hârţoagele astea?

— E doar muncă de ocnaş.

— Eu sunt expertă în aşa ceva,

— Poate. Dar vorbim mai târziu despre asta. Acum trebuie să fac paşi dacă nu am de gând să pierd liturghia de la ora nouă.

— Liturghia?!

Ben zâmbi, văzându-i expresia

mirată.

— Linişteşte-te. Ne-am gândit că omul nostru s-ar putea arăta în dimineaţa asta la una din cele două biserici, aşa că o să acoperim toate liturghiile, începând

cu ora şase treizeci. Eu mi-am rezervat serviciile divine de la nouă, zece şi unsprezece treizeci.

— Vin cu tine. Nu, să nu aud, se repezi ea înainte ca el să apuce să deschidă gura. Într-

adevăr pot să vă fiu de folos. Eu cunosc semnele, simptomele.

N-avea rost să-i mai spună că şi el ar fi dorit să vină. Las-o să creadă că s-a amestecat cu sila.

— Să nu mă

înjuri dacă o să-ţi cedeze genunchii.

Îi atinse obrazul cu mâna, dar nu îl sărută.

— Dă-mi zece minute.

* * *

În biserică

mirosea a lumânări de ceară și a esenţe. Stranele, lustruite de strecuratul şi răsucitul în loc ale sutelor de şolduri acoperite de îmbrăcăminte, erau ocupate mai puţin de jumătate, pentru

serviciul de la ora nouă. Era linişte, cu excepţia câte unei tuse ocazionale sau ale unui nas tras. O lumină plăcută, plină de har divin, pătrundea prin vitraliile de pe peretele estic. În faţă

se afla altarul, drapat în acoperămintele lui şi flancat de lumânări. Albul purităţii. Deasupra acestuia atârna Fiul Domnului, murind pe cruce.

Ben stătea împreună cu Tess în

ultima stranã şi studia congregaţia. În partea din faţă, câteva femei mai în vârstă, împreună cu familiile lor. Un cuplu tânăr stătea în strana de vizavi de ei, preferind spatele, se gândi Ben, din cauza

copilului adormit, din braţele femeii. Un bărbat mai în vârstă, care intrase ajutându-se de un baston, stătea singur, la două picioare de o familie de şase persoane. Două fete tinere, în

hainele lor de duminică, stăteau şi-şi şopteau una alteia, iar un băieţel cam de vreo trei ani stătea îngenuncheat în stranǎ, cu faţa spre intrare şi plimba încetişor o maşinuţă din plastic, de-a

lungul lemnului. Ben ştia că în capul lui, făcea zgomotele unui motor şi reproducea scrâşnetul cauciucurilor.

Se mai aflau, stând singuri, trei bărbaţi care corespundeau

descrierii generale. Unul era deja îngenuncheat, cu pardesiul subţire, negru, încă încheiat, deşi în biserică era cald. Celălalt stătea pe banchetă, răsfoind leneş rozariul. Al treilea se

afla în partea din faţă, stând complet nemişcat. Ben ştia că de partea din faţă a bisericii se ocupa Roderick, iar Pilomento, de cea din mijloc,

O mişcare lângă Tess îl făcu pe Ben

să înţepenească. Lângă ea se strecurase Logan, bătând-o uşor pe mână şi zâmbindu-i lui Ben.

— M-am gândit să vin şi eu. Vocea îi era uşor răguşită. Tuşi încet în mână,

ca să-şi limpezească gâtul.

— Îmi face plăcere să vă văd, monseniore, şopti Tess.

— Mulţumesc, draga mea. Am fost cam bolnav în ultima vreme şi n-am fost

sigur că o să pot veni. Am sperat că o să fii şi tu. Ai privirea ageră. Se uită de jur împrejurul bisericii pe jumătate goală. În cea mai mare parte, bătrâni şi tineri, se gândi el. Cei aflaţi la mijlocul

vieţii rareori se gândeau că Dumnezeu are nevoie de o oră din timpul lor. După ce se scotoci în buzunar după o bomboană, se uită din nou la Ben.

— Sper că nu te

superi din cauza voluntariatului meu. Dacă întâmplător aveţi noroc, o să vă fiu de folos. Până una-alta am ceea ce putem numi avantajul celui care se află pe teren propriu.

Pentru prima dată de când îl cunoscuse Ben, Logan purta gulerul alb, preoţesc, colanul. Văzându-l, Ben dădu doar din cap.

Preotul intră, congregația se ridică în picioare, începu

serviciul divin.

Ceremonialul deschiderii. Oficiantul în veşminte verzi, cu roba albă, şi cu stola purtată inofensiv sub veşmintele fâlfâitoare, băiatul de altar, în negru şi alb, gata să servească.

Domnul să aibă îndurare.

Cinci strane mai în faţă, un copil începu să urle din toţi rărunchii. Congregaţia murmură la unison răspunsul.

Cristos să aibă

îndurare.

Bătrânul cu bastonul era ocupat cu mătăniile. Cele două tinere chicoteau şi încercau cu disperare să se oprească. Băieţelul cu maşinuţa din plastic era adus la

ordine de mama lui. Un bărbat cu o stolă albă de mătase, pusă chiar pe piele, simţi cum darabana din capul lui începe să slăbească, la auzul cuvintelor rostite de oficiant şi de congregaţie. Palmele

îi erau transpirate, dar le ţinea împreunate în faţă.

Domnul fie cu voi.

Şi cu spiritul vostru.

Cuvintele erau rostite în latină, latina copilăriei lui şi

a anilor de preoţie. Cuvintele alinau şi lumea continua să ofere stabilitate.

Liturghia. Congregaţia continua cu foşnitul, cu şoaptele şi cu scârţâitul. Ben urmărea fără să

audă cu adevărat cuvintele preotului. Le auzise de atâtea ori înainte. Una din primele lui amintiri era cu el stând pe o stranăă tare, cu mâinile între genunchi, cu gulerul scrobit a celei mai

bune cămăşi, rozându-i gâtul. Avea pe atunci cinci sau şase ani. Josh era băiat de altar.

Omul în pardesiu negru, subţire, se lăsă brusc pe spate în strana lui, ca sfârşit. Cineva îşi

suflă nasul cu grijă.

— Pentru răscumpărarea păcatelor există moartea, intona preotul, dar darul Domnului este viaţa veşnică întru Isus Cristos, Domnul nostru.

Se ridicară în picioare pentru Sfânta Evanghelie. Matei 7:15-21.

— Feriţi-vă de profeţii mincinoşi.

Oare nu asta îi spusese lui Vocea? Capul începu să-i răsune, plin de forţa

cuvintelor, în timp ce el stătea nemişcat. Trupul lui obosit începu să vibreze de o proaspătă, curată emoţie. Da, fii vigilent. Ei n-ar înţelege, nu te-ar lăsa să-ţi termini misiunea. Ea

pretindea că înţelege. Doctoriţa Court. Dar ea nu voia decât să-l vadă într-un loc de unde nu va mai putea termina ce avea de terminat.

Ştia el ce fel de loc – pereţi albi, toţi pereţii aceia albi şi

surorile acelea în alb, cu privirile loc plictisite şi precaute. Un loc în care stătuse mama lui în toţi acei ultimi, teribili ani.

— Ai grijă de Laura. Ea adăposteşte păcatul

în inima ei şi-şi apleacă urechea către diavol. Pielea mamei lui era păstoasă, obrajii flasci. Dar ochii ei erau atât de întunecaţi şi de strălucitori.
Strălucitori de

nebunie şi de faptul că ştiau.

— Sunteţi gemeni. Dacă sufletul ei va fi damnat, la fel va fi şi al tău. Ai grijă de Laura.

Dar Laura murise deja.

Auzi ultimele cuvinte ale Evangheliei.

— Dumnezeule, Dumnezeule, a cui va fi împărăţia Cerurilor, dacă nu a colul care împlineşte porunca tatălui meu ceresc?

Îşi înclină capul, în acceptare.

— Laudă Ţie, o, Cristoase.

Se aşezară la loc, pentru predică.

Ben simţi mâna lui Tess aşezându-se peste a lui. Strânse degetele, conştient

că ea ştia că se simţea stânjenit. Se consolase cu ideea că asista din nou la o liturghie, dar era altceva când la niciun metru de el se afla un preot. Asta îi amintea cu perfectă claritate de acele

puţine dăţi când fusese la biserică, mic fiind, şi descoperise, spre marea lui încurcătură, că sora Mary Angelina stătea doar la câteva strane de familia lui. Surorile nu erau atât

de tolerante ca mamele, când băieţii mici se jucau cu degetele şi mormăiau doar pentru ei, în timpul liturghiei.

— Iar ai visat cu ochii deschişi în timpul liturghiei,

Benjamin.

Îşi aminti obiceiul surorii Mary Angelina de a-şi strecura mâinile în mânecile negre ale costumului ei, astfel încât arăta ca una din jucăriile acelea în formă de ou, cu baza grea, un

Hopa-Mitică pe care nu reuşeai niciodată să-l culci la pământ.

— Ar trebui să încerci să semeni mai mult cu fratele tău, îi spuse ea.

— Ben?

— Hmmm?

— Omul de acolo.

Vocea lui Tess era uşoară ca un fulg la urechea lui. Omul acela în pardesiu negru.

— Da, l-am văzut şi eu.

— Plânge.

Congregaţia se ridică în picioare,

pentru Crez. Omul în pardesiu negru continua să stea jos, plângând încet peste rozariu. Se scula nesigur în picioare, înainte de sfârşitul slujbei şi ieşi în grabă din biserică.

— Stai aici, îi

ordonă Ben şi ieşi din stranã, după el. Când făcu o mişcare ca să-l urmeze, Logan o apăsă pe mână.

— Linişteşte-te, Tess, îşi cunoaşte meseria.

Ben nu se întoarse înapoi în

timpul ofertoriului şi nici al spălării pe mâini. Tess stătea jos, cu mâinile împreunate şi cu şira spinării tremurând. Da, Ben îşi ştia meseria, dar nu o cunoştea pe a ei. Dacă îl găseau pe

om, ea trebuia să fie afară, cu el. Poate că simţea nevoia să vorbească. Tess rămase pe loc, recunoscând cu adevărat, pentru prima oară, că era îngrozită.

Ben se întoarse,

zâmbind uşor în timp ce se apleca peste rezemătoarea stranei şi-l atinse pe Logan pe umăr.

— Poţi să vii puţin?

Logan îl urmă fără comentarii. Tess se pomeni inspirând

adânc, înainte de a-i urma în pronaos.

— Omul stă acolo, pe trepte. I-a murit soţia, acum o săptămână. De leucemie. Nu i-a fost uşor. Oricum mă duc să verific, dar…

— Da, înţeleg.

Logan privi spre uşile închise ale bisericii. O să am eu grijă de el. Anunţă-mă dacă se schimbă ceva.

Îi zâmbi lui Tess şi o bătu pe mână.

— A fost plăcut să te revăd.

— La revedere,

monseniore.

Îl urmăriră ieşind afară, în dimineaţa aspră de noiembrie. Se întoarseră în tăcere în biserică. La altar, se desfăşura momentul Binecuvântării. Fascinată, Tess se

aşează să urmărească ritualul pâinii şi vinului.

Acesta este trupul Meu.

Capete aplecate, primind simbolul şi darul. Găsi asta frumos. Preotul, în veşmintele care

confereau grandoare, stătea în altar, ţinând în sus ostia rotundă. Apoi potirul de argint fu binecuvântat şi ridicat drept ofrandă.

Drept sacrificiu, se gândi Tess. El vorbise despre sacrificiu. Ceremonia

pe care ea o găsea frumoasă, chiar puţin spectaculară, pentru el nu însemna decât sacrificiu. Dumnezeul lui era Dumnezeul din Vechiul Testament, just, aspru şi însetat de sângele supunerii.

Dumnezeul Potopului, al Sodomei şi Gomorei. El nu vedea frumoasa ceremonie ca pe o legătură între congregaţie şi un Dumnezeu al iertării şi al bunătăţii, ci ca pe un sacrificiu

închinat celui care-l pretindea.

Întinse mâna, după mâna lui Ben.

— Cred că aici... se simte împlinit.

— Ce?

Ea scutură din cap, neştiind exact cum să-i explice.

Dinspre altar veniră cuvintele solemne:

...pentru că Ţi-a plăcut să primeşti ofranda sfântului Abel şi sacrificiul părintelui nostru Abraham şi pe acela al prea sfântului tău

preot Melchisedec, o jertfă sfântă, o victimă fără de păcat.

— O victimă fără de păcat, repetă Tess. Alb de la puritate. Se uită îngrozită la Ben. Nu atât să salveze. Nu

atât să salveze, cât să sacrifice. Şi când vine aici şi ascultă, interpretează totul, astfel încât să-i valideze convingerea în ceea ce face. Aici n-o să clacheze, nu aici. El se hrăneşte din asta în cel mai

nesănătos mod.

Îl urmări pe preot consumând ostia şi bând apoi vinul, după ce făcu semnul crucii. Simboluri, se gândi ea. Dar cât de departe mersese un om cu interpretarea lor, dincolo de ceea

ce simbolizau ele efectiv, adică sângele şi carnea?

Preotul ridică ostia în sus şi spuse răspicat:

— Priveşte, Mielul Domnului, priveşte-L pe El care înlătură păcatele lumii.

Doamne, eu nu sunt vrednic să poposeşti sub acoperişul meu. Rosteşte cuvântul şi sufletul meu se va tămădui.

Membrii congregaţiei începură să se strecoare afară din

strane şi să pornească încet pe culoar, pentru cuminecătură.

— Crezi că el e în stare să accepte cuminecătura? şopti Ben, urmărind şirul care înainta încet.

— Nu ştiu. Se

simţi dintr-odată cuprinsă de frig, de frig şi de nesiguranţă. Cred că are nevoie de ea. Asta înseamnă reînnoire, nu?

Trupul lui Cristos.

— Da, asta este ideea.

Omul care răsfoise cartea cu imnuri se ridică şi se îndreptă spre altar. Celălalt bărbat pe care-l urmărise Ben rămase pe loc, cu capul aplecat, rugându-se sau poate picotind.

Mai era cineva care se simţea năpădit de o imperioasă nevoie şi dorinţă. Mâinile aproape că îi tremurau din cauza aceasta. Dorea ofranda, carnea Domnului, care să

pătrundă în el şi să spele orice urmă de păcat.

Rămăsese aşezat, în timp ce biserica se umplea de glasuri.

— Te-ai născut din păcat, îi spusese mama lui. Te-ai născut păcătos şi

fără valoare. Este o pedeapsă, una justă. Toată viaţa ta vei cădea iar şi iar în păcat. Dacă mori în păcat, sufletul tău va fi damnat.

— Răscumpărarea îl prevenise părintele Moore. Trebuie să-ţi

răscumperi păcatele, pentru ca acestea să poată fi iertate şi absolvite.

Răscumpărarea.

Dumnezeu cere răscumpărare.

Da, da, a înţeles.

A început răscumpărarea. Îi

adusese Domnului patru suflete. Patru suflete pierdute, care implorau să plătească pentru sufletul pierdut al Laurei. Pentru plata integrală, Vocea mai cerea încă două.

— Nu vreau să

mor. În delir, Laura se agăţase de mâinile lui. Nu vreau să merg în iad. Fă ceva. Ah, te rog, Doamne, fă ceva.

Ar fi vrut să-şi astupe urechile cu mâinile, să se prăbuşească în

genunchi în faţa altarului şi să primească ostia. Dar nu o merita. Nu o va merita, atâta vreme cât nu-şi va fi îndeplinit misiunea.

— Domnul fie cu voi, rosti preotul, răspicat.

— Et cum spiritus tuo, murmură el.

* * *

Tess se lăsă în voia brizei răcoritoare de afară care se juca pe faţa ei redându-i vitalitatea, după mai

bine de trei ore de serviciu divin. Frustrarea o cuprinse din nou, stând acolo şi urmărindu-i pe răzleţii ultimei liturghii îndreptându-se spre maşini; frustrarea şi un sentiment vag,

enervant, că el fusese tot timpul acolo, aproape.

Îşi petrecu braţul pe după braţul lui Ben.

— Şi acum?

— Mă duc la secţie să dau câteva telefoane. Uite-l pe

Roderick.

Roderick coborî scările, o salută pe Tess cu o înclinare a capului, apoi strănută de trei ori în batistă.

— Scuzaţi-mă.

— Arăţi groaznic, comentă Ben şi-şi

aprinse o ţigară.

— Mulţumesc. Pilomento s-a dus să verifice un număr de maşină. Zicea că un tip care stătea vizavi de el mormăise ceva tot timpul serviciului divin. Roderick îşi băgă batista înapoi

în buzunar şi tremură puţin, în bătaia vântului.

— N-am ştiut că veniţi şi dumneavoastră aici, doctore Court.

— M-am gândit că aş putea fi de folos. Se uită la ochii

lui înroşiţi, compătimindu-l când acesta fu cuprins de un acces de tuse.

— Faci urât de tot. Te-ai dus la doctor?

— N-am avut timp.

— O jumătate din

secţie e la pământ din cauza gripei, interveni Ben. Ed a amenințat că o să-şi pună mască. Gândindu-se la partenerul său, privi înapoi spre biserică.

— Poate că a avut el mai mult

noroc.

— Poate, fu de acord Roderick, respirând şuierat. Te duci înapoi la secţie?

— Da, trebuie să dau câteva telefoane. Fă-mi un serviciu... Du-te acasă şi tratează-te.

Curenţii de aer vin direct spre mine, de acolo de unde e aşezat biroul tău.

— Trebuie să-mi fac raportul.

— Dă-l dracului de raport, spuse Ben, apoi se întoarse când îşi aminti că se afla

la nici doi metri de biserică. Păstrează-ţi microbii acasă, Lou, vreo două zile.

— Da, poate. Sună-mă dacă Ed a descoperit cumva ceva.

— Bineînţeles. Fii liniştit.

— Şi consultă un doctor, adăugă Tess.

Roderick reuşi să zâmbească slab şi se îndepărtă.

— Îmi sună ca şi cum i se instalează direct la plămâni, spuse ea în şoaptă, dar când se întoarse

înapoi spre Ben, văzu că mintea acestuia era deja în altă parte.

— Ascultă, ştiu că abia aştepţi să dai telefoanele alea. Iau un taxi până acasă.

— Ce?

— Ziceam că iau

un taxi până acasă.

— De ce? Te-ai plictisit de mine?

— Nu. Ca să-i demonstreze, îi mângâie buzele cu buzele ei. Dar ştiu că ai treburi pe care vrei să le rezolvi.

— Atunci vino cu

mine. Încă n-avea de gând să-i dea drumul sau să renunţe la ce mai rămăsese din timpul privat, fără complicaţii, al week-end-ului. Iar după ce rezolv ce am de rezolvat, ne putem întoarce înapoi la

tine şi... Se aplecă şi-i muşcă lobul urechii.

— Ben, nu putem face dragoste tot timpul.

Cu braţul petrecut pe după ea, Ben o luă spre maşină.

— Cum să nu putem? O să-ţi arăt.

— Nu, crede-mă. Există considerente biologice. Crede-mă, sunt doctor.

Se opri lângă portieră.

— Ce considerente biologice?

— Mor de foame.

— Ah. Îi deschise portiera, apoi ocoli maşina spre partea lui. În regulă, atunci o să ne oprim foarte puţin, în piaţă. Tu poţi să pregăteşti prânzul.

— Pot?

— Eu am pregătit

micul dejun.

— Ah, într-adevăr. Se lăsă pe spate, găsind atrăgătoare ideea unei după-amiezi tihnite de duminică. În regulă, pregătesc eu prânzul. Sper că-ţi plac sandvişurile cu

brânză.

Ben se aplecă atât de aproape, încât răsuflarea lui îi mângâie buzele.

— Atunci eu o să-ţi arăt ceea ce se presupune că fac bărbaţii duminica după-amiază.

— Şi anume?

— O să beau bere şi o să mă uit la meciuri. O sărută apăsat, apoi porni maşina, în timp ce ea începu să râdă.

Îi urmări înghesuindu-se unul într-altul în maşină.

O văzuse în biserică. Biserica lui. Era un semn, desigur, faptul că ea venise să se roage în biserica lui. La început îl enervase oarecum, apoi îşi dădu seama că ea fusese îndrumată acolo.

Ea va fi ultima. Ultima, înainte de el însuşi.

Urmări maşina pornind şi-i văzu o clipă părul, prin geamul lateral. O pasăre poposi pe o ramură a copacului desfrunzit de lângă

el, privind în jos cu ochi strălucitori, negri, ochii mamei lui. Se duse acasă să se odihnească.

Capitolul 12

— Cred că am găsit un loc.

Ed era instalat la masa lui, ciocănind la maşina de scris, în stilul „două-degete".

— Ah, da? Ben

stătea şi el la masa lui, din nou în faţă cu harta oraşului. Trăgea linii cu creionul, meticulos, ca să lege între ele locurile crimelor.

— Un loc pentru ce?

— Un loc în care

să locuiesc.

— Umm-hmm.

Cineva deschise frigiderul şi se plânse tare că li se furase toată apa. Nimeni nu-i dădu nicio atenţie. Brigada fusese spulberată de gripă şi de o crimă

dublă lângă Georgetown University. Cineva lipise un curcan din carton pe una din ferestre, dar acesta era unicul semn vizibil de sărbătoare. Ben încercui uşor clădirea în care

locuia Tess, înainte de a-şi ridica privirea spre Ed.

— Deci când te muţi?

— Depinde. Ed se încruntă în direcţia cheilor, ezită, apoi îşi regăsi ritmul. Mai întâi să încheiem

contractul.

— Ai omorât pe cineva ca să închiriezi apartamentul respectiv?

— Contractul de vânzare. Fir-ar să fie de maşină, nu merge ca lumea.

— De vânzare? Ben dădu drumul creionului şi se holbă la Ed. Cumperi o casă? Cumperi?

— Exact. Ed aplică răbdător tuş corector pe ultima lui greşeală, suflă peste el, apoi rebătu. În

dreptul cotului avea un spray cu dezinfectant Lysol, în cazul în care se apropia de el un prezumtiv contagios.

— Chiar tu mi-ai sugerat.

— Da, dar eu doar… Cumperi? Ben

împinse câteva coli de hârtie în coşul lui de gunoi, ca să acopere cutia goală de apă minerală. Ce rahat poţi să-ţi permiţi cu leafa ta de detectiv?

— Unii dintre noi mai ştiu să şi

economisească. Îmi folosesc capitalul

— Capitalul? Ben îşi dădu ochi peste cap, înainte de a strânge harta. Nu ajungea nicăieri. Omul are capital, spuse el, adresându-se întregului birou.

Următorul lucru pe care o să mi-l spui o să fie acela că ai acţiuni.

— Am făcut câteva investiţii mărunte, modeste. Majoritatea în utilităţi.

— Utilităţi.

Singurele utilităţi despre care ai auzit vreodată sunt facturile de benzină. Îl studie totuşi pe Ed cu o privire îndoită.

— Şi unde zici că e locul?

— Ai câteva minute?

— Da, am.

Ed îşi trase raportul din maşina de scris, aruncă o privire îngrijorată peste el şi-l puse alături.

— Să mergem.

Drumul nu dură mult. Cartierul se

afla în extremitatea încă neamenajată a Georgetown-ului. Casele, construite în linie, arătau mai curând obosite decât distinse. Florile de toamnă renunţaseră la luptă pur şi simplu din lipsă de interes şi

stăteau acolo ofilite, printre mormane de frunze negreblate. Cineva prinsese o bicicletă de un stâlp cu un lanţ. Bicicleta fusese despuiată de tot ce se putea. Ed trase la bordură.

— Acolo e.

Atent, Ben întoarse capul. Spre meritul lui, nu cârti nimic.

Casa avea trei nivele şi era îngustă având uşa din faţă la cel mult cinci paşi de trotuar. Două ferestre fuseseră

bătute în scânduri şi obloanele, care nu căzuseră încă, se legănau ca bete. Cărămida era veche şi obosită, cu excepţia locurilor unde cineva pictase cu spray obscenităţi. Ben coborî din

maşină, se sprijini de capotă şi încercă să nu creadă ceea ce vedea.

— E ceva, nu?

— Da, e ceva. Ed, nu există burlane.

— Ştiu.

— Jumătate din geamuri sunt sparte.

— M-am gândit că o parte din ele le pot înlocui cu vitralii.

— Nu cred că acoperişul a fost refăcut de la recesiune încoace. Cea adevărată.

— Mă gândesc să amenajez nişte

lucarne.

— Te sfătuiesc să încerci, între timp, cu o sferă de cristal. Ben îşi băgă mâinile în buzunarele jachetei. Haide să aruncăm o privire înăuntru.

— Încă n-am

cheie.

— Isuse! Bombănind, Ben urcă trei trepte roase, de piatră, scoase portofelul şi găsi o carte de credit, încuietoarea prăpădită cedă fără figuri.

— Mă simt ca şi cum ar trebui să te port în braţe peste prag.

— Fă-ţi şi tu o casă a ta.

Holul era plin de pânze de păianjen şi căcăţei de diverse rozătoare. Tapetul

devenise cenuşiu la culoare. Un gândac dolofan, cu o spinare dură, trecea leneş de-a lungul lui.

— Şi când zici că apare Vincent Price?

Ed se uită în jur şi văzu un palat.

— Nu are nevoie

decât de o curăţenie pe cinste.

— Şi de un exterminator. Există şobolani?

— În pivniţă, presupun, spuse Ed fără îngrijorare şi intră în ceea ce fusese odinioară un

încântător salon.

Încăperea era strâmtă şi cu tavanul înalt, cu golurile a ceea ce trebuie să fi fost două ferestre de un metru şi jumătate înălţime, bătute în scânduri. Piatra şemineului era

intactă, dar cineva smulsese placa. Duşumeaua, sub stratul de praf şi funingine, putea foarte bine să fie din lemn de stejar.

— Ed, locul ăsta...

— Are nişte posibilităţi

nemaipomenite. În bucătărie există un cuptor de cărămidă, construit în perete. Ştii ce gust are pâinea făcută în cuptor de cărămidă?

— Dar nu-ţi cumperi casă ca să coci pâine. Ben intră

în hol, uitându-se pe jos, după orice semn de viaţă. Isuse, uite o gaură în tavan, E mai mare de un metru.

— E prima urgenţă de pe listă, comentă Ed, venind lângă el. Pe când se

uitau, un păianjen de mărimea degetului mare al unui bărbat îşi dădu drumul de sus şi ateriză la picioarele lor cu o bufnitură remarcabilă. Mai mult decât uşor dezgustat, Ben îi

făcu vânt într-o parte.

— Nu poţi fi serios în ce priveşte casa asta.

— Bineînţeles că sunt. Vine o vreme când orice bărbat vrea să se aşeze la casa lui.

— Doar nu m-ai luat în serios şi în privinţa însurătorii?

— Un loc al tău, continuă Ed netulburat. O cameră de lucru, poate chiar o mică grădină. E un teren bunicel, în spate. Un loc ca ăsta

o să-mi dea un scop în viaţă. Mă gândesc să-mi amenajez o cameră, cât de curând,

— O să-ţi ia vreo cincizeci de ani.

— Tot n-am nimic mai bun de făcut. Nu vrei să urci?

Ben se mai uită o dată la spărtura din tavan.

— Nu, vreau să trăiesc. Cât te-a costat? întrebă el sec.

— Şaptezeci şi cinci.

— Şaptezeci şi

cinci? Şaptezeci şi cinci de mii? De dolari?

— Casele sunt scumpe în Georgetown.

— Georgetown? Dumnezeule mare, dar aici nu e Georgetown. Ceva

mai mare decât un păianjen mişună într-un colţ. Duse mâna la pistol.

— Primul şobolan pe care-l văd o să înghită chestia asta.

— Nu-i decât un şoarece de câmp. Ed puse o mână

liniştitoare pe umărul lui Ben. Şobolanii rămân în pivniţă sau în pod.

— Ce, au contract fix de închiriere? Dar lăsă piedica pistolului.

— Ascultă, Ed, agenţii imobiliari şi

edilii împing cât mai mult limitele oraşului ca să poată spune locului ăstuia Georgetown şi să agaţe idioţi ca tine, cu şaptezeci şi cinci de mii de dolari.

— Eu n-am oferit decât şaptezeci.

— Ah, asta e cu totul altceva. Tu nu ai oferit decât şaptezeci. Începu să se plimbe, dar nimeri într-o magnifică pânza de păianjen. Înjurând, se luptă să se elibereze.

— Ed, cred că

seminţele alea de floarea-soarelui sunt de vină. Ai nevoie de carne roşie.

— Te simţi răspunzător. Ed zâmbi, teribil de încântat, înainte de a o lua spre bucătărie.

— Nu, nu mă

simt. Ben îşi vârî mâinile în buzunare. Ba da, fir-ar să fie, mă simt.

— Asta e grădina. Grădina mea. Ed arătă înspre afară, când Ben veni după el. Cred că o să pot cultiva busuioc, ceva

rozmarin, poate chiar puţină levănţică aici, pe bucăţica asta chiar de sub fereastră.

Ben văzu o zonă de iarbă înaltă până la genunchi, aproape suficient de mare cât să dai de două ori cu

coasa.

— Ai muncit prea mult. Cazul ăsta ne-a cam înnebunit pe toţi. Ed, ascultă-mă atent, vezi dacă ce-ţi spun eu acum nu-ţi aprinde un beculeţ roşu. Lemn putred. Termite. Dăunători.

— Împlinesc în curând treizeci şi şase de ani.

— Şi?

— Şi n-am avut niciodată o casă a mea.

— Pe dracu, toată lumea împlineşte mai devreme sau mai

târziu treizeci şi şase de ani, dar nu toată lumea trebuie neapărat să aibă o casă proprie.

— Rahat, eu unul nici măcar nu am locuit vreodată într-una. Noi am locuit întotdeauna în

apartamente.

Bucătăria mirosea a decenii de grăsime, dar de data asta Ben nu mai spuse nimic.

— Există şi un pod. Poduri cum vezi în filme, cu lăzi de zestre şi mobilă veche şi pălării

caraghioase. Mie-mi place. Mai întâi şi mai întâi o să mă ocup de bucătărie.

Ben privi afară, la bietul petic de iarbă.

— Cu aburi, spuse el. Cea mai bună metodă e să dai jos tapetul ăsta

vechi.

— Cu aburi?

— Da. Ben scoase o ţigară şi zâmbi. O să ai nevoie de mult tapet. Am cunoscut odată o tipă care lucra la un magazin cu vopsele. Marli... da, cred că Marli o

chema.. Poate că o să-mi mai acorde o reducere de preţ.

— N-ai avut cumva vreo prietenă pe la un depozit de lemne?

— O să mă gândesc. Haide acum, mai am de dat

un telefon.

Se opriră la un telefon public, câteva mile mai încolo. Ben găsi o fisă şi formă numărul lui Tess de la birou, în timp ce Ed intră în strada 7-Unsprezece.

— Birou!

doctorului Court.

— Detectiv Paris.

— Da, o clipă.

Se auzi un declic, apoi tăcere, apoi un alt declic.

— Ben?

— Ce mai faci, Doc?

— Bine. În timp

ce vorbea, îşi strângea lucrurile de pe birou. Tocmai mă pregăteam să plec la clinică.

— La ce oră termini acolo?

— De obicei pe la cinci treizeci, poate şase.

Ben se uită la ceas şi-şi rearanjă restul programului.

— Perfect. Vin să te iau.

— Dar nu trebuie…

— Ba da, trebuie. Pe cine ai azi în coadă?

— Poftim?

— Cine te păzeşte la birou? îi explică Ben, încercând să găsească un colţişor în cabină, unde să nu-l sufle vântul.

— Ah, sergentul Billings.

— Bine. Îşi făcu

mâinile căuş în jurul unui chibrit, îşi aprinse o ţigară, şi-şi dori al naibii de tare să nu-şi fi uitat mănuşile acasă. Spune-i lui Billings să te ducă el cu maşina la clinică.

Se făcu tăcere. În

această tăcere, Ben simţi furia şi îi veni să zâmbească.

— Nu văd niciun motiv pentru care să nu pot merge singură cu propria mea maşină la clinică, aşa cum fac în fiecare

săptămână, de câţiva ani buni.

— Nu-ţi cer să vezi motivul, Tess. Am eu destule. Ne vedem la şase.

Închise, ştiind că ea o să rămână cu receptorul în mână încercând să se

calmeze, ca să-l poată pune încet, înapoi în furcă. Căci n-ar fi vrut să facă un gest atât de copilăros şi de tipic, trântindu-l.

* * *

Ben avusese

dreptate. Tess numără invers, rar, de la cinci, după care puse încet receptorul înapoi, la locul lui. Abia îl lăsase jos, că o şi sună Kate.

— Da? făcu un efort ca să nu fie tăioasă.

— Te mai caută cineva pe linia doi. N-a vrut să-şi dea numele.

— În regulă, eu... Nervii i se strânseră în stomac şi ştiu exact. Dă-mi legătura, Kate.

Se uită la butonul

care clipea tăcut. Degetul nu îi tremură când apăsă pe el.

— Doctoriţa Court.

— Te-am văzut la biserică. Ai venit.

— Da. Îşi aminti de instrucţiunile pe care le primise:

„Încearcă să-l ţii cât mai mult pe fir. Să rămână cât mai calm şi cât mai mult pe fir.
"

— Sperasem că o să te văd acolo, ca să putem vorbi din nou. Cum te simţi?

— Ai fost acolo.

Acum înţelegi.

— Ce să înţeleg?

— Înţelegi măreţia. Vocea lui era calmă. Îşi confirmase credinţa, prin decizia luată. Sacrificiile care ni se cer nouă, continuă el, sunt atât de mici

în comparaţie cu răsplata pentru ascultare. Mă bucur că ai fost acolo, ca să înţelegi. Aveam îndoieli.

— Ce fel de îndoieli?

— În legătură cu misiunea. Dar nu mai

am, adăugă abia auzit, ca şi cum vorbind fie şi numai în şoaptă despre îndoială, ar fi comis un păcat.

Tess îşi încercă norocul.

— Unde e Laura?

— Laura. Îi putea

auzi lacrimile. Laura aşteaptă în purgatoriu, suferind, până când îi voi putea răscumpăra păcatele. Sunt răspunzător pentru ea. Nu are pe nimeni altcineva în afară de mine şi de Maica

Domnului care să intervină pentru ea.

Deci Laura era moartă. Acum putea fi sigură de asta.

— Cred că ai iubit-o foarte mult.

— Ea era tot ce era mai bun în mine. Noi am fost legaţi

înainte de a ne fi născut. Acum trebuie să repar tot ce a greşit ea, înainte de a ne putea uni după moarte. Acum înţelegi. Ai venit. Sufletul tău se va alătura celorlalte. Eu te voi absolvi, în

numele Domnului.

— Nu mai poţi ucide încă o dată. Laura nu ar vrea să mai ucizi.

Se aşternu tăcerea… trei, patru, cinci secunde.

— Am crezut că ai înţeles.

Tess recunoscu tonul, acuzaţia, trădarea. Îl pierdea.

— Cred că am înţeles. Iar dacă nu, am nevoie să-mi explici. Vreau să înţeleg, vreau să mă ajuţi să înţeleg. Pentru asta vreau să

vin să stăm de vorbă.

— Nu, e o minciună. Eşti plină de minciuni şi de păcate. Îl auzi începând să mormăie Tatăl Nostru, înainte de a se întrerupe legătura.

* * *

Când Ben se întoarse la secţie, o găsi pe Löwenstein în picioare, lângă biroul ei. Îi făcu semn, ţinând telefonul între umăr şi ureche, astfel încât

să aibă libere amândouă mâinile.

— Nu poate fără mine, îi spuse Ben lui Ed. Începu să-şi strecoare un braţ în jurul ei, dar vizându-i nu talia, ci punga cu struguri îmbrăcaţi în ciocolată, de pe

birou.

— A sunat-o din nou pe Court, îi spuse Löwenstein.

Mâna îi înţepeni.

— Când?

— Am aflat, la ora 11:21.

— A fost reperată poziţia?

— Da. Luă un carnet de pe birou şi i-l înmânănă. Se presupune că ar fi sunat cam din zona asta. Precis că se afla în perimetrul acestor patru cvartale. Goldman spune că doctoriţa

Court s-a descurcat într-adevăr foarte bine.

— Isuse, noi eram chiar aici. Precis că ne-am intersectat cu el, spuse Ben, aruncându-i carnetul înapoi pe birou.

— Căpitanul i-a trimis pe Bigsby, pe Mullendore şi pe câţiva poliţişti de stradă să ia zona la pieptănat şi să caute eventualii martori.

— O să-i ajutăm şi noi.

— Ben. Ben, stai.

Se opri, întorcându-se enervat. Löwenstein astupă microfonul receptorului.

— I-au trimis căpitanului o copie a convorbirii. Poate că vrei s-o vezi.

— În regulă, o s-

o citesc la întoarcere.

— Credeam că vrei să o vezi acum, Ben.

* * *

Câteva ore de muncă la clinica Donnerly au fost suficiente ca să o

facă pe Tess să-şi uite propriile ei probleme. Pacienţii de aici debutau ca oameni de afaceri maniaco-depresivi şi terminau ca drogaţi reformaţi. Venea la clinică o dată sau de două ori pe

săptămână, dacă îi permitea programul, să lucreze cu personalul medical de aici. Pe unii dintre pacienţi îi vedea doar o dată sau de două ori, pe alţii îi vedea săptămână de săptămână, lună de

lună.

Îşi sacrifica din timpul ei ca să vină aici de câte ori putea, pentru că nu era un spital de elită, unde veneau bogătaşii, când erau depăşiţi de probleme sau de vicii. Nu era

nicio clinică de cartier, condusă de idealişti prăpădiţi. Era o instituţie serioasă, care se lupta din greu şi care îi primea pe bolnavii mintali şi cu tulburări emoţionale, din toate sferele vieţii.

Exista o femeie la etajul al doilea, cu boala lui Alzheimer, care cosea păpuşi pentru nepoţii ei, apoi se juca singură cu ele, când uita că are nepoţi. Era un bărbat care se credea John Kennedy

şi care-şi petrecea cea mai mare parte a zilei scriind, inofensiv, cuvântări. Pacienţii mai violenţi erau ţinuţi la etajul trei, unde paza era mai severă. Uşile din sticlă groasă erau încuiate şi ferestrele

erau prevăzute cu zăbrele.

Tess îşi petrecu aici cea mai mare parte a după-amiezii. Pe la cinci era deja stoarsă. Aproape o oră întreagă şi-o pierduse într-o şedinţă cu un

schizofrenic paranoic, care o bombardase cu obscenităţi, apoi cu tava pe care i se servise prânzul, înainte de a fi imobilizat de doi gardieni. Tess îi administrase o

injecţie cu Thorazine, dar nu fără părere de rău. Bietul om urma să fie sub tratament medical tot restul vieţii sale.

Când acesta se linişti din nou, Tess îl lăsă să-şi revină puţin, în camera de

odihnă a personalului. Mai avea încă un pacient de văzut. Lydia Woods, o femeie de treizeci şi şapte de ani care ţinuse o casă cu trei copii, lucrase ca agent de schimb, cu program

întreg şi ca preşedinte la Asociaţia părinţi-profesori. Gătise mâncăruri savante, răspunsese la toate solicitările şcolii şi fusese numită Femeia de afaceri a anului. Femeia de tip

nou, care se pricepea la orice şi putea face orice.

În urmă cu două luni, în timpul unui spectacol la şcoală, făcuse o criză. Avusese convulsii şi un atac pe care mulţi dintre părinţii

îngroziţi l-au luat drept epilepsie. Când a fost adusă la spital, s-a descoperit că se afla într-o perioadă de abstinenţă, cu consecinţe severe ca acelea provocate de dependenţa de heroină.

Lydia Woods făcuse faţă lumii ei perfecte, recurgând la valium şi la alcool, până în clipa în care soţul ei o ameninţase cu divorţul. Pentru a-şi demonstra puterea, renunţase dintr-o dată la cele

două droguri, în încercarea disperată de a-şi continua viaţa aşa cum şi-o structurase ea.

Acum, deşi boala fizică era deja sub control, Tess se văzuse obligată să se ocupe de cauze şi de

consecinţe.

Tess luă liftul înapoi la etajul unu, unde ceru dosarul Lydiei. Îl citi şi şi-l puse sub braţ. Camera Lydiei se afla la capătul culoarului. Lydia lăsase uşa deschisă, dar Tess

ciocăni înainte de a intra.

Draperiile erau trase, camera întunecată. Lângă pat se aflau flori, garoafe roz. Parfumul lor era delicat şi dulce şi plin de speranţă. Lydia

stătea pe pat, ghemuită, cu faţa la perete. Nu făcu niciun gest de primire.

— Bună, Lydia. Tess puse dosarul pe o măsuţă şi se uită prin încăpere. Hainele pe care le

îmbrăcase Lydia în ziua precedentă erau făcute maldăr, într-un colţ.

— E cam întuneric aici, spuse ea şi dădu draperia la o parte.

— Îmi place întunericul.

Tess se uită la silueta de pe pat. Era timpul să facă presiuni.

— Mie nu-mi place, zise ea simplu şi dădu draperia de tot într-o parte. Când lumina se revărsă înăuntru, Lydia se

întoarse şi se holbă la ea. Nu se obosise să se pieptene şi nici să se fardeze. Gura îi era căzută, acrită.

— E camera mea.

— Da, este. După câte am aflat, ai petrecut cam prea multă vreme singură,

în ea.

— Şi tu ce naiba cauţi aici? Să ţeşi coşuleţe cu fructe şi nuci?

— Ai putea încerca să faci o plimbare, spuse Tess, dar nu se atinse de dosar.

— Locul meu nu e aici. Nu vreau să mai rămân aici.

— Eşti liberă să pleci oricând. Tess o urmări ridicându-se în capul oaselor şi aprinzându-şi o ţigară.

— Aici nu eşti la

închisoare, Lydia.

— Ţie îţi este uşor să vorbeşti.

— Tu singură ai venit aici. Când simţi că eşti în stare, poţi pleca.

Lydia tăcu, fumând într-o tăcere prevestitoare de

furtună.

— Înţeleg că te-a vizitat soţul tău, ieri.

Lydia se uită la flori, apoi îşi îndreptă privirea aiurea.

— Şi?

— Ce-ai simţit când l-ai văzut?

— Ah, mă omor

după asta, izbucni ea. Mă omor să-l ştiu venind aici şi văzându-mă în halul ăsta. Îşi vârî mâna în claia de păr nespălat.

— I-am spus că ar trebui să-i aducă şi pe copii, să vadă ce babă-cloanţă

nenorocită a ajuns mama lor.

— Ai ştiut că o să vină?

— Am ştiut.

— Ai acolo un duş. Ai şampon, farduri.

— Nu tu ai spus că mă ascundeam în

spatele lucrurilor?

— Folosirea medicamentelor cu efect de drog şi a alcoolului ca toiag, pe care să te sprijini, nu este acelaşi lucru cu a face un efort să arăţi bine, pentru soţul tău. Ai vrut să

te vadă aşa, Lydia. De ce, ca să plece cu părere de rău pentru tine? Să se simtă vinovat?

Săgeata nimerise ţinta şi începuse să-şi facă efectul, aşa cum sperase Tess.

— Taci din gură.

Nu-i treaba ta.

— Soţul tău ţi-a adus florile astea? Sunt frumoase.

Lydia se uită din nou la ele. O făceau să plângă, să renunţe la scutul de acreală şi de indiferenţă după care

se ascundea. Luă vaza şi o aruncă de perete cu flori cu tot.

Ben auzi izbitura, de afară, din hol, unde i se spusese să aştepte. Se ridică din scaun şi se îndreptă spre uşa deschisă când fu oprit de o

soră.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar nu puteţi intra acolo. Doctoriţa Court este cu o pacientă. Blocându-i drumul, porni chiar ea spre uşă.

— Ah, doamnă

Rydel, auzi Ben glasul lui Tess, rece şi calm, vreţi să aduceţi un făraş şi o cârpă, ca doamna Woods să poată curăţa aici?

— N-o să fac asta! urlă Lydia la ea. Este camera mea

şi n-o să curăţ.

— Atunci o să trebuiască să fiu atentă pe unde calc, să nu mă tai în sticlă.

— Te urăsc. Cum Tess nici nu clipi măcar, Lydia urlă şi mai tare: Te urăsc. M-ai auzit?

— Da, te-am auzit foarte bine. Mă întreb însă dacă tu ţipi la mine sau la tine, Lydia.

— Cine dracu îţi închipui că eşti? Mâna se agita ca un automat, ca să strivească ţigara. Vii

aici săptămână de săptămâna cu aerul tău just şi cu taioarele tale cochete, de lux, şi aştepţi de la mine să-mi dezgolesc sufletul. Ei bine, n-o s-o fac. Chiar crezi că am de gând să

vorbesc cu o fată bătrână şi închistată, care şi-a aranjat viaţa perfect? D o m n i ş o a r a De lume, perfectă, care şi-a făcut un hobby din a trata infirmi de toate patru membrele şi apoi se

duce frumuşel acăsică la ea şi uită de ei!

— Nu uit de ei, Lydia.

Vocea lui Tess era liniştită, în contrast evident, dar Ben o putea auzi din hol.

— Mă faci să vărs. Lydia se ridică din pat pentru prima oară în ziua aceea. Nu pot suporta să te văd cu pantofii tăi italieneşti şi cu agrafele tale din aur şi cu perfecţiunea care nu transpiră

niciodată.

— Nu sunt perfectă, Lydia, nimeni nu este. Nimeni nu trebuie să fie, ca să merite dragoste şi respect.

Lacrimile se porniră, dar Tess nu se ridică să-i ofere

alinare. Nu era momentul.

— Ce ştii tu despre greşeli? Ce dracu ştii tu despre cum am trăit eu? La naiba. Am făcut o groază de lucruri bune. Am făcut.

— Da, ai făcut.

Dar nimic nu durează o veşnicie dacă nu-ţi permiţi şi fisuri.

— Am fost la fel de bună ca şi tine. Am fost mai bună. Am avut haine ca ale tale, am avut un cămin. Te urăsc pentru că vii aici şi-

mi aminteşti de toate astea. Ieşi afară. Ieşi afară şi dă-mi pace.

— În regulă. Tess se ridică, luând dosarul cu ea. O să mă întorc săptămâna viitoare. Chiar mai devreme, dacă mă chemi. Se îndreptă

spre uşă, de unde se întoarse.

— Încă mai ai un cămin, Lydia. În uşă stătea sora, cu spălătorul şi făraşul. Tess le luă şi le sprijini de peretele camerei.

— O să-i rog să

trimită o altă vază pentru florile astea.

Tess ieşi şi închise ochii pentru o clipă. Acest gen de respingere violentă nu era niciodată uşor de suportat, chiar dacă venea din boală şi nu din inimă.

— Doc?

Tess se scuturã ca sã revinã la realitate şi deschise ochii. La câţiva paşi de ea se afla Ben.

— Ai venit mai devreme.

— Da. Se apropie de ea şi-şi petrecu

mâna pe după braţul ei. Ce naiba faci într-un asemenea loc?

— Meseria. Trebuie să mai aştepţi un minut. Mai am de trecut câteva observaţii în dosarul ăsta. Se duse la camera surorilor, se

uită la ceas şi începu să scrie.

Ben o urmărea. În clipa asta părea total neafectată de mica scenă răutăcioasă pe care o auzise el. Chipul ei era calm în timp ce-şi trecea observaţiile

cu ceea ce Ben garanta că era o mână de profesionist. Dar surprinsese acel moment scurt, de abandon, când ea ieşise în coridor. Nu neafectată, ci imposibil de

necontrolată. Nu-i plăcuse, exact cum nu-i plăcuse nici acest loc, cu pereţii lui albi şi chipurile inexpresive, nenorocite.

Tess îi dădu dosarul înapoi surorii, spuse câteva cuvinte

cu glas scăzut, probabil referitoare la femeia care tocmai o luase la rost şi se uită din nou la ceas.

— Îmi pare rău că a trebuit să aştepţi, îi spuse Tess când se întoarse spre

el. Trebuie să-mi iau pardesiul. De ce nu mă aştepţi afară?

Când ieşi, îl văzu pe Ben stând la marginea gazonului, fumând liniştit.

— Nu mi-ai dat ocazia la telefon să-ţi spun că nu vreau să

te plictisesc cu toate astea. Vin şi plec singură de la clinică de multă vreme.

Ben aruncă ţigara şi o privi cu grijă.

— De ce i-ai suportat toate porcăriile pe care ţi le-a spus?

Tess inspiră prelung, înainte de a-şi trece braţul pe sub al lui.

— Unde ţi-ai parcat maşina?

— Ăsta-i un rahat psihiatric, să răspunzi la întrebare cu altă întrebare.

— Da. Da, aşa este. Ascultă, dacă ea nu m-ar fi atacat, ar fi însemnat că nu mi-am făcut meseria. Este pentru prima dată că am ajuns într-adevăr undeva, de când am început să o văd. Şi spune-

mi odată unde ai parcat, că mi-e frig.

— Acolo. Mai mult decât fericit să lase clinica în urmă, începu să meargă la pas cu ea.

— Te-a sunat din nou.

— Da, exact

imediat după ce m-ai sunat tu. Tess dorea cu disperare să trateze şi cazul acesta cu aceeaşi detaşare profesională cu caro îşi tratase pacienţii din clinică. Au putut să-l repereze?

— S-a apropiat cam cu două cvartale. Nimeni n-a văzut nimic. Mai căutăm încă.

— Laura lui e moartă.

— Mi-am imaginat asta. Puse mâna pe portieră,

apoi îi dădu drumul din nou. La fel cum mi-am imaginat că tu eşti următoarea lui victimă.

Ea nu se albi şi nici nu începu să tremure. El nu se aşteptase la asta. Dădu pur şi simplu

din cap în semn de acceptare şi îşi puse mâna pe braţul lui.

— Vrei să-mi faci o favoare?

— Să mă mai gândesc.

— Haide să nu discutăm despre asta, în seara

aceasta. Deloc.

— Tess...

— Te rog. Mâine trebuie să merg cu tine la secţie şi să mă întâlnesc cu căpitanul Harris. Or, cât mai e până mâine?

Îşi puse mâinile

reci, neînmănuşate, pe obrajii ei.

— N-am de gând să las să ţi se întâmple ceva. Indiferent ce va trebui să fac pentru asta.

Tess zâmbi şi-l apucă de

încheieturile mâinilor.

— Atunci înseamnă că nu trebuie să-mi mai fac niciun fel de griji, nu?

— Ţin mult la tine, spuse el precaut. Mai aproape de o declaraţie de

dragoste nu fusese niciodată în viaţa lui. Vreau să ştii asta, mai adăugă el.

— Atunci du-mă acasă, Ben. Îşi întoarse buzele în palma lui. Şi arată-mi că aşa este.

Capitolul 13

Îngrijitorul ştergea ursuz o băltoacă de culoarea noroiului, pe culoarul din faţa biroului

brigăzii. Dincolo de mirosul greu al detergentului cu aromă de brad, se simţeau mirosuri mult mai omeneşti. Automatul care servea cafea neagră, cafea cu lapte şi, când era generos,

cacao fierbinte, zăcea ca un soldat rănit sprijinit de companionul său care servea batoane de ciocolată şi bomboane.

— Iar a explodat maşina de cafea?

Bărbatul în

salopeta de un cenuşiu prăfuit şi cu păr de un cenuşiu şi mai prăfuit se uită pe deasupra mânerului spălătorului său.

— Voi aţi face mai bine să nu mai daţi tot timpul cu piciorul în aparatele

astea. Uite în ce hal au ajuns. Gesticulând, vărsă mai multă cafea şi dezinfectant. Nişte criminali, mai adăugă el.

— Da. Ben aruncă o privire urâcioasă spre

maşina pentru dulciuri. Chiar el o mai înfundase puţin, după ce ieri pierduse alţi cincizeci de cenţi.

— Cineva ar trebui să facă nişte investigaţii. Atenţie la pantofi, Doc. O conduse în birou,

unde, la ora opt, telefoanele şi începuseră să ţârâie.

— Paris.

Löwenstein aruncă o ceaşcă de hârtie în direcţia coşului ei de gunoi, unde aceasta atinse marginea şi ateriză

înăuntru.

— A născut fata căpitanului azi-noapte.

— Azi-noapte? Se opri la biroul lui, ca să citească mesajele. Cel de la mama lui îi aminti că trecuse aproape o lună de

când nu-i mai vizitase.

— La 10:35 p.m.

— La naiba, nu mai putea aştepta şi ea câteva zile? Eu pariasem că pe 15. Dar mai exista o şansă, se gândi el, dacă ea ar fi

cooperat şi ar fi avut un băiat. Ce are?

— O fetiţă, de trei kilograme cinci sute.

— Ca să vezi.

Löwenstein se ridică, aruncându-i lui Tess o privire competentă. Aprecie geanta din piele de

şarpe cam la o sută cincizeci şi simţi un mic, inofensiv ghimpe de invidie.

— Bună dimineaţa, doctore Court.

— Bună dimineaţa.

— Ah, dacă doriţi

cafea sau altceva, vă servim în sala de conferinţe, până se face curăţenie aici. O să ne întâlnim acolo peste câteva minute. Parfumul era franţuzesc, autentic, conchise Löwenstein, după ce adulmecă

aerul repede, discret.

— Mulţumesc, aştept.

— De ce nu stai jos, până se eliberează căpitanul? îi sugeră Ben, uitându-se în jur după un scaun curat. Eu văd că am de dat

câteva telefoane.

Izbucni o bruscă efuziune de obscenităţi venind dinspre hol, apoi se auzi un zgomot metalic. Tess se întoarse şi văzu apa murdară din găleată revărsându-se de-a

lungul coridorului. Apoi se dezlănţui infernul.

Un negru slăbănog, cu mâinile prinse la spate în cătuşe, reuşise să ajungă până la uşă când un bărbat în pardesiu îl prinse cu

braţul pe după gât.

— Uită-te la pardoseala mea! Aproape dansând de furie, îngrijitorul apăru în raza vizuală. Făcu o mişcare amplă cu spălătorul, stropind peste tot.

— O să mă plâng

la sindicat. O să vedeţi voi.

Prizonierul se zvârcolea şi se zbătea ca un păstrăv eşuat pe uscat, în timp ce ofiţerul respectiv încerca să nu-l scape.

— La naibii

spălătorul ăsta din faţa mea. Clătinându-se şi uşor congestionat la faţă, încerca să evite al doilea duş, în timp ce negrul dădu drumul unui vaiet prelung, ascuţit.

— La naiba,

Mullendore, nu-ţi poţi stăpâni prizonierii? Fără grabă, Ben ieşi ca să asiste la momentul în care negrul reuşi să-şi împlânte dinţii în mâna lui Mullendore. Urmă o înjurătură îndesată şi

prizonierul reuşi să se elibereze, ţâşnind cu capul înainte, direct în Ben.

— Isuse, ajută-mă, individul ăsta e un animal. Mullendore îl înşfăcă pe prizonier, reuşind să-l facă sandviş

între ei. O clipă arătă ca şi cum se pregăteau de rumbă. Apoi toţi trei alunecară pe pardoseala udă şi căzură grămadă.

Lângă Tess, Löwenstein îi privea cu mâinile puse

comod în şolduri.

— N-ar trebui să intervii? întrebă Tess.

— Tipul are cătuşe la mâini şi n-are nici cincizeci de kilograme. Într-un minut, au terminat cu el.

— Nu mă băgaţi

pe mine la mititica! Negrul se rostogolea şi se zbătea şi urla şi reuşi să-şi înfigă cu putere picioarele în testiculele lui Ben. Într-un gest reflex, Ben îi arse una cu cotul, direct sub bărbie, apoi se

înmuie şi se prăbuşi peste el, cu Mullendore clătinându-se lângă ei.

— Mulţumesc, Paris. Mullendore îşi ridică mâna rănită ca să studieze urmele dinţilor. Isuse,

probabil că o să am nevoie de o injecţie. Tipul a înnebunit efectiv în clipa în care am intrat în clădire.

Ben reuşi să se ridice în mâini şi picioare. Răsuflă şuierat când trase

aer în piept şi simţi în măruntaie o gaură care-l ardea. Încercă să vorbească, inspiră din nou şuierat şi mai încercă o dată.

— Ticălosul, mi-a vârât ouăle în stomac.

— Îmi pare rău,

Ben. Mullendore scoase o batistă şi şi-o înfăşură în jurul muşcăturii. Dar uite-l ce mieluşel e acum.

Gemând, Ben se ridică în şezut pe pardoseală, sprijinindu-se de perete.

— Pentru Dumnezeu, bagă-l la zdup înainte de a se trezi.

Rămase şezând acolo, în timp ce Mullendore îl înşfăcă pe prizonierul leşinat. Apa rece, de culoarea cafelei, se

îmbibase în blugii lui Ben, la genunchi şi între picioare şi-i murdărise cămaşa. Continuă să rămână pe loc chiar şi când simţi apa pătrunzând sub el, întrebându-se de ce îl lăsaseră genunchii, făcându-l

de râs.

Urcându-se înapoi să-şi umple din nou găleata cu apă curată, săpunită, îngrijitorul spuse, clătinând spălătorul:

— O să vorbesc cu şefu'. Aproape că terminasem aici.

— Mai slăbeşte-mă. Ben îi aruncă o privire, în timp ce durerea dintre picioare îşi croia drum spre cap.

— Să nu-ţi faci griji, Paris. Löwenstein se strecura pe lângă

perete, evitând atentă micul râuleţ. Există şanse să nu-ţi pierzi reputaţia de armăsar.

— Pupă-mă-n fund.

— Scumpule, dar ştii bine că am un soţ gelos.

— Ţî-ţî-ţî, făcu Tess plină de compasiune, lăsându-se pe vine, alături de el. Mâna care-i mângâia obrazul era blândă, dar ochii îi sclipeau plini de veselie.

— Ţi-ai revenit?

— Ah, mă simt formidabil, îmi place la nebunie să-mi beau cafeaua absorbind-o prin pori.

— Funcţionăreală, ziceai?

— Da, corect.

— Vrei să te

ridici?

— Nu. Rezistă tentaţiei de a-şi duce o mână între picioare, ca să se convingă că toate erau la locul lor.

Râsul nu era chiar înfundat când Tess îşi apăsă gura

cu mâna. Privirea lungă, cu ochii îngustaţi, pe care i-o aruncă Ben nu reuşi decât să înrăutăţească lucrurile. Vocea ei deveni sacadată şi debordantă.

— Nu poţi sta aici

toată ziua. Stai cu fundul într-o băltoacă şi miroşi ca duşumeaua unei cafenele nespălate după weekend.

— Frumos te porţi cu un bolnav, Doc. O apucă de braţ, în timp ce ea se lupta

pentru o cauză pierdută, împotriva râsului. Un ghiont bun şi te întinzi şi tu aici, lângă mine.

— Ca să trebuiască apoi să te lupţi cu toate implicaţiile sentimentului de

vinovăţie. Ca să nu mai pomenim de facturile la curăţătorie.

În coridor apăru Ed, încă îmbrăcat ca afară. În timp ce încerca să evite băltoaca de jos, culegea ultimele

resturi de iaurt din cutia de carton, reprezentând micul lui dejun. Lingând linguriţa, se opri în faţa partenerului său.

— Bună dimineaţa, doctore Court.

— Bună

dimineaţa. Aceasta se ridică, încă luptând să-şi înghită râsul.

— Frumoasă zi.

— Da, totuşi puţin cam friguroasă.

— Ah, sunteţi o calamitate, amândoi, li se adresă Ben. O

adevărată calamitate.

Tess își limpezi vocea.

— Ben... Ben a avut un mic accident.

Sprâncenele lui Ed se ridicară în clipa în care se uită la apa

care se prelingea de-a lungul culoarului.

— Păstrează pentru tine umorul ăsta neelevat, o avertiză Ben.

— Neelevat, auzi. Ed pronunţă rar cuvântul, impresionat. Îi dădu

lui Tess cutia goală de carton, apoi apucându-l pe Ben de subsuori, îşi repuse partenerul pe picioare, fără efort.

— Ţi-ai udat pantalonii.

— Încercam să opresc un arestat.

— Da? Ei, chestii dintr-astea se mai întâmplă când eşti foarte tensionat sau înnebunit.

— Mă duc la vestiar, bombăni ei. Vezi dacă doctoriţa Court n-a păţit cumva ceva, de

atâta râs. O luă pleoscăind de-a lungul culoarului, cu picioarele uşor crăcănate.

Ed îşi luă înapoi cutia goală şi linguriţa de plastic.

— Bei o cafea?

— Nu, cred că

mi-ajunge cât am băut.

— Aşteaptă-mă o clipă şi te conduc la căpitanul Harris.

* * *

Se întâlniră în sala de conferințe. Deși instalația de

încălzire torcea încurajator, pardoseala continua să rămână rece. Harris pierduse campania lui anuală pentru un covor. Storurile erau trase în speranţa zadarnică de a izola ferestrele.

Cineva prinsese un afiş prin care America era somată să economisească energia.

Tess stătea la o masă, cu Ed tolănit alături. O aromă discretă de iasomie aburea din ceaiul lui.

Löwenstein stătea în echilibru pe marginea unei măsuţe, dând leneş dintr-un picior. Bigsby stătea ghemuit într-un fotoliu, în braţe cu o cutie uriaşă cu şerveţele Kleenex. La

fiecare câteva minute, îşi sufla nasul deja roşu. Gripa îl ţintuise pe Roderick la pat.

Harris stătea în picioare lângă o tablă verde, pe care fuseseră deja aliniate în coloane distincte,

nume şi alte informaţii pertinente. Pe perete se afla o hartă a oraşului, în care erau înfipte patru steguleţe albastre. Alături, se afla un panou din plută. Pe acesta fuseseră prinse

fotografii în alb şi negru, ale femeilor asasinate.

— Am primit cu toţii transcrierile telefoanelor primite de doctoriţa Court.

Suna atât de rece, de profesional, se gândi ea.

Transcrierile. În aceste transcrieri, ei n-ar fi putut auzi suferinţa sau boala.

— Căpitane Harris... Tess îşi întinse propriile ei hârtii. V-am adus un raport la zi, cu părerile mele şi cu

diagnosticul. Cred însă că ar fi folositor dacă v-aş explica dumneavoastră şi ofiţerilor dumneavoastră aceste convorbiri telefonice.

Harris, cu mâinile la spate, dădu doar

din cap. Primarul, mass-media şi comisarul îi dădeau la ţurloaie. Ar fi vrut să ştie treaba asta terminată, demult terminată, ca să poată petrece puţin timp adorându-şi noua nepoată.

Văzând-o prin geamul salonului nou-născuţilor, aproape că începuse să creadă că viaţa merită trăită.

— Bărbatul care m-a contactat m-a sunat pentru că era înspăimântat,

îngrozit de el însuşi. El nu-şi mai poate controla viaţa, ci este stăpânit de boala de care suferă. Ultima... Privirea ei se opri asupra fotografiei lui Anne Reasoner. Ultima crimă nu a făcut parte din plan.

Îşi umezi buzele, ridicându-şi privirea doar o clipă, când intră Ben. Mă aştepta pe mine – pe mine, anume. Nu putem şti exact cum s-a orientat spre celelalte victime. În cazul Barbarei

Clayton putem fi absolut siguri că a fost vorba de o coincidenţă. I se stricase maşina. El se afla acolo. În cazul meu este mult mai bine acordat totul. Mi-a văzut numele şi fotografia în ziar.

Se opri o clipă, aşteptând ca Ben să se strecoare pe scaunul de lângă ea. Acesta însă rămase în spate, rezemându-se de uşa închisă, despărţit de ea printr-o masă.

— Acea parte

raţională din mintea lui, partea care îl menţine în stare de funcţionare în timpul zilei, era la pământ. Şi iată ajutorul, iată pe cineva care să nu-l condamne de la sine. Cineva care pretinde că înţelege

măcar o parto din suferinţă. Cineva care seamănă suficient cu Laura, ca să-i trezească sentimente de iubire şi de totală disperare. Cred că am dreptate când spun că pe mine mă

aştepta în noaptea uciderii lui Anne Reasoner, pentru că voia să vorbească cu mine, să-mi explice înainte... înainte de a face ceea ce era împins să facă. În baza investigaţiilor dumneavoastră, cred

că pot afirma la fel de corect că el nu a simţit faţă de celelalte această nevoie de a se explica. În transcrierile dumneavoastră veţi vedea că de fiecare dată încearcă să mă

facă să înţeleg. În acest moment, eu sunt ca o balama. Uşa lui se roteşte în ambele părţi.

Tess îşi împreună palmele, mişcându-le înainte şi înapoi, ca să ilustreze ideea.

— El se roagă

pentru ajutor, apoi însă boala lui învinge din nou şi nu mai vrea decât să termine ceea ce a început. Încă două victime, spuse ea calm, sau, în mintea lui, încă două suflete care urmează a fi

salvate. Eu şi el însuşi.

Ed făcea mici însemnări ordonate, pe marginea transcrierilor lui.

— Şi nereuşind să pună mâna pe tine, se va mulţumi să omoare o altă

femeie, doar ca să-şi îndeplinească misiunea?

— El are nevoie de mine. Până acum m-a contactat de trei ori. M-a văzut la biserică. El lucrează cu semne şi simboluri. Am fost la

biserică – biserica lui. Semăn cu Laura lui. I-am spus că vreau să-l ajut. Cu cât se simte mai apropiat de mine, cu atât mai necesar va fi pentru el să-şi încheie misiunea cu mine.

— Tot mai credeţi că va ataca pe 8 decembrie?

Löwenstein avea transcrierea în faţa ei, dar nu se uita la ea.

— Da. Nu cred că va mai putea sparge tiparul. Anne

Reasoner l-a slăbit mult prea mult. Femeia greşită, în noaptea greşită. Stomacul lui Tess îi zvâcni o dată, înainte de a se îndrepta şi a şi-l putea stăpâni.

— N-ar fi posibil, începu Ed, să te

atace mai repede, tocmai pentru că este atât de calat pe tine?

— Orice e posibil. Bolile mintale au puţine date absolute.

— Vom continua protecţia noastră de douăzeci şi patru de

ore din douăzeci şi patru, interveni Harris. Telefonul dumneavoastră va continua să fie ascultat şi veţi fi în continuare păzită, până când îl vom prinde. Între timp, v-am ruga să vă

continuaţi rutina de serviciu şi particulară. El vă pândeşte, aşa încât îşi va da seama. Dacă păreţi accesibilă, s-ar putea să-l reperăm.

— De ce nu-i spuneţi verde în

faţă? interveni calm Ben, de lângă uşă. Ţinea mâinile în buzunare şi vocea îi era destinsă. Dar Tess nu trebui decât să se uite în ochii lui ca să vadă ce se petrecea pe dinăuntru.

— Vreţi să o folosiţi ca momeală.

Harris îi întoarse privirea. Glasul lui nu-şi schimbase nici volumul şi nici tonul când vorbi din nou.

— Doctoriţa Court a fost vizată. Ceea ce vreau eu nu are

aceeaşi importanţă cu ceea ce vrea ucigaşul. Tocmai de aceea, fir-ar să fie, va fi păzită acasă, la birou şi la magazin.

— Următoarele două săptămâni n-ar trebui să iasă din casă.

— Ideea asta a fost deja studiata şi respinsă.

— Respinsă? Ben se desprinse de uşă. Cine a respins-o?

— Eu. Tess îşi împreună mâinile deasupra dosarului şi rămase nemişcată.

Ben abia dacă se uită la ea, înainte de a-şi revărsa toată furia pe Harris.

— De când folosim civili? Atâta vreme cât iese din casă, se află în pericol.

— Va fi tot timpul

păzită.

— Da. Dar noi toţi ştim cât de repede poate începe ceva să meargă prost. Un singur pas greşit şi o să-i înfigeţi fotografia acolo sus.

— Ben. Löwenstein îi puse

mâna pe braţ, dar el o dădu la o parte.

— Nu ne putem permite să riscăm, câtă vreme ştim că el este hotărât în ce o priveşte. Va trebui să nu iasă dintre patru pereţi.

— Nu. Tess îşi

strânse mâinile cu atâta putere, încât încheieturile i se albiră. Nu-mi pot trăda pacienţii şi să nu mă duc la birou şi la clinică.

— Nici dacă mori nu-i mai poţi trata. Se întoarse brusc

spre ea, izbind cu ambele palme în masă. Deci, ia-ţi concediu. Cumpără-ţi un bilet pentru Martinica sau Cancún. Te vreau în altă parte.

— Nu pot, Ben. Chiar dacă aş putea

fugi câteva săptămâni de pacienţii mei, nu pot fugi de restul.

— Paris... Ben, rectifică Harris, pe un ton mai domolit. Doctoriţa Court este conştientă de opţiunile ei. Câtă

vreme se află aici, se află sub protecţie. Chiar ea este de părere că el o va căuta peste tot. Cum s-a hotărât să colaboreze cu noi, vom putea să o ţinem sub strânsă supraveghere şi să-l

imobilizăm când va face prima mişcare.

— O scoatem din oraş şi plasăm o femeie poliţist în locul ei.

— Nu. De data aceasta Tess se ridică, încet. N-am de gând să mai las

pe cineva să moară în locul meu. Nu din nou.

— Iar eu n-am de gând să te găsesc pe cine ştie ce alee, cu o eşarfă în jurul gâtului. Se întoarse cu spatele la ea. Vă folosiţi de ea pentru

că ancheta se află într-un punct mort, pentru că avem un martor idiot, un magazin cu obiecte de cult în Boston şi un teanc de presupuneri psihiatrice.

— Am acceptat

colaborarea doctoriţei Court pentru că avem patru femei moarte. Doar arsurile din stomac îl ţineau pe Harris să nu ridice tonul. Şi am nevoie de toţi ofiţerii mei, în cea mai bună formă.

Repliază-te, Ben, sau ieşi din treaba asta.

Tess îşi strânse hârtiile şi ieşi tăcută din încăpere. La nici zece secunde, Ed se afla în urma ei.

— Vrei să iei puţin aer? o întrebă el, văzând-o stând

abătută pe coridor.

— Da. Mulţumesc.

O apucă de cot într-un fel care în mod normal ar fi făcut-o să zâmbească. Când deschise uşa, fură izbiţi de rafala

vântului de noiembrie. Cerul era de un albastru rece, dur, fără un norişor care să-l mai îmblânzească. Îşi amintiră amândoi că toată povestea asta începuse în august, un august aburind de

căldură. El aşteptă ca Tess să-şi încheie pardesiul.

— Cred că de Ziua Recunoştinţei o să avem zăpadă, spuse el, ca să facă puţină conversaţie.

— Presupun. Se scotoci în buzunar

după mănuşi, le găsi şi se opri ca să şi le pună.

— Întotdeauna mi-a părut rău pentru curcani.

— Ce spui?

— Pentru curcani, repetă Ed. Ştii, curcanii pentru Ziua

Recunoştinţei. Mă îndoiesc că ne sunt foarte recunoscători pentru faptul că au devenit o tradiţie.

— Nu. Constată că mai avea puterea să zâmbească. Nu, nu cred.

— Niciodată până

acum n-a fost legat de o femeie. Nu aşa. Nu cum este legat de tine.

Tess expiră îndelung aerul din piept, dorind să poată găsi răspunsul. Întotdeauna fusese în stare să găsească

răspunsul.

— E doar puţin mai complicat.

— Îl ştiu pe Ben de multă vreme. Ed scoase o arahidă din buzunar, o sparse şi-i oferi miezul lui Tess. Când ea scutură din cap, şi-o azvârli în

gură.

— E destul de uşor de citit, dacă ştii cum să-l priveşti. În momentul de faţă este speriat. Este speriat de tine şi este speriat pentru tine.

Tess privi în direcţia parcării. Unul

dintre poliţişti n-o să fie prea fericit când o să iasă şi o să-şi găsească roata din dreapta-faţă pe jantă.

— Nu ştiu ce să fac. Nu pot fugi de asta, deşi o parte din mine, undeva, adânc

de tot, este îngrozită.

— De telefoane sau de Ben?

— Încep să cred că ar trebui să te reprofilezi pe meseria mea, spuse ea în şoaptă.

— Când eşti multă vreme poliţist,

înveţi câte ceva din toate.

— Îl iubesc. Rostise cuvintele rar, ca pe un test. Odată spuse, inspiră cu un tremur în gât. Un lucru greu chiar şi în condiţii normale, dar acum... nu pot face

ceea ce vrea el.

— El ştie asta. Tocmai de aceea e speriat. Este un bun poliţist. Câtă vreme are grijă de tine, n-o să păţeşti nimic.

— Contez pe asta. Are o problemă cu meseria mea.

Tess se întoarse cu faţa spre Ed: Tu ştii despre ce e vorba. Ştii de ce.

— Haide să spunem că ştiu suficient ca să spun că are motivele lui şi, când o să fie pregătit, o să-ţi

vorbească singur despre ele.

Îi studie faţa mare, înroşită de vânt.

— E norocos că te are pe tine.

— Întotdeauna i-am spus asta.

— Apleacă-te o

clipă.

Când el se aplecă, Tess îi mângâie obrazul cu buzele.

— Mulţumesc.

Culoarea din obrajii lui deveni şi mai intensă.

— Pentru puţin.

Ben îi urmări o clipă prin uşa de sticlă, înainte de a o deschide. Aproape toată furia şi-o consumase pe Harris. Nu-i mai rămăsese decât o durere surdă în stomac. Ştia destul

de bine ce înseamnă frica, încât să o recunoască.

— Ai de gând să-mi iei locul? întrebă el moale.

— Dacă eşti atât de prost, încât să mi-l cedezi. Ed zâmbi în jos spre Tess şi-i

oferi o mână de arahide.

— Ai grijă de tine.

Tess se jucă cu alunele din mână şi nu spuse nimic în timp ce Ed dispăru înăuntru.

Cu fermoarul

jachetei desfăcut, Ben stătea lângă ea uitându-se, aşa cum făcuse şi ea, spre parcare. Vântul antrenase de-a lungul asfaltului o mică pungă maronie.

— Am un vecin care o să aibă o

vreme grijă de pisica mea. Cum Tess continuă să tacă, se întoarse spre ea.

— Vreau să mă mut la tine.

Ea privea intens spre cauciucul dezumflat.

— O nouă

măsură de protecţie din partea poliţiei?

— Exact. Şi mai sunt încă, încă multe altele. Ben voia să fie cu ea zi şi noapte. Nu-i putea explica, nu încă, dorinţa lui de a trăi alături de ea, atâta vreme cât

nu locuise încă niciodată cu o altă femeie. Acest fel de angajare îl apropia periculos de o permanenţă pentru care însă nu se considera pregătit.

Tess studie alunele din mână,

înainte de a le băga în buzunar. Aşa cum spusese Ed, Ben era destul de uşor de citit, dacă ştiai cum să-l priveşti.

— O să-ţi dau o cheie, dar n-o să pregătesc micul dejun.

— Dar cina?

— Din când în când.

— Pare rezonabil. Tess?

— Da?

— Dacă ţi-aş spune că aş vrea să pleci din oraş pentru că… Ben ezită, apoi

îşi lăsă mâinile pe umerii ei... pentru că nu cred că aş rezista, în cazul în care ţi s-ar întâmpla ceva, ai pleca?

— Ai veni cu mine?

— Nu pot. Ştii că eu trebuie să... Se

întrerupse, luptându-se cu sentimentul zădărniciei, în timp ce ea se uita în sus, la el. În regulă. Nu ştiu ce mi-a venit să încerc să conving pe cineva care joacă ping-pong cu celulele creierului. O să faci

ce ţi s-a spus, deci, la treabă.

— Am un motiv întemeiat să-ţi fac acest caz mai uşor, Ben. Deci, până când se termină totul, o să fac ceea ce mi s-a spus.

— Aşa trebuie să

fie. Bătu în retragere exact atât, încât ea să-şi dea seama că acela care stătea acum în faţa ei era poliţistul, mult mai mult decât bărbatul. Doi poliţişti în uniformă te conduc la birou. Am aranjat

cu paznicul de acolo să-şi ia o mică vacanţă şi l-am înlocuit deja cu un om de-al nostru. Trei oameni vor face cu schimbul în sala de aşteptare. Voi veni chiar eu să te iau şi să te conduc acasă,

ori de câte ori se va putea. Când n-o să pot, vei fi escortată de poliţiştii respectivi. Vom folosi ca bază un apartament gol de la etajul trei, dar, oricum, în clipa în care ai intrat în casă,

uşa ta rămâne încuiată. Dacă va trebui să ieşi, pentru indiferent ce motiv, suni şi aştepţi până vei căpăta liber.

— Sună foarte minuţios.

Ben se gândi la cele patru fotografii

de pe panoul din plută.

— Da. Orice şi cu asta înţeleg absolut orice se întâmplă – un tip apare în faţa ta la un stop, cineva care te opreşte pe stradă să te întrebe ceva – vreau să fiu

informat.

— Ben, nu e vina nimănui că lucrurile au luat turnura asta. Nici a ta, nici a lui Harris, nici a mea. Noi doar trebuie să le punem capăt.

— Asta este ceea ce şi intenţionez să

fac. Uite-i pe poliţai. E timpul să pleci.

— În regulă. Coborî prima treaptă, apoi se opri şi se întoarse. Presupun că ar fi un gest total nepotrivit să mă săruţi aici, în timpul serviciului.

— Da. Ben se aplecă şi într-un fel care întotdeauna reuşea să-i înmoaie picioarele, îi cuprinse faţa în mâini. Cu ochii deschişi şi privind într-ai ei, îşi apropie gura. Buzele ei erau reci, dar moi,

generoase. Cu mâna liberă îl apucă de pieptul pardesiului ca să-şi menţină echilibrul sau poate ca să-l mai păstreze o clipă în plus, lângă ea. El privi fascinat cum i se zbătură genele, ca apoi să i

se coboare încet şi să-i umbrească obrajii.

— Poţi să-ţi aminteşti ce-ai făcut azi-noapte? şopti Tess.

— O să mă străduiesc. Se retrase, dar continuă

să-i ţină mâna într-a lui. Vezi cum conduci. N-aş vrea să-i faci pe poliţişti să fie tentaţi să-ţi dea vreo amendă.

— O chestiune deja reglată. Ne vedem diseară, mai adăugă ea, zâmbind.

Îi dădu drumul.

— Mie-mi place grătarul potrivit.

— Mie-mi place în sânge.

O urmări urcându-se în maşină şi apoi ieşind cu abilitate din parcare. Poliţiştii în uniformă

se aflau la o distanţă de o maşină în spatele ei.

* * *

Tess ştia că visa, la fel cum ştia că existau motive solide şi logice pentru visul ei. Dar acest lucru nu

o împiedica să-i fie frică.

Alerga. Muşchii din gamba dreaptă i se blocaseră din cauza efortului. Gemea încet în somn, din cauza durerii. Peste tot în faţa ei se întindeau

coridoare interminabile, zăpăcind-o. Încerca pe cât posibil să păstreze drumul cel mai drept, ştiind că exista o uşă, undeva. Nu trebuia decât să o găsească. Respiraţia ei ricoşa,

lovindu-se de pereţii labirintului. Zidurile deveniseră acum nişte oglinzi revărsând spre ea zeci de reflexii ale propriei persoane.

Avea în mână o geantă. Se uita prosteşte la ea, dar

nu-i dădea drumul. Când devenise prea grea pentru o singură mână, o apucă în amândouă şi continuă să fugă. Pierzându-şi echilibrul, întinse o mână şi se atinse de o oglindă. Se clătină

şi privi în sus. Anne Reasoner se uita la ea. Apoi oglinda se transformă într-un alt coridor.

Iar ea continuă să alerge, alegând cărarea cea mai dreaptă. Greutatea genţii îi rănea

mâinile, dar o trăgea după ea. Muşchii îi erau încordaţi şi o ardeau. Apoi văzu uşa. Încuiată. Căută disperată cheia. Întotdeauna exista o cheie. Butonul clanţei se întoarse însă încet, dinspre

cealaltă parte a uşii.

— Ben. Slăbită din cauza sentimentului de uşurare, întinse o mână spre el, să o ajute să facă acest ultim pas spre libertate. Silueta însă era în alb şi negru.

Sutana neagră, gulerul alb. Albul stolei. O văzu ridicându-se, înnodată ca un şirag de perle şi întinzându-se spre gâtul ei. După care începu să ţipe.

— Tess. Tess,

draga mea, haide, trezeşte-te.

Gâfâia, căutându-şi gâtul cu mâna, în timp ce se smulgea din vis.

— Relaxează-te. Vocea lui venea calmă şi liniştitoare, din întuneric. Respiră

adânc şi relaxează-te. Sunt aici, lângă tine.

Se agăţă cu toată forţa de el, cu faţa ascunsă în umărul lui. În timp ce mâinile lui Ben se mişcau în sus şi în jos pe spatele ei,

Tess se lupta să se concentreze asupra lor şi să scape de vis.

— Ăsta mai zic şi eu vis. Îi dădu delicat părul la o parte de pe faţă. Pielea ei era lipicioasă. Ben trase cuverturile în sus şi o

înfăşură în ele. Mi-l povesteşti şi mie?

— E doar din cauza oboselii. Îşi trase genunchii în sus şi se sprijini cu coatele pe ei.

— Vrei puţină apă?

— Da,

mulțumesc. Se frecă pe față cu mâinile, în timp ce asculta robinetul din baie, curgând. El lăsase lumina din baie aprinsă şi aceasta se strecura, pe sub uşă, în dormitor.

— Poftim. Ai des

coşmaruri?

— Nu. Sorbi, ca să-şi umezească gâtlejul uscat. Am avut coşmaruri după moartea părinţilor mei. Bunicul venea atunci la mine şi rămânea acolo şi dormea în fotoliu.

— Bine, o să stau eu cu tine. După ce se băgă din nou în pat, îşi petrecu un braţ în jurul ei.

— Mai bine?

— Mult mai bine. Presupun că fac figură de tâmpită.

— Nu crezi că,

din punct de vedere psihiatric, este sănătos să te sperii, date fiind anumite circumstanţe?

— Aşa cred. Îşi lăsă capul pe umărul lui. Mulţumesc.

— Ce altceva nu-ţi mai dă pace?

Mai bău o ultimă înghiţitură de apă, înainte de a pune paharul alături.

— Făceam eforturi să nu mă trădez.

— N-a ţinut. Ce este?

Tess oftă şi se

uită la dâra de lumină de pe podeaua dormitorului.

— Am un pacient. Sau, mă rog, am avut. Băiatul acela de paisprezece ani, alcoolic, suferind de o gravă depresie, cu

tendinţe sinucigaşe. Aş fi vrut ca părinţii lui să-l interneze într-o clinică în Virginia.

— Dar ei nu au fost de acord.

— Nu numai atât, dar azi n-a venit la şedinţă. Am sunat şi am dat peste mamă.

Mi-a spus că are senzaţia că Joey face progrese vizibile. Nici n-a vrut să discute despre clinică şi are de gând să-i întrerupă şedinţele. Nu pot face nimic. Nimic.

Mai mult ca orice,

acest lucru o doborâse pe Tess.

— Ea nu vrea să accepte realitatea şi anume că Joey nu face progrese. Îl iubeşte, dar are ochelari de cal şi nu vede nimic din ceea ce nu se află chiar în

faţă. I-am pus eu câte un leucoplast în fiecare săptămână, dar rana nu se vindecă.

— Nu o poţi convinge să-şi trimită copilul la tine. Poate că un respiro i-ar prinde bine. Lasă

rana să stea puţin la aer.

— Aş vrea să pot crede asta.

Tonul din glasul ei îl făcu să se întoarcă şi să o strângă mai aproape de el. Când îl treziseră urletele ei,

îi îngheţase sângele în vene. Acum, acesta pompa din nou fierbinte.

— Ascultă, Doc, amândoi lucrăm în meserii în care putem pierde oameni. Este genul de lucruri care te

scoală din somn la ora trei dimineaţa, te fac să te uiţi pe pereţi sau afară pe fereastră. Uneori, pur şi simplu, trebuie să pui capăt. Să încerci butonul.

— Ştiu. Regula numărul unu este

detaşarea profesională. Părul lui îi mângâie obrazul când se întoarse cu faţa spre el. Ce întoarce cel mai bine butonul tău?

— Chiar vrei să ştii?

— Da. Îşi prelinse

o mână de-a lungul lui, până când şi-o aşează confortabil peste coapsa acestuia.

— Aş vrea să ştiu chiar acum, mai ales acum.

— De obicei, mă ajută chestia asta.

Dintr-o singură mişcare îndemânatică, o rostogoli peste el. Simţi greutatea sânilor tari apăsându-l, simţi parfumul părului ei când acesta i se aşează pe faţă, ca o

perdea, îşi strecură mâna în el şi o aduse cu gura peste gura lui.

Ce bine părea că se potriveşte cu el, îi trecu prin minte. Atingerea vârfurilor degetelor ei pe pielea lui era ca o

binecuvântare. Era ceva în ezitarea ei, care îl înnebunea şi mai mult. Dacă îşi plimba degetele de-a lungul coapsei ei, pe partea interioară, ea se înfiora, suficient ca să ştie că îl dorea dar era încă

nesigură.

Nu ştia de ce sau cum se făcea că totul părea atât de proaspăt cu ea. De fiecare dată când o ţinea în braţe în întuneric, în liniştea din jur, era ca prima oară. Ea îi aducea

ceva ce el nu ştiuse până atunci că-i lipsea, iar acum nu mai era sigur că mai putea trăi fără ea.

Gura ei se mişca uşor peste obrazul lui. Dorea să o rostogolească pe spate şi să pompeze

în ea până când explodau amândoi. Cu majoritatea femeilor, întotdeauna doar acea ultimă, scurtă secundă de nebunie era cea care făcea să dispară orice altceva. Cu Tess însă, era o

atingere, o şoaptă, o tăcută mângâiere cu buzele. Aşa încât îşi stăpâni prima furie a dorinţei ca să se lase amândoi purtaţi în voia curentului.

Cât de delicat putea el să fie, se gândi Tess, uşor

ameţită. Uneori, când făceau dragoste, totul era o grabă, o urgenţă. După care… Exact când se aştepta mai puţin, el devenea tandru, aproape leneş, până când inima ei era gata să

explodeze de atâta dulceaţă. Acum o lăsa pe ea să-i atingă trupul pe care ajunsese să-l cunoască la fel de bine ca pe al ei.

Suspine. Suspine de plăcere. Şoapte. Şoapte pline de

promisiuni. Îşi îngropă mâinile în părul ei în timp ce ea îl savura, timid la început, apoi din ce în ce mai convinsă. Erau muşchii care trebuiau descoperiţi, îi găsi încordaţi şi fu încântată să ştie că

ea era cauza tensiunii.

Existau oase în coapsele lui, lungi şi subţiri. Când limba ei aluneca de-a lungul lor, el se curbă ca un arc. Când îşi plimbă degetul în cuta stinghiei, tot trupul

lui lung se cutremură. Ea suspină când buzele ei urmară aceeaşi cărare. Uitase de orice coşmar.

Se lăsase şi altădată explorat de femei. Poate de prea multe femei. Dar

niciuna din ele nu-i făcuse sângele să-i clocotească aşa. Ar fi vrut să zacă acolo ore întregi şi să absoarbă fiecare senzaţie în parte. Ar fi vrut să o facă să transpire şi să tremure la fel ca el.

Se ridică, apucându-i mâinile de încheieturi. O clipă, o lungă clipă se priviră, în raza slabă de lumină. Răsuflarea lui se auzea sacadat. Ochii lui erau întunecaţi, duri de patimă.

Mirosul dorinţei plutea greu în încăpere.

O lăsă încetişor în jos, până când o culcă pe spate. Continuând să o ţină de încheieturile mâinilor, îşi folosi limba ca să o aducă

pe culmi. Subţiri, mâinile ei se încordau sub presiunea lui. Trupul ei se zvârcolea, se arcuia, nu protestând, ci delirând de plăcere. Limba lui aluneca peste ea, în ea, până

când Tess se gândi că plămânii or să i se umfle şi or să explodeze ca un balon, sub atâta presiune. O simţi încordându-se şi strigând în clipa în care termină. Mirosul ei se împrăştie în

încăpere. Era moale, parcă fără oase, când pătrunse în ea.

— Şi acum o să mă uit la tine cum tremuri din nou.

O cuprinse sub el şi deşi fiecare muşchi îi tremura din cauza efortului, se mişca

încet, minunat de încet. Ea gemu, apoi deschise ochii în timp ce senzaţiile şi plăcerea îşi croiau din nou loc. Buzele i se deschiseră tremurând când îi pronunţă numele. Apoi degetele i se

înfipseră în cearceafurile făcute ghem.

Ben îşi îngropă faţa în părul ei şi se descărcă.

Capitolul 14

— Apreciez faptul că v-aţi făcut timp să vă întâlniţi cu mine, monseniore. Tess se aşează în faţa biroului lui Logan şi prin cap

îi zbură o imagine nu prea plăcută despre cum se simt pacienţii ei la prima consultaţie.

— Plăcerea este a mea. Era instalat confortabil, jacheta de tweed era pusă pe speteaza

scaunului, avea mânecile cămăşii suflecate, scoţând la iveală antebraţe puternice. Se gândi din nou că părea un bărbat mai obişnuit cu terenurile de rugby sau de tenis decât cu vecerniile şi

tămâia.

— Doriţi un ceai?

— Nu. Nimic, mulţumesc, monseniore.

— Pentru că suntem colegi, ce-ar fi să-mi spui Tim?

— Da. Zâmbi, comandându-şi să se

relaxeze, începând cu degetele de la picioare. Asta ar face lucrurile mai uşoare. Telefonul meu de azi a fost impulsiv, dar...

— Când un preot se simte tulburat, cere ajutorul altui preot. Când un

psihiatru se simte tulburat… În timp ce el îşi lăsa fraza neterminată, Tess constată că efortul ei de a se relaxa începuse să dea roade.

— Exact. Degetele cu care-şi

ţinea poşeta îşi slăbiră strânsoarea. Presupun că asta înseamnă că sunteţi asaltat din ambele părţi.

— Dar mai înseamnă şi că am două căi din care să aleg, când am

probleme. Un lucru care are părţile lui bune şi rele, dar tu nu ai venit aici ca să-l discutăm pe Isus Cristos versus Freud. De ce nu-mi spui ce te preocupă?

— În clipa de faţă, o sumedenie de

lucruri. Nu am sentimentul că am găsit cheia spre mintea... omului pe care îl caută poliţia.

— Dar crezi că ar fi trebuit?

— Eu cred că fiind implicată aşa cum sunt în

momentul de faţă, ar fi trebuit sa ştiu mai multe. Îşi ridică o mână într-un gest care însemna frustrare şi incertitudine. Am vorbit de trei ori cu el. Mă enervează faptul că nu-mi pot

depăşi propria mea frică, poate propriul meu interes legat de persoana mea, ca să apăs pe butoanele necesare.

— Crezi că ştii care sunt aceste butoane?

— Ţine de

meseria mea, să le cunosc.

— Tess, ştim amândoi că o minte psihopată este ca un labirint şi că drumurile care duc spre miezul ei pot coti şi iar coti, la infinit. Chiar dacă l-

am ţine sub terapie intensivă, în condiţii ideale, ar putea trece ani de zile până să găsim răspunsurile.

— Ah, ştiu. Din punct de vedere logic, medical, ştiu asta.

— Dar, din punct

de vedere emoţional, este o altă poveste.

Emoţional. Se ocupa zilnic de emoţiile altora. Dar era altceva şi cu mult mai dificil, descoperi ea, să-şi deschidă propriul ei suflet, în faţa unei alte

persoane.

— Ştiu că nu este deloc profesionist şi asta mă îngrijorează, dar am depăşit punctul în care să pot rămâne obiectivă.

Monseniore Logan – Tim – ultima femeie

omorâtă trebuia să fiu eu. Am văzut-o pe alee. Nu o pot uita.

Ochii lui erau blânzi, dar ea nu văzu milă în ei.

— Transferul de vinovăţie nu schimbă nimic din ce s-a

întâmplat.

— Ştiu şi asta. Se ridică şi se duse la fereastră. Jos, un grup de studenţi se îndreptau grăbiţi, peste gazon, spre următoarea oră de curs. Pot să te întreb ceva?

— Firește. Răspunsurile sunt meseria mea.

— Te enervează faptul că acest om ar putea fi sau poate că a fost chiar preot?

— Pe plan personal, vrei să spui, pentru că și eu

sunt preot?

Se lăsă pe spate, cu mâinile ridicate şi împreunate deasupra capului, gândindu-se. În tinereţe boxase pe ring şi în afara acestuia. Articulaţiile degetelor lui erau groase şi lăbărţate.

— Nu pot nega o anume senzaţie de disconfort. Desigur, ideea că este un preot mai curând decât un programator de computer face toată povestea mult mai senzaţională. Dar

adevărul este că preoţii nu sunt nici ei sfinţi, ci la fel de oameni ca şi un instalator, un jucător de baseball sau un psihiatru.

— Când o să fie găsit o să vrei să-l tratezi?

— Dacă voi fi solicitat, spuse Logan încet. Dacă voi avea convingerea că aş putea fi de folos atunci, poate. Dar nu o să mă simt obligat sau responsabil, aşa cum cred că te simţi tu.

— Ştii, cu cât sunt mai îngrozită, cu atât mai important devine pentru mine să îl ajut. Tess se întoarse din nou spre fereastră. Azi-noapte am avut un vis. Unul groaznic, aş putea

spune. Mă rătăcisem în coridoarele acelea, în labirintul acela şi alergam. Şi, deşi ştiam că visez, eram totuşi terifiată. Pereţii deveniseră oglinzi şi mă puteam vedea iar şi iar, la infinit. În mod inconştient,

Tess puse mâna pe geamul ferestrei, aşa cum o pusese pe oglindă, în vis. Căram servieta cu mine, mai exact o târam, pentru că era foarte grea. M-am uitat într-una din oglinzi şi nu mai

eram eu, ci Anne Reasoner, cea care mă privea. După care ea a dispărut, iar eu am început din nou să alerg. Exista o uşă. Nu trebuia decât să ajung de partea cealaltă a acestei uşi. Dar când

am ajuns la ea, era încuiată. Am început să caut înnebunită cheia, dar nu am găsit-o. Apoi uşa s-a deschis singură. Am crezut că mă aflam în siguranţă. Am crezut, apoi am văzut sutana

preotului şi stola.

Tess reveni la locul ei, dar nu reuşi să se convingă să se aşeze.

— Ah, m-aş putea aşeza la birou şi aş putea scrie o analiză foarte amănunţită şi pătrunzătoare a

visului. Teama mea de a constata că nu pot stăpâni această situaţie, surmenajul şi refuzul meu de a munci mai puţin. Vina faţă de Anne Reasoner.

Sentimentul meu de frustrare pentru

faptul că nu pot găsi cheia acestui caz şi eşecul meu absolut, absolutul meu eşec.

Nu spusese nimic despre teama pentru viaţa ei. Logan o consideră o omisiune foarte interesantă şi grăitoare. Fie că nu

se pusese încă în situaţia de a o accepta, fie că lega această posibilitate de groaza ei de eşec.

— Eşti sigură că o să eşuezi?

— Da şi detest ideea. Recunoaşterea acestui fapt aduse cu

sine un zâmbet de autodispreţ. Tess îşi trecu degetele peste c o p e r t a Bibliei străvechi şi simţi lucrătura moale şi adâncă. Aici se spune ceva despre mândria care te părăseşte în pragul

prăbuşirii.

— Eu înclin să cred că aceasta depinde de mândrie. Tess, tu ai oferit poliţiei tot ce stă în puterea unui bun psihiatru. N-ai eşuat.

— Niciodată n-am eşuat, ştiu asta. Nu

chiar. Nu la nivel personal. M-am descurcat bine la şcoală, am făcut cu succes pe amfitrioana, pentru bunicul meu, până când practicarea profesiunii mi-a desfiinţat timpul

liber. În ce priveşte bărbaţii, după un dezastru minor în timpul studenţiei, m-am asigurat să fiu întotdeauna eu cea care să hotărască regula jocului. Lucrurile au fost foarte sigure şi clare

până când... mă rog, până în urmă cu câteva luni.

— Tess, în ce priveşte acest caz, ai fost implicată în calitate de consultant. Poliţia este responsabilă cu găsirea omului.

— Poate că aş fi putut lăsa totul aşa. Poate, şopti ea, trecându-şi o mână prin păr. Nu sunt în totalitate sigură. Acum însă, ce mai pot face? A făcut o fixaţie pentru persoana mea. Când

mi-a vorbit, am simţit în tonul lui o disperare, o justificare. Cum aş putea, cum ar putea orice doctor, să nu încerce să răspundă acestui apel?

— Tratându-l cu altă ocazie, mai

încolo, nu este acelaşi lucru cu a te simţi răspunzător pentru consecinţele bolii lui. Ochii lui se întunecară, preocupaţi, în timp ce-şi împreună degetele, aşezându-le pe masă. Dacă ar

fi să fac speculaţii înainte de o atentă citire a raportului, aş spune că s-a orientat spre tine pentru că simte compasiune şi o anumită vulnerabilitate.
Trebuie să fii atentă să nu dăruieşti atât

de mult de prima dată, ca să nu cazi victimă sigură, a doua oară.

— Mi-e foarte greu să urmez regulile, în acest caz. Ben – detectivul Paris – a vrut să părăsesc oraşul.

Când mi-a sugerat acest lucru, o clipă m-am gândit să plec. Să mă urc în avion şi să plec nu ştiu, la Mazatlán, iar la întoarcere toate astea vor fi trecut şi viaţa mea va fi din nou la fel de simplă

şi de ordonată ca şi până acum. Se opri şi întâlni privirea calmă, privirea pentru pacient, a lui Logan. Mă detest sincer pentru acest gând.

— Nu o consideri o reacţie firească la

stresul provocat de această situaţie?

— Pentru un pacient, spuse ea şi zâmbi. Nu pentru mine.

— Tess, sper că ai auzit de suprarealizare.

— Nu fumez. De

băut beau foarte puţin şi numai băuturi slabe. Îmi închipui că am şi eu dreptul la un viciu, spuse ea, aşezându-se la loc.

— Eu nu am relaţii sexuale, spuse Logan contemplativ.

Presupun că de aceea mă simt îndreptăţit să fumez şi să beau.

O privi, încântată să o vadă mai în largul ei. Mărturisirile, ştia el bine, sunt bune pentru suflet.

— Aşadar, rămâi în Georgetown şi cooperezi cu poliţia. Ce sentiment îţi dă acest lucru?

— De nervozitate, îi răspunse ea pe loc. Este un sentiment neliniştitor să ştii că cineva te urmăreşte

tot timpul. Nu vreau să spun doar... Se întrerupse, scuturând din cap. Mă chinuie cumplit gândul că nu ştiu cum să-i spun.

— Majoritatea oamenilor i-ar spune criminal.

— Da, dar el este

şi victimă. Oricum, nu numai gândul că el m-ar putea urmări mă enervează. Este gândul că mă urmăreşte poliţia. Întotdeauna mă simt mulţumită, pentru că aşa trebuie să fie. Nu am lăsat totul baltă

şi am fugit. Eu vreau să-l ajut pe acest om. A devenit foarte important pentru mine să-l ajut. În vis, când m-am pomenit faţă în faţă cu el, am clacat. Din această cauză nu l-am mai putut ajuta nici pe el

şi nici pe mine. Dar n-am de gând să se întâmple aşa ceva.

— Nu, nu cred că o să faci asta. Logan luă cuţitul pentru corespondenţă şi începu să se joace cu mânerul acestuia. Era vechi şi uşor

năclăit, o amintire dintr-o călătorie în Irlanda, din tinereţe. Ţinea foarte mult la el, aşa cum ţinea la multe alte lucruri fără importanţă. Deşi nu o considera pe Tess fără importanţă, începea să ţină

foarte mult şi la ea.

— Tess, sper că nu te vei simţi jignită dacă îţi sugerez ca după ce se termină totul, să pleci într-adevăr undeva, o vreme. Stresul şi surmenajul îl pot doborî chiar şi pe cel

mai puternic dintre noi.

— Nu mă supăr, dar aş putea-o considera o prescripţie medicală.

— Spune-mi, ce face Ben? Când ea îi aruncă o privire inexpresivă, Logan

zâmbi. Haide, haide, chiar şi un preot poate adulmeca o poveste de dragoste.

— Cred că ai putea foarte bine spune că Ben este o altă problemă.

— Iubirea în sine se presupune a fi o

problemă. Puse jos cuţitul pentru deschis scrisori. De data asta tu faci jocurile, Tess?

— S-ar părea că niciunul dintre noi. Pur şi simplu orbecăim. El... cred că ţinem foarte mult unul la altul. Pur şi

simplu încă nu am avut ocazia să ne-o dovedim reciproc.

— Încrederea cere timp, când vrei să fie solidă. Am discutat de vreo două ori cu el, pe teme profesionale, şi am avut şi o întâlnire

ca între beţivi, aş putea spune, la un bărulеţ din centru.

— Ah, serios? Nu mi-a spus nimic.

— Draga mea, unui bărbat nu-i place să se laude că s-a îmbătat cot la cot cu un preot. Oricum,

ai vrea să ştii care e părerea mea despre detectivul Paris?

— Da, cred că da.

— Aş spune că este un om foarte bun, pe care te poţi baza. Genul de bărbat care probabil că-şi sună mama în

fiecare lună, chiar şi când nu are chef. Bărbaţi ca Ben mai strâmbă ei regulile, dar le încalcă foarte rar, pentru că ei apreciază structura, înţeleg conceptul de lege. Există o revoltă în el, pe care o ţine

adânc îngropată. El nu a abandonat biserica din cauza lenei, ci pentru că a descoperit prea multe fisuri. Tess, el a renunţat la biserică, dar este catolic până în vârful unghiilor. Tim se lăsă

pe spate, mulţumit de el însuşi. Specialitatea mea este să despic firul în patru.

— Te cred. Tess scoase un dosar din servietă. Sper să ai tot atâta noroc şi cu ăsta. L-am clarificat

împreună cu căpitanul Harris. Acesta este ultimul meu raport, adus la zi. O să găseşti în el şi transcrierile convorbirilor mele telefonice. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă s-ar petrece un

miracol.

— O să văd ce pot face.

— Mulţumesc că m-ai ascultat.

— Oricând. Se ridică să o conducă la uşă. Tess, dacă mai ai coşmaruri, sună-mă. Niciodată

nu strică să ceri puţin ajutor.

— Unde am mai auzit asta?

Logan o urmări cu privirea traversând primul birou, înainte de a închide uşa.

* * *

O urmări ieşind din clădire. Era periculos să o urmărească, dar ştia că nu trebuia să mai fie multă vreme prevăzător.

Se opri în dreptul maşinii ei, căutându-

şi cheile. Avea capul aplecat, ca pentru rugăciune. Nevoia se învolbură în el, până când începu să-i sune capul. Dibuind, găsi mătasea albă în buzunarul pardesiului. Rece, moale. Atingerea ei îl

calmă. Tess băgă cheia în încuietoarea portierei.

Dacă ar fi fost suficient de rapid, suficient de sigur pe el, n-ar fi durat mai mult de câteva minute. Degetele lui se strângeau şi se

desfăceau pe stolă, în timp ce inima îi zvâcnea în gât. Câteva frunze uitate, uscate ca praful, foşniră în jurul gleznelor sale. Văzu cum vântul îi suflă câteva şuviţe de păr peste faţă. Arăta

tulburată. Curând, foarte curând, îşi va găsi pacea. Toţi îşi vor găsi pacea.

O urmări urcându-se în maşină, auzi portiera trântindu-se, apoi zgomotul motorului. Un vălătuc de fum

ţâşni pe ţeava de eşapament. Maşina măturǎ uşor zona parcării, apoi coti şi intră în şosea.

Aşteptă mai întâi ca maşina poliţiei să iasă şi ea din parcare şi abia apoi se duse la propria lui maşină.

O să se ducă acum la biroul ei, iar el va continua veghea. Încă nu sosise momentul. Încă mai era timp să se roage pentru ea. Şi pentru el.

* * *

Tess puse receptorul înapoi în furcă, se lăsă pe spate în scaunul ei şi închise ochii. Scorul, în jocul ei, era departe de a o mulţumi.

Joey Higgins. Cum îl putea trata pe

băiat, dacă nu putea vorbi cu el? Mama lui trăsese o concluzie. Joey nu mai bea, aşadar Joey era bine şi nu mai avea nevoie să se complice cu un psihiatru. Fusese o discuţie dureroasă şi

total nefructuoasă. Mai încercase o dată. Trebuia să mai încerce.

Lăsându-se în faţă, Tess îşi sună secretara.

— Kate, cât mai am până la următoarea şedinţă?

— Zece minute.

— Bine. Fă-mi te rog legătura cu Donald Monroe.

— Imediat.

Aşteptând, Tess se uită peste dosarul lui Joey. Avea încă foarte clară în minte ultima lor întâlnire.

— Ce mare scofală e să mori?

— De ce spui asta, Joey?

— Pentru că nu e. Toţi oamenii mor. Trebuie să mori.

— Moartea este inevitabilă, dar asta nu face din ea un

răspuns. Chiar şi oamenii foarte bătrâni, oamenii foarte bolnavi se agaţă de viaţă pentru că este preţioasă.

— Când moare cineva, se spune că şi-a găsit liniştea.

— Da, şi majoritatea credem că mai există ceva după viaţa asta. Dar fiecare dintre noi se află aici cu un rost. Viaţa noastră este un dar, ea nu întotdeauna este uşoară şi precis că

nu e, întotdeauna, perfectă. A o face mai bună pentru noi şi pentru cei din jurul nostru necesită un oarecare efort. Care e mâncarea ta preferată?

Se uită la ea, fără expresie.

— Spaghetti, cred.

— Cu perişoare sau cu sos?

Zâmbetul fusese scurt, dar fusese.

— Cu perişoare.

— Închipuie-ţi că n-ai mâncat niciodată spaghetti

cu chifteluţe. Probabil că înaltul cerului tot albastru ar continua să fie, Crăciunul va continua şi el să vină în fiecare an, dar tu ai pierde ceva de-a dreptul extraordinar. Iar dacă tu nu ai fi

aici, să zicem dacă nu te-ai fi născut, noi tot am mai avea cerul şi Crăciunul, dar ne-ar lipsi ceva de-a dreptul extraordinar.

Soneria telefonului o aduse înapoi în prezent.

— Domnul Monroe, pe linia unu.

— Doctore Court. E vreo problemă?

— Da, domnule Monroe, simt că există o mare problemă. Mă opun cu tărie retragerii lui Joey de la tratament.

— Retragere? Ce vreţi să spuneţi?

— Domnule Monroe, sunteți la curent cu faptul că Joey nu a venit la ultima şedinţă.

Urmă o pauză, înainte de a surprinde doar o

frântură de oftat obosit.

— Nu. Presupun că a hotărât de unul singur să întrerupă. O să discut cu Lois.

— Domnule Monroe, am discutat deja cu soţia dumneavoastră. Ea a

hotărât să-l retragă pe Joey de la terapie. Presupun că nu sunteţi la curent.

— Nu, nu sunt. O altă pauză, după care acesta respiră prelung. Doctore Court, Lois vrea ca Joey să-şi reia viaţa

normală, iar el pare într-adevăr că se simte mult mai bine. I-am spus de copil şi reacţia lui a fost încurajatoare. O să mă ajute la zugrăvitul camerei acestuia.

— Mă bucur să

aud asta, domnule Monroe. Totuşi, părerea mea este că Joey e departe de momentul în care să renunţe la terapie. Mai exact, perseverez să cred că va fi de mare ajutor să petreacă o

vreme în clinica despre care am discutat.

— Lois se opune categoric clinicii. Îmi pare rău, doctore Court, şi apreciez sincer preocuparea dumneavoastră, dar trebuie să fiu alături

de ea.

O cuprinse o furie, abia stăpânită. Nu-şi dădea seama că alături de băiat trebuia el să fie? Ca amândoi trebuiau să fie alături de el?

— Înţeleg, presupuneţi că

trebuie să-i arătaţi lui Joey că sunteţi uniţi. Dar, domnule Monroe, nu pot accentua destul cât de vital este pentru Joey să continue să primească un ajutor profesionist constant.

— Şi apoi,

doctore Court, mai există şi riscul unei supradoze de analiză terapeutică. Joey nu mai bea, nu-şi mai pierde vremea cu cei cu care era în cârdăşie pe vremea când făcea asta. De două săptămâni nici

măcar n-a mai pomenit de tatăl său.

Ultima afirmaţie aprinse beculeţe de alarmă în mintea lui Tess.

— Faptul că n-a mai pomenit de tatăl lui nu înseamnă decât că îşi reprimă

sentimentele. Starea lui emoţională este foarte precară în momentul de faţă. Puteţi înţelege că atunci când nu ai o părere deloc bună despre tine însuţi, sinuciderea devine aproape uşoară? Mă

tem... nu, sunt îngrozită de ce-ar putea să facă.

— Doctore Court, nu mă pot împiedica să nu cred că exageraţi.

— Credeţi-mă că nu. Domnule Monroe, nu vreau să-

l văd pe Joey devenind statistică. Ceea ce vreau eu, mai mult decât orice, este să înceteze terapia, când se va face bine. Dar atât opinia mea ca profesionist cât şi instinctul îmi spun că

încă nu este vindecat.

— O să văd dacă o pot convinge pe Lois să-l mai aducem la o şedinţă. Dar chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, Tess recunoscu în ton

respingerea ideii. Alt băiat, da, şi-ar putea tăia venele sau ar putea înghiţi un tub de pastile, dar nu Joey.

— Domnule Monroe, l-a întrebat cineva pe Joey dacă vrea să continue sa

mă vadă?

— Doctore Court, nu pot decât să va promit că o să cercetez. Interveni nerăbdarea, cu o urma de enervare. O să fac uz de toată puterea mea de convingere ca să-l

aduc pe Joey cel puţin la încă o şedinţă. Şi atunci cred că o să vă daţi şi dumneavoastră seama ce progrese a făcut. Aţi fost de un real ajutor, doamnă doctor, dar dacă noi constatăm că Joey se

simte mai bine, atunci şedinţele vor trebui întrerupte.

— Vă rog, înainte de a lua o hotărâre, nu vreţi să mai consultaţi un specialist? Poate că aveţi dreptate să nu credeţi ce vă spun

eu. Vă pot recomanda câţiva psihiatri excelenţi, în acest cartier.

— O să vorbesc cu Lois. Ne vom gândi la asta. Mulţumesc, doctore Court, ştiu că l-aţi ajutat mult pe Joey.

Nu destul, se gândi ea, întrerupând legătura. Nu suficient.

— Doctore Court, a venit domnul Grossman.

— În regulă, Kate. Spune-i să intre. Tess luă

dosarul lui Joey, dar nu-l puse deoparte. Îl aşează alături, la îndemână.

* * *

Era aproape cinci când plecă şi ultimul pacient din ziua aceea. Kate îşi bagă

capul pe uşă.

— Doctore Court, domnul Scott nu s-a mai programat pentru o nouă şedinţă.

— Nu mai are nevoie.

— Serios? Kate se sprijini comod, cu

spatele de uşă. Aţi făcut o treabă bună, doctore Court.

— Vreau să cred asta. Poţi să-i scoţi dosarul din fişierul pacienţilor curenţi.

— Cu mare plăcere.

— Fă asta mâine,

Kate. Dacă te grăbeşti, poţi pleca exact cu un minut mai devreme.

— Cronometraţi-mă. Noapte bună, doctore Court.

— Noapte bună, Kate. Când sună telefonul, luă chiar

ea legătura. Am ridicat eu, Kate. Du-te acasă. Cu mâna pe receptor, inspiră prelung.

— Doctor Court.

— Bună, Doc.

— Ben. Un strat de tensiune se şi topi. Auzea glasuri şi

zgomote în fundal şi maşini de scris. Tot la lucru?

— Da. Am vrut să ştii că o să mai stau puţin.

— Pari obosit. S-a întâmplat ceva?

Se gândi la ziua pe care o avusese şi

la duhoarea care nu era sigur că o să-i mai iasă din piele.

— A fost o zi lungă. Ascultă, ce-ar fi să iau în drum nişte pizza sau mai ştiu eu ce? Poate că într-o oră o să se limpezească lucrurile

pe aici.

— În regulă, Ben. Ştiu să ascult.

— O să ţin minte. Du-te direct acasă şi încuie uşa.

— Da, domnule.

— Cu bine, isteaţo.

Abia când închise

telefonul îşi dădu seama Tess câtă linişte se aşternuse în birou. De obicei o savura o oră, seara, numai pentru ea. Îşi putea face ordine pe birou, putea termina ce mai avea de scris. Acum însă tăcerea

părea prea densă şi prea apropiată. Spunându-şi că este o proastă, luă dosarul lui Scott, ca să-l închidă – succesul era satisfăcător.

Luă dosarele şi benzile ultimilor ei

clienţi şi le încuie. Dosarul lui Joey Higgins rămase pe birou. Conştientă că întindea prea mult de ea, Tess îi băgă în geantă să îl ia acasă.

Se surprinse de trei ori uitându-se la uşă cu pulsul

bătându-i puternic.

Caraghios. Hotărând să nu se poarte ca o proastă, îşi verifică programul de a doua zi. Doar se aflau afară doi poliţişti, îşi spuse ea, şi unul, în holul clădirii. Era în

perfectă siguranţă.

Dar, de fiecare dată când auzea zumzăitul liftului în hol, tresărea.

Dacă pleca acum acasă, îşi găsea apartamentul gol. Nu voia să suporte singurătatea de acolo

acum, nu acum când împărţea apartamentul cu Ben.

În ce se băgase? Oftând, începu să-şi strângă restul lucrurilor. Era îndrăgostită lulea de Ben Paris. Şi cum,

mă rog, se descurca eminentul doctor Court cu dragostea? Slăbuţ de tot, stabili ea, îndreptându-se spre debara să-şi ia pardesiul.

Dacă ar fi fost primăvară, ar fi avut o scuză că visa cu

ochii deschişi şi zâmbea fără un motiv anume. Oamenii deştepţi se îndrăgostesc primăvara, se gândi ea, când totul este atât de proaspăt şi pare că aşa o să rămână mereu.

Se opri la fereastră. Copacii care străjuiau strada, în faţa clădirilor, erau întunecaţi şi desfrunziţi. Puținele petice de verdeaţă care puteau fi văzute erau îngălbenite şi obosite. Oamenii se

strângeau în pardesiile lor, cu capetele aplecate în faţa vântului. Şi toată lumea se grăbea spre casă.

Şi apoi îl văzu. Stătea foarte liniştit în pardesiul lui negru, exact în

spatele unui grup de copaci tineri.

I se opri respiraţia. Picioarele începură să-i tremure. O pândea – aştepta şi pândea. Se întoarse instinctiv spre telefonul de pe birou. O să sune jos,

îşi spuse ea, începând să apese pe butoane. O să sune şi o să spună poliţiei că era afară, aşteptând. După care o să coboare şi ea. O să se ducă, pentru că îşi promisese ei însăşi asta.

Dar când se întoarse la fereastră, dispăruse.

Stătu acolo o clipă, cu telefonul în mână, cu numărul pe jumătate format. Dispăruse.

Fusese doar cineva în drumul lui

spre casă, îşi spuse Tess. Un doctor sau un avocat sau un director de bancă, mergând acasă pe jos ca să se menţină în formă. Îşi porunci să se întoarcă înapoi la birou şi să pună calm receptorul

înapoi în furcă. Sărea în sus când vedea umbre. Se aşează pe marginea biroului pentru că picioarele îi mai tremurau încă. Strat cu strat, îşi reconstitui autocontrolul.

Diagnosticul,

paranoia acută.

Recomandare, o baie fierbinte şi o seară alături de Ben Paris.

Simţindu-se mai bine, traso pe ea pardesiul din caşmir, ridică hotărâta servieta şi-şi trecu pe

umăr cureaua genţii. Închise uşa de la biroul ei, se întoarse şi văzu răsucindu-se mânerul uşii de la intrare.

Cheile îi alunecară printre degetele devenite inerte. Făcu un pas

înapoi spre uşa pe care tocmai o încuiase. Uşa se deschise un centimetru. Strigătul îi rămase în gâtlej, clocotitor. Îngheţată, se holbă la uşa care se mai deschise o idee. Nu exista

niciun labirint prin care să o ia la fugă, niciun loc unde să se ascundă. Respiră adânc, ştiind că era de una singură.

— E cineva acasă?

— Ah, Isuse, Frank. Picioarele îi

tremurau ca piftia când se propti de uşa biroului.

— Ce faci, te furişezi pe coridoare?

— Coboram la lift şi am văzut lumină pe sub uşa ta. Zâmbi, încântat că o găseşte singură.

Tess, să nu-mi spui că iar îţi iei de lucru acasă. Păşi înăuntru, închizând strategic în spatele lui, uşa de la intrare.

— Nu, aici am rufele de la spălătorie. Se aplecă să-şi scoată cheile,

destul de furioasă pe ea că îl lăsa să simtă bătaia în retragere. Ascultă, Frank, am avut o zi lungă. Nu am dispoziţia de a suporta încercările tale stângace de a mă seduce.

— Dar bine,

Tess… Ochii i se măriră, la fel şi zâmbetul. Nu mi-am imaginat că poţi fi atât de… de agresivă.

— Dacă nu te retragi din calea mea, o să ai ocazia să studiezi

îndeaproape ţesătura acestui covor.

— Ce-ai zice să mergem să bem ceva?

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu. Îl împinse din drum, îl apucă de mâneca

proaspăt călcată a jachetei lui, şi-i făcu vânt în hol.

— Cinăm acasă la mine?

Strângând din dinţi, Tess stinse lumina, închise uşa şi o încuie.

— Frank, ce-ar fi

să-ţi aduni la un loc toate iluziile tale erotice şi să scrii o carte? Asta te-ar putea scuti de necazuri. Trecu ştergându-se de el şi apăsă butonul liftului.

— Tu ai putea

constitui capitolul întâi.

Tess respiră adânc, numără invers de la zece şi descoperi, spre uimirea ei, că acest lucru nu reuşeşte să o calmeze. Când uşile se deschiseră,

intră în lift, se întoarse şi blocă trecerea.

— Frank, dacă-ţi place forma nasului tău, nu încerca să te urci împreună cu mine în liftul ăsta.

— Ce-ai zice de o cină şi de o baie

fierbinte? spuse el, când uşile începură deja să se închidă. Ştiu un loc grozav unde se mănâncă pui à la Kiev.

— Înfulecă-l tu singur, mormăi ea, apoi se lăsă pe peretele din spate.

Ajunsese aproape acasă când începu să râdă. Era posibil, dacă îşi punea mintea, să uite de maşina poliţiei care venea în urma ei, să nu se mai gândească la faptul că la etajul trei, în clădirea în

care locuia ea, poliţiştii stăteau, beau cafea şi urmăreau primele ştiri de seară. Două maşini ciocnite pe Douăzeci şi trei o mai întârziaseră cincisprezece minute, dar nu-i distruseseră

starea de spirit pe care şi-o construia.

Descuie uşa apartamentului, fredonând. După ce regretă o clipă că nu cumpărase flori proaspete, se duse direct în dormitor şi se dezbrăcă. Alese

din nou chimonoul de mătase, apoi lansă o porţie dublă de spumant sub jetul de apă care se revărsa în cadă. Se întrerupse ca să pregătească muzică pentru instalaţia stereo, din care

ţâşni, fericit că trăieşte şi că iubeşte, Phill Collins.

La fel şi ea, se gândi Tess, lăsându-se în apa aburindă. Iar în seara asta avea de gând să savureze fiecare clipă.

Când Ben băgă cheia în broască simţi că a ajuns acasă. Mobila nu era a lui şi nu el alesese tablourile, dar era acasă. Cutia de carton era fierbinte la bază, acolo de unde o ţinea el. O

puse pe masa din sufragerie, pe şerveţelul din olandă care, se gândi el, cine ştie cărei micuţe călugăriţe franceze i-a luat o săptămână ca să îl brodeze şi îşi dori să se poată băga în pat şi să

doarmă neîntors douăzeci şi patru de ore.

Puse lângă pizza punga de hârtie pe care o adusese cu el şi-şi scoase pardesiul, pe care-l lăsă pe speteaza unui scaun. Îşi

desfăcu harnaşamentul revolverului şi-i dădu drumul pe scaun.

Îi simţea mirosul. Chiar de aici, de la doar trei paşi de uşă, îi putea simţi mirosul. Delicat, subtil, elegant.

Aspirând parfumul ei, constată că oboseala deja începuse să se retragă, în faţa unei alte dorinţe.

— Tess?

— Sunt aici. În cadă. Într-un minut am şi ieşit.

Merse pe urma

parfumului ei şi al zgomotului apei.

— Bună.

Uitându-se la ea, crezu că surprinde o urmă de roșeață pe chipul ei. Ciudată fată, se gândi el, în timp ce înaintă şi se aşează pe marginea

căzii. Poate face un bărbat să gâfâie în pat, dar roşeşte când o surprinzi într-o baie cu spumă.

— N-am ştiut cât întârzii. Se abţinu să nu se afunde mai mult, sub spuma protectoare.

— N-am avut decât de reglat câteva chestiuni.

Stânjeneala dispăru tot atât de repede precum venise.

— A fost o zi grea, nu-i aşa? Arăţi extenuat.

— Haide să spunem doar că a fost una din zilele de muncă mai puţin plăcute.

— Vrei să vorbim despre ea?

Se gândi la sânge. Nici chiar în meseria lui nu prea

întâlnea des aşa ceva.

— Nu, nu acum.

Se întinse şi-i mângâie faţa.

— E aici destul loc pentru doi, dacă ştii să te porţi. De ce n-ai încredere în remediile doctorului

Court, împotriva surmenajului?

— Se răceşte pizza.

— Ador pizza rece. Începu să-i descheie cămaşa. Ştii, şi eu am avut o zi destul de ciudată astăzi, sfârşind cu o

invitaţie la pui à la Kiev şi la o baie fierbinte.

— Ah? Se ridică să-şi desfacă fermoarul la pantaloni. Sentimentul care-l străbătu era urât şi de nerecunoscut la

un bărbat care nu experimentase niciodată înainte gelozia efectivă. Nu-i o mişcare prea deşteaptă, spuse el, să refuzi aşa ceva, pentru o pizza rece şi o baie cu spumant.

— Cea mai mare

nebunie însă mi se pare cea de a fi refuzat o seară cu frumuşelul, realizatul şi torturant de plictisitorul doctor Fuller.

— Ţi se potriveşte mai bine, bombăni Ben, aşezându-se pe

closet ca să-şi scoată pantofii.

— Genul plictisitor mi se potriveşte mai bine? Îţi mulţumesc foarte mult. Tess îşi ridică o sprânceană şi se lăsă pe spate.

— Vreau să spun

doctorul, apartamentul de trei camere, cartea de credit la Gold American Express.

— Înţeleg. Amuzată, începu să-şi săpunească un picior. Tu nu ai o carte de credit

aurită?

— Eu unul sunt fericit că-mi pot cumpăra chiloţi pe credit de la magazinul universal din colţ.

— Ei bine, în cazul ăsta nu mai ştiu dacă să te invit

sau nu în cada mea.

Ben se ridică în picioare, gol, cu excepţia blugilor lăsaţi mult în jos, pe coapse.

— Vorbesc serios, Tess.

— Asta văd eu şi singură. Luă o mână

de spumă şi o studie. Şi presupun că asta înseamnă că mă vezi ca pe o femeie superficială, materialistă, preocupată de statutul social şi care îşi dă din când în când în petic, ca să

se reguleze şi ea ca lumea.

— Nu văd nimic din toate astea. Frustrat, se aşează din nou pe marginea căzii. Ascultă, eu am o slujbă care înseamnă că am zilnic de-a face cu

drojdia societăţii.

Mâna ei era umedă şi blândă, când şi-o lăsă peste a lui.

— A fost o zi împuțită, nu-i aşa?

— N-are nicio legătură. Îi luă o clipă mâna într-a lui,

studiind-o. Era micuţă şi îngustă, delicată la încheietură.

— Tatăl meu se ocupa cu vânzarea de maşini vechi şi asta chiar pe marginea drumului, în mahalale. Avea

trei sacouri sport şi conducea o DeSoto. Mama făcea prăjituri. Nu exista prăjitură pe care să nu o facă. Ideea lor despre o seară petrecută în oraş era o vizită la Knights of Columbus. Mi-am făcut drum cu

pumnii prin liceu, mi-am făcut loc cu coatele de-a lungul celor doi ani de colegiu şi apoi prin Academie şi mi-am petrecut restul vieţii holbându-mă la cadavre.

— Încerci să mă

convingi cumva că nu eşti destul de bun pentru mine din cauza diferenţelor de cultură, de educaţie şi genealogice?

— Nu începe cu mine rahatul ăsta.

— În regulă. Atunci haide să

încercăm o altă cale. Şi îl trase în jos, în cadă.

— Ce dracu’ faci? Începu să scuipe balonaşe de spumă. Sunt încă îmbrăcat.

— N-am ce face dacă eşti atât de leneş. Până să apuce

el să-şi revină, Tess îşi aruncă braţele în jurul lui şi-i astupă gura cu gura ei. Chiar şi un psihiatru îşi dă uneori seama că mai uşor ajungi acolo unde vrei cu fapta decât cu vorba. Simţi tensiunea

intrând în reflux şi retrăgându-se chiar înainte ca el să-i răspundă.

— Ben?

— Hmm?

— Chiar crezi că are vreo importanţă, în clipa asta, că tatăl tău a vândut maşini

vechi, iar tatăl meu, nu?

— Bine. Se retrase şi începu să-i şteargă, râzând, spuma de pe bărbie. Şi acum spune-mi cum crezi că o să reuşim să scoatem pantalonii ăştia?

* * *

Pizza era rece ca gheaţa, dar nu lăsară o fărâmiță. Ben o aşteptă să arunce cartonul la gunoi.

— Ţi-am cumpărat un cadou.

— Adevărat?

Surprinsă şi încântată ca o proastă, se uită la punga de hârtie pe care i-o oferi el. De ce?

— Întrebări, întotdeauna întrebări. Trase punga înapoi, înainte

ca ea să apuce să pună mâna pe ea. Chiar vrei să ştii de ce?

— Da.

Se apropie mai mult de ea, atât cât să-şi poată petrece un braţ pe după talia ei. Parfumul băii se

impregnase în amândoi. Părul ei era ud şi prins cu ace în sus.

— Bine, află atunci că am senzaţia că-mi ies din minţi. Da, îmi ies din minţi după tine.

Tess închise încot

ochii, în aşteptarea sărutului.

— Micul Anthony, murmură ea, fredonând melodia, în gând. Când a fost asta, în 1961 - ’62?

— Ca psihiatru, credeam că o să pici în fund auzind asta.

— Aşa este.

— Nu-ţi vrei cadoul?

— Îmm-hmm. Dar cred că trebuie să-mi dai drumul ca să deschid punga.

— Atunci grăbeşte-te. I-o dădu, urmărindu-i

expresia pe când Tess privea înăuntrul ei. Mai bine nu se putea. Privirea aceea era plină de uimire, surpriză, apoi amuzament.

— O yală. Doamne, Ben, ştiu că te pricepi să laşi

mască o femeie.

— Da, e un talent, într-adevăr.

Buzele i se curbară în timp ce şi le apăsa de ale lui.

— O voi păstra întotdeauna ca pe ceva de nepreţuit. Dacă n-ar fi fost

chiar atât de butucănoasă, aş fi purtat-o la inimă.

— În mai puţin de o oră o să fie fixată pe uşa ta. Mi-am adus de ieri sculele şi le-am băgat în debaraua din bucătărie.

— Foarte comod.

— Ia vezi, n-ai ceva de lucru între timp? Dacă nu, poţi să stai şi să te uiţi la mine.

— Găsesc eu ceva, îi promise Tess şi-l lăsă cu yala.

În timp ce Ben îşi

făcea treaba, Tess revizui o prelegere pe care urma să o ţină la Universitatea George Washington, luna viitoare. Bâzâitul bormaşinii şi zgomotul metalului pe lemn nu o deranjau. Începu să

se întrebe cum de suportase atâta vreme, până la el, totala tăcere din viaţa ei.

Când prelegerea fu gata şi dosarele pe care le adusese acasă, studiate, se întoarse şi văzu că

Ben tocmai termina şi el. Încuietoarea arăta strălucitoare şi sigură.

— Asta o să ţină.

— Eroul meu!

Ben închise uşa, ridică în sus o pereche de chei pe care le aşează apoi pe

masă.

— Totul e să o foloseşti. Eu îmi strâng sculele şi mă spăl. Tu poţi mătura.

— Pare echitabil. Luând-o spre uşă, se opri să dea drumul la televizor, pentru ştiri.

Deşi părea să fie

mai multă mizerie decât ar fi fost cazul pentru o încuietoare atât de mică, Tess mătură rumeguşul în făraş fără să se plângă. Tocmai se îndrepta din şale, cu mătura şi făraşul în mână, când începu

relatarea evenimentelor zilei.

„Poliţia a descoperit, într-un apartament din nord-vest, cadavrele a trei persoane.

Răspunzând îngrijorării vecinilor, poliţia a pătruns în

apartament pe la sfârşitul după-amiezii. Victimele fuseseră înjunghiate de mai multe ori, după ce fuseseră legate cu frânghia de rufe. Este vorba de Jonas Leery, Kathleen Leery, soţia

acestuia, şi fiica lor, Paulette Leery. Se presupune că mobilul a fost jaful. Facem legătura cu Bob Burroughs, care se află la locul faptei, pentru mai multe amănunte."

Un reporter

voinic, cu înfăţişare atletică, apăru pe ecran, ţinând în mână un microfon şi gesticulând spre clădirea din cărămidă, din spatele lui.

Tess se întoarse şi-l văzu pe Ben chiar

în faţa uşii de la bucătărie. Ştiu imediat că acesta văzuse tot ce se afla în interiorul clădirii.

— Ah, Ben, cred că a fost cumplit.

— Muriseră probabil de vreo zece, poate

douăsprezece ore. Fata nu cred să fi avut mai mult de şaisprezece ani. Amintirea scenei îi aduse arsuri în stomac. Au măcelărit-o ca pe o bucată de carne.

— Îmi pare rău.

Puse deoparte tot ce avea în mână şi se apropie de el. Să ne aşezăm puţin.

— Ajungi într-un punct, spuse el, urmărind ecranul, ajungi într-un punct în care totul devine aproape, aproape o

rutină. Apoi dai peste ceva cum ar fi apartamentul acesta, de astăzi. Intri şi ţi se întoarce stomacul pe dos. Îţi spui, Dumnezeule, nu este adevărat. Nu poate fi adevărat, pentru că oamenii nu-şi pot

face unii altora aşa ceva. Dar tu ştii, undeva, adânc în tine, tu ştii că pot.

— Ben, aşează-te, şopti ea, trăgându-l odată cu ea, în jos, pe canapea. Vrei să opresc televizorul?

— Nu. Dar rămase cu capul în mâini o vreme, apoi şi le trecu prin păr, înainte de a se îndrepta din nou. Reporterul de la locul crimei stătea de vorbă cu o vecină care plângea.

— Paulette obişnuia să aibă grijă de băieţelul meu. Era o fată atât de drăguţă. Nu pot crede. Pur şi simplu nu pot crede.

— Ticăloşii, nu scapă ei, spuse Ben mai mult pentru el.

Pentru o colecţie de monede. O nenorocită de colecţie de monede, valorând opt sute, poate o mie de dolari. Vândută pe sub mână, poate aduce jumătate. I-au măcelărit pe oamenii

ăştia pentru o grămadă de bani vechi.

Tess se uită la încuietoare, acum prinsă solid în uşa ei şi înţelese de ce i-o adusese el în seara asta. Îl trase mai aproape de ea şi, în

felul în care femeile oferă alinare, îi aşează capul pe pieptul ei.

— O să amaneteze monedele şi atunci o să daţi de urma lor.

— Mai avem şi alte câteva piste. Mâine, cel mai târziu

poimâine, punem mâna pe ei. Dar oamenii ăştia, Tess... Dumnezeule mare, în ciuda vechimii mele în meseria asta şi tot nu pot crede că vreo fiinţă umană poate face aşa ceva.

— Nu-ţi pot

spune să nu te mai gândeşti la asta, dar îţi pot spune că sunt aici, pentru tine.

Faptul că ştia asta, că ştia cât de simplu era, umbri oroarea zilei. Ea se afla acolo pentru el, şi vreme de o

noapte, vreme de câteva ore, putea face să conteze numai acest lucru.

— Am nevoie de tine. Se întoarse, aducând-o în braţele lui. Şi mi-e al dracului de frică.

— Ştiu.

Capitolul 15

— Nu ştiu ce să

zic, Tess. Nu prea mă simt în largul meu cu senatorii. Ben rânji spre Löwenstein care zâmbea la el, apoi se întoarse cu spatele, ţinând receptorul între umăr şi obraz.

— E bunicul meu,

Ben, şi zău că este nemaipomenit de dulce.

— N-am mai auzit de nimeni pe care să-l cheme senatorul Jonathan Writemore şi care să fie nemaipomenit de dulce.

Pilomento îl chema din partea cealaltă a încăperii şi Ben dădu din cap şi-i făcu semn cu un deget să rămână pe loc.

— Asta pentru că nu-i fac eu raportul parlamentar. Oricum,

este Ziua Recunoştinţei şi nu vreau să-l dezamăgesc. Iar tu mi-ai spus că părinţii tăi locuiesc în Florida.

— Sunt trecuţi de şaizeci şi cinci de ani. Toţi părinţii ar

trebui să se mute în Florida când ajung la şaizeci şi cinci de ani.

— Deci nu ai nicio familie cu care să cinezi de Ziua Recunoştinţei. Sunt sigură că bunicului i-ar face plăcere să te

cunoască.

— Da. Trase de gulerul puloverului. Ascultă, eu am avut întotdeauna politica mea în ce priveşte cunoaşterea familiei.

— Adică?

— Să nu o cunosc.

— Ah? De ce, mă rog?

— Întrebări, mormăi el. Când eram mai tânăr, mama voia întotdeauna să-i prezint fata cu care ieşeam. După care atât mama cât şi fata

începeau să aibă idei.

— Înţeleg. Parcă simţea zâmbetul din vocea ei.

— Oricum, mi-am construit propria mea politică – nu le prezint pe femei mamei mele şi nici

nu mă duc să le cunosc pe ale lor. În felul ăsta nu-i vine nimănui niciun fel de idee preconcepută.

— Sunt convinsă că ai dreptate. Îţi promit însă că nici eu şi nici bunicul meu nu vom discuta pe

teme preconcepute. Iar Miss Bette face o plăcintă de dovleac nemaipomenită.

— Proaspătă?

— Absolut.

O femeie deşteaptă ştie când trebuie să bată în retragere.

— Ai timp să te mai gândeşti. Nu te-aş fi plictisit cu asta acum, dar, cu atâtea evenimente, am uitat complet de Ziua Recunoştinţei, până când m-a sunat bunicul, chiar acum câteva minute.

— Da, o să mă mai gândesc.

— Şi nu-ţi face griji. Chiar dacă decizi să nu vii, eu tot o să-ţi aduc o bucată de plăcintă. Acum însă mă aşteaptă un pacient.

— Tess...

— Da?

— Nimic. Nimic, repetă el. Pe mai târziu.

— Paris.

— Scuză-mă.

Ben puse receptorul în furcă şi se întoarse.

— Ce este?

Pilomento îi întinse o coală de hârtie.

— Am reuşit să reperăm numele pe care ni l-a dat vecina aceea.

— Băiatul caro îi trăgea clopotele fetei Leery?

— Exact. Amos Reeder. Nu avem o descriere prea grozavă, pentru că vecina nu l-a văzut decât o singură dată. Impresia de ansamblu era că avea o înfăţişare cam dubioasă, dar vecina

a recunoscut că nu l-a văzut decât o singură dată venind la Leery şi că n-a auzit nimic deosebit.

Ben se şi întindea după jachetă.

— Noi verificăm întotdeauna tipii cu înfăţişări dubioase.

— Am o adresă şi am cazierul lui.

Vârându-şi pachetul de ţigări în buzunar, Ben constată cu enervare că nu mai avea decât două.

— Ce-a făcut?

— La

şaptesprezece ani a crestat cu cuţitul un alt puşti, pentru nişte bani de buzunar. Reeder avea buzunarul plin cu mărunţiş iar pe braţ, un şir întreg de urme de înţepături. Celălalt puşti a scăpat cu

viaţă şi Reeder a fost judecat ca minor şi a fost trimis la dezintoxicare. Harris zice că tu şi Jackson ar trebui să staţi de vorbă cu el.

— Mulţumesc.

Îşi luă hârtiile şi se îndreptă spre sala

de şedinţe, unde Ed discuta, împreună cu Bigsby, despre cazul Preotului.

— Pe cai, spuse Ben scurt şi o luă spre uşă.

Ed porni împiedicat în urma lui, trăgându-şi

pardesiul pe el.

— Ce s-a întâmplat?

— Avem un fir în cazul Leery. Un punkist căruia îi plac cuţitele se învârtea în jurul fetei. Cred că n-ar fi rău să stăm puţin de vorbă cu el.

— Sună bine. Ed se instală comod în maşină. Ce-ar fi să-mi pui o casetă cu Tammy Wynette?

— Pupă-mă-n fund. Ben băgă o casetă cu Goat's Head Soup. Tocmai m-a sunat Tess.

Ed deschise un ochi. Îşi spusese că mai bine era să-i asculte pe Rolling Stones cu ochii închişi.

— Probleme?

— Nu. Mă rog, cred totuşi că da. Vrea să cinez

împreună cu bunicul ei, de Ziua Recunoştinţei.

— Oho, curcan cu senatorul Writemore. Crezi că are nevoie de un conciliabul ca să se hotărască dacă ţinuta va fi pentru stridii sau pentru

castane?

— Ştiam eu c-o să am probleme din cauza asta. Mai mult din lehamite decât din dorinţă, Ben scoase o ţigară.

— E-n regulă. Prin urmare o să iei masa de Ziua

Recunoştinţei cu Tess şi cu bunicul ei. Care e problema?

— Mai întâi Ziua Recunoştinţei şi apoi, până să te dumireşti, micul dejun duminical. Apoi, pac şi mătuşa Mabel care vine să ia pulsul

situaţiei.

Ed scotoci în buzunar, decise să păstreze strugurii în iaurt pentru mai târziu şi se hotărî la guma de mestecat fără zahăr.

— Tess are o mătuşă Mabel?

— Ed, încearcă să mă urmăreşti. Încetini şi se opri la un stop. Te mai duci acolo de vreo două ori şi pac, eşti invitat la nunta verişoarei Laurie şi unchiul Joe te împunge în coaste cu umărul şi te

întreabă când ai şi tu de gând să-ţi pui pirostriile pe cap.

— Şi toate astea, din cauza piureului de cartofi şi a supei de carne. Ciudat. Ed scutură din cap. Am mai văzut eu aşa ceva. Crede-mă, e

înspăimântător. Ben, ai tu probleme mai mari pentru care să-ţi faci griji, decât să te întrebi dacă Tess are o mătuşă Mabel. Lucruri mult mai înspăimântătoare.

— Ah, da, care anume?

— Ai idee câtă carne roşie, nedigerată, îţi încarcă intestinele?

— Isuse, ce scârboşenie.

— Tu vorbeşti? Părerea mea, Ben, este că ar trebui să-ţi faci griji pentru

deşeurile nucleare, ploaia acidă şi încărcătura ta de colesterol. Gândeşte-te în primul rând la toate astea şi du-te la masă la senator. Iar dacă o să înceapă să pară ca şi cum ar fi gata să te

primească în familia lui, fă ceva să-l ajuţi să se răzgândească.

— Ca de exemplu?

— Mănâncă-ţi sosul de afine cu mâna. Gata, am ajuns.

Ben trase la

bordură şi aruncă ţigara afară, prin deschizătura geamului.

— Mi-ai fost de mare ajutor, Ed. Mulţumesc.

— Oricând. Cum ai de gând să abordezi cazul?

Ben studie clădirea, din maşină. Apucase ea şi vremuri mai bune. Mult mai bune. Câteva ferestre cu geamuri sparte aveau găuri umplute cu ziare. Peretele dinspre est era plin

din belşug cu graffiti. Cutiile goale şi sticlele sparte erau mai dese decât iarba.

— Locuiește la 303. Scara de incendiu e la etajul trei. Dacă o întinde, n-aş vrea să alerg

după el prin propriul lui teritoriu.

Ed scormoni în buzunar după o monedă.

— Dăm cu banul să vedem cine intră şi cine asigură spatele.

— Perfect. Capul,

intru, eu, pajura, mă caţăr pe scara de incendiu şi asigur fereastra. Ah, nu, nu aici. Ben puse o mână pe braţul lui Ed înainte ca acesta să apuce să arunce moneda. Ultima oară când ai aruncat

moneda, am sfârşit prin a mânca fasole încolţită, la prânz. O să facem asta afară, unde avem mai mult spaţiu.

Căzând astfel de acord, ieşiră din maşină şi se opriră în picioare, pe trotuar.

Ed îşi scoase mănuşile şi le vârî în buzunar, înainte de a da cu banul.

— Cap, anunţă el, arătând moneda. Dă-mi timp să-mi ocup postul.

— Să mergem. Ben îndepărtă cu

piciorul gâtul unei sticle de bere şi intră în clădire. Înăuntru mirosea parcă a vomă de copii şi a whisky stătut. Ben îşi desfăcu fermoarul jachetei, în timp ce urca la etajul trei. Privi în jurul lui

îndelung, fără grabă, înainte de a ciocăni la camera 303.

Uşa fu crăpată de un adolescent cu păr fără viaţă şi cu un dinte lipsă în faţă. Dintr-o privire, Ben îşi dădu seama că băiatul era drogat.

— Amos Reeder?

— Cine-l caută?

Ben îşi flutură legitimaţia.

— Amos nu-i aici. A plecat să caute de lucru.

— Perfect. O să vorbesc atunci cu tine.

— Ascultă, ai mandat sau ceva de genul ăsta?

— Putem vorbi în hol, înăuntru sau la secţie. Ai un nume?

— Nu sunt obligat să-ţi spun. Eu mă aflu aici cu treburile mele.

— Da, iar eu miros destul fum de iarbă ieşind prin uşa asta ca să prezint dovezi plauzibile. Vrei să intru să-mi arunc şi eu o privire? Brigada moravuri acordă premii speciale săptămâna

asta. Pentru fiecare dram de iarbă pe care-l vărs acolo, capăt pe gratis un tricou.

— Kevin Danneville.

Ben văzu cum încep să se formeze perle de sudoare pe

fruntea puştiului.

— Ascultă, îmi cunosc drepturile. Nu sunt obligat să vorbesc cu niciun poliţist.

— Pari nervos, Kevin. Câţi ani ai? îl întrebă Ben, lăsându-se cu o mână pe

uşă, ca să o menţină deschisă.

— Optsprezece, dacă într-adevăr asta este treaba ta.

— Optsprezece? Eu aş zice că ai mai curând şaisprezece şi că nu mergi la şcoală. S-ar putea să

fiu nevoit să te duc la secţia minori. De ce nu-mi povesteşti tu mie despre o fetiţă al cărei tată avea o colecţie de monede?

Mişcarea ochilor lui Kevin fu cea care-i salvă viaţa lui Ben.

Văzu schimbarea de expresie şi se răsuci instinctiv. Cuţitul coborî dar în loc să-i străpungă jugulara, îi făcu o lungă tăietură pe braţ, în timp ce Ben se lăsă cu toată puterea pe uşă şi se prăbuşi în

apartament.

— Dumnezeule, Amos, e poliţist. Nu poţi omorî un poliţist. Kevin, încercând să se dea repede la o parte, se izbi de o masă şi trânti o lampă, care se făcu ţăndări.

Reeder, sub efectul drogului abia administrat, râse.

— O să scot inima nemernicului ăstuia.

Ben avu exact atâta timp cât să vadă că atacatorul lui abia dacă avea

vârsta terminării liceului, când cuţitul ţâşni din nou spre el. Se feri, luptându-se să-şi scoată arma cu mâna stângă, în timp ce sângele şiroia din dreapta. Kevin se lăsase la pământ ca un câine şi începu să

schelălăie. În spatele lor fereastra fu spartă cu un zgomot puternic.

— Poliţia.

Ed stătea în cadrul ferestrei, cu picioarele desfăcute, cu pistolul ridicat.

— Lasă cuţitul

sau trag.

Un şuvoi de scuipat ţâşni din colţul gurii lui Amos, în timp ce acesta se uita fix la Ben. Incredibil, dar Amos chicotea.

— O să te fac bucăţele. Bucăţele

cât mai mici, omule. Ridicând cuţitul deasupra capului, făcu un salt. Glonţul de calibrul 38 îl pătrunse în piept, azvârlindu-i trupul pe spate. Mai rămase o clipă în picioare, cu ochii măriţi, în timp

ce sângele îi ţâşnea valuri, valuri, din piept. Ed rămase cu degetul pe trăgaci. Apoi Reeder se prăbuşi, trăgând după el o masă pliantă. Cuţitul îi căzu din mână, cu un zgomot surd. Muri

fără un sunet.

Ben se poticni şi se ridică în genunchi. În timp ce Ed se căţără înăuntru prin fereastra spartă, reuşi şi el să-şi scoată pistolul.

— Nicio mişcare, spuse Ben printre

dinţi, îndreptând revolverul spre Kevin. O singură mişcare şi se consideră împotrivire la arest!

— Amos a făcut asta. Amos i-a omorât pe toţi, spuse Kevin izbucnind în

hohote de plâns. Eu doar m-am uitat, jur, eu doar m-am uitat, atâta tot.

— O singură mişcare, ţânc ticălos ce eşti şi-ţi zbor boaşele înainte de a apuca să afli la ce folosesc.

Ed făcu un control de rutină, inutil, asupra lui Amos, înainte de a se lăsă pe vine, lângă Ben.

— Cât de rău e braţul?

Durerea era incredibil de

puternică şi ajunsese deja în stomac, provocându-i o senzaţie de greaţă.

— Norocul meu să-mi pice capul. Data viitoare dau eu cu banul.

— S-a făcut. Ia să văd ce-ai aici.

— Cheamă pe cineva să facă puţină curăţenie aici şi du-mă la spital.

— Noroc că n-a atins o arteră, că ai fi făcut risipă de sânge din grupa A.

— Atunci e în regulă. Îşi ţinu

respiraţia în timp ce Ed descoperi rana. Ce-ai zice de o partidă de golf?

— Taci şi apasă aici, ca să opreşti sângerarea.

Ed luă arma lui Ben apoi îşi încleştă mâna pe batista pe

care o aşezase peste rana profundă. Mirosul propriului sânge îl învălui pe Ben. Aşa cum stătea, picioarele lui se aflau doar la câţiva centimetri de cele ale lui Amos.

— Mulţumesc.

— E-n regulă, nu-i decât o batistă veche.

— Ed. Ben aruncă o privire în direcţia lui Kevin, care se încolăcise în poziţia fetală, cu mâinile peste urechi. Deasupra patului are

o poză a lui Charles Manson.

— Am văzut.

* * *

Ben stătea așezat pe marginea mesei de la urgență și număra surorile ca să nu se mai

gândească la acul care intra şi ieşea prin carne. Doctorul care-l cosea discuta amabil cu el despre şansele pe care le aveau Pieile Roşii în meciul cu Cowboys, de duminică. În separeul alăturat,

despărţit de ei printr-o perdea, un doctor şi două surori se ocupau de o fată de nouăsprezece ani, care luase o doză prea mare de droguri. Ben îi auzea suspinele şi-şi dorea al naibii o ţigară.

— Urăsc spitalele, mormăi el.

— Aproape toţi oamenii le urăsc. Doctorul cosea la fel de frumos ca o mătuşă rămasă fată mare. Apărarea însă este ca un zid de cărămidă. Dacă o să

reuşim să rămânem aşa, atunci cei din Dallas o să-şi sugă degetele în al treilea sfert.

— Nu-i o priveliştе prea frumoasă.

Concentrarea lui Ben dispăruse suficient

ca să simtă împunsăturile şi trasul aţei prin piele. Îşi concentră atenţia asupra sunetelor venind din spatele perdelei. Fetei i se aplica o hiperventilaţie. O voce ascuţită,

autoritară, îi comandă să respire într-o pungă de hârtie.

— Aveţi mulţi ca ea, aici?

— Tot mai mulţi, de la o zi la alta. Doctorul mai făcu un nod. Îi punem din

nou pe picioare, dacă au noroc, ca să se poată duce din nou la primul colţ de stradă să-şi cumpere o altă fiolă. Gata, am făcut o cusătură foarte frumoasă, pot să spun. Ce părere ai?

— Te cred pe cuvânt.

Tess ţâşni prin uşile de sticlă, automate, ale Urgenţei. După o mică privire de jur împrejurul sălii de aşteptare, se îndreptă spre sălile

de consultaţii. Se opri, privind mută în timp ce un infirmier împingea o targă pe care se afla o siluetă contorsionată.
Sângele i se scurse din cap. De după o perdea apăru o soră care o apucă de braţ.

— Îmi pare rău, domnişoară, dar nu aveţi ce căuta aici.

— Îl caut pe detectivul Paris. I se face o cusătură.

— Da, i se coase braţul chiar acolo. Sora continua să o ţină strâns de braţ.

Şi acum ce-ar fi să vă duceţi în sala de aşteptare şi să…

— Sunt doctorul lui, reuşi Tess să spună şi-şi smulse braţul din strânsoare. Nu o luă la fugă. Mai avea încă suficient control asupra ei ca

să meargă destul de sigur printre un braţ fracturat, o arsură de gradul doi şi un traumatism destul de blând. În hol pe o targă, zăcea o femeie în vârstă, încercând, sărmana, să adoarmă puţin.

Tess trecu de ultima perdea şi-l găsi.

— Ei, ca să vezi, Tess. Doctorul se uită la ea, încântat şi surprins. Ce cauţi aici?

— Ah, John. Bună.

— Bună şi ţie. Nu

mi se întâmplă prea des să fiu vizitat aici de femei frumoase, începu doctorul, apoi văzu felul în care Tess se uita la pacientul lui.

— Ah, înţeleg. Amorul lui propriu nu suferi decât o uşoară

lezare. Înţeleg că vă cunoaşteţi.

Ben se răsuci pe masă şi s-ar fi sculat în picioare dacă n-ar fi fost ţinut pe loc de doctor.

— Ce cauţi aici?

— M-a sunat Ed, la clinică.

— N-ar fi trebuit.

Acum că viziunile ei cu Ben sângerând de moarte nu-şi mai aveau rostul, simţi cum i se înmoaie genunchii.

— S-a gândit că m-ar putea interesa şi nu a vrut să aflu

de la televizor. John, cât de grav este?

— Nu-i mare scofală, răspunse Ben.

— Zece fire, adăugă doctorul în timp ce fixa bandajul. Se pare că niciun muşchi nu a

fost distrus, a pierdut ceva sânge, dar nu periculos de mult. Putem spune că nu-i decât o zgârietură.

— Tipul avea un adevărat cuţit de măcelar, bombăni Ben, enervat că altcineva îi

minimaliza rănile.

— Din fericire, continuă John întorcându-se spre tava de lângă el, jacheta domnului detectiv şi agilitatea picioarelor au împiedicat pătrunderea cuţitului

mai profund. Altfel, ar fi trebuit să coasem braţul de o parte şi de alta. Asta o să doară puţintel.

— Ce-o să doară? Automat, Ben întinse mâna şi-l apucă pe doctor de încheietură.

— Doar o mică injecţie antitetanos, spuse John liniştitor. Până una alta, n-avem de unde şti pe unde a mai fost cuțitul ăla. Haide, strânge din dinţi.

Vru din nou să protesteze, dar Tess

îl luă de mână. Înţepătura aşteptată veni, apoi durerea începu să se estompeze.

— Asta a fost. John lăsă tăviţa în grija unei surori. Asta a pus capac. Iartă-mi gluma. Lasă tenisul

sau luptele sumo, vreo două săptămâni. Păstrează locul uscat şi vino din nou la mine la sfârşitul săptămânii viitoare. O să-ţi scot atunci firele astea.

— Mii de mulţumiri.

— Sănătatea ta perfectă şi asigurarea medicală sunt mulţumiri suficiente. Mi-a făcut plăcere să te văd, Tess. Sună-mă prima oară când eşti în dispoziţie de sake şi arici de mare.

— Cu bine, John.

— John, care vasăzică? Ben se dădu jos de pe masă. Te-ai întâlnit vreodată cu altcineva decât cu doctori?

— La ce bun? Un răspuns în doi peri părea cel mai bun,

îşi spuse ea, văzând pansamentele îmbibate de sânge, din tavă. Uite-ţi cămaşa. Lasă-mă să te ajut.

— Pot şi singur. Dar braţul era ţeapăn şi dureros. Reuşi să-şi tragă o

mânecă.

— E-n regulă. Ai tot dreptul să fii ţâfnos după zece împunsături.

— Ţâfnos? Închise ochii în timp ce Tess îl ajuta să-şi pună cămaşa. Dumnezeule, numai

puştii de patru ani sunt ţâfnoşi dacă n-au dormit destul.

— Da, ştiu. Lasă-mă pe mine să-ţi închei nasturii. Avusese toată bunăvoinţa. Îşi poruncise să-i încheie nasturii de la

cămaşă, să facă o conversaţie însufleţită. Aproape că reuşise să închidă doi nasturi, înainte de a-şi lăsa fruntea pe pieptul lui.

— Tess? Ben îşi trecu o mână prin părul ei. Ce este?

— Nimic. Se retrase şi, cu capul aplecat, termină de încheiat nasturii.

— Tess. Punându-i mâna sub bărbie, îi ridică faţa. Ochii ei erau scăldaţi în lacrimi. Îi îndepărtă cu degetul

arătător o lacrimă de pe gene.

— Nu plânge.

— Nu plâng. Dar respiraţia i se împotmoli înainte de a-şi apăsa obrazul de al lui. Ai răbdare o clipă, da?

— Da. Îşi trecu

braţul sănătos pe după ea şi savură plăcerea primară de a şti că cineva îşi face griji pentru el. Câteva femei fuseseră atrase tocmai de meseria lui, altele dimpotrivă, avuseseră repulsie

faţă de ea, dar nu era sigur dacă avusese vreodată pe cineva căruia să-i fi păsat într-adevăr de el.

— Mi-a fost frică, recunoscu ea, cu glasul înăbuşit, cu capul ascuns la

pieptul lui.

— Şi mie.

— O să-mi povesteşti mai târziu?

— Dacă trebuie. Un bărbat urăşte să admită în faţa iubitei că s-a purtat ca un prost.

— Chiar aşa?

— Eram sigur că ticălosul ăla mucos era înăuntru. Ed se ocupa de fereastră. Eu, de uşă. Foarte simplu. Retrăgându-se, Ben îi văzu privirea îndreptându-se spre cămaşa

sfâşiată şi pătată de sânge. Dacă îţi închipui că asta arată rău, spuse el, atunci ar trebui să-mi vezi jacheta. Şi n-are două luni de când am cumpărat-o.

Din nou stăpână pe ea, îl luă de braţ

şi-l conduse de-a lungul culoarului.

— Cine ştie, poate că Moş Crăciun o să-ţi aducă una nouă. Vrei să te duc eu acasă?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să mai fac un raport.

Iar dacă celălalt puşti nu şi-a dat încă drumul, vreau să rămân şi la interogatoriu.

— Deci erau doi.

— Acum însă e numai unul.

Tess se gândi la silueta contorsionată

de pe targă. Pentru că simţea mirosul sângelui închegat de pe cămaşa lui Ben, nu spuse nimic.

— Uite-l pe Ed.

— Ah, Dumnezeule, citeşte.

Ed îşi ridică privirea, îşi studie

scurt dar foarte atent partenerul, apoi îi zâmbi lui Tess.

— Bună, doctore Court. Cred că mi-ai scăpat când ai intrat aici. Nu menţionă faptul că în momentul când ea intra, el dona sânge.

Atât el cât şi Ben aveau grupa de sânge A. Strângând ziarul, îi dădu lui Ben jacheta şi tocul pistolului.

— Îmi pare rău pentru pardesiu. Cel mai târziu în aprilie o să se completeze

toate hârtiile ca poliţia să ţi-l înlocuiască.

— Nu-i aşa? Cu ajutorul lui Ed, Ben reuşi să-şi prindă tocul şi să-şi pună jacheta distrusă.

— Ştii, tocmai citeam articolul acela

fascinant despre rinichi.

— Scuteşte-mă, îl sfătui Ben, şi se întoarse spre Tess.

— Te întorci la clinică?

— Da, am plecat din mijlocul unei şedinţe. Abia în clipa

aceea Tess îşi dădu seama că-l pusese pe Ben înaintea unui pacient.

— În calitate de doctor, te sfătuiesc să te duci acasă şi să te odihneşti, după ce-ţi scrii raportul. Pe la şase-treizeci o să

vin şi eu acasă şi probabil că o să fiu uşor de convins să te dădăcesc.

— Depinde cum.

Ignorându-l, se întoarse spre Ed.

— De ce nu vii la noi la masă, Ed?

La început

rămase perplex, apoi se luminã de plãcere.

— Păi, eu... Mulţumesc.

— Ed nu e obişnuit să stea de vorbă cu femeile. Vino, Ed. Tess o să-ţi pregătească brânză de vaci cu bob.

Ben păşi afară din clădire, recunoscător pentru pala de aer rece. Amorţeala îi trecuse şi braţul începea acum să-i pulseze ca la o durere de măsele.

— Unde ai

parcat? Scruta deja parcarea, în căutarea maşinii negru cu alb.

— Chiar acolo.

— Condu-o pe doamna la maşină, da, Ed? Apucând-o pe Tess de reverul pardesiului, o sărută apăsat.

— Îţi mulţumesc că ai venit.

— Cu plăcere.

Aşteptă până ce Ben o porni spre Mustang şi se întoarse către Ed.

— O să ai tu grijă de el, da?

— Bineînţeles.

Scormonind în pardesiu după chei, dădu din cap.

— Cel care l-a înjunghiat pe Ben a murit?

— Da. Ed îi luă cheile şi cu un gest pe care ea îl găsi plin de farmec, descuie

chiar el portiera. Tess îi privi chipul şi văzu la fel de limpede ca şi cum i-ar fi spus-o chiar el, cine trăsese. Valorile ei, codul potrivit căruia trăia ea fu brusc asaltat de o nouă realitate.

Punând o mână pe gulerul lui, îl trase în jos şi îl sărută.

— Îţi mulţumesc că i-ai salvat viaţa. Urcă apoi în maşină şi-i zâmbi, înainte de a închide portiera.

— Ne vedem diseară, la masă.

Îndrăgostit şi el pe jumătate de ea, Ed se întoarse la partenerul său.

— Dacă nu te duci la cină de Ziua Recunoştinţei, înseamnă că eşti un tâmpit.

Ben se scutură ca

să scape de senzaţia de ameţeală, în timp ce Ed trânti portiera.

— Ce-ai spus?

— Şi nici de unchiul Joe n-ai nevoie, ca să te înghiontească în coaste. Ed porni motorul cu un huruit.

— Ed, ai dat cumva peste nişte granule prea vechi!

— Ai face mai bine să începi să te uiţi la ce se află în faţa ta, ca să nu sfârşeşti prin a te împiedica de ferăstrău.

— De ferăstrău? Care ferăstrău?

— Ţăranul taie lemne, începu Ed, ieşind din parcare. Vagabondul satului stă şi se uită la el. Sună gongul, anunţând masa de seară şi ţăranul o

porneşte spre casă dar se împiedică de ferăstrău. Atunci îl ridică de jos şi se apucă din nou de tăiat lemne. Vagabondul îl întreabă de ce nu se duce la masă şi ţăranul îi răspunde

că dacă s-a împiedicat de ferăstrău, nu mai are niciun rost să se obosească, pentru că tot nu o să mai găsească nimic de mâncare.

Vreme de zece secunde întregi, Ben

nu scoase nicio vorbă.

— Asta explică totul. Ce-ar fi să faci stânga împrejur să ne întoarcem la spital şi să rogi să-ţi facă un consult?

— Problema este că dacă te faci că

plouă când norocul îţi surâde chiar sub nasul tău, s-ar putea să nu-l observi. Ai pus mâna pe o femeie şi jumătate, Ben.

— Cred că ştiu şi eu asta.

— Atunci ai face

bine să fii atent să nu calci peste ferăstrău.

Capitolul 16

Tocmai începuse să ningă când Joey ieşi din casă pe uşa din spate. Ştiind că uşa exterioară zăngănea, o trase cu grijă după el, până când aceasta se închise. Îşi amintise

să-şi ia mănuşile şi-şi trase pe cap până şi cascheta albastră de schi. Renunţă însă la cizme, pentru ghete, preferatele lui.

Nu-l văzuse nimeni plecând.

Mama lui era în living, împreună cu

tatăl lui vitreg. Ştia că se certau din cauza lui, pentru că glasurile lor erau uşor ridicate şi aveau acea tonalitate subţire, nervoasă, pe care o aveau întotdeauna când se certau din cauza lui.

Ei nu se gândeau că el ştia.

Mama lui făcuse un curcan la cuptor, cu tot dichisul. În cursul mesei discutase voioasă despre cât era de plăcut să petreci seara Zilei

Recunoştinţei numai în familie. Donald făcuse glume pe tema rămăşiţelor şi se lăudase cu plăcinta de dovleac pe care o preparase chiar el. Aveau sos de afine şi unt adevărat şi în cuptor

se rumeneau pufoase cornuleţe în formă de semilună.

Fusese cea mai nenorocită masă din toată viaţa lui Joey.

Mama lui nu admitea ca el să aibă nici cea mai mică problemă. Voia să fie

fericit, să înveţe bine la şcoală şi să se ducă la baschet. Normal. Acesta era cuvântul pe care Joey o auzise pronunţându-l cu un ton scăzut dar imperios, în discuţia cu tatăl lui vitreg.

Singurul lucru pe care-l vreau, este ca Joey să fie şi el normal.

Dar el nu era. Joey presupunea că tatăl lui vitreg înţelesese oarecum acest lucru şi din cauza aceasta se

certau. El nu era normal. Era alcoolic, exact ca şi tatăl lui.

Mama lui spusese că tatăl lui era un ratat.

Joey înţelegea că alcoolismul era o boală. Înţelegea că acesta era un viciu şi

că nu exista vindecare, ci doar o continuă perioadă de recuperare.

Înţelegea de asemenea că existau milioane de alcoolici şi că era posibil să fii unul dintre aceştia şi să duci viaţa normală

pe care mama lui o dorea atât de intens pentru el. Asta însă însemna din partea lui acceptare, efort şi schimbare. Uneori obosea din cauza acestui efort. Dacă i-ar fi spus mamei lui că era obosit, ea s-ar

fi enervat.

El ştia de asemenea, că alcoolismul putea adesea fi ereditar. Ei îl moştenise de la tatăl lui, la fel cum moştenise şi acel era un ratat.

Străzile erau

liniştite în drumul lui afară din cartier. Fulgii de zăpadă fluturau în lumina felinarelor, asemenea unor dansatoare vrăjite, din cărţile cu poveşti din care îşi aminti că-i citea mama lui,

cu ani în urmă. Vedea prin ferestre casele luminate, unde oamenii cinau de Ziua Recunoştinţei sau se odihneau după efort, în faţa televizoarelor.

Tatăl lui nu venise după el.

Nici nu-l sunase.

Joey credea că înţelegea de ce tatăl lui nu-l mai iubea. Nu-i plăcea să i se amintească de băutură şi de certuri şi de vremurile cumplite de odinioară.

Doctoriţa Court îi spusese ca el n-are nicio vină pentru boala tatălui sau. Dar Joey îşi închipuia că dacă el a luat boala asta de la tatăl lui, atunci cine ştie, poate că şi acesta luase boala de la el.

Îşi aminti cum stătea în pat, ştiind că era târziu şi-l auzea pe tatăl lui ţipând, cu vocea aceea groasă, rea, pe care o avea când bea peste măsură.

— Tu nu te gândeşti decât la

copil. La mine nu te gândeşti niciodată. Totul s-a schimbat după venirea lui.

Apoi, mai târziu, îl auzi pe tatăl lui plângând cu sughiţuri mari, umede şi care erau într-un fel chiar mai

rele decât nervii.

— Îmi pare rău, Lois. Te iubesc. Te iubesc atât de mult. Stresul este cel care mă face să mă comport astfel. Ticăloşii ăia de la serviciu sunt tot timpul pe capul meu.

Le-aş spune şi mâine să se ducă dracului, dar nici nu m-am întors bine şi Joey iar are nevoie de o nouă pereche de pantofi.

Joey aşteptă să treacă huruind o maşină şi traversă strada, îndreptându-

se spre parc. Zăpada cădea acum din belşug, o perdea albă, vălătucită de vânt. Aerul îi biciuia obrajii, înroşindu-i de sănătate.

Demult, crezuse că dacă n-ar fi avut nevoie mereu de alţi

pantofi, tatăl lui nu s-ar mai fi îmbătat. Apoi însă înţelesese că totul ar fi fost mult mai simplu pentru toată lumea dacă el pur şi simplu n-ar mai fi existat. Aşa încât la nouă ani fugise de acasă.

Fusese înspăimântător pentru că se rătăcise şi era întuneric şi gălăgie. În câteva ore fusese găsit de poliţie, dar lui i se păruse că trecuseră zile.

Mama lui

plânsese şi tatăl lui îl strânsese atât de tare la piept. Toată lumea făcuse promisiuni pe care chiar intenţionase să le respecte. O vreme, totul fusese mai bine. Tatăl lui urmase o cură de

dezalcoolizare, iar mama lui începuse din nou să râdă. De acel Crăciun primise Joey bicicleta iar tatăl lui petrecuse ore întregi alergând alături de el, cu mâna pe şa. Nici măcar o singură dată

nu-l lăsase pe Joey să cadă.

Dar chiar înainte de Paşti, tatăl lui începuse din nou să vină târziu acasă. Ochii mamei lui Joey se înroşiră din nou şi râsul încetase. Într-o seară, intrând pe

alee, tatăl lui luase curba prea larg şi nu văzuse bicicleta. Intrase în casă răcnind. Joey se trezise în urlete şi acuzaţii. Tatăl lui voia să-l scoale pe Joey şi să-l scoată afară, să-i arate

unde dusese neglijenţa lui. Mama lui îi blocase drumul.

A fost prima seară când l-a auzit pe tatăl său dând în mama lui.

Dacă ar fi pus bicicleta la loc şi nu ar fi lăsat-o pe

gazon, aproape de alee, tatăl lui nu s-ar fi ciocnit de ea. Şi atunci nu s-ar mai fi enervat atât de tare. Nu ar mai fi dat în mama lui şi nu i-ar mai fi lăsat o vânătaie pe obraz, vânătaie pe care

mama lui încerca să o acopere cu fond de ten.

A fost prima seară în care Joey a încercat să bea alcool.

Nu-i plăcuse gustul. Îi arsese gura şi-i dăduse o

senzaţie rea în stomac. Dar după ce mai bău trei sau patru înghiţituri din sticlă, începuse să se simtă ciudat, ca şi cum ar fi alunecat pe o pojghiţă subţire din plastic. Nu-i mai venea să plângă, iar

când se urcă în pat, simţi în cap un zumzet plăcut şi liniştitor. Căzu într-un somn adânc şi fără vise.

Din seara aceea, ori de câte ori părinţii lui se certau, Joey recurgea la alcool ca

la un anestezic.

Urmă divorţul, însoţit de certuri înfiorătoare, urlete, înjurături. Într-o bună zi, mama lui veni să-l ia de la şcoală şi-l duse într-un micuţ apartament. Acolo

încercă să-i explice cât mai delicat cu putinţă de ce nu mai era posibil să trăiască împreună cu tatăl lui.

I se făcuse ruşine, groaznic de ruşine, pentru că îi păruse bine.

Îşi începuseră noua lor viaţă. Mama lui se întorsese la lucru. Îşi tunsese părul şi renunţase la verighetă. Uneori însă, Joey remarca cercul de piele albă, acolo unde fusese acoperită de inel,

mai bine de zece ani. Îşi mai amintea încă privirea neliniştită, convingătoare, din ochii ei, când îi vorbise despre divorţ. Îi fusese atât de teamă că o va condamna, încât îşi

justifica gestul care-i lăsase un sentiment de vinovăţie şi incertitudine, explicându-i ceea ce el ştia deja. Dar auzind toate acestea din gura ei, i se spulberase şi bruma de autoapărare care-

i mai rămăsese.

Îşi amintea, de asemenea, cât de rău plânsese ea când, întorcându-se acasă de la serviciu, îl găsise prima oară beat.

Parcul era liniştit. Pe jos se formase

deja un strat subţire, frumos, de zăpadă albă. Într-o oră, nimeni nu va mai găsi urma paşilor săi. Joey îşi spuse că aşa trebuia să fie. Zăpada cădea acum cu fulgi mari, moi, care se agăţau de

ramurile copacilor şi se aşezau strălucitori şi proaspeţi pe tufişuri. Fulgii i se topeau pe faţă, udându-l, dar lui nu-i păsa. Se întrebă, în trecere doar, dacă mama lui urcase deja în camera lui şi-

i descoperise lipsa. Îi părea rău că o va întrista, dar ştia că lucrul pe care urma el să-l facă, va fi bun pentru toată lumea. Dar mai ales pentru el.

De data asta nu mai avea nouă ani.

Şi nu-i mai era frică.

Se dusese cu mama lui la întâlnirile antialcoolicilor. Dar nu-l impresionaseră. Nu se lăsase impresionat pentru că nu voia să recunoască faptul că-

i era ruşine că semăna cu tatăl său.

Apoi apăruse Donald Monroe. Joey ar fi vrut să-i pară bine că mama lui era din nou fericită, dar se simţea vinovat că era atât de aproape de a accepta un

înlocuitor pentru tatăl său. Mama lui era din nou fericită şi Joey era fericit pentru că o iubea atât de mult. Tatăl lui devenea din ce în ce mai distant iar pe Joey îl durea schimbarea, pentru

că îl iubea atât de mult.

Mama lui se căsători şi-şi schimbă numele. Nu o mai chema ca pe Joey. Se mutară într-o locuinţă într-un cartier populat dar liniştit. Camera lui

Joey dădea în curtea din spate. Tatăl lui se plângea din cauza alocaţiei pe care trebuia să i-o plătească.

Când Joey începuse să vină la Tess, găsise o cale de a se îmbăta în

fiecare zi şi începuse deja să se gândească la sinucidere.

La început nu-i plăcuse ideea de a veni la Tess. Dar ea nu-l forţase, nu-l trăsese de limbă şi nici nu pretinsese că-

l înţelege. Ea doar vorbea. Când se lăsase de băut, îi dăduse un calendar căruia îi spusese calendar perpetuu şi pe care îl putea folosi toată viaţa lui.

— Joey, astăzi ai ceva cu care te poţi

mândri. Şi în fiecare dimineaţă când te vei scula, vei avea ceva pentru care să poţi fi mândru.

Uneori credea ce-i spunea.

Niciodată când intra în cabinetul ei nu-i arunca acea

privire rapidă, scrutătoare. Mama lui tot mai făcea asta. Doctoriţa Court îi dăduse calendarul şi avusese încredere în el. Mama lui tot mai aştepta să o dezamăgească. De aceea îl mutase de la

şcoala lui. De aceea nu-i dădea voie să se mai întâlnească cu prietenii lui.

O să-ţi faci alţi prieteni, Joey. Eu nu-ţi vreau decât binele.

Ea nu voia decât să nu-i semene tatălui său.

Dar îi semăna.

Şi când o să fie mare, o să aibă probabil şi el un fiu care să-i semene. Niciodată nu o să sfârşească. Era ca un blestem. Citise despre blesteme. Ele puteau fi trecute de

la o generaţie la alta. Uneori puteau fi exorcizate. Una din cărţile pe care le ţinea ascunse sub saltea explica ceremonia de exorcizare a spiritului răului. Într-o noapte, când mama lui şi

tatăl său vitreg se aflau la un dineu de afaceri, urmase această ceremonie pas cu pas. Când terminase, nu se simţise altfel. Acest lucru îi dovedise că răul, acea predestinare pentru

ratare, era mai puternic decât ceea ce era bun.

Atunci începuse să viseze la pod.

Doctoriţa Court dorise să-l trimită într-un loc unde oamenii înţelegeau acele vise despre

moarte. Dăduse peste broşurile de reclamă pe care le aruncase mama lui. Părea un loc liniştit, plăcut. Joey păstrase broşurile, gândindu-se că acela ar fi putut fi un loc mai bun decât şcoala pe

care o urma. Aproape că se pregătise sufleteşte să discute cu doctoriţa Court despre asta, când iată că mama lui îi spusese că nu mai are nevoie de doctor.

El ar fi vrut să

meargă în continuare la doctoriţa Court, dar mama lui arborase acel zâmbet al ei larg, nervos.

Iar acum stăteau acasă şi se certau pe tema lui. Întotdeauna pe tema lui.

Mama lui urma să aibă un alt copil. Se gândea deja cum o să zugrăvească camera viitorului nou-născut şi vorbea despre ce nume o să-i pună. Joey se gândea că ar putea fi foarte plăcut cu un

copil mic în casă. Fusese fericit când Donald îl rugase să-l ajute să zugrăvească camera.

Apoi, într-o noapte, visase că bebeluşul murise.

Ar fi vrut să vorbească cu

doctoriţa Court despre asta, dar mama lui îi spusese că nu mai are nevoie de aceasta.

Podul era alunecos din cauza stratului de zăpadă. Urmele lăsate de paşii lui Joey erau

prelungi, târşâite. Auzea zgomotul traficului de sub el, dar el mergea pe partea de unde vedea apa şi copacii. Ce senzaţie ameţitoare, înveselitoare, de a merge pe aici,

deasupra vârfurilor copacilor şi cu cerul acela atât de întunecat, deasupra capului. Vântul sufla îngheţat dar datorită mersului, muşchii lui rămăseseră calzi.

Se gândea la tatăl său. Această

seară, această ultimă seară, a Zilei Recunoştinţei fusese un test. Dacă tatăl lui ar fi venit, dacă ar fi fost treaz şi l-ar fi luat pe Joey să cineze amândoi, Joey ar mai fi încercat o dată. Dar acesta nu

venise, pentru că era prea târziu pentru amândoi.

În afară de asta, obosise să încerce, obosise să tot vadă privirea aceea intensă, nesigură, a mamei sale, să vadă preocuparea plină de

îngrijorare a lui Donald. Nu mai putea suporta să fie cauza acestor reacţii. Când el nu va mai fi, nu vor mai exista niciun fel de motive de ceartă între mama lui şi Donald. Şi nu va mai avea

motive să se îngrijoreze că Donald o va părăsi pe mama lui şi pe viitorul copil pentru că nu-l va mai putea suporta pe Joey.

Tatăl lui nu va mai trebui să plătească niciun fel

de alocaţie.

Simţea vântul aruncând zăpada, zăpada rece, aproape îngheţată, în obraji. Îşi vedea respiraţia pufăind vălătuci de aburi, încet, regulat, în întuneric. Sub el se

aflau acum copacii cu vârfurile lor albe şi apa îngheţată din Rock Creek.

Alesese destul de calm această variantă, faţă de alte căi de a se sinucide. Dacă şi-ar fi tăiat venele, vederea

propriului sânge i-ar fi slăbit voinţa şi l-ar fi împiedicat poate să ducă treaba la bun sfârşit. Citise apoi că cei care încercau să ia o supradoză de pastile, adesea sfârşeau prin a le voma şi a se alege

doar cu starea de rău.

În plus, podul era exact ceea ce trebuia. Era ceva curat. O clipă, vreme de o lungă clipă, se va simţi ca şi cum ar zbura.

Se clătină o

secundă şi se rugă. Dorea ca Dumnezeu să-l înţeleagă. Ştia că lui Dumnezeu nu-i plăceau oamenii care alegeau să moară. El voia ca aceştia să aştepte până când este El gata.

Da, dar Joey nu

mai putea aştepta şi spera că Dumnezeu şi toţi ceilalţi vor înţelege.

Se gândi la doctoriţa Court şi-i păru rău că aceasta va fi dezamăgită. Joey ştia că mama lui va suferi, dar îl

avea pe Donald şi pe copilul care urma să se nască. Nu o să întârzie prea mult prin a-şi da seama că asta era cea mai buna variantă. Şi tatăl lui. Ei bine, tatăl lui se va îmbăta din nou.

Joey îşi ţinu ochii deschişi. Voia să vadă copacii avântându-se în sus, spre el. Inspiră adânc, îşi ţinu respiraţia şi-şi dădu drumul.

* * *

— Domnişoara Bette s-a întrecut din nou pe sine. Tess gustă din carnea suculentă, închisă la culoare, pe care i-o decupase bunicul ei. Totul e spectaculos ca de obicei, mai adăugă ea.

— Nimic nu-i place mai mult decât să se agite pentru o masă. Senatorul adăugă sos aburind peste un munte de piure de cartofi, alb, spumos. Două zile n-am avut voie să intru în propria mea

bucătărie.

— Precis că iar te-a prins încercând să guşti din mâncare.

— M-a ameninţat că o să mă pună să cojesc cartofii. Înfulecă o furculiţă plină şi zâmbi.

Domnişoara Bette nu a subscris niciodată ideii că pentru un bărbat casa lui este castelul lui. Detective, mai ia nişte garnitură. Un bărbat nu se răsfaţă în fiecare zi.

— Mulţumesc.

Pentru că senatorul ţinea bolul chiar deasupra farfuriei sale, Ben nu avea altă cale decât să-l ia. Se servise deja de două ori, dar era greu să rezişti grijuliei insistenţe a senatorului. După o

oră în compania senatorului Writemore, Ben descoperise că bătrânul era plin de nerv, atât ca prezenţă fizică, cât şi în vorbire. Părerile sale erau dure ca granitul, răbdarea

firavă, iar inima lui se afla incontestabil în mâinile nepoatei sale.

Ce-l relaxă pe Ben fu constatarea că după această oră nu se simţea câtuşi de puţin atât de inconfortabil precum

se pregătise să fie.

La început, casa îi dăduse o stare de stânjeneală. Văzută de afară părea doar de o eleganţă sobră, distinsă. Pe dinăuntru însă, era ca o călătorie în jurul lumii, la clasa întâia.

Covoare turceşti uzate exact atât cât să-şi arate vârsta şi rezistenţa erau întinse peste gresia alb-negru, dispusă ca o tablă de şah, din hol. Un scrin din abanos, înalt până la umeri şi pictat

magnific cu păuni, se afla sub curba prelungă a scărilor.

În salon, unde un oriental tăcut servise băuturile dinaintea mesei, două fotolii Louis XV flancau o lungă masă rococo. O vitrină cu un geam

frontal gravat, conţinea un adevărat tezaur. Sticlă veneţiană colorată, atât de subţire, încât aproape că puteai citi prin ea. O pasăre de sticlă capta şi reflecta lumina şemineului. Un

elefant din porțelan de mărimea unui câine terrier păzea căminul din marmură albă.

Era o încăpere care reflecta condiţia socială a senatorului şi îşi dădu seama Ben, a lui Tess. O

bogăţie confortabilă, o ştiinţă a artei şi a stilului. Tess stătea pe brocartul verde închis al canapelei într-o rochie de culoarea levănţicii, care îi dădea strălucire pielii. Colierul de perle se

odihnea în jurul gâtului, şi piatra scânteietoare din centrul acestuia pulsa de lumină şi de căldura trupului ei.

Niciodată nu i se păruse lui Ben mai frumoasă ca acum.

Şi în sufragerie

ardea focul în cămin. Acesta fusese astfel aranjat încât să mocnească şi să trosnească în tot cursul cinei. Lumina se revărsa prin prismele candelabrului etajat, de deasupra mesei.

Farfurii din porţelan de Wedgwood, delicat pictate, tacâmuri din argint în stil georgian, grele şi strălucitoare, pahare din cristal de Baccarat aşteptând să fie umplute cu vin alb, rece şi cu apă

minerală, faţă de masă din olandă irlandeză, pe care puteai dormi de moale ce era. Castroanele şi platourile erau pline ochi. Stridii Rockefeller, curcan la cuptor, sparanghel în

unt, cornuri proaspete şi câte altele; aromele lor se amestecau într-un încântător pot-pourri, împreună cu lumânările şi florile.

În timp ce senatorul tranşa curcanul, Ben se

duse cu gândul înapoi, la serile din Ziua Recunoştinţei, din copilăria lui.

Pentru că ei obişnuiau să mănânce întotdeauna la prânz şi nu seara, el se trezea în mirosurile

ademenitoare de friptură de pasăre, de salvie, de scorţişoară, şi de cârnaţi, pe care mama lui îi rumenise şi-i băgase în umplutură.
Televizorul rămânea aprins de-a lungul

întregii parade şi a meciului de fotbal. Era una din puţinele zile din an când nici el şi nici fratele lui nu trebuiau aduşi cu forţa la masă. Aceasta era marea plăcere a mamei sale.

Ea scotea atunci cea mai bună veselă, folosită doar când venea în vizită la ei mătuşa lor din Chicago sau când era invitat la masă şeful tatălui său. Tacâmurile nu erau din argint ci doar

dintr-un oţel inoxidabil mai sofisticat lucrat. Se mândrea întotdeauna cu felul în care ştia ea să aranjeze şerveţelele în triunghi. Apoi venea sora tatălui său, cu soţul şi cu cei trei

plozi în urma lor. Casa se umplea de gălăgie, de discuţii şi de aromă de turtă dulce făcută de mama lui.

Se spunea rugăciunea; Ben o ignora pe verişoara lui Marcie, tot mai

dezagreabilă de la an la an şi pe care, din motive numai de ea ştiute, mama lui insista să o aşeze lângă el.

Binecuvântează-ne, Doamne, cu darurile Tale pe care suntem gata să le

primim din mărinimia Ta, prin Domnul nostru Isus Cristos.

Ultima parte a rugăciunii era spusă întotdeauna tare, pe măsură ce pofta devenea tot mai de nestăpânit. În clipa în care era făcut

semnul Crucii, mâinile şi începeau să se întindă spre ce se afla mai aproape.

Nu existase niciodată la ei acasă un oriental tăcut care să aibă grijă să umple la timp paharele cu pouilly-

fuissé.

— Mă bucur că ne-ai putut ţine companie în seara aceasta, detective. Writemore se mai servi cu o porţie de sparanghel. Mă simt adesea vinovat că în zilele de sărbătoare

mi-o păstrez pe Tess numai şi numai pentru mine.

— Am fost încântat de invitaţie. Altfel, probabil că aş fi mâncat un sandviş, în faţa televizorului.

— Presupun că o profesie ca a

dumitale nu-ţi prea lasă vreme pentru multe mese tihnite. Mi s-a spus că eşti o pasăre rară, detective, fiind devotat meseriei.

Când Ben ridică doar dintr-o sprânceană,

senatorul îi oferi un zâmbet afabil şi gesticulă cu paharul său de vin.

— Având în vedere că este implicată şi nepoata mea, primarul mă ţine la curent cu toată evoluţia cazului

dumitale.

— Ce vrea să spună bunicul este că obişnuieşte să stea la bârfă cu primarul.

— Şi asta, acceptă cu uşurinţă Writemore. Se pare că nu ai fost de

acord ca Tess să fie consultată.

Să fiu tranşant, decise Ben, cel mai bine este să fiu tranşant.

— Şi nici acum nu sunt.

— Încearcă dulceaţa asta de

pere, cu cornuleţe. Plin de bună dispoziţie, senatorul îi oferi cheseaua. Domnişoara Bette o prepară singură. Te superi dacă te întreb dacă nu eşti de acord cu ideea de a consulta un psihiatru

sau de a o consulta pe Tess?

— Bunicule, mă îndoiesc că Ziua Recunoştinţei ar fi momentul cel mai potrivit pentru un astfel de interogatoriu.

— Prostii, eu nu-l

interoghez pe băiat, eu doar încerc să aflu care e punctul lui de vedere.

Acordându-şi timp, Ben întinse dulceaţa pe pâine.

— Nu am văzut rostul unui portret psihiatric, acţiune

care necesită mai mult timp şi mai multă birocraţie. Eu prefer munca poliţienească efectivă, interogatoriile, investigaţiile, logica. Atâta vreme cât este vorba de aplicarea

legii, pentru mine nu mai contează dacă omul este un psihopat sau este pur şi simplu un om rău. Garnitura asta este incredibilă.

— Da, domnişoara Bette este într-adevăr

pricepută. Ca pentru a întări afirmaţia, Writemore mai luă o furculiţă.

— Înclin să-ţi înţeleg punctul de vedere, detective, deşi fără a fi total de acord. În politică, noi numim asta un mare

rahat diplomatic.

— Noi îi spunem la fel când e vorba de aplicarea legii.

— Înseamnă atunci că ne înţelegem perfect. Ştii, sunt de părere că înţelept este să înţelegi întotdeauna

punctul de vedere al adversarului.

— De acelaşi mare ajutor îţi este să te afli mereu cu un pas înaintea lui.

Ben începu să-l studieze pe Writemore. Senatorul stătea în capul

mesei, în costum negru şi cămaşă albă, puternic apretată. Cravata închisă la culoare era ţinută în loc de un simplu diamant. Mâinile lui păreau mari şi aspre, alături de cristalurile

elegante. Ben se surprinse comparându-le cu mâinile propriului său bunic, mâinile bătrânului măcelar, care erau aproape la fel – muncite, îngroşate la articulaţii, late. Pe

mâna stângă avea o verighetă simplă, din aur, semnul angajamentului faţă de soţia care murise acum mai bine de treizeci de ani.

— Înseamnă că nu crezi că munca lui Tess, ca psihiatru, vă

este de vreun ajutor în acest caz special?

Ca şi cum nici măcar n-ar fi fost vorba despre ea, Tess continua să mănânce, liniştită.

— Aş vrea să spun asta, răspunse Ben după o clipă de

gândire. Pentru că dacă aş spune asta, poate că ar fi mai uşor să o conving pe ea sau să vă conving pe dumneavoastră să insistaţi să stea deoparte de acum înainte. Dar adevărul este că ea ne-a

ajutat să stabilim un model şi o motivaţie.

— Vrei să-mi dai sarea, te rog? Tess îi zâmbi când Ben îi întinse solniţa din cristal.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. Asta însă, bombăni

Ben, nu înseamnă că sunt de acord ca ea să fie implicată.

— Înţeleg atunci că ai ajuns la concluzia că nepoata mea este o femeie pasionată de ceea ce face dar şi foarte încăpăţânată.

— Aşa mi-o imaginez.

— Eu consider asta ca pe o moştenire, spuse Tess şi-şi puse mâinile peste mâinile mari ale senatorului. O moştenire de la bunicul meu.

Ben văzu mâinile înlănţuindu-se şi ţinându-se strâns.

— Har Domnului că nu mi-a moştenit şi înfăţişarea. Mi s-a spus că te-ai mutat la nepoata mea, detective, adăugă el, pe acelaşi ton plin de

bunăvoinţă.

— Este adevărat. Pregătindu-se pentru rechizitoriul pe care îl aşteptase toată seara, Ben se întoarse la dulceaţa de pere.

— Mă întreb dacă nu pretinzi cumva să

fii plătit pentru ore suplimentare, din bugetul oraşului.

Tess râse şi se lăsă pe spate.

— Bunicul încearcă să vadă dacă te poate face să transpiri. Uite, scumpule. Şi-i mai

dădu senatorului puţin curcan. Răsfaţă-te puţin. Data viitoare când mai stai la bârfă cu primarul, spune-i că primesc cea mai bună protecţie din partea poliţiei.

— Ce altceva să-i

mai spun că primeşti?

— Orice altceva primesc, nu e treaba primarului.

Writemore îşi mai puse o bucată de curcan în farfurie, înainte de a se întinde după sos.

— Şi presupui că vrei să spui că nu e nici treaba mea.

— Nu trebuie să-ţi spun. Tocmai ai spus-o tu singur, îi răspunse Tess, punându-şi cu lingura, în farfurie, sos de afine.

De un metru cincizeci înălţime şi şaptezeci de kilograme greutate, domnişoara Bette intră târându-se în încăpere şi aruncă o privire aprobatoare spre golul lăsat în bucatele preparate

de ea. Îşi şterse de şorţ mâinile micuţe, durdulii.

— Doctore Court, sunteţi căutată la telefon.

— Ah, mulţumesc domnişoară Bette. O să răspund din bibliotecă. Se ridică

şi se aplecă să-l sărute pe senator pe obraz.

— Nu fi obositor, bunicule. Şi ai grijă să-mi rămână şi mie o bucată de plăcintă de dovleac.

Writemore aşteptă până când

Tess dispăru afară din încăpere.

— Frumoasă femeie.

— Da, frumoasă.

— Ştii, când era mai tânără, oamenii adesea o subapreciau din cauza înfăţişării ei, a

înălţimii, a sexului. După ce ai trăit mai mult de jumătate de secol, începi să nu mai acorzi prea multă importanţă aspectului. Era doar un pui de om când s-a mutat aici, la mine. Nu ne mai aveam

decât pe noi doi. Oamenii îşi închipuie că eu am ajutat-o să depăşească acele vremuri grele. Adevărul este, Ben, că ea a fost cea care m-a ajutat pe mine. Cred că aş fi clacat şi că aş fi murit dacă n-

ar fi existat Tess. Mă apropii de trei sferturi de secol. Writemore zâmbi ca şi cum gândul i-ar fi făcut plăcere. Când ajungi aici, începi să priveşti cu cea mai mare atenţie fiecare zi. Începi să

apreciezi toate acele mici lucruri fără importanţă.

— Ca de exemplu, a-ţi simţi dimineaţa piciorul pe pământ, spuse Ben în şoaptă, apoi surprinzând privirea senatorului, se răsuci

stânjenit în scaun. Asta o spunea cândva bunicul meu.

— În mod evident, un om pătrunzător. Da, ca satisfacţia de a-ţi simţi piciorul pe pământ, dimineaţa.

Luându-şi paharul

cu vin, se lăsă pe spate, studiindu-l pe Ben. Gestul îi oferi revelaţia de a constata că-i plăcea ceea ce vedea.

— Natura umană îl obligă pe om să aprecieze asemenea lucruri, chiar şi după

ce şi-a pierdut soţia şi unicul său copil. Tess este tot ceea ce mi-a mai rămas, dincolo de toate aceste mărunte plăceri, Ben.

Ben descoperi că nu se mai simţea nelalocul lui, că nu

mai aştepta să fie pus la colţ.

— Nu o să permit să i se întâmple nimic. Nu numai pentru că sunt poliţist şi că este de datoria mea să protejez şi să ocrotesc, ci pentru că

ea înseamnă mult pentru mine.

Când se ridică de la masă, diamantul din cravata lui Writemore împrăştie scântei de lumină.

— Îţi place fotbalul?

— Depinde.

— Când niciunul din noi nu va mai trebui să-şi facă griji pentru Tess, atunci o să te invit o dată la meci, cu mine. Am abonament. O să bem bere şi o să poţi atunci să-mi povesteşti despre

tine lucruri pe care nu le pot afla din dosarul tău de la secţie. Zâmbi, expunând două şiruri albe de dinţi, care erau aproape în totalitate ai lui.

— Ea este tot ce am, detective. Pot

să-ţi spun cum a fost scorul la trageri, de săptămâna trecută.

Amuzat, Ben dădu pe gât ce mai rămăsese din pahar.

— Cum am fost?

— Satisfăcător, răspunse Writemore. Al naibii de

satisfăcător.

Parcă acordaţi în mod surprinzător, cei doi bărbaţi se întoarseră dintr-odată, în clipa în care Tess reintră în încăpere. Lui Ben îi fu de ajuns să se uite la chipul ei ca să

se şi ridice de pe scaun.

— Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău. Vocea ei era calmă, fără niciun tremur, dar obrajii ei erau teribil de palizi. Întinse o mână, în

timp ce se îndrepta spre bunicul ei. Trebuie să plec, bunicule. Am o urgenţă la spital. Nu ştiu dacă o să mă mai întorc aici.

Pentru că mâna ei era rece, bunicul i-o acoperi cu

amândouă mâinile lui. El înţelegea mai bine ca oricine câtă emoţie ţinea închisă în ea.

— Un pacient?

— Da. O încercare de sinucidere. A fost dus la Georgetown, dar

şansele sunt minime. Vocea ei era rece şi plată, vocea unui doctor. Ben o studie cu atenţie, dar cu excepţia palorii, nu putea vedea niciun alt semn de emoţie.

— Îmi pare rău că te părăsesc astfel.

— Să nu-ţi faci griji pentru mine. Senatorul se ridicase deja în picioare. Îşi trecuse braţul pe după umerii lui, în timp ce o conducea afară din încăpere.

— Sună-mă mâine, să ştiu cum

te mai simţi.

Ceva în ea tremură şi se clătină, dar rămase dreaptă. Îşi lipi obrazul de al lui, vrând să absoarbă ceva din tăria bunicului.

— Te iubesc.

— Şi eu te

iubesc, micuţa mea.

Ieşind afară în noaptea învăluită în zăpadă, Ben îi luă braţul ca să nu alunece pe trepte.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Un băiat de paisprezece ani a

hotărât că viaţa este prea grea ca să-i mai poată face faţă. S-a aruncat de pe podul din Calvert Street.

Capitolul 17

La secţia de chirurgie mirosea a antiseptice şi a vopsea proaspătă. Cu personalul înjumătăţit din cauza sărbătorii, culoarele

erau aproape pustii. Cineva înfăşurase o plăcintă cu carne în ambalaj termoizolant şi o lăsase la salonul surorilor. Părea veselă şi groaznic de nelalocul ei. Tess se opri acolo în timp ce sora de serviciu

completa un raport.

— Sunt doctoriţa Teresa Court. Joseph Higgins jr. a fost adus aici cu puţin timp în urmă.

— Da, doamnă doctor. Se află la chirurgie.

— Care e starea

lui?

— Traume masive, hemoragie. Se afla în stare de comă când a fost scos. Îl operează doctorul Bitterman.

— Părinţii lui Joey?

— Mergeţi de-a

lungul culoarului şi la capătul lui faceţi la stânga şi ajungeţi în sala de aşteptare.

— Mulţumesc. Încercând să se oţelească, se întoarse spre Ben.

— Nu ştiu cât o să dureze toată

povestea asta şi nu o să fie prea plăcut. Sunt sigură că pot aranja să aştepţi în camera medicilor. O să-ţi fie mai comod acolo.

— Merg cu tine.

— Bine. Descheindu-se din

mers la pardesiu, Tess porni de-a lungul culoarului. Paşii lor răsunau ca nişte focuri de armă în tăcerea placată cu gresie, a coridorului. Apropiindu-se de uşa sălii de aşteptare, auzi suspinele

înfundate.

Lois Monroe stătea ghemuită strâns la pieptul soţului ei. Deşi încăperea era supraîncălzită, niciunul din ei nu-şi scosese pardesiul. Ea plângea încetişor, cu

ochii larg deschişi, privind în gol. Un spectacol special pentru Ziua Recunoştinţei evolua fără sonor, la televizorul montat deasupra pe perete. Tess îi făcu semn lui Ben să se aşeze.

— Domnule Monroe.

La auzul glasului ei, acesta îşi îndreptă privirea de la perete, spre uşă. O clipă se uită la ea ca şi cum n-ar fi recunoscut-o, apoi un val de durere îl cuprinse, reflectat

brusc, sfâşietor, în ochi. Aproape că îi putea auzi gândurile.

Nu te-am crezut. Nu te-am înţeles. Nu am ştiut.

Impresionată de această privire chiar mai mult decât de plâns, Tess se

apropie de ei, aşezându-se alături de Lois Monroe.

— Lois urcase să vadă dacă nu mai vrea cumva o bucăţică de plăcintă, începu domnul Monroe. Dar el… el dispăruse. A lăsat un

bilet.

Înţelegându-l atât de bine, Tess îi luă în mâini mâna lui liberă. Acesta o strânse cu putere, înghiţi şi continuă:

— Scria în bilet că îi pare rău. Că el... că el ar fi dorit să fie

altfel. Zicea că acum totul o să fie mai bine şi că el urma să se întoarcă la un alt fel de viaţă. Cineva l-a văzut... Mâna lui Monroe se cramponă de a ei, închise ochii şi se luptă să-şi recapete stăpânirea

de sine. Cineva l-a văzut sărind şi a sunat la poliţie. Poliţia a venit... a venit acasă chiar îndată după ce i-am descoperit lipsa. Nu am ştiut ce să fac, aşa că v-am sunat pe dumneavoastră.

— Joey o să-şi revină. Frământându-şi mâinile, Lois se îndepărtă şi mai mult de Tess. Întotdeauna am avut grijă de el. O să se facă bine şi o să plecăm împreună acasă.

Păstrând distanţa, îşi întoarse capul spre Tess, atât cât să se poată uita la ea.

— V-am spus că nu mai are nevoie de dumneavoastră. Joey nu mai are nevoie nici de dumneavoastră, nici

de vreo clinică şi nici de tratament. Nu are nevoie decât să fie lăsat în pace, o vreme. O să se facă bine. El ştie că îl iubesc.

— Da, ştie că îl iubiţi, şopti Tess, luându-i mâna.

Pulsul ei era rapid şi abia se simţea. Joey ştie cât aţi luptat ca să-l ajutaţi.

— Da. Absolut tot ce am făcut a fost din dorinţa de a-l proteja, de a face ca lucrurile să se îndrepte. N-am dorit

niciodată nimic altceva decât ca Joey să fie fericit.

— Ştiu asta.

— Atunci de ce? Dumneavoastră să-mi spuneţi de ce s-a întâmplat asta.

Lacrimile i se uscaseră. Glasul ei

deveni din abia auzit, plin de venin. Lois încerca să scape de soţul ei şi să o apuce pe Tess de umeri.

— Dumneavoastră trebuia să-l vindecaţi, dumneavoastră trebuia să-l faceţi

bine. Dumneavoastră să-mi spuneţi acum de ce băiatul meu sângerează pe masa aceea.

Dumneavoastră să-mi spuneţi de ce.

— Lois, Lois, nu. Mâhnit, Monroe încercă să o strângă

lângă el, dar ea se smulse, trăgând-o şi pe Tess cu ea. Instinctiv, Ben ţâşni spre ea, dar se opri la un semn furios din cap, al lui Tess.

— Vreau un răspuns. La naiba, dumneata să-mi dai

un răspuns.

În loc să încerce să-i oprească furia, Tess o acceptă.

— Suferea, doamnă Monroe. Şi suferinţa lui era profundă, mai profundă decât până unde am putut eu

ajunge.

— Am făcut tot ce mi-a stat în puteri. Deşi glasul îi era liniştit, aproape calm, mâinile ei săpau adânc în carnea lui Tess. Mâine o să-i apară vânătăi.

— Am făcut totul. Se lăsase de băutură, spuse ea opintindu-se. De luni de zile nu mai pusese gura pe băutură.

— Nu, nu mai bea. Dar ar trebui să te aşezi, Lois, spuse

Tess, încercând să o reaşeze pe canapea.

— Nu vreau să stau jos. De furie, care de fapt era spaimă, cuvintele ei împroşcau ca gloanţele. Îmi vreau băiatul înapoi. Îmi vreau băiatul. Tot ce

aţi făcut dumneavoastră a fost să vorbiţi şi iar să vorbiţi, săptămână de săptămână, numai vorbărie. De ce nu aţi făcut ceva? Doar trebuia să-l vindecaţi, să-l faceţi să se simtă fericit.

De ce n-aţi făcut asta?

— Nu am putut. Mâhnirea trecu peste ea, asemenea unui val. Nu am putut.

— Lois, stai jos. Întărit de suferinţa ei, Monroe o apucă de umeri şi o aşează

pe canapea. În timp ce o cuprindea din nou cu braţul, se uită la Tess. Dumneavoastră ne-aţi spus că s-ar putea întâmpla aşa ceva. Dar noi nu v-am crezut. Nu am vrut să vă credem.

Dacă nu e prea târziu, am putea încerca din nou. Am putea...

Dar se deschise uşa şi ştiură cu toţii că era prea târziu.

Doctorul Bitterman mai avea încă mănuşile

chirurgicale pe mâini. Îşi lăsase în jos masca şi aceasta atârna acum de şnururile ei. Transpiraţia de pe ea încă nu se uscase. Deşi petrecuse relativ puţin timp în sala de operaţie,

avea în jurul gurii şi al ochilor cute de concentrare şi de oboseală. Până să apuce să scoată un cuvânt, până să se îndrepte spre familia Monroe, Tess ştiu că amândoi pierduseră un pacient.

— Doamnă Monroe, îmi pare rău. Nu am putut face nimic.

— Joey? Se uita, amuţită, de la doctor la soţul ei. Cu o mână se şi apucase strâns de umărul lui Monroe.

— Joey nu mai este, doamnă Monroe. Pentru că ora pe care o petrecuse încercând să-l coasă la loc pe fiul ei îl lăsase bolnav şi neajutorat, Bitterman se aşează alături de ea. Nu şi-a

recăpătat nicio clipă cunoştinţa. A suferit o puternică fractură craniană. Nu se mai putea face absolut nimic.

— Joey? Joey a murit?

— Îmi pare rău.

O năpădi plânsul,

cu suspine puternice, guturale, care se revărsau în întreaga încăpere. Plângea cu gura deschisă, cu capul pe spate, într-o agonie a durerii care-i sfredeli stomacul lui Tess. Nimeni nu poate înţelege cu

adevărat măsura bucuriei unei mame care dă naştere unui copil. Nimeni nu poate înţelege cu adevărat durerea devastatoare pe care o simte o mamă care pierde un copil.

O greşeală de

apreciere, dorinţa de a-şi ţine familia unită prin propria ei voinţă, a costat-o viaţa fiului ei. Nimic nu mai putea face Tess pentru ea. Nimic nu mai putea face acum nici pentru Joey. Cu

propria ei durere strivindu-i plămânii, Tess se întoarse şi ieşi afară din încăpere.

— Tess. Nu mai rămâi? Ben o apucă de braţ, pe când ea o şi luase de-a lungul coridorului.

— Nu. Îi răspunse cu o voce puternică, de gheaţă, continuându-şi drumul. Vederea mea nu o poate face decât să sufere şi mai mult, dacă aşa ceva mai este posibil. Apăsă pe

butonul liftului, apoi îşi vârî mâinile în buzunare, unde începu să şi le strângă şi să şi le desfacă în neştire.

— Gata? Mânia, până atunci mocnind undeva în măruntaiele lui,

începu să se reverse. Ai pus cruce?

— Nu mai am nimic de făcut aici. Intră în lift, luptându-se să respire calm.

Ninsoarea se înteţise pe drumul spre casă. Tess nu

scoase o vorbă. Simţindu-şi amărăciunea din gât, Ben rămase şi el tăcut ca gheaţa, lângă ea. Deşi în maşină era cald, Tess abia se putea împiedica să nu tremure. Eşecul,

tristeţea şi mânia erau atât de bine îngemănate, încât le resimţea ca pe un nod apăsător, de emoţie, care i se implântase în gât; îi simţea gustul. Stăpânirea de sine era adesea un lucru

greu de câștigat, dar nu păruse niciodată la fel de vital pentru ea, ca în acest moment.

Când ajunseră acasă, presiunea din gâtul ei devenise atât de puternică încât trebuia efectiv

să-şi dicteze în mod conştient fiecare respiraţie.

— Îmi pare rău că ai fost târât în chestia asta, spuse ea cu grijă. Avea nevoie să plece departe, departe de toată lumea, până

când va reuşi să-şi revină. Darabana din capul ei devenea de nesuportat.

— Ştiu că nu ţi-a fost uşor.

— Văd însă că tu suporţi destul de bine. Îşi scoase jacheta şi-i dădu

drumul pe un scaun. Nu trebuie să te scuzi faţă de mine, doar mă ocup şi eu cu treburi dintr-astea, spuse Ben.

— Da, bineînţeles. Ascultă, spuse ea şi înghiţi ca să scape de căldura

care-i clocotea în gât, o să mă duc să fac o baie.

— Cum să nu, dă-i drumul. Se duse la bufetul cu băuturi şi-şi luă vodca pe care o pusese el aici. Eu o să beau ceva, între timp.

Tess nu se obosi să se ducă în dormitor să se schimbe. Când uşa se închise încetişor în urma ei, Ben auzi sunetul apei izbindu-se de porţelan.

Nici măcar nu-l cunoscuse pe puşti,

îşi spuse Ben, turnând vodcă în pahar. Nu avea niciun motiv să fie gâtuit de acest urât resentiment. Una era să simţi părere de rău, milă, chiar mânie, pentru pierderea atât de

inutilă a unei vieţi, a unei vieţi tinere, dar nu avea niciun motiv să simtă această furie neputincioasă, zdruncinătoare.

Tess fusese atât de detaşată. Atât de al naibii de neimpresionată.

Exact ca şi doctorul lui Josh.

Amărăciunea închisă adânc în el atâţia amar de ani îi ţâşni acum în gât. Ben ridică paharul cu vodcă în speranţa că va spăla gustul acesta, apoi îl trânti

înapoi, neatins, pe bufet. Neştiind exact ce avea de gând să facă, se duse şi deschise uşa de la baie.

Tess nu era în cadă.

Apa lovea cu forţă în porţelanul

căzii, cu un zgomot de tunet şi dispărea învolburată prin scurgerea pe care ea nici măcar nu se sinchisise să o astupe. Aburii se înălţau, mătuind oglinda. Complet îmbrăcată, folosind

chiuveta ca sprijin, Tess plângea violent, cu capul în mâini.

O clipă Ben rămase tăcut în pragul uşii, prea înmărmurit ca să mai poată face un pas, prea şocat să închidă uşa, lăsându-i

intimitatea pe care şi-o dorise aceasta.

Niciodată nu o văzuse ca pe victima neajutorată a propriilor ei emoţii. Erau clipe, în pat, când părea condusă în exclusivitate de pasiune. O văzuse

uneori luând parcă foc, dezlănţuindu-se, clătinându-se o clipă, parcă înflorind, ca apoi să-şi revină repede, întotdeauna. Acum însă era mistuită de mâhnire şi mâhnirea era totală.

Ea nu-l auzise deschizând uşa. Trupul ei se înclina încet, înainte şi înapoi, într-un ritm de jeluire. Autoalinare. Gâtul lui Ben se strânse, împingând înapoi în jos, toată

amărăciunea. Vru să o mângâie, dar ezită. Era mai greu, descoperi el, incredibil mai greu, să alini pe cineva la care ţii cu adevărat.

— Tess. Când în sfârşit o atinse, ea sări în sus. Când o

cuprinse în braţe, se făcu dură ca o scândură. O simţea luptându-se să-şi reţină lacrimile şi să-l îndepărteze. Vino, îi spuse el, trebuie să te aşezi.

— Nu. Umilinţa îi zdruncină o dată în

plus sistemul nervos deja slăbit. Fusese surprinsă în momentul ei cel mai intim, de cea mai mare slăbiciune, complet goală şi fără puterea de a se acoperi cu ceva. Nu voia decât să fie

lăsată singură şi să aibă timp ca să-şi revină. Te rog, lasă-mă puţin singură.

Îl durea rezistenţa ei, respingerea alinării pe care el simţea nevoia să i-o ofere. Îl durea suficient ca să

şi înceapă să se retragă. Simţi însă fiorul care o trecu, un fior mult mai sfâşietor decât chiar lacrimile. Se duse tăcut şi închise robinetul.

Tess îşi dezgropă faţa din mâini şi se

prinse cu degetele de buza chiuvetei. Avea spatele drept ca o bară, ca şi cum s-ar fi întărit ca să pareze o lovitură sau o mână de ajutor. Scăldaţi în lacrimi, ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Avea pielea

deja brăzdată şi înroşită din cauza lacrimilor. Ben nu scoase un cuvânt, nu se gândi la nimic în clipa în care o ridică în braţe şi o scoase din camera de baie.

Se aşteptase la împotrivire, la cine

ştie ce cuvinte mândre şi pline de furie. Dar trupul ei era moale când îşi întoarse faţa, vârându-şi-o în gâtul lui şi izbucnind din nou în plâns.

— Nu era decât un copil.

Ben se aşează pe marginea patului, strângând-o cât mai aproape de el. Simţea lacrimile fierbinţi pe pielea lui, ca şi cum ar fi ars prea mult în spatele ochilor ei.

— Te înţeleg.

— N-am putut ajunge la el. Ar fi trebuit să pot. Cu toată învăţătura, cu toată practica, cu toate autoanalizele, cărţile şi prelegerile mele, nu am putut ajunge la el.

— Ai încercat.

— Asta nu este de ajuns. Mânia ţâşni, explozivă şi pătimaşă, dar nu-l surprinse. O aşteptase, sperase că va apărea.

— Se presupune că rolul meu este de a vindeca şi nu doar

de a vorbi despre ajutor. Eu nu am eşuat doar în aplicarea tratamentului, am eşuat în a-l ţine în viaţă.

— Li se cere oare psihiatrilor să creadă că sunt dotaţi cu

forţe divine?

Cuvintele lui o făcură să sară ca arsă de lângă el, ca şi cum ar fi primit o palmă pe obraz. Într-o clipă fu în picioare. Lacrimile încă i se mai uscau pe fată, trupul încă îi mai

tremura, dar nu arăta ca şi cum ar fi fost pe punctul de a leşina.

— Cum îndrăzneşti să-mi spui aşa ceva? A murit un băiat. Nu o să mai aibă niciodată ocazia să conducă o

maşină, să se îndrăgostească, să-şi întemeieze o familie. Este mort şi faptul că sunt răspunzătoare pentru asta nu are nimic de-a face cu gândul că sunt dotată cu forţe divine.

— Nu? Ben se ridică şi el în picioare şi până să apuce ea să se întoarcă, o apucă de umeri. Se presupune că trebuie să fii perfectă, întotdeauna stăpână pe tine, întotdeauna având răspunsuri,

soluţii? De data aceasta însă nu le-ai avut şi nici n-ai fost chiar atât de indestructibilă. Spune-mi, l-ai fi putut opri să nu se arunce peste pod?

— Ar fi trebuit să pot face asta.

Suspinul ei era uscat şi tremurat şi se apăsă cu podul palmei între sprâncene. Nu, nu, nu i-aş fi putut oferi suficient.

Înconjurând-o din nou cu braţele, o conduse înapoi spre

pat. Pentru prima oară în relaţia lor, simţea că ea are nevoie de el, se sprijină pe el. Într-o situaţie obişnuită, ar fi părăsit scena, ieşind ostentativ afară pe uşă. Se aşează însă alături de

ea, luându-i mâna, în timp ce capul ei se sprijinea pe umărul său. Total. Era ciudat, chiar puţin înfricoşător să simtă cât de total se sprijinea de el.

— Tess, despre băiatul acesta mi-ai

vorbit înainte, da?

Îşi aminti noaptea acelui vis, noaptea când se trezise şi-l găsise alături de ea pe Ben, cald, gata să o asculte.

— Da. De săptămâni întregi îmi fac griji pentru el.

— Le-ai spus asta părinţilor?

— Da, le-am spus, dar...

— Dar ei n-au vrut să te asculte.

— Tot n-ar fi contat. Eu ar fi trebuit să pot să... Se întrerupse,

întorcându-se spre el. Nu, spuse ea respirând prelung, ei nu au vrut să mă asculte. Mama lui i-a întrerupt tratamentul.

— Şi i-a tăiat sforile de care se mai ţinea.

— Cred că asta l-a mai împins puţin spre el însuşi, dar nu cred că a fost factorul decisiv care l-a făcut să se sinucidă.

Mâhnirea se mai afla acolo, în stomac, rece şi dură, dar

mintea ei începea deja să se limpezească şi să poată vedea dincolo de propria ei implicare.

— Cred că în seara asta s-a mai întâmplat ceva.

— Şi crezi că ştii

şi ce anume?

— Posibil. Se sculă din nou, neavând stare să stea jos. De săptămâni întregi am tot încercat să iau legătura cu tatăl lui Joey. Telefonul lui e deconectat. Am fost

chiar la el acasă acum câteva zile, dar s-a mutat de acolo fără să lase noua adresă. Urma să petreacă acest weekend împreună cu Joey. Cu dosul palmelor, Tess îşi şterse lacrimile de pe

obraji. Dar Joey îşi pusese mult prea mari speranţe în această întâlnire. Când tatăl său nu a venit după el, a fost pentru Joey ca o nouă cărămidă în spinarea lui. Poate că ultima pe care o mai

putea duce. Era un băiat frumos, un tânăr bărbat. Lacrimi noi îi ţâşniră din ochi, dar de data aceasta mâhnirea mai slăbi şi cuvintele ei erau nealterate.

— Trecuse prin perioade atât de

grele, dar totuşi exista în el atâta căldură, chiar atât de aproape de suprafaţă, această mare nevoie de a fi iubit. Doar că pur şi simplu nu credea că merită să-i pese cuiva cu adevărat de

el.

— Iar ţie ţi-a păsat.

— Da. Poate prea mult.

Părea ciudat, dar micul, durul ghem de resentiment, acoperit cu un strat subţire de amărăciune pe care-l

purtase în el de la moartea fratelui său, începu să se destrame. O privi – psihiatrul rezervat, obiectiv, biciuitorul şi străpungătorul minţilor – şi văzu cicatricele adevărate, omeneşti, lăsate de

mâhnire, nu numai pentru pacient, ci şi pentru copilul care era acesta.

— Tess, tot ce a spus mama lui la spital...

— Nu contează.

— Ba da, conteaza. Nu a avut

dreptate.

Tess se întoarse şi în lumina slabă venind dinspre hol, îşi văzu imaginea în oglinda de deasupra mesei de toaletă.

— Numai în parte. Vezi tu, n-o să ştiu niciodată dacă ar

fi fost altfel în cazul în care aş fi încercat un alt unghi de abordare, dacă aş fi luat-o în altă direcţie.

— Nu a avut dreptate, repetă Ben. Cu câţiva ani în urmă am spus şi eu nişte lucruri destul de

asemănătoare. Poate că nici eu nu avusesem dreptate.

În oglindă, privirea ei îşi schimbă direcţia şi o întâlni pe a lui. El continua să stea jos, pe pat, în umbră. Părea singur. Ciudat,

pentru că ea îl considerase un bărbat înconjurat în permanenţă de prieteni, de gânduri bune, de propria lui încredere în sine. Se întoarse, dar nefiind sigură că şi el voia să vină spre ea, rămase

acolo unde era.

— Nu ţi-am povestit niciodată despre Josh, fratele meu.

— Nu. Nu mi-ai povestit niciodată prea multe despre familia ta. Nu am ştiut că ai avut un

frate.

— Era cu aproape patru ani mai mare ca mine. Nu era nevoie de folosirea timpului trecut ca ea să înţeleagă faptul că Josh murise. Înţelesese îndată ce Ben îi pronunţase

numele.

— Era unul dintre acei oameni cu mâini de aur. Indiferent ce făcea, făcea mai bine ca oricine altcineva. Ţin minte că aveam, mici fiind, un set de lego. Eu reuşeam eventual să

construiesc o biată maşinuţă, el însă făcea un trailer pe şaisprezece roţi. La şcoală, abia dacă reuşeam să iau câte un B şi asta dacă învăţam de-mi ieşeau ochii din cap. Josh lua calificativul

maxim fără măcar să deschidă cartea. El pur şi simplu absorbea. Mama obişnuia să spună că era binecuvântat. Spera că o să se facă preot, gândindu-se că în clipa în care va fi hirotonisit, va fi în

stare, poate, să facă minuni.

Spusese toate astea nu cu resentimentul pe care l-ar fi putut simţi mulţi alţi fraţi, ci cu o urmă de umor şi cu foarte multă admiraţie.

— Cred că l-ai iubit foarte mult.

— Uneori îl uram. Spusese asta ridicând din umeri, ca un om care înţelegea că ura era adesea căldura care tempera adevărata iubire. Dar cel mai

mult l-am iubit, într-adevăr, şi credeam că era extraordinar. N-a dat niciodată în mine şi asta nu pentru că nu ar fi putut. Era al naibii de mult mai mare ca mine, dar efectiv nu avea acest

temperament. Nu că ar fi fost un sfânt sau mai cine ştie ce. Era un om bun, în mod funciar, era bun în adâncul adâncului său. Când am crescut mai mari, am avut aceeaşi cameră. Odată, mama mi-a

descoperit ascunzătoarea în care ţineam revistele mele Playboy. Era gata să scoată din mine înclinaţia spre plăceri uşoare şi asemenea lucruri rele. Dar Josh i-a spus că erau ale lui,

că făcea un raport despre pornografie şi efectele ei sociale asupra adolescenţilor.

Neputând să se abţină, Tess râse.

— Şi a înghiţit găluşca?

— Da, a înghiţit-

o. Chiar şi acum, amintirea aceasta îl făcea să zâmbească. Josh nu minţea niciodată ca să-şi apere propria-i piele, el minţea doar când credea că aceasta era cea mai bună soluţie. La liceu,

fusese selecţionat în echipa de fotbal. Fetele se aruncau efectiv la picioarele lui. Era suficient de sănătos ca să scoată ceva plăcere din asta, dar s-a îndrăgostit totuşi rău de tot de o fată. Ca

şi cum s-ar fi oprit asupra uneia singure, în loc să culeagă tot copacul. Totuşi, fata asta a fost, cred, una din cele mai mari greşeli pe care le-a făcut el vreodată. Era superbă, era

deşteaptă şi provenea dintr-una din cele mai bune familii. Dar era, de asemenea, o fată superficială. El însă se îndrăgostise nebuneşte de ea şi în ultimul an de liceu îi cumpără, din toate

economiile lui, un inel cu diamant. Nu un split oarecare, ci un diamant în toată regula. Ea obişnuia să se învârtă şi să-l facă să împrăştie scântei, ca să le înnebunească pe celelalte fete.

S-au certat pentru ceva. El nu a spus niciodată ce se petrecuse între ei, dar a fost o adevărată dramă. Josh primise o bursă pentru Notre Dame, dar în ziua imediat următoare absolvirii,

s-a înrolat în armată. Tinerii protestau împotriva războiului din Vitenam şi purtau însemnele păcii, dar Josh hotărî să-i dedice câţiva ani din viaţa lui.

Pentru prima oară de când începuse,

Ben îşi luă o ţigară. Vârful ţigării străluci roşu în lumina plină de umbre care cădea peste el.

— Mama a plâns atunci amarnic, dar tata era mândru ca un păun. Fiul lui nu era un terchea-

berchea sau un student cu capul înfierbântat, ci era un adevărat american. Tatăl meu este un om simplu şi acesta este modul lui de a gândi. În ce mă priveşte pe mine, eu sunt mai de stânga.

Urma ca în toamnă să intru şi eu la liceu, aşa încât îmi închipuiam că ştiam deja tot ce aveam nevoie să ştiu. Mi-am petrecut o noapte întreagă cu Josh, încercând să-i scot din cap chestia asta.

Desigur, toate hârtiile fuseseră deja semnate şi era prea târziu, dar eu tot mai credeam că exista pe undeva o portiţă. I-am spus că e prost să-şi risipească trei ani din viaţă acolo, din cauza unei fete.

Necazul însă a fost că nu s-a mulţumit doar cu atât. Cum s-a înrolat, Josh a hotărât să fie cel mai bun soldat din Armata Statelor Unite. Începuse deja să primească propuneri să urmeze

cursurile pentru ofiţeri. Felul în care Johnson escalada lucrurile acolo, necesita ofiţeri inteligenţi, capabili, care să conducă trupele. Aşa se vedea Josh.

Atunci auzi Tess

acea fărâmă de durere care răzbătuse prin vocea lui. Părăsind lumina pentru umbră, se apropie de Ben. El nu-şi dăduse până atunci seama că avea nevoie de ea, dar în clipa când ea

întinse mâna spre el, Ben i-o luă într-a lui.

— Şi a plecat. Trase adânc din ţigară şi scoase fumul afară cu un oftat. Se urcase în autobuz tânăr, frumos aş putea spune, idealist,

încrezător. Din scrisorile lui se părea că totul îi pria acolo. Vorbea în ele despre camaraderie, despre acte de curaj, despre disciplină. Îşi făcea uşor prieteni şi nu-i lipsea nimic. Făcea totul ca războiul să

nu mai dureze mai mult de un an. Eu eram la liceu, chinuindu-mă cu algebra şi descoperind câţi şefi de galerie puteam stoarce. Josh devenise sublocotenent.

Tăcu. Tess stătea lângă el, cu mâinile lui într-ale ei, aşteptând să continue.

— Cât a stat el acolo, mama mea s-a dus la biserică în fiecare zi. Intra, aprindea o lumânare

şi se ruga la Sfânta Fecioară să intervină pe lângă Fiul Ei, pentru siguranţa lui Josh. De fiecare dată când primea o scrisoare, o citea până o învăţa pe dinafară. Dar nu dură mult şi tonul

scrisorilor se schimbă. Deveniră mai scurte şi nu mai semănau cu cele dinainte. Încetase să mai vorbească de prietenii lui. Nu am aflat decât mai târziu că doi dintre cei mai buni camarazi ai săi

fuseseră împuşcaţi, în toată jungla. El nu a fost omorât acolo. O fi aprins ea mama destule lumânări, dar el a murit, totuşi acolo. Partea aceea care făcuse din el ceea ce era, murise. Simt nevoia să beau

ceva.

Tess îi puse o mână pe braţ, înainte ca Ben să apuce să se ridice.

— Aduc eu ceva. Se ridică şi voind să-i lase timpul de care avea nevoie, turnă două coniacuri

dătătoare de căldură. Când se întoarse, el îşi aprinsese o altă ţigară dar nu se mişcase din loc.

— Mulţumesc. Bău şi constată că deşi coniacul nu înlăturase toată durerea rămasă, nu

mai trebui totuşi să ocolească nodul acela de amărăciune.

— Pe vremea aceea nimeni nu a salutat întoarcerea eroului acasă. Războiul devenise un lucru iritant. Josh se întorsese acasă cu

decoraţii, citări pe ordine de zi şi cu o bombă cu ceas în cap. O vreme, totul păruse în regulă. Josh era tăcut, retras, dar noi ne gândeam atunci că nimeni nu poate trece prin ce trecuse

el, fără să se schimbe cât de cât. Reveni acasă la noi, îşi găsi o slujbă. Nici nu voia să discute despre eventualitatea reluării studiilor. Ne gândeam cu toţii că pur şi simplu are

nevoie de puţin timp.

Trecu aproape un an până când începură coşmarurile. Se scula ţipând şi transpirând. Îşi pierdu slujba. Nouă ne spusese că el plecase de acolo, dar tata a aflat că de

fapt se luase la bătaie şi fusese dat afară. Mai dură încă aproape un an până când lucrurile începură să se deterioreze cu adevărat. Nu putea rămâne într-o slujbă mai mult de câteva

săptămâni. Începuse să vină acasă beat, sau chiar să nu mai vină deloc. Coşmarurile deveniră violente. Într-o noapte, încercând să-l scot dintr-un asemenea coşmar, m-a trimis cu un

pumn tocmai în partea cealaltă a încăperii. Începuse să strige ceva despre ambuscade şi trăgători de elită. Când m-am sculat de jos, încercând să-l calmez, s-a repezit la mine. Când a

intervenit tata, Josh era pe cale să mă sugrume.

— Ah, Doamne, Ben.

— Tata reuşi să-l potolească, iar când Josh a înţeles ce fusese gata să facă, ce aproape că

făcuse, se aşează pe podea şi plânse. Nu mai văzusem niciodată pe cineva plângând aşa. Nu se putea opri. Am fost cu el la Administraţia Veteranilor. L-au trimis la psihiatru.

Ben strivi ţigara

care arsese singură şi se întoarse la coniac.

— Pe vremea aceea eu eram la colegiu, aşa că de câte ori aveam o după-amiază mai liberă, îl duceam chiar eu la şedinţe.

Uram acel cabinet; mă făcea întotdeauna să mă gândesc la un mormânt. Unde urma să intre Josh. Uneori îl auzeam plângând. Alteori, nu se auzea nimic. După cincizeci de minute,

ieşea de acolo. Trăiam cu speranţa că într-o bună zi o să iasă din această încăpere şi o să fie Josh cel dintotdeauna.

— Uneori este la fel de greu, chiar mai greu, pentru

familie decât pentru cel bolnav, spuse Tess, ţinându-şi mâna lângă mâna lui, lăsându-l pe el să accepte sau să respingă atingerea. Te simţi neajutorat tocmai când doreşti cu disperare să

ajuţi… confuz, tocmai când doreşti cu disperare să gândeşti limpede.

— Într-o bună zi, mama clacă. Era duminică. Tocmai pregătea o friptură de vacă, înăbuşită. Dintr-odată, aruncă

pur şi simplu totul în chiuvetă. Dacă ar fi fost cancer, începu ea, medicii ar fi găsit o modalitate de a-l extirpa, scăpându-l de el. Oare ei chiar nu pot vedea ce e înăuntrul lui, ce îl devorează? De ce nu

găsesc o modalitate de a extirpa din el acel rău?

Ben se uită în jos, în pahar, având în faţă imaginea mamei sale stând în faţa chiuvetei, plângând, la fel de clară ca şi cum totul s-ar fi

petrecut ieri.

— O vreme păru într-adevăr că se simte mai bine. Cum se afla sub îngrijire psihiatrică şi fişa lui ca salariat era destul de fragilă, îi era greu să-şi găsească de lucru. Pastorul nostru

făcu oarecare presiuni, apelând la buna, bătrâna mărinimie catolică şi obţinu pentru el un post de mecanic la o staţie de benzină. În urmă cu cinci ani, avusese o bursă pentru Notre Dame

şi acum schimba bujii. Oricum, era totuşi ceva. Coşmarurile deveniseră mai rare. Nimeni nu ştia că înghiţea barbiturice tocmai ca să scape de ele. Apoi începu să ia heroină. Nici de

asta n-am ştiut nimic. Măcar dacă eu aş fi stat mai mult pe acasă, dar eram la colegiu şi pentru prima oară în viaţa mea, hotărât să reuşesc. Părinţii mei erau cu desăvârşire naivi în ce priveşte

drogurile. Nici doctorul nu a ştiut nimic. Era maior în armata regulată, făcuse un tur în Coreea şi în Vietnam, dar nu a văzut că Josh pompa în el droguri cu nemiluita, ca să poată dormi

noaptea.

Ben îşi trecu mâna prin păr, înainte de a da pe gât restul de coniac.

— Nu ştiu, poate că tipul era surmenat sau terminat. Oricum, rezultatul că după doi ani de

terapie, după mii de lumânări şi de rugăciuni înălţate Prea Curatei, Josh urcă într-o bună zi în camera lui, îşi puse uniforma şi medaliile şi, în loc să-şi ia seringa, trase piedica revolverului din

dotare şi-şi puse capăt zilelor.

— Ben, ştiu că e prea puţin să-ţi spun că-mi pare rău, e mult prea puţin, dar nu există nimic altceva ce ţi-aş putea spune.

— Nu avea decât

douăzeci şi patru de ani.

Iar tu nu aveai decât douăzeci, se gândi ea, dar nu-i spuse nimic ci-şi petrecu doar braţul în jurul lui.

— Mă gândisem să acuz întreaga

armată – şi mai mult, întreg sistemul militar. Mi-am spus însă că era mai logic să mă concentrez asupra doctorului care ar fi trebuit să-l ajute. Ţin minte cum stăteam acolo, în camera pe care o

împărţisem cu Josh, când a urcat poliţia şi mă gândeam că nemernicul acela ar fi trebuit să facă ceva. Ar fi trebuit să-l ajute să se simtă cât de cât mai bine. O vreme chiar m-am gândit să-l omor,

apoi însă a apărut preotul şi mi-a distras gândurile. Refuzase să-i acorde lui Josh extrema oncţiune.

— Nu înţeleg.

— Nu era preotul nostru, ci un ageamiu abia ieşit pe

porţile seminarului şi care s-a făcut verde la faţă la gândul că trebuia să urce sus la Josh. A spus că Josh şi-a luat viaţa în mod conştient şi deliberat, murind astfel în păcat de moarte. A refuzat să-i acorde

iertarea păcatelor.

— E incorect. Mai rău, e crud.

— L-am alungat afară pe uşă. Mama rămăsese acolo, cu buzele strânse, cu ochii uscaţi, apoi a urcat în camera în care creierii fiului ei

împroşcaseră pereţii şi s-a rugat ea pentru iertarea păcatelor lui.

— Mama ta e un om puternic. Cred că are o credinţă extraordinară.

— Niciodată nu a făcut altceva decât

să gătească.

Ben o trase pe Tess mai aproape de el, simţind nevoia mirosului delicat, de femeie.

— Nu ştiu dacă eu aş mai fi putut urca scările acelea, dar ea a putut.

Urmărind-o făcând asta, am înţeles că indiferent cât de mult o durea, indiferent cât de mult suferea, credea şi o să creadă întotdeauna că tot ce i se întâmplase lui Josh fusese voinţa lui

Dumnezeu.

— Dar tu nu ai crezut asta.

— Nu. Trebuia să fie vina cuiva. Josh nu făcuse niciodată rău cuiva, în toată viaţa lui, până la Vietnam. Apoi, ceea ce făcuse el acolo se

presupunea că era just, pentru că lupta pentru ţară. Dar nu fusese just, iar el nu mai putea trăi cu povara asta. Or, psihiatrul ar fi trebuit să-i explice că, indiferent ce făcuse el acolo, rămăsese în

continuare un om cumsecade, care să merite osteneala.

La fel cum ar fi trebuit ea să-i explice lui Joey Higgins că merita osteneala.

— Ai vorbit vreodată, după

aceea, cu doctorul lui Josh?

— O dată. Cred că încă mai aveam în cap ideea de a-l ucide. Stătea acolo în spatele biroului, cu mâinile împreunate. Ben se uită la mâinile lui, privindu-

le cum i se închid în pumni.

— Nu avea niciun fel de sentiment. Mi-a spus că îi părea rău, explicându-mi cum se manifestă sindromul de stres cu reacţie întârziată. Apoi mi-a spus,

continuând să-şi ţină mâinile împreunate pe birou şi vocea neutră, neimplicată, că Josh nu fusese capabil să se obişnuiască cu tot ce se întâmplase în Vietnam şi că întoarcerea acasă şi

încercarea de a-şi relua viaţa dinainte au exercitat asupra lui o presiune din ce în ce mai mare, până când, în final, capacul a explodat.

— Îmi pare rău, Ben. Probabil că o mare parte din ceea

ce ţi-a spus el era adevărat, dar putea face asta şi altfel.

— Ar fi putut să-i pară şi lui rău, măcar puţin, fir-ar să fie.

— Ben, nu îi iau apărarea, dar mulţi doctori, medici sau psihiatri, încearcă să

rămână detaşaţi, nu se lasă implicaţi prea mult, pentru că în clipa în care pierzi pe cineva, când nu eşti capabil să vii în ajutorul cuiva, suferi enorm şi te doare prea mult.

— Aşa cum te-a

durut pierderea lui Joey.

— Felul acesta de suferinţă şi vină te sfâşie, şi dacă te sfâşie prea des, atunci nu mai rămâne nimic, nici pentru tine şi nici pentru următorul

pacient.

Poate că Ben înţelese sau încerca să înţeleagă. Dar nu-l putea vedea pe psihiatrul lui Josh, militar de formaţie, încuindu-se în baie şi plângând în hohote.

— De ce faci

asta?

— Cred că şi eu trebuie să caut răspunsuri, ca şi tine. Doar într-adevăr, când n-ai reuşit să faci mare lucru sau când este prea târziu, spuse ea, întorcându-se şi

atingându-i faţa. Îşi aminti cum arătase el când îi vorbise despre cei trei străini pentru el, asasinaţi pentru un pumn de mărunţiş.

— Nu suntem chiar atât de deosebiţi cum

crezusem odată.

Ben îşi întoarse buzele în palma ei, liniştit de această atingere.

— Poate că nu. Când te-am văzut în seara asta, am simţit exact ce simţisem când te-am văzut

uitându-te la Anne Reasoner, pe aleea aceea. Păreai atât de detaşată de tragedia momentului, total stăpână pe tine. Exact ca şi maiorul acela, cu mâinile lui împreunate pe birou, explicându-mi de ce

murise fratele meu.

— A te stăpâni nu este egal cu a fi detaşat. Eşti poliţist, trebuie să ştii diferenţa.

— Am vrut să ştiu că ai simţit ceva. Coborându-şi mâna şi apucând-o de

încheietură, o ţinu strâns în timp ce o privea fix în ochi. Cred însă cu adevărat că am vrut să ştiu că ai nevoie de mine. Probabil că aceasta era una din cele mai dificile mărturisiri din viaţa

lui Ben.

— Apoi, când am intrat în baie şi te-am văzut plângând, am ştiut că într-adevăr aveai nevoie de mine şi asta m-a îngrozit de moarte.

— Nu am vrut să mă vezi aşa.

— De ce?

— Pentru că nu aveam destulă încredere în tine.

Ben îşi coborî privirea suficient ca să-şi studieze mâna, aşezată pe încheietura ei fină, imposibil de delicată.

— Nu am povestit niciodată, nimănui despre Josh, în afară de Ed. Până acum, a fost singurul în care am avut suficientă încredere. Îi ridică degetele în dreptul buzelor, atingându-i-le uşor.

— Şi acum ce facem?

— Tu ce-ai vrea să facem?

Râsul, chiar discret şi şovăitor, poate fi purificator.

— Psihiatrul este arestat. Gânditor, Ben pipăi cu

degetele perlele din jurul gâtului ei. Le desfăcu. Gâtul ei era înmiresmat şi mătăsos.

— Tess, când toate astea o să ia sfârşit şi când eu o să te rog să-ţi iei liber câteva zile sau

o săptămână şi să plecăm undeva, împreună, o să faci asta?

— Da.

Amuzat şi nu puţin surprins, se uită la ea.

— Aşa, pur şi simplu?

— Unde anume, o să te întreb atunci, ca să ştiu dacă să-mi împachetez blana sau costumul de baie. Îi luă perlele din mână şi le aşeză pe noptieră.

— Perlele asta ar trebui să se afle într-

un seif.

— Doar dorm împreună cu un poliţist. Vocea ei era detaşată, dar îl văzu căzând pe gânduri şi se gândi că înţelegea ce anume îl frământa.

— Ben, în curând

o să se termine totul.

— Da.

Când o strânse însă şi mai aproape de el, când începu să se simtă cu ea, îl cuprinse frica.

Era 28 noiembrie.

Capitolul 18

— Nu faci un pas în afara apartamentului, până nu îţi dau eu liber.

— Niciun pas, acceptă Tess, în timp ce Ben se uita la ea cum îşi prindea părul în ace. Am destulă treabă acasă ca să mă ţină legată de birou toată ziua.

— Nu scoţi nici gunoiul.

— Nici dacă mă someazăvecinii.

— Tess, vreau să priveşti treaba asta cu toată seriozitatea.

— Dar o privesc serios. Alese nişte cercei nervuraţi, din aur, în formă de triunghi şi şi-i prinse

de urechi. O clipă n-o să fiu singură, azi. La ora opt vine aici Pilomento.

Ben se uită la balerinii gri-albăstrui şi la puloverul moale, cu glugă, cu care era îmbrăcată Tess.

— Deci pentru el

te îmbraci aşa?

— Bineînţeles. Când Ben veni în spatele ei, ea îi zâmbi imaginii gemene din oglindă.

— În ultima vreme mi-am descoperit o predilecţie pentru

poliţişti. Prezint toate simptomele unei obsesii.

— Adevărat? Se aplecă şi-i atinse ceafa uşor, cu buzele.

— Mă tem că da.

Îşi lăsă mâinile pe umerii ei, dorind

să rămână cât mai aproape de ea, să o atingă, să o simtă.

— Te îngrijorează asta?

— Nu. Continuând să zâmbească, se întoarse cu faţa la el. Nu-mi fac niciun fel

de griji. Nici pentru asta şi nici pentru altceva. Şi aş vrea să nu-ţi faci nici tu, adăugă ea ridicând un deget ca să şteargă cuta dintre sprâncenele lui.

— Meseria mea este să-mi fac griji.

O clipă o ţinu aşa pur şi simplu, ştiind că o să-i fie greu, absurd de greu să iasă în dimineaţa aceasta pe uşa apartamentului şi să o lase în grija altcuiva.

— Pilomento e

bun, îi spuse el, ca să se liniştească în aceeaşi măsură şi pe el, nu numai pe ea. Este tânăr dar este ca la carte. Nimeni n-o să pătrundă pe uşa asta, câtă vreme este el aici.

— Ştiu. Haide să

bem o cafea. Nu mai ai decât câteva minute.

— La ora patru îl schimbă Löwenstein. Intrând în bucătărie, Ben recapitulă programul zilei, ca amândoi să fie la curent cu fiecare

mişcare. Löwenstein este cea mai bună. O fi arătând ea ca o bună gospodină de cartier, dar o prefer oricui, într-o situaţie pe muchie de cuţit, în care aş avea nevoie de un spate.

— Deci nu o să

fiu deloc singură. Tess puse pe masă două cești. Polițiștii vor face cu schimbul la etajul trei, telefonul este filat și un echipaj de poliție va staționa în permanență pe partea cealaltă a

străzii.

— Nu o să fie o situaţie de albă sau neagră. Dacă omul face o mişcare, nu avem de gând să-l speriem. Bigsby, Roderick şi Mullendore ne vor schimba pe mine şi

pe Ed.

— Ben, nu mi-e frică. Îi dădu cafeaua şi-l luă de braţ ca să-l conducă la masa din sufragerie. M-am gândit la totul. Crede-mă, m-am gândit la totul. Nimic nu mi se poate

întâmpla, câtă vreme mă aflu înăuntru şi sunt inaccesibilă.

— El nu o să ştie că eşti păzită. Când o să mă întorc aici la miezul nopţii, o să urc prin spate, pe scări.

— Trebuie să

acţioneze diseară, de asta sunt sigură. Iar când o s-o facă, tu o să fii acolo.

— Apreciez încrederea ta, dar crede-mă că aş fi mai puţin tensionat dacă ai fi tu puţin mai mult. Nu vreau

să te dai mare. O apucă de braţ înainte ca Tess să reuşească să-şi ducă ceaşca la gură. Iar când o să punem mâna pe el, o să-l ducem la secţie să-i luăm interogatoriul, dar tu nu o să ai ce căuta

acolo.

— Ben, ştii bine cât este de important pentru mine să vorbesc cu el, să încerc să-l înțeleg.

— Nu.

— Până una alta nu poţi decât să amâni momentul.

— Atâta cât va fi nevoie.

Tess renunţă şi încercă o altă tactică, una care o trezise în miezul nopţii şi nu o mai lăsase să adoarmă.

— Ben, eu cred că tu îl înţelegi pe

omul acesta chiar mai bine decât îţi închipui. Tu ştii ce înseamnă să pierzi pe cineva care face parte intrinsecă din viaţa ta. Tu l-ai pierdut pe Josh, el a pierdut-o pe Laura. Nu ştim cine a fost

ea, dar putem fi siguri că a însemnat mult pentru el. Mi-ai spus că după ce l-ai pierdut pe Josh, ai vrut să-l ucizi pe doctor. Aşteaptă, spuse ea, nelăsându-l să vorbească. Voiai să acuzi pe cineva,

să răneşti pe cineva. Dacă nu ai fi fost un om puternic din punct de vedere emoţional, poate că într-adevăr ai fi făcut asta. Şi totuşi, resentimentul şi durerea nu te-au părăsit.

Cuvintele şi poate adevărul din spatele lor îl făcură să se simtă stânjenit.

— Poate că aşa a fost, dar nu am început să omor oameni din cauza asta.

— Nu, ai devenit

poliţist. Poate că unul din motivele pentru care ai devenit poliţist a fost Josh, pentru că aveai nevoie să găseşti răspunsuri, să îndrepţi lucrurile. Erai sănătos, aveai încredere în tine, şi

ai fost capabil să transformi ceea ce poate că a fost cea mai mare tragedie din viaţa ta, în ceva constructiv. Dar dacă nu ai fi fost sănătos, Ben, dacă nu ţi-ai fi construit o imagine clară despre tine,

dacă nu ai fi avut un puternic simţ al binelui şi al răului, poate s-ar fi rupt ceva în tine. Când Josh a murit, tu ţi-ai pierdut credinţa. Eu cred că el şi-a pierdut-o pe a lui când a murit Laura.

Nu ştim când s-a întâmplat asta – în urmă cu un an, cu cinci, cu douăzeci – dar a cules cioburile credinţei sale şi a încercat să le lipească la loc.

Doar că aceste bucăţele nu se mai

potrivesc perfect; muchiile sunt ciobite. El ucide, sacrifică, doar ca să o salveze pe Laura. Sufletul Laurei. Ceea ce mi-ai spus tu azi-noapte m-a făcut să-mi pun întrebări. Poate că ea a murit în ceea ce

biserica consideră că este păcat mortal şi i s-a refuzat iertarea păcatelor. Or, toată viaţa lui i s-a spus că fără această iertare, sufletul este pierdut. În psihoza lui el omoară, sacrifică femei care îi

amintesc de Laura. Dar le salvează sufletele.

— Tot ce spui poate fi perfect adevărat. Doar că nimic din asta nu poate schimba faptul că a omorât patru femei şi acum te

vizează pe tine.

— Albă sau neagră, Ben?

— Uneori într-adevăr numai aşa este. Se simţea cu atât mai încurcat, cu cât începea să înţeleagă ceva, chiar să simtă ceva din ce-

i spunea ea. Iar el voia să continue să privească acest caz direct, fără ocolişuri.

— Chiar nu crezi că unii oameni se nasc efectiv răi? Există vreun om care să-i spună nevestei sale că urmează să

meargă să omoare nişte oameni, apoi se duce la un local McDonald din cartier şi împuşcă copii pentru că mama lui l-a bătut când avea el şase ani? Oare un bărbat foloseşte ca loc de practicare a

tirului un complex studenţesc numai pentru că tatăl lui o înşela pe mama lui?

— Nu, dar omul ăsta nu este un ucigaş obişnuit. Tess se afla aici pe teren propriu şi-şi cunoştea bine paşii. El nu

ucide la întâmplare şi fără motivaţie. Un copil bătut poate deveni preşedinte de bancă la fel de bine ca şi psihopat. Şi nici în sămânţa rea nu cred. Noi vorbim despre o boală, Ben, despre care tot mai

mulţi doctori cred că este cauzată de o reacţie chimică în creier, care distruge posibilitatea de a gândi raţional. Am străbătut o cale lungă din vremurile când puteai fi posedat de demoni,

dar numai cu şaizeci de ani în urmă, schizofrenia era tratată prin extracţii dentare. Au urmat apoi injecţii cu extrase de seruri din cai, clisme. Şi acum, în ultimul sfert de secol XX, încă mai

bâjbâim. Indiferent ce i-a declanşat psihoza, el are nevoie de ajutor. Aşa cum a avut nevoie Josh. Aşa cum a avut nevoie Joey.

— Nu însă în primele douăzeci şi patru de ore, spuse

el plat. Şi nu până când terminăm cu formalităţile. Poate că nici nu o să vrea să vorbească cu tine.

— M-am gândit la asta şi cred că o să vrea.

— Nimic din toate astea nu contează

până când nu reuşim să punem mâna pe el.

Când se auzi ciocănitul, mâna lui Ben se încleştă încet pe arma. Braţul mai era încă rigid, dar se putea folosi de el. Nu avea probleme să

mânuiască pistolul special, din dotarea poliţiei. Se îndreptă spre uşă, dar rămase de o parte a acesteia.

— Întreabă tu cine este.

Tess începu să se apropie de uşă, dar

Ben o opri, ridicând o mână.

— Nu, întrebi din locul în care te afli. Nu stai în dreptul uşii. Deşi se îndoia că glonţul ar fi putut înlocui stola, nu voia să rişte.

— Cine e?

— Detectiv Pilomento, doamnă.

Recunoscându-i vocea, Ben se întoarse şi deschise uşa.

— Paris.

Pilomento îşi scutură zăpada de pe ghete înainte de a

intra în casă.

— Drumurile sunt încă aglomerate. Am mers bară la bară. Bună dimineaţa, doctore Court.

— Bună dimineaţa. Daţi-mi pardesiul.

— Mulţumesc.

Îngheţi, acolo afară, îi spuse lui Ben. Mullendore e pe poziţii, în faţa casei. Sper că şi-a luat izmenele lungi.

— Nici la meciuri nu stai prea comod.

Ben îşi luă haina, în timp ce mai

aruncă o ultimă privire prin cameră. Nu exista decât o singură intrare, iar Pilomento nu o să fie nicio clipă la mai mult de şapte metri de ea. Totuşi, nu i se făcu mai cald când se înfăşură în

pardesiu.

— O să fiu în contact periodic cu echipele de supraveghere. Şi acum ce-ar fi să te duci în bucătărie, să-ţi torni o cafea?

— Mulţumesc. Tocmai am băut una

în maşină, venind aici.

— Mai bea una.

— Ah! Se uită de la Ben la Tess. Da, cum să nu. Şi se îndepărtă, fluierând printre dinţi.

— Ai fost cam necioplit, dar nu-mi

pasă. Râzând încet, Tess îşi strecură braţele în jurul taliei lui Ben. Să ai grijă de tine.

— Ăsta mi-e obiceiul. Important este ca tu să ai grijă de tine.

O trase mai

aproape şi sărutul fu lung şi zăbovitor.

— O să mă aştepţi trează, Doc?

— De asta poţi să fii sigur. Mă suni dacă... în sfârşit, dacă o să se întâmple ceva, da?

— De asta poţi să

fii sigură. Luându-i capul în mâini, îl ţinu aşa o clipă, apoi o sărută apăsat pe frunte.

— Eşti atât de scumpă. Surpriza bruscă din ochii ei îl făcu să-şi dea seama că nu folosise cu ea

niciunul din complimentele lui atât de inteligente şi de superbe, pe care le folosea cu alte femei. Revelaţia îl deconcertă. Ca să-şi mascheze deruta, îi trecu părul pe după urechi, apoi i-l

readuse înapoi.

— Încuie uşa.

O trânti el în urma lui, dorind să alunge acel sentiment apăsător că lucrurile nu vor merge atât de simplu precum fuseseră ele plănuite.

* * *

Peste câteva ore se afla ghemuit în Mustang-ul lui, supraveghind clădirea în care locuia Tess. Doi puşti făceau ultimele retuşuri la un om de

zăpadă complicat. Ben se întrebă dacă tatăl lor ştia că-i rechiziţionaseră pălăria. Ziua se scursese chiar mai încet decât îşi închipuise el.

— Zilele se scurtează, comentă

Ed. Întins pe bancheta din dreapta, îi era bine şi cald ca unui urs, aşa înfofolit în indispensabili, pantaloni reiaţi, cămaşă flanelată, pulover şi canadiană cu glugă. Frigul

pătrunsese de mult prin cizmele lui Ben.

— Uite-l pe Pilomento.

Detectivul ieşi din clădire, se opri doar o clipă pe trotuar şi-şi ridică gulerul pardesiului. Acesta era semnalul că

Löwenstein se afla înăuntru şi că totul era bine. Muşchii lui Ben se relaxară, dar numai o idee.

— Deci Tess e bine. El se întinse puţin şi începu să facă exerciţii izometrice, ca să

evite cârceii. Iar Löwenstein este suficient de rea ca să reziste unei armate întregi.

— Tipul n-o să facă nicio mişcare până nu se întunecă. Pentru că i-ar fi îngheţat faţa dacă ar

fi ţinut prea multă vreme geamul întredeschis, Ben înlocui ţigara pe care şi-o dorea, cu un Milky Way.

— Ştii ce efect are zahărul ăsta asupra smalţului dinţilor tăi? Nefiind el

omul care să renunţe vreodată la luptă, Ed scoase un mic vas din plastic. Înăuntru se afla o gustare făcută acasă din stafide, curmale, nuci nesărate şi grâu încolţit. Pregătise destul pentru

amândoi. Trebuie să începi să-ţi reeduci apetitul.

Ben muşcă intenţionat o bucată mare din batonul său.

— După ce se schimbă Roderick, ne oprim undeva în

drum şi mănânc un cârnat.

— Te rog, nu în timp ce vezi că mănânc. Dacă Roderick, Bigsby şi jumătate din secţie ar fi avut un regim alimentar ca lumea, nu ar fi fost seceraţi

de gripă.

— Eu nu m-am îmbolnăvit, spuse Ben, cu gura plină de ciocolată.

— Noroc chior! Când o să împlineşti patruzeci de ani, organismul tău o să înceapă să se

revolte. Şi n-o să fie prea plăcut. Ăsta ce mai e?

Ed se ridică drept pe banchetă, urmărind bărbatul care traversa strada. Pardesiul lui negru, lung, era închis până sus. Mergea agale.

Prea agale, prea atent.

Amândoi aveau câte o mână pe armă şi cealaltă pe mânerul portierei, când omul o luă brusc la fugă. Ben deschisese deja larg portiera când omul

înşfăcă o fetiţă care se juca în zăpadă şi o ridică în sus. Fata izbucni într-un râs cristalin şi strigă:

— Tăticule!

Răsuflând cu putere, Ben îşi reluă locul pe banchetă. Simţindu-se ca un

prost, se întoarse spre Ed.

— Văd că şi tu eşti la fel de iute ca şi mine.

— Îmi place de ea. Mă bucur că ţi-ai asumat riscul să mănânci curcanul împreună cu bunicul

ei.

— I-am povestit despre Josh.

Ed ridică din sprâncene, care dispărură sub gluga de marinar pe care şi-o trăsese peste cap. Acest lucru era mai mult ca orice

angajament de care l-ar fi crezut în stare vreodată pe Ben.

— Şi?

— Şi cred că-mi pare bine că am făcut-o. Ea este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Dumnezeule, ce răsuflat sună. N-am vrut să spun că m-am îndrăgostit. Cuvintele veniră prea repede, ca o reacţie reflexă la o trapă. Vreau să spun doar că este ceva cu totul special.

— Unii oameni au dificultăţi în a recunoaşte un angajament pe plan emoţional, din cauză că se tem să nu eşueze pe lungul parcurs. Cuvântul dragoste devine pentru ei o

adevărată piedică pentru că, odată pronunţat, e ca o încuietoare care-ţi blochează afară intimitatea, statutul de om singur şi te obligă să te priveşti ca pe o jumătate a unui cuplu.

Ben aruncă pe jos ambalajul batonului de ciocolată.

— Ai citit tu asta într-o carte?

— Nu, am inventat-o eu. Poate că ar trebui să scriu un articol.

— Ascultă, dacă

m-aş îndrăgosti de Tess sau de oricine altcineva, n-aş avea dificultăţi în a-i mărturisi.

— Şi? Te-ai îndrăgostit?

— Ţin mult la ea.

— Eufemisme.

— Înseamnă mult

pentru mine.

— Evaziune.

— Bine, sunt nebun după ea.

— Nici chiar aşa, Paris.

De data asta, Ben chiar coborî fereastra şi-şi scoase o ţigară.

— În regulă, o

iubesc. Eşti fericit acum?

— Ia o curmală. O să te simţi mai bine.

Înjură, apoi se auzi râzând. Aruncând ţigara, muşcă în curmala pe care i-o întinse Ed.

— Eşti mai rău ca mama.

— Doar pentru asta există camarazi pe lume.

* * *

În apartamentul lui Tess timpul trecea la fel de încet. La ora

şapte, Tess şi Löwenstein mâncară împreună o supă la cutie şi sandvişuri cu friptură de vacă. În ciuda faptului că se prefăcea a nu fi îngrijorată, Tess nu reuşi altceva decât să învârtă bucăţelele

de carne cu legume în bolul ei. Era o noapte rece, mizerabilă. Poate doar împins de o mare nevoie şi-ar fi dorit cineva să iasă afară. Dar faptul în sine că nu putea trece pragul propriei

sale uşi îi dădea sentimentul că se află ca într-o cuşcă.

— Joci canastă? o întrebă Löwenstein.

— Scuză-mă, ce anume?

— Canastă. Löwenstein se uită la ceasul de la mână şi

se gândi că soţul ei tocmai îi făcea baie celui mai mic dintre copii. Roderick trebuie să fie acum la postul lui, în faţa uşii principale, Ben şi Ed mai treceau zona în revistă înainte de a se întoarce la

secţie, iar fiica ei cea mai mare probabil că se văita că trebuia să spele vasele.

— Nu sunt o companie prea plăcută.

Löwenstein îşi puse jumătatea de sandviş înapoi în

farfuria din sticlă, verde deschis, pe care o admirase mai devreme.

— Nu ai obligaţia să-mi ţii de urât, doctore Court.

Dar Tess îşi împinse într-o parte farfuria şi făcu totuşi

efortul.

— Ai familie, nu-i aşa?

— O armată.

— Nu-i prea uşor să ai o meserie care te solicită atâta şi să te ocupi şi de familie, nu-i aşa?

— Întotdeauna

mi-au plăcut complicaţiile.

— Te admir pentru asta. Eu una le-am evitat întotdeauna. Îţi pot pune o întrebare cu caracter personal?

— E în regulă, dacă îţi pot pune şi

eu una, după aceea.

— Destul de corect.

Sprijinindu-se cu coatele pe masă, Tess se aplecă înainte.

— Soţul tău găseşte dificilă căsătoria cu cineva a

cărei meserie nu numai că o solicită foarte mult, dar este şi potenţial periculoasă?

— Cred că uşor nu îi este. Ştiu că nu îi este, se corectă Löwenstein şi luă o gură de Pepsi

dietetic, pe care Tess îl servise în pahare subţiri, spiralate, pe care ea le-ar fi păstrat în vitrină.

— Am tras din greu, împreună, ca să ne obişnuim cu asta. Acum vreo doi ani am convenit

chiar să avem o despărţire de probă. A ţinut treizeci şi patru de ore şi jumătate. Adevărul este că suntem nebuni unul după celălalt. Acest lucru te ajută, de obicei, să depăşeşti orice

altceva.

— Eşti o femeie norocoasă.

— Ştiu. Ştiu asta chiar şi atunci când îmi vine să-l vâr cu capul în closet. Şi acum e rândul meu.

— În regulă.

Löwenstein o

măsură îndelung cu privirea.

— De unde îţi cumperi hainele?

Câteva secunde fu prea surprinsă ca să râdă. Pentru prima dată în ziua aceea, Tess se simţea relaxată.

* * *

Afară, Roderick împărţea un termos de cafea cu un detectiv negru, îndesat, căruia i se spunea Pudge. Iritat puţin din cauza unei răceli la cap, Pudge

se răsucea din două în două minute şi se văicărea.

— Mă cam îndoiesc eu că o să vedem ceva din omul nostru. Ultimul schimb îl face Mullendore. Dacă o să aibă cineva

norocul ăsta, atunci el o să fie acela. Noi stăm doar aici şi îngheţăm până în măduva oaselor.

— Trebuie să fie în noaptea asta. Roderick îi mai turnă lui Pudge o ceaşcă de cafea, înainte de

a se duce înapoi, să studieze ferestrele lui Tess.

— De ce? Pudge scoase un căscat interminabil şi înjură antihistaminicele care-i înfundaseră nasul şi creierul.

— Pentru că

trebuie să fie în noaptea asta.

— Zău, Roderick, indiferent ce treabă căcăcioasă te pune omul să faci, tu nu te plângi niciodată. Cu un alt căscat, Pudge se prăbuşi pe uşă. Doamne, abia îmi

mai pot ţine ochii deschişi.

Medicamentele asta nenorocite te dau gata.

Roderick mai aruncă o privire într-o parte şi într-alta a străzii. Nicio mişcare.

— De ce nu tragi

un pui de somn? Păzesc eu.

— Îţi rămân îndatorat. Deja pe jumătate adormit, Pudge închise ochii.

— Lasă-mă zece minute, Lou. Oricum peste o oră ne schimbă Mullendore.

Alături de partenerul care sforăia încetişor, Roderick îşi continuă veghea.

* * *

Tess tocmai învăţa regulile jocului de canastă, când

sună telefonul. Discuţia relaxată dintre femei se sfârşi într-o clipă.

— Bine, răspunzi tu. Dacă este el, rămâi calmă. Întârzie dacă poţi, acceptă să te întâlneşti cu el, dacă trebuie. Vezi

dacă poţi să afli cât de cât unde se află.

— Bine. Deşi i se uscase gâtul, Tess ridică receptorul şi vorbi cât se poate de firesc.

— Doctor Court.

— Doctore, sunt detectivul Roderick.

— Ah, dumneata erai. Se înmuiase toată, în timp ce se întorcea spre Löwenstein, făcându-i semn cu capul. Da? Aveţi noutăţi?

— Am pus mâna pe el, doctore Court. L-a prins Ben, la

două străzi de clădirea dumneavoastră.

— Ben? A păţit ceva?

— Nu, fiţi liniştită. Nu-i nimic serios. Şi-a scrântit doar umărul cine ştie cum, în timpul

arestării. El m-a rugat să vă sun şi să vă spun că vă puteţi linişti acum. Îl duce Ed la spital.

— La spital. Îşi aminti tava plină cu pansamente îmbibate în sânge. La ce spital? Vreau

să merg acolo.

— A fost dus la Georgetown, doctore, dar zicea că nu vrea să vă obosiţi să mergeţi acolo.

— Nu, nu e nicio oboseală. Plec chiar acum. Amintindu-şi de femeia care-i

respira în ceafă, Tess se întoarse spre Löwenstein.

— Ar trebui să vorbiţi cu detectivul Löwenstein. Vă mulţumesc că m-aţi sunat.

— Ne pare bine la toţi că s-a

terminat, în sfârşit.

— Da. Strânse o clipă din ochi şi-i dădu receptorul lui Löwenstein. A fost prins, îi spuse acesteia şi se năpusti în dormitor după geantă şi chei. Când se întoarse să-şi ia

pardesiul, Löwenstein încă îi mai cerea detalii lui Roderick.

Nerăbdătoare, Tess îşi puse haina pe braţ şi aşteptă.

— Se pare că s-a lucrat foarte curat, spuse Löwenstein,

închizând telefonul. Ben şi Ed hotărâseră să mai dea câteva raite prin zonă, când îl văzură pe tip ieşind dintr-o alee şi îndreptându-se spre clădirea ta. Avea pardesiul desfăcut. Văzură atunci că

purta o sutană. Nu s-a împotrivit când l-au oprit, dar când Ben i-a găsit stola în buzunar, se pare că tipul s-a zăpăcit, a început să se lupte şi să le ceară să vă cheme pe dumneavoastră.

— Ah, Dumnezeule!

Tess voia să-l vadă, să vorbească cu el. Dar Ben era în drum spre spital şi Ben era pe primul loc.

— Lou spune că Ben a încasat-o, dar

că nu e nimic serios.

— O să mă simt mai bine când o să văd cu ochii mei.

— Înţeleg. Vrei să te duc eu la spital?

— Nu, sunt convinsă că vrei să te întorci la secţie şi să te ocupi în

continuare de caz. Se pare că nu mai am nevoie de protecţia poliţiei.

— Nu, dar oricum, te conduc eu la maşină. Spune-i lui Ben că a făcut o treabă bună.

* * *

În timp ce Ben traversa parcarea în drum spre secţie, Logan trase în spatele lui şi ieşi repede din maşină. Fără pălărie, fără mănuşi, îmbrăcat cum rar i se

întâmpla, în sutană, îl prinse din urmă pe scări.

— Am sperat că o să vă găsesc aici.

— Nu-i o vreme prea bună pentru preoţi să-şi facă plimbarea, Tim. Avem o groază de

poliţişti nervoşi pe străzi, în noaptea asta. Te-ai putea trezi cu cătuşe la mâini.

— Am slujit liturghia de seară pentru surori şi nu am avut timp să mă schimb. Cred că am

dat peste ceva.

— Intră, îi spuse Ed, deschizând uşa. Mai ai puţin şi-ţi pică degetele.

— M-am grăbit. Absent, Logan începu să-şi frece degetele unele de celelalte, ca să şi le

încălzească. De zile întregi mă gândesc şi iar mă gândesc. Ştiam că v-aţi fixat pe numele reverendului Francis Moore şi că făceaţi cercetări, dar eu nu-mi puteam lua gândurile de la acel

Frank Moore pe care-l cunoscusem la seminar.

— Încă mai facem săpături. Nerăbdător, Ben se uită la ceas.

— Ştiu, dar eu am fost lângă el şi ştiam că oscila între

a fi sfânt sau fanatic. Apoi mi-am amintit de unul din studenţii lui, care de altfel a şi părăsit seminarul după o celebră ceartă cu Moore. Îl ţin minte pentru că acest tânăr a devenit un scriitor cunoscut.

Stephen Mathias.

— Am auzit de el. Împins de nerăbdare, Ben se apropie de Logan.

— Crezi că Mathias...

— Nu, nu. Stânjenit de neputinţa lui de a

vorbi repede sau suficient de coerent, Logan trase adânc aer în piept.

— Nici măcar nu l-am cunoscut personal pe Mathias, deoarece eu mă stabilisem deja la universitate când s-

au întâmplat toate astea. Dar mi-am amintit de ceea ce se bârfea pe atunci şi anume că nu exista nimic şi nimeni în seminar, de care să nu ştie Mathias.

De fapt, chiar a şi folosit multe lucruri

petrecute în seminar, în primele sale două cărţi. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât lucrurile începeau să-mi devină mai clare. Şi mi-am amintit mai ales de o carte în care se vorbea

despre un tânăr seminarist care suferise o cădere şi părăsise seminarul după ce sora lui – sora lui geamănă – murise în urma unui avort ilegal. Se pare că urmase un scandal

nemaipomenit. Se descoperise că mama băiatului se afla într-o clinică de boli nervoase şi că el însuşi fusese tratat de schizofrenie.

— Să luăm legătura cu Mathias. Ben o şi luase pe

coridor, când Logan îl opri.

— Am şi făcut eu asta. Nu mi-au trebuit decât câteva telefoane. Locuieşte în Connecticut, şi-şi aminteşte perfect de incident. Seminaristul nostru era de o

devoţiune neobişnuită, în aceeaşi măsură faţă de Moore, cât era şi faţă de biserică. De fapt, îi servea drept secretar. Mathias mi-a spus că îl chema Louis Roderick.

Da, e posibil să-ţi

îngheţe sângele, inima să înceteze să pompeze, dar trupul să rămână în viaţă.

— Eşti sigur?

— Da, Mathias era foarte sigur, dar insistând, s-a uitat prin vechile lui însemnări şi a

verificat încă o dată totul. Este gata să vină aici şi să-ţi facă o descriere. Cu această descriere şi cu numele, o să puteţi să-l găsiţi.

— Ştiu unde este. Ben se năpusti în biroul echipei şi

înşfăcă primul telefon la îndemână.

— Îl cunoaşteţi? se agăţă Logan de Ed, înainte de a-l pierde şi pe el.

— E poliţist. Este unul de-ai noştri şi chiar în clipa de faţă conduce acţiunea de

supraveghere a locuinţei lui Tess.

— Dumnezeule mare. În timp ce încăperea din faţa lui trepida deja, Logan începu să se roage.

Fură trimise echipaje la adresa lui Roderick; altele spre

apartamentul lui Tess. Logan se afla în spatele lui Ben când acesta se îndreptă spre ieşire.

— Vreau să merg cu voi.

— Asta este treaba poliţiei.

— Poate că

vederea unui preot o să-l mai calmeze.

— Nu mai sta în drum. Deschiseră cu forţa uşa de sticlă şi aproape că o doborâră pe Löwenstein.

— Ce naiba se petrece aici?

Pe jumătate înnebunit de spaimă, Ben o apucă de gulerul pardesiului.

— De ce nu eşti cu ea? De ce ai lăsat-o singură?

— Ce te-a apucat? Din moment ce Lou a sunat ca să

ne spună că ucigaşul a fost prins, nu mai avea niciun rost să stau acolo.

— Când a sunat?

— Acum douăzeci de minute. Dar zicea că tu erai în drum spre... Deşi mintea ei refuza să creadă,

expresia de pe chipul lui Ben îi spuse totul. Ah, Doamne, doar nu e Lou? Doar el e...

Un poliţist. Un prieten. Löwenstein reuşi să se adune.

— A sunat acum douăzeci de minute, spunându-mi că a

fost efectuat un arest fără probleme, să întrerup deci paza şi să vin aici. O clipă nu m-am îndoit. Doamne, Ben, o clipă nu m-am gândit să verific la secţie. Lou a fost, deci.

— Trebuie să-l

găsesc.

Îl apucă de braţ înainte ca Ben să apuce să treacă pe lângă ea.

— Georgetown Hospital. I-a spus că ai fost dus acolo, la Urgenţă.

Ben o luă ca

glonţul în jos pe scări, spre maşină.

* * *

Tess opri în parcare, după douăzeci de minute de condus groaznice. Îşi spuse că exista totuşi şi o parte

bună, anume că între timp Ben fusese reparat şi că acum o aştepta. Şi că se terminase totul.

Trântind portiera, îşi vârî cheile în buzunar. În drum spre casă o să cumpere o sticlă de

şampanie. Două sticle, se corectă ea. Apoi vor petrece restul week-end-ului în pat, bându-le.

Ideea era atât de plăcută, încât nu observă silueta care răsări din întuneric, în plină lumină.

— Doctore Court.

Alarma se declanşă prima, făcând-o să-şi ducă mâna la gât. Apoi, cu un râs, şi-o lăsă înapoi în jos şi porni înainte.

— Detective Roderick, n-am ştiut

că dumneata...

Lumina licări pe gulerul alb, clerical, de la gâtul acestuia. Era exact ca în vis, se gândi ea într-o secundă de panică oarbă, când crezuse că mai avea un pas ca să se simtă în

siguranţă, doar ca să-şi vadă confirmate cele mai negre temeri ale sale. Ştia că s-ar putea întoarce ca să fugă, dar el se afla numai la un braţ de ea şi ar fi prins-o. Ştia că putea ţipa, dar nu se

îndoia că ar fi redus-o imediat la tăcere. De tot. Nu exista decât o singură cale. Aceea de a-l înfrunta.

— Ai vrut să vorbeşti cu mine. Nu, nu o să reuşească, se gândi ea

disperată. Nu dacă vocea îi tremura, nu dacă în cap nu auzea decât ecoul propriei ei spaime.

— Şi eu am vrut să stau de vorbă cu tine. Am vrut să te ajut.

— Am crezut şi

eu odată că ai putea. Aveai ochi blânzi. Când ţi-am citit rapoartele, am ştiut că înţelegeai că nu sunt un criminal. Apoi am ştiut că mi-ai fost trimisă. Ca să fii ultima, cea mai importantă. Tu ai

fost singura căreia Vocea i-a pronunţat numele.

— Vorbeşte-mi despre vocea asta, Lou. Voia să se dea înapoi, măcar cu un pas, dar văzu în ochii lui că până şi această neînsemnată

mişcare i-ar fi declanşat violenţa.

— Când ai auzit-o pentru prima oară?

— Când eram copil. Lumea spunea că eram nebun, ca mama. Mi s-a făcut frică, aşa că nu am mai lăsat-o să mă

caute. Mai târziu am înţeles că era chemarea lui Dumnezeu, care voia să mă fac preot. Am fost fericit să fiu alesul Lui. Părintele Moore spunea ca sunt puţini aceia care sunt aleşi să se

ocupe de lucrarea Domnului, să oficieze sacramentele. Dar chiar şi cei aleşi sunt tentaţi să păcătuiască. Chiar şi cei aleşi au slăbiciuni, aşa încât aducem jertfe, facem penitenţă. El m-a

învăţat cum să-mi exersez trupul ca să lupt împotriva tentaţiei. Prin post şi flagelare.

Şi încă o piesă a jocului îşi găsi locul. Un băiat cu perturbări emoţionale intră la

seminar, ca să fie educat de un bărbat cu perturbări emoţionale. O s-o omoare. Urmându-şi calea pe care a văzut-o întinsă în faţa lui, o s-o omoare. Parcarea era absolut pustie,

uşile de la Urgenţă se aflau la o sută de metri depărtate.

— Ce te-a împins să devii preot, Lou?

— A fost unicul meu gând. Întreaga mea viaţă fusese formată, înţelegi? Formată. În acest

scop.

— Dar ai renunţat.

— Nu. Îşi înălţă capul ca pentru a adulmeca aerul, ca şi cum ar fi ascultat ceva ce era destinat numai urechilor sale.

— Aceasta a fost

ca o perioadă de orbire în viaţa mea. Pot spune că nici nu am existat cu adevărat în perioada aceea. Un om nu poate exista în afara credinţei. Un preot nu poate exista fără un scop.

Îl văzu ducându-şi mâna la buzunar, văzu bucata de material alb din mâna lui. Ochii ei erau aproape la fel de sălbatici ca şi ai lui în clipa în care se întâlniră din nou.

— Vorbeşte-mi

despre Laura.

Se apropiase cu un pas de ea, dar, la auzul numelui, se opri.

— Laura. Ai cunoscut-o pe Laura?

— Nu, nu am cunoscut-o. Ţinea deja stola cu

amândouă mâinile, dar parcă uitase de ea. Tratează, îşi spuse ea, ca să-şi înăbuşe strigătul. Tratează, vorbeşte, ascultă.

— Vorbeşte-mi despre ea.

— Era frumoasă.

Avea o frumuseţe fragilă, care te făcea să te întrebi dacă aşa ceva poate dura. Mama îşi făcea griji pentru că Laurei îi plăcea să se privească în oglindă, să-şi perie părul, să se îmbrace frumos.

Mama îl şi simţea pe diavol afundând-o, întotdeauna afundând-o pe Laura în păcat şi în gânduri necurate. Dar Laura râdea doar şi zicea că nu dă doi bani pe haine din pânză de sac şi pe cenuşă.

Laura râdea mult.

— Ai iubit-o foarte mult.

— Am fost fraţi gemeni. Am împărţit viaţa dinainte de viaţă. Aşa obişnuia mama să spună. Eram legaţi unul de celălalt chiar de

Dumnezeu. Era de datoria mea să o împiedic pe Laura să nesocotească biserica şi tot ceea ce fuseserăm învăţaţi. Era de datoria mea, dar eu am părăsit-o.

— Cum ai părăsit-

o pe Laura?

— Avea numai optsprezece ani. Era frumoasă, delicată, dar nu mai râdea deloc. Lacrimi tăcute, fără suspine, începeau să strălucească pe obrajii lui. Fusese

slabă, continuă el. Eu nu fusesem acolo pentru ea, iar ea dăduse dovadă de slăbiciune. A făcut un avort clandestin. Judecata Domnului. Dar de ce a trebuit să fie atât de cruntă judecata Domnului?

Respiraţia i se înteţi şi deveni dureros de sonoră, în timp ce cu o mână îşi apăsa fruntea.

— O viaţă pentru o viaţă. Este cinstit şi just. O viaţă pentru o viaţă. M-a implorat să nu o las să moară,

să nu o las să moară în acest păcat care-i va trimite sufletul în iad. Nu am avut puterea să-i acord iertarea. Nici chiar când zăcea în braţele mele, pe moarte, nu am avut această putere. Puterea mi-a

venit mai târziu, după disperare, după întuneric, după perioada de orbire. Pot să-ţi arăt. Trebuie să-ţi arăt.

Făcu un pas înainte şi în clipa în care instinctul o împinse pe Tess

înapoi, el petrecu eşarfa în jurul ei.

— Lou, eşti ofiţer de poliţie. Meseria ta, funcţia ta este aceea de a apăra.

— Să apăr. Degetele îi tremurau pe eşarfă. Un poliţist. Fusese nevoit să

drogheze cafeaua lui Pudge. Atât. Pentru că nu era bine să-i facă rău unui alt poliţist. Să apere. Păstorul îşi apără turma. Eu nu am apărat-o pe Laura.

— Nu, iar pierderea ei a fost

cumplită, o tragedie. Iar acum ai încercat să restitui ceva, nu-i aşa? Nu de aceea ai devenit ofiţer de poliţie? Ca să restitui ceva? Ca să-i aperi pe ceilalţi?

— Am fost obligat să mint, dar după

pierderea Laurei cred că nu mi-a mai păsat. Poate că lucrând în poliţie am putut găsi ceea ce căutasem la seminar. Un scop. Vocaţia. Legea omului, nu legea Domnului.

— Da, ai jurat să

sprijini legea.

— Dar după atâția ani, a revenit Vocea. Era aievea.

— Da, pentru tine era aievea.

— Nu o aud întotdeauna în cap. Uneori e ca o şoaptă venind din cealaltă

cameră, alteori coboară ca un tunet din tavan, prăbuşindu-se deasupra patului. Vocea mi-a spus cum să o salvez pe Laura şi să mă salvez pe mine. Noi suntem legaţi unul de

celălalt. Întotdeauna am fost legaţi.

Mâinile i se încleştară pe cheile din buzunar. Ştia că dacă strânsoarea eşarfei va creşte, le va folosi ca să-i împungă ochii. Ca să supravieţuiască.

Nevoia de a trăi o cuprinse cu intensitate.

— Te voi absolvi de păcate, spuse el în şoaptă, iar tu îl vei vedea pe Dumnezeu.

— A lua viaţa cuiva e un păcat.

El ezită.

— O viaţă pentru o viaţă. Un sacrificiu sfânt. În glasul lui se simţea suferinţa.

— Să iei viaţa cuiva e un păcat, repetă ea, în timp ce sângele îi zvâcnea în urechi. A ucide înseamnă a nu

respecta legea Domnului şi legea omului. Ca ofiţer de poliţie şi ca preot, tu le înţelegi pe amândouă.

Când auzi sirena, Tess crezu mai întâi că era o ambulanţă care venea la

Urgenţă. Nu o să mai fie singură. Nu-şi luă ochii din ochii lui.

— Te pot ajuta.

— Să mă ajuţi. Era doar o şoaptă, în parte o întrebare, în parte o rugăminte.

— Da.

Deşi tremura, îşi

ridică mâna şi şi-o puse pe a lui. Degetele ei simţiră mătasea eşarfei.

Auziră portiere trântite în spatele lor, dar nici unul din ei nu se mişcă.

— Roderick, ia mâinile de pe ea. La

mâinile de pe ea şi dă-te deoparte.

Cu degetele în continuare în jurul degetelor lui Roderick, Tess se întoarse şi-l văzu pe Ben la nici trei metri în spatele lor cu picioarele desfăcute,

cu pistolul în ambele mâini. Alături de el, în partea stângă, se afla Ed, în aceeaşi poziţie, ca o imagine reflectată în oglindă. Sirenele continuau să urle şi girofarurile să lumineze intermitent, pe măsură ce

echipajele se revărsau în parcare.

— Ben, n-am păţit nimic.

Dar el nu se uită la ea. Ochii lui nu-l părăsiră o clipă pe Roderick şi Tess văzu în ei acel sâmbure de violenţă pe care

el şi-o reprima în condiţii normale.

— Ben, am spus că n-am păţit nimic. El vrea să-l ajut.

— Pleacă din drum.

Dacă ar fi fost sigur că Roderick nu era înarmat, s-ar fi

repezit spre ei. Dar Tess se întoarse, folosindu-şi trupul ca pe un scut.

— S-a terminat, Ben.

După un semn rapid cu mâna, Ed păşi înainte.

— Trebuie să te

percheziţionez, Lou. Apoi o să trebuiască să-ţi pun cătuşele şi să te duc la secţie.

— Da.

Ameţit şi docil, îşi ridică braţele ca să simplifice lucrurile.

— Legea e lege, doctore Court?

— Da. Nimeni n-o să-ți facă niciun rău.

— Ai dreptul să nu spui nimic, începu Ed în timp ce-i desprindea insigna de poliţist, acoperită de pardesiu.

— În regulă, înţeleg. În timp ce

Ed îi prindea cătuşele, Roderick îşi fixă atenţia asupra lui Logan.

— Părinte, ai venit să-mi asculţi confesiunea?

— Da. Vrei să vin cu tine? În timp ce vorbea, Logan îşi

puse mâna peste mâna lui Tess şi i-o strânse.

— Da. Sunt atât de obosit.

— În curând o să te poţi odihni. Acum vino cu noi, iar eu o să rămân lângă tine.

Începu să

înainteze, cu capul plecat, între Ed şi Logan.

— Dă-mi binecuvântarea, părinte, căci am greşit.

Ben aşteptă până când aceştia trecură pe lângă el. Tess

rămăsese în acelaşi loc, privindu-l, îndoindu-se că picioarele ar susţine-o, dacă ar face un pas, măcar. Îl văzu punându-şi pistolul înapoi în toc, înainte de a traversa şi a se afla, din trei paşi

mari, lângă ea.

— N-am nimic, n-am nimic, repeta ea iar şi iar, în timp ce el o strângea la piept, să o strivească. Nu şi-ar fi dus treaba la bun sfârşit. Nu ar fi putut, continuă ea.

Ben o îndepărtă puţin de el, ca să smulgă şi să arunce într-un morman de zăpadă eşarfa din jurul gâtului ei. Îşi trecu mâinile peste gâtul ei ca să fie sigur că nu păţise nimic.

— Puteam să te pierd.

— Nu. Se lipi din nou de el. A ştiut. Cred că a ştiut tot timpul că eu o să-l pot opri. În timp ce lacrimi de uşurare începură sa i se prelingă pe obraji,

Tess îşi strânse mai mult braţele în jurul lui. Dar, Ben, necazul este că eu nu l-am oprit. Niciodată nu mi-a fost atât de frică.

— Ai stat între noi şi mi-ai tăiat accesul.

Trăgându-şi

nasul, Tess se retrase doar atât cât să-i poată găsi buzele, cu ale ei.

— Mi-am apărat pacientul.

— El nu este pacientul tău.

Trebuia să-şi încerce norocul şi să

vadă dacă picioarele o mai puteau duce câteva minute. Păşind înapoi, îl privi în faţă.

— Ba da, este. Şi de îndată ce se vor îndeplini toate formalităţile, o să încep testele.

O apucă de reverul pardesiului, dar când Tess îl mângâie cu mâna pe faţă, el nu fu în stare decât să-şi sprijine fruntea de a ei.

— La naiba, tremur tot.

— Şi eu.

— Haide să mergem acasă.

— Ah, da.

Strâns înlănţuiţi, se îndreptară spre maşină. Tess observă că trecuse cu roata peste rigolă. Odată în maşină, se înghesui din nou în

el. Nimeni nu-i oferise vreodată atâta soliditate şi atâta căldură.

— Un poliţist.

— E bolnav, îi răspunse Tess, împletindu-şi degetele cu ale lui.

— Tot timpul a

fost cu un pas înaintea noastră.

— A suferit.

Tess închise ochii. Trăia. De data aceasta nu mai eşuase.

— O să fac totul ca să-l pot ajuta.

O vreme Ben nu

spuse nimic. Va trebui să se obişnuiască în timp cu asta, cu nevoia ei de a se dărui oamenilor. Poate că într-o bună zi o să înceapă şi el să creadă că nu numai cu spada, ci şi cu

vorbele poţi împărţi dreptatea.

— Ei, Doc?

— Mmm?

— Ţi-aminteşti când mă gândeam să plecăm undeva, pentru câteva zile?

— Da. Oftând, îşi imaginã o insulă cu

palmieri şi cu flori grele, de portocal. Ah, da.

— O să am ceva timp liber.

— Când să-mi fac bagajele?

Ben râse, dar continuă să se joace cu cheile.

— Mă gândeam că am putea merge în Florida. Vreau să o cunoşti pe mama mea.

Încet-încet, evitând să facă un salt acolo unde un pas era îndeajuns, îşi luă capul de pe

umărul lui şi se uită la el. Ben îi zâmbi şi zâmbetul lui îi spuse tot ce voia ea să ştie.

— Abia aştept să o cunosc pe mama ta.

Sfârșit

Cuprins

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8

Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18

Observații

[←1]

Harper's Bazaar este o revistă de modă din Statele Unite, lansată în anul 1867 și publicată de trustul Hearst Corporation. Este o publicație ce se

adresează femeilor rafinate, cu venituri mari.

Cuprins

Capitolul 1 9

Capitolul 2 226

Capitolul 3 417

Capitolul 4 590

Capitolul 5 784

Capitolul 6 973
Capitolul 7 1132
Capitolul 8 1310
Capitolul 9 1532
Capitolul 10 1717
Capitolul 11 1916
Capitolul 12 2068
Capitolul 13 2210

Capitolul 14 2388

Capitolul 15 2595
Capitolul 16 2723
Capitolul 17 2879
Capitolul 18 3069
Observații 3280